

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

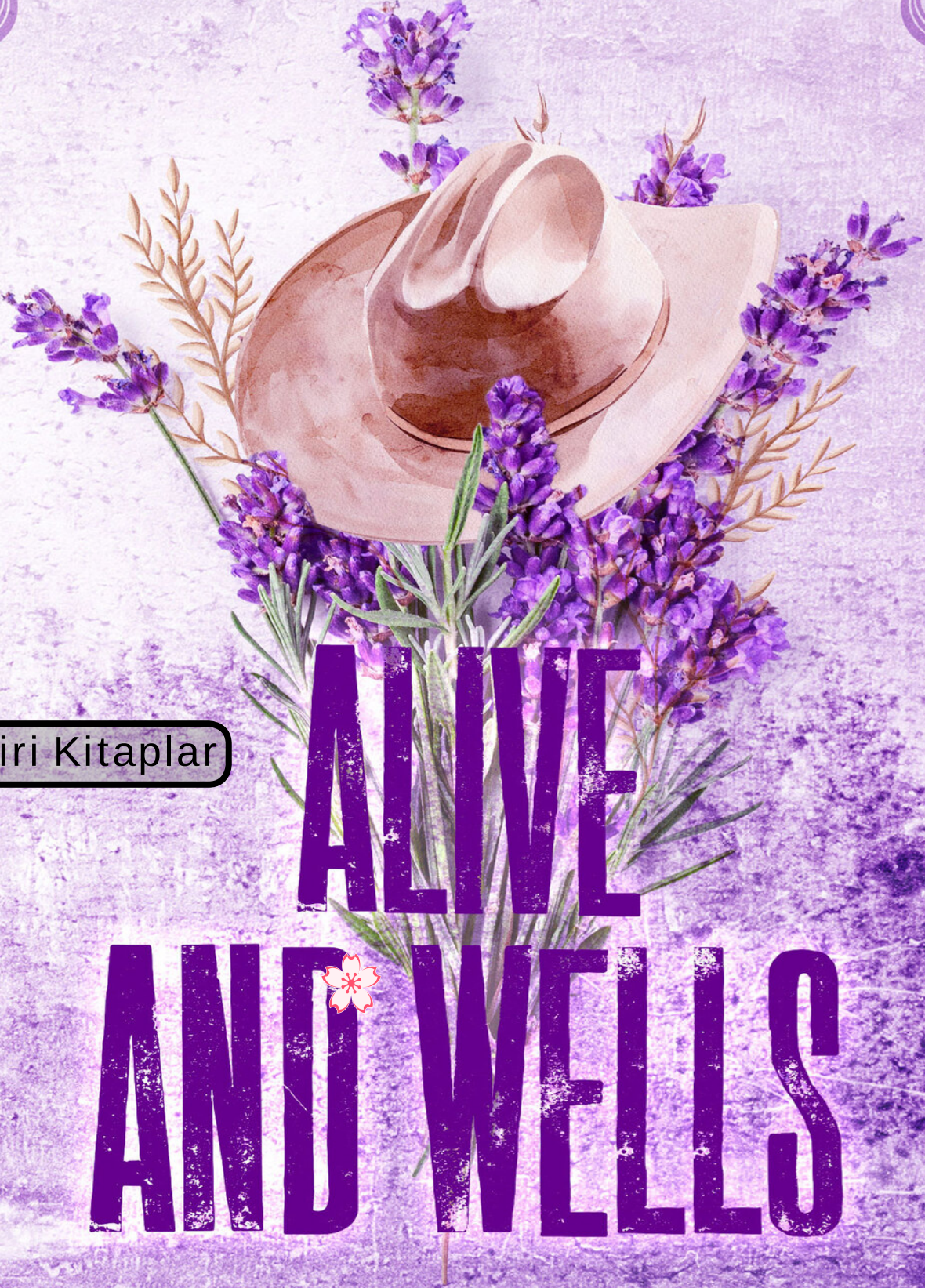
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WELLS RANCH SERIES BOOK ONE

@Çeviri Kitaplar

ALIVE AND WELLS

BAILEY HANNAH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hayatta ve İyi

WELLS ÇİFTLİĞİ SERİSİ 1. KİTAP

BAİLEY HANNAH

Telif Hakkı © 2023 Bailey Hannah'a aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve alma sistemleri de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yolla, kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Acacia tarafından Ever After Cover Design'da yapılmıştır

Naomi Edits tarafından düzenlendi

Düzenleme: Andrea tarafından Düzenleme

Baskı ISBN 978-1-7381076-0-5

eKitap ISBN 978-1-7381076-1-2

Kovboy romantizmi çağındaki şehirli kızlar için. Ve kurgusal bir kovboyun her zaman gerçek olandan daha iyi olduğunu bilen kırsal kesimdeki kızlar için.

Yazarın Notu

Bu hikâye, faal bir sığır çiftliğinde geçiyor ve bundan kaçınmak istemedim. Bu nedenle, kesim ve hadım etme ile sayfa üzerinde buzağı damgalamasından bahsediliyor. Çiftçiler bunları haklı sebeplerle yapıyor ve asla zalimce bir amaç güdülmedi (ben de öyle yazmaya kalkışmadım; sığır çiftliği sahibi ailem bundan hiç hoşlanmazdı).

Wells Ranch, hayvanları işaretlemenin/tanımlamanın geleneksel bir yolu olan sıcak damgalama yöntemini kullanır. Dünyanın bazı bölgelerinde dondurarak damgalama daha popüler bir yaklaşım haline gelmiştir. Diğer yerlerde ise ikisi de insani olarak kabul edilmez. Sıcak/ateşle damgalama, genellikle odun veya propan ısı kaynağıyla ısıtılan çelik bir damgalama demiriyle yapılır. Bu demir, saç köklerine bir damga yakar ve gelecekte saç çıkmasını engeller. Dondurarak damgalamada ise soğuk demir, renkli saç köklerini öldürerek kalıcı olarak beyazlamalarına neden olur. Her iki yöntemin de avantajları ve dezavantajları vardır.

Wells Çiftliği kurgusal olsa da, Britanya Kolombiyası'ndaki gerçek sığır çiftliklerine dayanıyor. Sıcak markalama burada hâlâ en yaygın yöntem olduğundan, hikaye için daha uygun bir seçim gibi geldi.

Eğer bir markalaşma gününe katılırsanız, Rocky Mountain İstiridyelerini yemeyin.

Bu kitap bir hamilelik duyurusuyla sona eriyor - eğer bu sizin tarzınız değilse, bonus sonsözü atlayıp hiçbir şeyi kaçırmadığınızı bilin <3 Kendinize iyi bakmak daha önemlidir.

İçerik/Tetikleyici Uyarıları:

- Aile içi şiddet - zihinsel, duygusal ve fiziksel (sayfada)
- Silah (mevcut ama kullanılmıyor)
- Fiziksel şiddet (sayfada)
- Kanser nedeniyle bir ebeveynin ölümü (tartışıldı, gösterilmedi)
- Büyükanne ve büyükbabanın ölümü (tartışıldı, gösterilmedi)
- Sorunlu ebeveyn-çocuk ilişkileri (tartışıldı, gösterilmiyor)
- Alkol tüketimi
- Çiftlik faaliyetleri - iple bağlama, damgalama, hadım etme, aşılama (sayfada), hayvan kesimi (tartışıldı, gösterilmiyor)
- Tükürük oyunu, horoz ısıtma, övgü gibi açık seks sahneleri

Wells Çiftliğine Hoş Geldiniz!

iç*indekiler*

1. Cecily
2. Cecily
3. Cecily
4. Austin
5. Cecily
6. Austin
7. Austin
8. Cecily
9. Cecily
10. Austin
11. Cecily
12. Austin
13. Cecily
14. Austin
15. Austin
16. Cecily

17. Austin

18. Cecily

19. Austin

20. Cecily

21. Austin

22. Cecily

23. Austin

24. Cecily

25. Austin

26. Cecily

27. Austin

28. Cecily

29. Austin

30. Cecily

Sonsöz - Austin

Bonus Sonsöz - Cecily

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Cecily

Günün büyük kısmını market fişimin arkasına onu nasıl öldürebileceğimi listeleyerek geçirdim. Şimdi, küçük karalamalardan mikrodalga saatine bakıp bir kibrit çakıp kanıtları yakıyorum. Tam zamanında, KJ'nin farları mutfak lavabosunun üzerindeki küçük pencereden içeri sızıyor. Kömür tozunu lavaboya atmak için acele ediyorum.

"İş nasıldı?" Kapıdan içeri girdiğinde sahte bir gülümseme belirliyor yüzümde.

Pratik mükemmelleştirir.

"Eve geldiğim için mutluyum diyelim." Alnıma sert bir öpücük konduruyor ve ben de tatsız bir kucaklaşmaya çekiliyorum. Yanağım göğsüne çarparken güçlü kolonyayı içime çekiyorum, vücudumdaki tüm kaslar kollarında kaskatı kesiliyor. Havayı kokluyor ve vanilyalı mumun dumanı örtmeye yeteceğini umuyorum.

Hiçbir şeyin farkında olmadığı belli olan adam, en sevdiği restoranın kahverengi kese kağıtlarına odaklanıyor. "Bana çok iyi davranıyorsun bebeğim. Cidden, bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım?"

Aynı şarkı ve dans. Bu sabah işe gitmeden önce tartıştığımız için acınası bir şekilde yalvarma çabası. Daha

doğrusu, diye bağırdı ve ben pes edene kadar heykel gibi kalakaldım. Şu anki halime benzer bir poz, mermer tezgahı kavramış, bir şeyin kaçınılmaz eleştirisini bekliyorum. Görünüşüm, yemek siparişi, evin durumu... her zaman bir şeyler vardır.

KJ restoran kaplarına doğru vals yapıyor ve yüz dolarlık suşi siparişine bakmak için bir kapağı kaldırıyor. Hatta şehrin en iyi suşi restoranı bile değil; en pahalısı olduğu için burayı seviyor.

Kısa, siyah saçlarını eliyle düzeltip bana döndü. "Yemek bile yapamadığına göre bugün çok meşgul olmalısın." İşte yorumu. "Kendine biraz şarap koy ve otur bebeğim. Ben bize servis edeyim."

Kısa bir tereddütten ve kocamdan başka bir yorum gelmeyince dolabı açıyorum. Sürekli titreyen parmaklarım turkuaz bir kupayı kavlıyor. İki yüz dolarlık bir şarabı içmenin en şık yolu değil ama son şarap kadehim Pazar günü yemek odasının duvarına çarparak paramparça oldu. Sinir uçlarım anılarla uğuldarken, kupayı doldurup parmak uçlarımda odadan çıkıyorum. Yemek odasına girer girmez, masanın üzerindeki gri bej duvara sıçrayan bordo leke dikkatimi çekiyor. Bir saat ağlayıp temizlik yaptığım yerde belirgin ovma izleri kalmış.

Cuma akşamı arkadaşlarımız Sara ve Mike ile yapacağımız akşam yemeği planından önce biraz daha boya almak için hırdavatçıya uğramam gerekecek. Allah korusun, yemek odamızın duvarında neden porto şarabı lekesi olduğunu kimse soramaz.

"Siktir!" Gür sesi duvarlarda yankılanıyor ve yemin ederim ki ev benim kadar şiddetli titriyor. Bağırmasıyla ağzımın açılması arasında geçen yavaş saniyelerde nefesim kesiliyor.

"İyi misin?" Yumuşak ve tiz bir ses çıkıyor.

"Kendimi kestim. İlk yardım çantasını getir."

Hemen harekete geçip mutfağı geçip koridordan ebeveyn banyomuza doğru koştum. Oraya vardığımda, ilaç dolabını yavaşça karıştırdım. İlaç şişelerini yeniden düzenledim ve

nelerin yeniden doldurulması gerektiğini zihnimde listeledim. Bandajların nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davrandım. Doğrudan onlara baktım.

Kanaması halinde ne kadar trajik bir kaza olurdu.

"Cecily!" diye bağılıyor. "Ne halt ediyorsun bu kadar uzun sürüyor?"

Sonunda kutuyu alıp mutfağa geri döndüğümde, kederli yüzünün beni beklediğini görüyorum. Elini uzatmış, acı dolu bir ifadeyle kaşlarını çatmış. Etindeki en ufak bir kesik; kağıt kesiğinden daha derin değil.

Aman Tanrım.

Bir iki parmağı eksik bulmayı ummakla iş bitmişti. Muhtemelen plastik bir paket servis kapağıyla veya buna benzer aptalca bir şeyle kendini kesmiştir.

"Üzgünüm," -ambalajla oynayıp bandajı nazikçe küçük kesiğin üzerine koydum- "bandajları bulamadım. Ama işte, yeni gibisin. Ne oldu?"

"Yemek çubuklarımız neden mutfak bıçaklarıyla aynı çekmecedeydi? Yeterince büyük bir mutfağımız var. Lanet olası yemek çubukları için elimi bıçak çekmecesine sokmak zorunda kalmamalıyım," diye homurdandı ve hızla uzaklaştı.

Açık çekmeceye, özellikle de büyük, yeni bilenmiş şef bıçağına, sonra da sırtına bakıyorum.

Çok fazla temizlik yapmayın daha iyi.

Yemek masasındaki yerimi aldığımda, yanmış fiş listesi tüm düşüncelerimi tüketiyor ve olası bir birinci derece cinayet suçlamasının ağırlığı iştahımı kaçırıyor. Bir parça zencefili tembel tembel etrafta gezdiriyorum. Babasının şirketinde CFO olmanın ne kadar zor olduğundan yakınmasını yarım yamalak dinliyorum. Ne kadar ilgisiz hissetsem de, doğru yerlerde başımı sallıyor, hımm diye bağılıyor ve nefes nefese kalıyorum. Akşam yemeği aksamadan gidiyor. Üç yıl sonra, sanırım sonunda huzuru nasıl koruyacağımı öğreniyorum.

"Harika bir akşam yemeğiymiş bebeğim." Peçetesini boş tabağına bırakıp masadan uzaklaştı.

Yan odadan televizyonun surround sesi yankılanınca rahat bir nefes alıyorum. Sonun başlangıcı, tamamlanmaya yaklaşan bir gün daha. Eğitimli bir sessizlikle masayı topluyor ve sonraki bir saat boyunca zaten tertemiz olan mutfakı temizlemekle vakit geçiriyorum. Şansım yaver giderse, işim bittiğinde kanepede uyuyakalmış olur. Umarım öyle olur.

Uykusunu haber veren solunumunun yavaşlaması, her sabah araba lastiklerinin garaj yolundan çıkmasından sonra en sevdiğim seslerden biri. Geceyi dışarıda geçireceğinden emin olarak yorganın altından çıkıyor, cep telefonumu fişten çekiyor ve banyoya gidiyorum. Soğuk fayans zemine çöküp, ezberlediğim iki telefon numarasından birine mesaj atıyorum; düzgün bir iletişim profiline eklemek kesinlikle mümkün değil. Haftalarca banyo tezgahının altına bantla yapıştırdım ve KJ alt çekmecelerden bir şey almak için her eğildiğinde dayanılmaz bir korkuyla karşılaştım.

Cecily: O iş hala mümkün mü?

Zaman akıp gidiyor ve acaba çok mu bekledim diye düşünüyorum. Sonuçta neredeyse sabahın biri. KJ, John Wick'i kablolu televizyonda buldu ve bu da rutinimi mahvetti. Saat dokuz haberlerinden önce uyuyakalmak yerine dört bardak viski içip gece yarısına kadar uyanık kaldı. Yarım yamalak uyumasını önerdiğimde, arkasından gizlice iş çevirebilmek için onu yatağa zorlamaya çalıştığımı iddia etti. Bir fahişe gibi.

Tamamen haksız da değil. Altı aydır Beryl adında bir kadınla gizlice konuşuyorum. Kesinlikle üye olmamam gereken bir forumda tanıştık. KJ öğrenirse neler olabileceğini

hayal bile edemiyorum. Tacizci ilişkiler yaşayan kadınlar için bir destek grubu; ama açıkçası oraya ait değilim.

KJ, o gruptaki kadınların eşleri gibi bana vurmuyor. Öfkelendiğinde bana hakaret ediyor ama vurmuyor. Yüzüme bağırıyor ama vurmuyor. Şarap kadehlerini, tabakları ve tam kafamın yanındaki alçıpanı kırıyor ama vurmuyor. Belki birkaç kez tehdit etmiş veya iz bırakacak kadar sert bir şekilde tutmuş olabilir ama yine de bana gerçekten vurmuş değil.

Günlerdir kocamı öldürmeyi hayal ediyorum; bu da beni şiddet yanlısı biri yapıyor herhalde. Değil mi?

(555) 276-9899: Ne zaman hazır olursan o zaman senindir, tatlım.

Cecily: Tamam. Teşekkürler.

(555) 276-9899: Hazır mısınız?

Cecily: Yani, bugün onu nasıl öldüreceğimi planlıyordum. Sanırım gitmeliyim, değil mi?

(555) 276-9899: Söyle, yardım alırsın. Sen güçlü bir kadınsın ve bunu başarabilirsin, Cecily.

Ağır adımlar banyoya doğru ilerliyor ve parmaklarım ekrana sertçe vuruyor. Sil, sil, siktir git sil. Mesaj dizisi bir anda, hiç vakit kaybetmeden kayboluyor. Kapı kolu dönerken, Beryl'in bana bir daha mesaj atmamasını sessizce dua ediyorum. Önce ben ulaşmadan mesaj atmıyor ama bir konuşmanın ortasında olduğumuz için, başka bir cevap göndermeyeceğinden emin olamıyorum.

Umarım öyle olur.

"Ne yapıyorsun sen?" KJ, parlak banyo ışıklarına alışmaya çalışarak hızla gözlerini kırıştırdı.

"Adet sancıları. Uyuyamadım." İnandırıcı olsun diye karnımı tutuyorum. Nadiren seks yapıyoruz ve tuvalet alışkanlıklarım kesinlikle ilgilenmiyor. Evli olmama rağmen, adet döngümün ne zaman olması gerektiği hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim. Hatta, spiralim var ve en son ne

zaman regl olduğumu hatırlamıyorum, ama doğum kontrol hapi kullandığımı bile bilmiyor.

Koyu gözleri yanımdaki fayansın üzerinde duran telefona kaydı. Bir anda, telefonu almak için hareketlendi. "Öyle mi? Telefonun burada seninle ne halt ediyor? Arkamdan iş çevirdiğini biliyordum. Beni aptal mı sanıyorsun yoksa yakalanmayı umursamayacak kadar orospu musun? Hem de benim evimde!" Sözleri yüzüme tükürükler saçarken, eğilip telefonumu avucunun içinde sıkıca tuttu.

Nefes almakta zorlanırken bir sonraki hamlesini bekliyordum. Gözleri birkaç santim öteden beni delip geçiyordu. Gözbebeklerim öfkeyle şişmişti. Cevap beklerken sabırsızlanırken, sıcak, bayat viski nefesi yüzüme çarpıyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Seni uykunda öldürmeden önce gidiyorum," demek pek akıllıca gelmiyordu. Ona onu aldattığımı söylemek, gerçeği söylemekten daha iyi olabilirdi. Belki o zaman beni evden atardı.

Alt dudağım kontrolden çıkmış bir şekilde titriyor, o da korkuma çılginca sırtıyor.

"Söyleyecek bir şey yok mu yani? Söyleyecek bir şey yok çünkü bu çok doğru," diye alay ediyor. Parmakları sıkılırken telefon ekranı kırılıyor, her açıdan örümcek ağı gibi çatlaklar çıkıyor. "Şimdi erkek arkadaşınla konuşurken bol şans, orospu."

İrkildim. Telefonumu ilk kez kırmıyor. Yarın eve yepyeni bir telefon gönderecek, muhtemelen yanında güzel bir özür hediyesi de olacak. Çok yazık çünkü uzun zamandır ilk defa gerçekten gitmeyi düşündüm. Ya da en azından deneyeceğimi düşündüm. Geçmişteki girişimlerim işe yaramadı.

Beryl'e ulaşamadığım için, yaşadığı yere nasıl gideceğime dair yol tarifi alamıyorum. İster beğenin ister beğenmeyin, en az yirmi dört saat daha hapiste kalacağım.

Yüzü daha da yaklaşıyor. Öpülecek kadar yakın - gerçi öpülecek değildik ama. Aslında, dudaklarının benimkilerde

olduğunu düşünmek, doğrudan ağzına kusma isteği uyandırıyor içimde. "Bir şey söyle, sürtük."

Kaygan fayansların üzerinde sürünerek ayağa kalkmaya çalışıyorum. Aramıza biraz mesafe koymak için can atıyorum. Kendimi savunmam için beni ne kadar zorluyor olsa da, ağzımı açmanın aptalca olduğunu biliyorum. Bu bir kavgaya davetiye çıkarmak ve bu gece onunla kavga etmek istemiyorum. İyi bir gece geçirirken değil. En azından iyi sayılır.

Açık avucunu omzuma vurduğunda keskin bir acı omzuma yayıldı ve beni çömelmiş pozisyonumdan yere serdi.

Az önce mi vurdu? Sanırım bana vurdu.

Hayır, bu adil değil. Hafif bir itmeydi, hatta belki de hiç değildi.

İkinci darbe korkumu doğruladı.

Bana vurdu. Sonunda yaptı, bana vurdu.

Açık ağzımın içine doğru bağıırıyor: "Bir şey söyle!"

Gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Varlıklarının beni ne kadar zayıf hissettirdiğinden nefret etsem de.

"Bitirdim," diye fısıldıyorum. Kafatasımın içindeki gürültülü çınlamanın arasından kendi sesimi duyabilmem küçük bir mucize.

Bittim. Çıkmam gerek.

"Bu da ne şimdi?"

"Hiçbir şey. Özür dilerim." Başımı şiddetle iki yana salladım. Söylenecek çok aptalca bir şeydi. Görünüşe göre, son üç yılda barışı tam olarak korumak için yeterince şey öğrenmemişim.

"Bitirdin mi? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Bu ev, araba, tüm o süslü püslü şeyler... nankör orospu," diye hırladı. "Pekala. Git. Senin gibi bir kız daha bulamayacağımı mı sanıyorsun? Muhtemelen daha güzel. Daha iyisini bulabileceğini düşünüyorsan, buyur gel. Geri döneceksin... her zaman para avcısı bir orospu oldun. Diğer erkekler seni hemen anlayacak, bebeğim."

Şaşkınlıkla ayağa kalkıp somurtarak banyodan çıktı. Kapı çarparak kapandı, ardından dolap kapısının çerçevesinden söküldüğüne benzer bir ses geldi. Önüme bakıp ayağa kalkıp onu dışarıda bırakacak gücü bulmaya çalıştım. Ama vücudum soğuk, sert zemine yapışmış gibiydi. Cam kırıldı ve ben yere yapıştım.

İşte bu. İşte bu yüzden çenemi kapalı tutmalıydım. Sonra oda sessizleşiyor. Çok sessiz. Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp kendimi yerden kaldırıp banyo kapısını açıyorum.

KJ, bir kasırga felaketi bölgesi gibi görünen bir yerin ortasında oturuyor. Güzel gözleri ve dehşet verici derecede kötü bir kalbi olan korkunç bir kasırga. Dolap kapağı yamuk, şifonyer çekmecelerim yerde bir yığın halinde duruyor ve sanırım uyku vakti bardağımı fırlattığı yer olan yatağın üstündeki duvardan su sızıyor. Ve ağlıyor. Sadece ağlamıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Hızlı ve sessizce hareket ediyorum, yumuşak halıdan topladığım kıyafetlerle bir spor çantası ve çamaşır sepetini dolduruyorum. Onun feryatlarını duymazdan geliyorum. Kaç kez ayrılmaya çalıştım ama bu kadar ileri gitmeme hiç izin vermedi. Genellikle bizi odaya barikat kuruyor, kıyafetlerimi ellerimden çekip alıyor ve kalmaya razı olana kadar bileklerimi sıkıca tutuyor.

Böyle gitmem beklenmiyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamam gerekiyordu. Forumda sayısız kızın planlarını paylaştığını gördüm ve nasıl yapılacağını biliyorum: Acil durum çantanızı hazırlayın, ortak hesabımızdan para çekin ve gidecek bir yeriniz olsun. En azından gidecek bir yerim ve ayarlanmış bir işim var. Oraya nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana vurdu. Üç küçük kelime bir mantra gibi tekrarlanıyor, midemde ayrılmaya ne kadar hazırlıksız olduğumla ilgili bir his olmasına rağmen beni ileriye itiyor.

Merdivenlerden aşağı süzülüp ön kapıdan çıkarken her şey çok kolay. Garaj yolu karanlık ve bu sefer berbat Honda Civic'imın garajda bir yeri "hak etmemesine" minnettirim.

Yolumdaki bir engel daha eksilmiş oldu. Kollarımdaki çamaşır sepeti arabanın gümüş kaputunun üzerine düşüyor.

Bu kolay. Bunu yapabilirim. Çocuk oyncağı.

Anahtarlarımı ararken kocaman çantamı karıştırıyordum ki arkamdan onun ağır, hırıltılı nefesini duydum.

"O lanet olası araba kapısına dokun. Yemin ederim seni öldürürüm."

Nedense ona bakmak zorunda hissediyorum kendimi ve baktığımda neredeyse yere yığılıyorum. Silahı olduğunu bilmiyordum. Evimizde ne zamandır silah var?

Bir zamanlar sevdiğimi sandığım adamı görünce yüreğim duruyor...

Bana silah doğrulttu.

Öfke dolu gözler, gerilmiş boyun ve titremiyor bile. Az önce yatak odasında hissettiği tüm duygular yok olmuş. Yerine, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan soğuk bir psikopatın yüzü gelmiş.

Acaba o da benim onu öldürmeyi planladığım gibi beni öldürmeyi mi planlıyordu?

"Kyson. Lütfen, bunu yapma. Pişman olacağın bir şey yapma - lütfen. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen." Her kelime canımı acıtıyor. Her nefes alışımında acı çekiyorum. Ne olursa olsun, savaş ya da kaç moduna gelince, doğal eğilimim yaltaklanmaktır - en azından önceki terapistim savunma mekanizmamı böyle diyordu. Gözlerim silahla yüzü arasında gidip gelirken saniyeler geçiyordu. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Sorunlarımız var ama herkesin de var, değil mi? Lütfen, bebeğim. Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Bunu çözebiliriz."

Sertleşmiş yüzü, ay ışığında gizlenmiş karanlıkta neredeyse görünmez. Sesi kısık. "Cecily, başka biriyle sevişiyorsan söyle bana."

"Hayır. Tanrım, hayır. Asla... Lütfen inan bana KJ. Lütfen. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Seni üzdüğüm için özür dilerim."

"Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim. Bunu yapacağımı düşünmene sebep olduğum için özür dilerim. Asla yapmam. Özür dilerim. Lütfen." Son kelimedede sesim titriyor. Onu beni öldürmemeye ikna etmek için yapabileceğim başka bir şey yok.

Yıllar önce gitmeliydim. Aptal değilim. İstatistiksel olarak onun elinden ölme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum. Yine de kaldım.

"Seni korkutmak istemedim. Sadece seni kaybetme düşüncesine dayanamadım." Silahı yana doğru indirdi ve nefes verdi. "Hadi, geç oldu. Hadi yatalım."

Arabanın anahtarlarını elime alıp ona ince dudaklarımla gülümsedim. "Özür dilerim."

Spor çantamı önüme atıp arabaya atlayıp, tepki vermesine fırsat vermeden kapı kilidi düğmesine yumruğumu indiriyorum. Araba tam zamanında çalışıyor ve KJ öne atılıp öfkeyle yumruklarını kaputa indiriyor. Geri vitese takıp direksiyonu ölümcül bir şekilde kavrayarak geriye doğru savruluyorum. Çamaşır sepeti yere düşüp eşyalarımı asfalt yola saçıyor. Yüzü, radyonun gürültüsünden duyamadığım korku filmi gibi bir çığlıkla buruşmuş. Uykulu banliyö sokağımızda hızla ilerlerken dikiz aynasına baktığımda, dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum.

Silah sesi yok.

Cecily

Ellerim direksiyona bir cadı ılııyla vuruyor ve evime bir saat uzaklıktaki çıkmaz bir kavşanın ortasında yasadışı bir U dönüşü yapmak için direksiyonu çeviriyorum. Geri dönüp başka bir gün tekrar deneyeceğim. KJ'nin bu geceden sonra en az bir hafta boyunca bana düşkün bir koca olacağından eminim. Bir hafta daha dayanabilirim. Sonra da yine yeni bir telefonum olacak. Bir dahaki sefere daha kolay olacak. Bir dahaki sefere gerçekten yapacağım.

Hayır, kesinlikle hayır.

Parmak eklemlerim direksiyonu öyle hararetle kavırıyor ki bembeyaz kesiliyor. Yavaşlayıp karşıdan gelen bir aracın geçmesini bekliyorum. Silahı vardı. Silah. ılık atarak korkunç, delice bir kahkaha atıyorum ve ilk kavşağa bir blok kala bir U dönüşü daha yapıyorum. Beni gerçekten öldürüp öldürmeyeceği meçhul, ama blöfünü görme riskini almak istemiyorum.

Yol tarifim olmadan Kuzeye doğru gideceğim çünkü Wells Kanyonu adında bir yerin Kuzey olması şart, değil mi? Kulağa kesinlikle Kuzey Britanya Kolombiyası'nda bir kasaba gibi geliyor. Neyse, artık Vancouver'dan çok uzakta değilim.

Güneye doğru gidersem Amerika Birleşik Devletleri sınırına varırdım, Batı'ya gidersem okyanusa inerdim.

Kuzey, öyle.

Tam arkamdan bir polis arabasının sireninin uluma sesi duyuluyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yol kenarına doğru sürükleniyorum ve ayrıldığımdan beri gözlerimi sızlatmayan gözyaşlarım sonunda beliriyor.

"İyi akşamlar hanımefendi. Sizi neden durdurduğumu biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, nefes nefese. "Evet, evet, biliyorum. U dönüşü yaptım ve kayboldum ve..."

"İki U dönüşü. Bunların yasadışı olduğunun farkında mısın?"

"Benim." Burnumu çekip burnumun ucundan sarkan gözyaşını siliyorum.

"Kaybolduğunu söyledin? Nereye gitmeye çalışıyorsun ve nereden geldin?"

"Wells Kanyonu'ndaki bir arkadaşımı görmeye gidecektim ama telefonumu kırdım ve onsuz hangi yöne gideceğimi bilmiyorum."

Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirirken bana şüpheyle bakıyor. "Doğru. Sabahın ikisinde arkadaşını mı ziyaret edeceksin? Beş saat uzaklıktaki bir kasabada. Kimliğini görmem gerek, lütfen. Nerede yaşıyorsun?"

Cüzdanımı çıkarırken, o da el fenerini arka koltuğuma tutuyor, arabaya atmayı başardığım birkaç eşyanın oraya saçılmış olduğunu görüyor.

"6207 Mountainview Terrace. Şey... Kerrisdale'e döndüm. Aslında ziyaret etmeyeceğim, orada kalacağım. Üzgünüm. Kocamla kavga ettik ve ben de ayrıldım."

Tavırlarında belirgin bir değişim var. O kadar şeffaf mıyım?

"Açıkçası, ziyarete mi gidiyorsunuz yoksa orada mı kalıyorsunuz?"

"Kalmak... evet, orada kalıyorum." Yanağımın içini kemiriyorum.

"Gece vakti o otoyolda araba kullanmak biraz zor olabilir. Yarın eve gidip arkadaşının evine gitmek güvenli mi?"

Siktir et. Ya yalan söyleyip eve kadar beni takip etmekte ısrar etmemesi için dua edeceğim ya da gerçeği söyleyip daha fazla ısrar etmemesi için dua edeceğim.

Titrek bir nefes verdim. "Hayır, değilim."

"Yaralı mısın?" diye soruyor, başımı sallıyorum. "Ne tür bir tehlikedesin? Kullanabileceğin birçok kaynak var. Sana birkaç rakam verebilirim—"

Sözünü kesiyorum. "Memur bey, arkadaşımın evine varır varmaz iyi olacağım. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Bir an tereddüt etti. "Tamam. Bir daha yasadışı manevra yapmaman için sana sözlü bir uyarıda bulunacağım; yollar ne kadar sessiz olursa olsun, anladın mı? Wells Kanyonu kuzeyde." Biliyordum. Göğüs cebinden bir not defteri çıkarıp öfkeyle karalamaya başladı. "Yol tarifini yazıyorum. Otoyola vardığında oldukça basit olacak. Dikkatli sür."

Kimliğimi ve yırtık not kağıdını uzatıp arabasına doğru ağır ağır yürüyor. Fikrini değiştireceğinden korkarak arkama bakmadan uzaklaşıp, yol tarifini takip ederek otoyolu arıyorum. Rotam, 7-11'in melek gibi parıltısıyla kesiliyor ve olduğum yerde duruyorum. Floresan ışığının altında, banka hesabımızdan 500 dolar çekiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, KJ'nin bana borçlu olduğu en düşük miktar bu. Bir Red Bull, bir Oh Henry! çikolata ve bir paket ketçaplı cipsle, bilinmeyene doğru bir yolculuğa yeterince hazır hissediyorum. Yıllardır sahip olmadığım bir özgüvenle dolu olarak, yeni bir başlangıç yolundayım.

Yüz yirmi. Seksen beş. Altmış. Benzin ışığım karanlık arabayı aydınlatıyor, benimle alay ediyor. Tüm özgüvenim, otuz kilometre önce gelişigüzel ağzıma attığım son cips kırıntılarıyla birlikte kaybolmuş gibiydi. Anlaşılan, 7-11'de

abur cuburdan daha fazlasıyla doymalıyım. Kırk. Yirmi. Canlı turuncu ve yeşil bir benzin istasyonu tabelası kasvetli gece gökyüzünü bölüyor ve son anda bir benzin istasyonuna varıyorum. Bu gece dahil olduğum tehlikeli işler listesine otostopu da eklemek zorunda kalmayacağım için damarlarımda bir rahatlama dolaşıyor.

Arazinin sınırında kırık camlı eski bir telefon kulübesi duruyor. Çalıştığından şüpheliyim; artık kim ankesörlü telefon kullanıyor ki? Ama Beryl'e geldiğimi haber vermeden Wells Kanyonu'na varmak istemiyorum, bu yüzden arabamı karıştırıp bulabildiğim tüm bozuk paraları topluyorum.

Kirli telefona mümkün olduğunca az dokunmaya çalışarak iki parmağımla kulağıma götürüyorum. Çevir sesi. Dişlerimin arasından derin bir nefes alıp numarasını tuşluyorum. Beryl, üçüncü çalışta uykulu bir sesle cevap veriyor.

"Beryl? Merhaba, uyandırdığım için özür dilerim. Ben Cecily."

"Günaydın tatlım. Güvende misin?" Neredeyse altı aydır her gün konuşuyoruz ve nedense onu daha önce hiç duymamıştım. Uykulu hırıltısına rağmen sakinleştirici ve neşeliydi.

"Evet. Şey, evine gelmeden önce gelip gelemeyeceğimi kontrol etmek istedim. Seni otoyol kenarındaki bir ankesörlü telefondan arıyorum... Sanırım Wells Kanyonu'na yaklaşık iki saat uzaklıktayım. Haritayı çıkaracak bir telefonum yok ama polis bana öyle söyledi."

Nefesimi tutarak cevabını bekliyorum.

"Ah, Cecily, çok gurur duyuyorum. Hakkımda öğreneceğin bir şey varsa, o da sözümünden dönmediğimdir. Hadi gel, tatlım."

Wells Kanyonu'ndan Wells Çiftliği'ne nasıl gideceğimi tarif ediyor ve telefonu kapatmadan önce hafızama kazındığından emin olmak için iki kez tekrarlıyorum. Dünyada birileri ayrıldığımı biliyor. Şimdi takip etmem gerekiyor. Geçmişte sorun bu olabilirdi. İstismarcı kocama

eve döndüğüm için beni yargılayacak kimse yoktu. Beryl'in beni yargılayacağını da sanmıyorum.

Ama bundan sonra geri dönüp gitmek ne kadar utanç verici olurdu?

Tam olarak bir telefon numarası daha hatırlıyorum. Çoğunlukla ergenlik öncesi dönemde, arkadaşlarımla yeterince sık aramasının ailemi pes ettirip bana kendi sabit hattımı almamı sağlayacağını umarak, bunu herkese bedava verdiğim için. Tek bir nefes bile almıyorum, titreyen parmağımın rakamları tuşluyorum.

"Baba?" diye hırıltılı, yaşlı bir adamın telefona homurdandığını duyunca hırıltılı bir sesle "Ben Cecily. Seni uyandırdığım için özür dilerim." dedim.

İkimiz de aramamın tuhaf olduğunun farkındayız. Sabahın beşinde aramam daha da tuhaf, çünkü bir yıldan uzun süredir ailemle konuşmadım. Şimdi hiç yoktan iyidir, değil mi?

"Cece? Ne oldu? Yabancı bir numaradan arıyorsun. İyi misin?"

Hızlı kalp atışlarım normale dönerken telefona gülümsedim. Sabahın bu erken saatinde aradığım için bana kızacağını tahmin ediyordum.

"İyiyim. En azından iyi olacağım. KJ'yi bıraktım baba. Ve birinin nereye gittiğini bilmesi gerektiğini düşündüm, böylece beni kayıp olarak ihbar ederse polise geri çekilmelerini söyleyebilirsin. Telefonumu kırdım. Aslında hayır, o kırdı." Ona geri dönmeyeceksem, onu savunmayı bırakmalıyım. "Ama araba yolumda bir ankesörlü telefon buldum ve-"

"Arabanızın üzerinde bir ankesörlü telefon mu var? Nereye gidiyorsunuz?"

Arka planda annemin burnundan gelen sesi, "Ona buraya gelmesini söyle Clark," diyor.

"Annen buraya gelmeni söylüyor."

İç çekiyorum. "Wells Kanyonu'nda bana iş ve kalacak yer teklif eden bir arkadaşım var. Geleceğimi ona çoktan

söyledim. Ama iyiyim, gerçekten. Yeni bir telefon aldığımda sizi ararım."

"Paraya ihtiyacın var mı? Nerede bu? Margie, Google'a gir ve Wells Kanyonu'nu ara. Bizden ne istiyorsun Cece?"

"Lütfen KJ'ye nerede olduğumu söyleme. Tek isteğim bu."

"Sen söylemememi söylemesen bile ona söylemezdim. Sırrın bizde güvende, tatlım."

"Daha önce aramadığım için özür dilerim baba. Ben-" Boğazımın arkasında tükürük birikti. "Sizi daha önce dinlemediğim için özür dilerim."

Bir yıldan uzun bir süre önce ilişkimizle ilgili endişelerini dile getirdiler ve bana çeşitli şekillerde yardım teklif ettiler. Sevgi dolu anne babama borcumu ödemek için mecazi anlamda yüzlerine tokat attım, onları kandırdım ve sonra onları hayatımdan çıkardım. Hâlâ benimle bu kadar ilgilenmelerini hak etmiyorum.

"Cece, seni seviyoruz. Her zaman. Annen ve ben her zaman yanındayız. Ve şimdi aradığın için çok mutluyum, tatlım."

Aniden annemin sesi kulağıma doldu. Ofis telefonunu aynı hattan açmış olmalıydı. "Cecily mi? Annem. O pisliği bıraktığına çok sevindim. Sen zeki bir kızsın, onun için fazla iyisin, bunu hep söylerim. Harriet Teyzenle konuşacağım, Calgary'de önemli bir avukat olduğunu unutma. Her şeyi hallederiz. Gidecek bir yere ihtiyacın olursa buraya gel, tamam mı?"

"Tamam anne. Bu ankesörlü telefonla ödünç zaman harcıyorum ama yine de teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum."

Arabaya geri dönüyorum, kendimi ağırlıksız hissediyorum. Üniversitedeki berbat dairene üç kat merdiven çıktıktan sonra, alışveriş poşetlerini mutfak zeminine bıraktığında hissettiğin türden bir rahatlama. Elbette, teninde kırmızı ve mor çöküntüler kalıyor ama ağırlık gitmiş. Ya da berbat bir günün sonunda sutyenini çıkardığında hissettiğin gibi.

Bu arada...

Şükürler olsun ki spor çantam var, böylece çizgi film köpekleriyle pembe pijamalarla gelmek zorunda kalmıyorum. Karıştırıp sevimli, fırfırlı bir üst ve siyah pantolon bulup üzerime geçiriyorum. Profesyonel, derli toplu... muhtemelen bir çiftlik evi için uygun değil ama idare eder.

"Wells Kanyonu'na Hoş Geldiniz" tabelasının şeftali turuncusu boyası dökülüyor ve elle yazılmış yazılar solmuş. Yine de sevimli ve büyüleyici bir yanı var - ya da belki de aşırı yorgunum. Doğan güneş, heybetli bir dağ sırasının üzerinden parlıyor ve bu da kanyonun isme çok uygun bir şekilde dahil edilmesini sağlıyor. Kasabanın uykulu havasının sakinlerin azlığından mı yoksa herkesin hâlâ yatakta olmasından mı kaynaklandığını anlamak zor. Her iki durumda da, rahat ve bol bir tişört gibi rahatlayabileceğim bir yer gibi hissettiriyor.

Arabam bir köşeyi dönüyor, asfalt yol şehrin en uzak ucunda toprak yola dönüşüyor. Gerçekten yeniden başlamaya hazır mıyım? Yabancılarla mı? Midemdeki kaygıyla otuz kilometre daha, otuz bin kilometre kadar yol kat etmek gibi. Uykusuzluğumun ve Red Bull ile çikolatadan oluşan diyetimin de pek yardımcı olmadığını düşünüyorum.

Toprak yol çukurlarla dolu ve etrafı güneşten öpülmüş, heybetli çam ağaçlarıyla çevrili. Uzun otlar yol kenarlarını kaplıyor, hafif bir esintiyle beni ileri çağırıyor. Camı açıp serin dağ havasının arabayı doldurmasına izin veriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Doğrudan kanıma pompalanan saf oksijen, beni bir kafein enjeksiyonu gibi uyandırıyor. Ortamı hazırlamak için akılda kalıcı pop müzikten doksanların country şarkılarından oluşan bir çalma listesine geçiyorum; büyükannem ve büyükbabamın kulübesinde her zaman son ses çalan müzikler. Belki de kır hayatı o kadar da kötü

olmayacaktır. Sonuçta, ormandaki kulübelerinde geçirdiğim yazları çok severdim. Etrafımda sadece cırcır böcekleri, göl ve muhteşem fırtınalar vardı. Ayrıca, KJ beni -kendini kanıtlamış bir şehir kızını- ıssız bir yerdeki sığır çiftliğinde aramayı asla düşünmeyecek.

Pat. Vuuuüşüş.

Duymak istemediğim iki ses, kalbimi yerinden oynatıyor. Gösterge panelimde kalın, kırmızı harflerle "düşük lastik basıncı" uyarısı yanıp sönüyor. Gözlerim yanıyor ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gri döşemeli tavana bakıyorum. Yarım saniyeliğine, kırsal bir toprak yolda otururken, aptalca bir şekilde KJ'nin yanımda olmasını diliyorum. Lastik değiştirme konusunda en ufak bir fikri olmasa da, yardım isteyebileceğim çalışan bir cep telefonu olan biri olurdu.

Kendimi ağlamaya hazırlayarak koltuk başlığına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Aniden gelen bir kahkaha patlaması beni sıçrattı ve dikiz aynasından kendime baktığımda daha da korktum. Gülen bendim. Maskarası bulaşmış, göz altları şiş ve... çikolata rengine delirmiş bir sırtlan. Yanağıma çikolata bulaşmış. Başparmağımla silmeye çalışınca daha da histerik oldum. Kahkahalarım o kadar derin ki neredeyse sessizleşti, sadece ara sıra arkamda kocaman siyah bir kamyon durduğunda çıkan hırıltı veya homurtu dışında. Yüzüm düştü. Şansıma bak, tacizci kocamı terk ettim ve yine de bir köy yolunda öldürüldüm.

Dar kot pantolon, kalın bir kanvas ceket ve kovboy şapkası giymiş yakışıklı bir adam parmak eklemlerini camıma vuruyor. Diğer eli de açmamı işaret ediyor. Dağınık sakallarına ve kirli kıyafetlerine rağmen yeterince onurlu görünüyor sanırım. Yine de. Kötü insanlar bazen onurlu görünür. KJ, görünüşlerin ne kadar aldatıcı olabileceğinin en iyi örneği.

Kilit düğmesine gizlice uzanıp ağzımla hayır, teşekkür ederim diyorum. Dört kapının aynı anda kilitlenmesinin sesi,

sessiz ortamda sağır edici. Kovboy bile fark ediyor, sese dudaklarını büküyor.

"Lastiğini değiştirmemi istiyorsan bagajın kilidini açmam gerekecek canım." Adamın derin, sert sesi neredeyse camımı titretiyor. Dikkatlice yukarı baktığımda çenesinin bagajıma doğru işaret ettiğini görüyorum. Yardım için tek seçeneğim bu olabilir...

Alt dudağımı endişeyle ısırırken, uzanıp bagajı açıyorum.

Küçük bir yan ayna ayarıyla (Tanrıya şükür elektrikli aynalar var), gizlice arabamın arkasından bir lastik çıkarıp hemen işe koyulmasını izliyorum. KJ böyle bir durumda öfkeyle yol yardımını arardı. Bu çok daha sıcak.

Bir katilin beni öldürmeden önce dairemi tamir edeceğini pek düşünmediğime karar verip, cesurca sıcak güneş ışığına doğru adım atıyorum.

"Sana ne kadar borcum var?" Karşımda dikilen adamın ne kadar çekici olduğunu fark ettiğimde sesim normalden daha yüksek bir oktav çıkıyor. Küçük, tozlu aynadaki halinden kesinlikle daha yakın mesafeden daha iyi. Arabayı havaya kaldırıyor ve patlak lastiği değiştirmeye çalışırken kollarındaki kaslar geriliyor. Aramızdaki mesafeye minnettarlıkla yutkunuyorum çünkü daha yakına gelsem göğsümde atan kalbimi duyabileceğinden eminim.

Geldiğinde giydiği kabarık kahverengi ceket, kamyonetinin kaputunun üzerine örtülmüş. Üzerinde, kırsal şıklığıyla hoş duruyordu ama dar gri tişört kesinlikle bir adım önde. Eski lastiği yerden kaldırdığında pazıları şişiyor ve bagajıma koymak için döndüğünde ince kumaş, kaslı omuzlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Onu fark etmemek için ölü olmanız gerekir. Ve eğer kocam yakışıklı bir kovboyu fark ettiğimi öğrenirse ben de ölmüş olurum.

Onu dikkatle izlerken, KJ'ye ne zaman resmen eski kocam diyebileceğimi düşünüyorum. Sonuçta geri dönmeyeceğim... Sanmıyorum. Hayır. Geri dönmeyeceğim.

Yüzük parmağımdaki sade altın yüzüğü çeviriyorum, aniden varlığını fark edip elimi cebime sokuyorum. Küçük bir parçam bu kovboyun bekar olduğumu düşünmesini umduğu için sakladığımı fark ettiğimde utançtan içim sızlıyor.

Belki de KJ haklıdır ve ben orospuyum. Eminim hiçbir normal evli insan, yakışıklı bir adam gördükten sonra yüzüğünü bu kadar kolay çöpe atmaz.

Kabul ediyorum, mutlu bir evliliğimiz yok, ben de normal bir evli insan değilim. Özel günlerde seks yapıyoruz ve bana bir şeyler uydurmaya çalıştığında dudaklarına küçük öpücükler konduruyoruz. Bunlardan herhangi birini gerçekten ne zaman istediğimi hatırlamıyorum. Şimdi ise bana çarptığı için beş saat uzakta, toprak bir yoldayım. Ama sanırım başka bir adama dik dik bakmak hâlâ yanlış. Belki?

Hayır, bu basit bir biyoloji. Ben otuz yaşında heteroseksüel bir kadıyım. O da çekici ve muhtemelen çalışkan bir adam. Evrimsel olarak ilgi duymaya programlanmışım. Karşı cinsten birini değerlendirmek son derece doğaldır; özellikle de sizi yol kenarında ölüme terk edilmekten kurtarıyorsa. Neyse, bakmakla ilgili bir evlilik yemini yok, değil mi?

"Ne kadar? Elli dolar mı?" diye tekrar soruyorum, yüzüğü çekiştirerek. Yüzüğün ne kadar kolay kaydığını görmek hoş bir sürpriz. Sanki çıkarılmak istiyormuş gibi.

Gövde gürültüyle kapanıyor.

"Yüz mü?" diye yutkundum. Paramı bu kadar çabuk harcayacaksam, banka hesabından 500 dolardan fazla çekmeliydim.

"Parayı kullanıp düzgün lastikler al. Bu şehir lastikleri," - büyük, kestane rengi kovboy çizmesiyle lastiğime hafifçe vuruyor- "buralardaki engebeli toprak yollara uygun değil. Karşına çıkan her keskin kayadan lastiklerin patlayacak."

"Ah, tamam. Öyleyse teşekkür ederim." Cebimde evlilik yüzüğümün lanet ağırlığını hissederek, yapmamam gerektiğini bilerek ona gülümsedim.

Başını ağırbaşlı bir şekilde sallayarak kamyonetine doğru yürüyor, ceketini kapıyor ve atlıyor. Kahramanımın adını

hatırlayamadığım aklıma gelmiyor, ta ki ondan geriye sadece çakıl yola çöken uzak bir toz bulutu kalana kadar. Muhtemelen en iyisi bu. Sonuçta evli bir kadınlm. Kocam birkaç saat önce beni silahla tehdit etse bile.

Cecily

Direksiyonun üzerinden eğilip, araba yolunun üzerinde yükselen oyma ahşap Wells Çiftliği giriş tabelasına baktım. Honda Civic'imın uzunluğunda ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük kütüklerle çevrili. Beryl, Wells Çiftliği'ni gözden kaçırmamanın imkânsız olduğunu söylerken abartmıyordu.

Leylakların mide bulandırıcı, tatlı kokusu her yönden geliyor, tüylerimi diken diken eden, omurgamdan aşağı karıncalanma hissi veren bir ürperti gönderiyor. Arka bahçeyi kaplayan yüz yıllık leylak çalıları, KJ ile evimizi aldığımızda en çok satılan üründü; bir yıl birlikte ve dört aydır evliydik. Geriye dönüp baktığımda, işlerin çok hızlı ilerlediğini söyleyen arkadaşlarımı dinlemeliydim. Savunmaya geçmekte inanılmaz derecede hızlıydım ve hatta onun için o arkadaşlarımı hayatımdan çıkarmakta daha da hızlıydım.

Anlamıyorsun. Kyson benim hayalimdeki adam ve birbirimize delicesine aşığız. Neden bekleyelim ki? Hayat kısa.

Üç yıldan az bir süre önce bunun doğru olduğunu düşünüyordum.

Aman, güçlüler nasıl da düştüler.

Leylak çiçekleri asla uzun ömürlü olmaz. Yüksek rakıma ve son donun geç gelmesine rağmen, bitip tozlanmadan önce bunları bir ay bekletiyorum. Kendimle bir anlaşma yaparken ciğerlerim nefretle yanıyor. Ne kadar yas tutmam gerekiyorsa tutacağım, ama sadece bu leylaklar çiçek açtığı sürece. Sonrasında, KJ'nin zihnimde tek bir yer kaplamasına izin vermeyeceğim. En ufak bir sikimde bile olmayacak. Her ne pahasına olursa olsun, eski kocam olacak. Sonunda ondan boşanmayı neredeyse imkânsız hale getirse bile.

Arabam engebeli sığır koruma alanının üzerinden ve küçük bir tepeciğin üzerinden hızla geçerek çiftliği görüş alanıma getiriyor. Uzaktaki bir tepenin eteğinde, kırmızı metal çatılı, çeşitli boyutlarda kütük kulübeler var. Daha solda, paslı tarım aletleri ve uzun otlarla çevrili, devasa bir ahır benzeri bina var. Göz alabildiğine uzanan canlı yeşil saman tarlaları, sanki gelişigüzel kesilmiş çitlerle çevrelenmiş.

Bakışlarım, kollarını havada çılgınca sallayan yaşlı bir kadına takılıyor, fonunda göz alıcı beyaz bir çiftlik evi var. Beryl. Onu hiç görmemiş olmama rağmen tanıyorum. Ayaklarım yere değdiği anda, esmer, incecik bedeni beni kendine çekiyor. Yanağım omzuna dayanıyor, keten düğmeli gömleğinin içine sinmiş taze pişmiş ekmeği içime çekiyor. Hiç tanışmamış olsak da, onunla ilgili her şey son derece tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. Ve bu rahatlatıcı hisler, uzun yolculukta zihnimde filizlenmeye başlayan şüphelerin yerini alıyor.

"Fikrini değiştirdiğinden endişelenmeye başlamıştım!" Bana daha sıkı sarılıyor.

"Özür dilerim, lastiğim patladı ve bir süre yol kenarında kaldım. Bir kovboy durup bana yardım etti."

"Buraya geldiğin için çok mutluyum tatlım. İçeri gel. Eşyalarını arabada bırak. Seni daha sonra kulübene götürürüm. Kahveli kekim, bisküvilerim var... Ah, ev yapımı siyah frenk üzümü reçelimi denemelisin. Ya da sana yumurta ve sırt pastırması pişirebilirim."

"Sadece kahve harika olurdu." Onu, beyaz çiftlik evinin iki yanını bir kucaklama gibi saran geniş verandaya kadar takip ediyorum. Bir düzine veya daha fazla rüzgar çanının çınlaması, dönen bir esintiyi haber veriyor. Böylesine kusursuz bir yerin gerçekten var olması mümkün değil. Belki de KJ beni öldürdü ve burası cennet.

Gıcırdayan sineklik arkamızdan çarparak kapanıyor. Spor ayakkabılarımı çıkarmak için hamle yapıyorum ama Beryl beni durduruyor. "Çoraplarına inek pisliği bulaşmasını istemiyorsan uğraşma canım. Buradaki adamlar vahşi hayvan da olabilir. İçeride botlarını çıkarmalarını sağlamak boşuna."

Bakışlarım karmaşık ahşap işçiliğinden, antredeki kornişlere ve merdiven korkuluğuna kayıyor. Sonra eski çiçekli duvar kağıtlarına ve solmuş çam döşeme tahtalarına uzanıyor. Hepsi göz alıcı bir şekilde hırpalanmış: kovboy çizmelerinin izleri, odalar arasında taşınan mobilyaların çizikleri ve bu zeminde yürüyen nesillerin aşınma izleri.

"Bu senin evin mi? Çok güzel." Bunu övmek için söylemiyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem ev.

"Hayır, hayır. Jackson Wells ve eşi Kate, kızları Odessa ile birlikte büyük evde yaşıyorlar. O tam bir ateş topu. Ve kocaman, iri gözleri var; taze pişmiş bir şey yenecek olduğunda hep ortaya çıkıyor. Buradaki mutfağı bir nevi buluşma noktası olarak kullanıyoruz ve çalışanlar için öğle yemeklerini orada hazırlıyoruz. Anlaşılan mutfakta her zaman birileri oluyor. Burada kendinizi evinizde hissedebilir, çikolatalı süt hariç her şeyi yiyebilirsiniz... Kate'in hamilelikteki en büyük özlemi bu." Göz kırıyor.

Beni loş bir koridordan geçiriyor ve solumdaki oturma odasına gizlice bir göz atıyorum. İlk fark ettiğim şey, boncuk gibi parlayan siyah gözleriyle bana bakan devasa bir geyik kafası olduğunda, ruhum bir anlığına bedenimi terk ediyor. Sanırım buradaki insanlar, büyükannem ve büyükbabamın kulübesinin yanındaki geyiklere havuç bıraktığım hikâyemi

pek sevimli bulmayacaklar. Yine de odanın geri kalanı, büyük sandalyeleri ve kanepesi, tuğla şöminesi ve dolu kitap raflarıyla yeterince sevimli görünüyor. Elimde sıcak bir kahveyle kitap sırtlarını karıştırdığımı hayal edebiliyorum.

Neyse ki, Beryl'i güneşli mutfağa kadar takip ettiğimde etrafta ölü bir hayvan bile yok. İsteği üzerine, büyük mermer adadaki bir tabureye tünedim ve bugün sesini ilk kez duymama veya yüzünü görmeme rağmen en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kadını inceledim. Evet, gerçek hayatımda daha fazla arkadaşım olmaması çok acınası. Ama en azından Beryl var. Ve şu anda, en iyi arkadaşımın konuşkan olmasına minnettirim çünkü yapmak istediğim son şey konuşmak.

"Öyleyse, bugünü iyice yerleşmek için kullan. Seni daha sonra Kate ile tanıştırmam; genellikle mutfakta bana yardım eder. Çiftlik işçilerine özel günler dışında kahvaltı veya akşam yemeği vermeyiz. Ama öğle yemeği hazırlarız. Umarım sandviç yapmada iyisindir çünkü, aman Tanrım, o çocuklar gerçekten yiyorlar. Ayrıca yatakhanelerini temizliyoruz, market alışverişi yapıyoruz ve bu gemiyi çalışır durumda tutuyoruz. Özünde, biz çiftlik eşleriyiz. Jackson, burada iyi bir tane bulup onu yakalayacak kadar kafası çalışan tek adam."

Tezgahın üzerinden endişeli ellerime beyaz bir kupa kayıyor ve uzun, sakinleştirici bir yudum alıyorum. Beryl'in gri saçları, başının tepesinde taç gibi duran birkaç bebek saçı dışında, örgüler halinde sırtından aşağı dökülüyor. Yüzü, güneşte geçirdiği uzun saatleri veya Wells Çiftliği'ne gelmeden önce yaşadığı zorlu hayatı gizlemiyor, ama gözleri ve gülümsemesi saf bir neşe yayıyor.

Onun gibi huzurlu ve mutlu görünebilmek için neler vermezdim.

"Şimdi, beni buraya getiren şeyin ne olduğunu anlatmaya hazır olduğunda, seni dinlemeye hazırım. Ama bugünlük bu kadarla kalalım, sakıncası yoksa?"

Tam ona teşekkür edecekken, kulaklarım tel kapının gıcırdayıp çarparak çıkardığı sese takıldı, içgüdüsel bir

tepkiye neden oldu. Çarpma sesi kalbimi durdurmaya alışıyor. Kendimi tahta tabureye yaslayıp kontrollü, bilinçli bir nefes alıyorum.

"Burada biraz daha vakit geirirsen, bu kadar huzursuz olmazsın tatlım." İş yorgunu elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıkıyor. "Sığır iftliklerinin bir zelliğiyi var: Sürekli gürültü olur. Ama hiçbir yer bundan daha güvenli olamaz."

Bir adam kaşlarını çatarak mutfağaya girerken, kadın elini bırakıyor. "Lanet olası Tate aşıları getirmemiş. şehre gidip gelirken hiçbir şey için araba kullandım ve bu da markalamaya başlayamayacağımız anlamına geliyor, ta ki..." Beni görünce olduğuyi yerde kalakaldı.

Yakışıklı, lastik tamircisi, taşralı kahraman. Gözleri beni öyle bir tarıyor ki, kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum. Koltuğumda kıpırdanıp kollarımı sıkıca kendime doladım, onun sert bakışları altında daha küçük ve daha az fark edilir olmak için can atıyorum.

"Dil," diye azarladı Beryl, bana işaret etmeden önce. "Austin, Cecily ile tanış. Sana işe alacağımı söylediğim yeni yardımcım."

Başımı sallayarak, "Sanırım tanışmışız. Bu sana bahsettiğim kovboy, lastiğimi tamir eden kovboy." diyorum.

Alaycı bir tavırla gözlerini kısarak bana baktı. "Ben kovboy değilim canım."

Alaycı ses tonu ve "sevgilim" kelimesinin sahte iltifatının birleşimi, tavrımda bir şeyleri değıştiriyor. İçimde bir kıvılcım çakıyor. "Hayır mı? Özür dilerim. Sanırım kovboy şapkası, çizmeleri, dar Wrangler'ları ve kompansatör kamyonu bana nedense bu izlenimi verdi."

Beryl'in kıkırdamasına rağmen, atardamarlarımda bir yangın yayılırken cevabımdan pişman oldum. Tanrı yardımcım olsun. KJ her zaman ağızımın beni çok fazla belaya soktuğunu söyler. Ellerimi kaldırıp yanaklarımı kapatma dürtüsüne direniyorum, yanaklarımdın kıp kırmızı olduğundan eminim. Gözleri zayıf zırhımı delmeye devam ederken dudağının kenarı seğiriyor.

"Çiftçi, kovboy değil. Toprak, sığırlar, atlar bana ait. Kovboyları çalıştırıyorum." Çenesindeki kalın, koyu renkli sakalı kaşıyor. "Burada yeterince uzun süre kalırsan farkı anlayacaksın."

Söylemek zorunda değilsin. Söylemesine gerek yok. Ses tonundan ve kehribar rengi gözlerindeki karanlık parıltıdan ne düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Tate aşıları getirmede mi?" Beryl'in şarkı söyler gibi sesi, lazer gibi odaklandığı noktayı kızaran yüzümden uzaklaştırıyor. "Sevkiyat gecikti mi yoksa?"

"Hayır, o orospu çocuğu - o kahrolası - o adam daha sipariş bile vermedi." Her küfür girişiminde siniri artıyor ve Beryl tek bir bakışla durduruyor. "Yani sanırım en az iki hafta daha markalama yapmayacağız."

Öfkeli bir nefes verip, önemsiz posta gibi görünen bir desteyi tezgaha çarparak kalbimin düzensiz atmasına neden oldu. Sanırım yaltaklanmak tek içgüdüm değil çünkü şu anda donup kaldım. Neye kızdığını en ufak bir fikrim yokken, bu tuhaf adamı ne özür dileyebilir ne de sakinleştirebilirim.

Son bir baş sallamasıyla çıkıp gidiyor. Kovboy çizmelerinin koridorda çıkardığı ses kesilene ve sineklik kapısı gürültüyle kapanana kadar kaygıdan kaskatı kesiliyorum.

"Austin Wells," diyor Beryl bezgin bir nefes vererek. "Maaş çeklerini imzalayan o olabilir ama hepimiz mutfağın benim sorumluluğumda olduğunu biliyoruz. Biraz huysuz olabilir ama onun için endişelenmenize gerek yok. İyi bir insan."

Nabzım normale dönünce ona küçük, anlayışlı bir baş sallayışımı karşılık verdim. İkimiz de ne demek istediğini anlamıştık.

Beryl beni ve çeşitli eşyalarımı, ana çiftlik evinden yaklaşık yüz metre uzaklıktaki küçük bir kulübede bırakıyor; tıpkı onun gibi yaklaşık altı kulübeden biri. Yeni evim, evdeki

yatak odası ve ebeveyn banyosundan daha küçük... ya da eski evimdekinden daha küçük demeliyim. Sanırım artık burası benim evim. Kütük duvarlar, küçük kütük çerçeveli yatak ve 1970'lerden kalma çiçekli kanepeler, eve nostaljik bir yaz kampı havası veriyor. Daha önce yaşadığım hiçbir yere benzemiyor ve büyük evin güzel antika dokunuşlarından yoksun, ama idare eder.

Ve hepsi benim.

Beni hareket ettirecek adrenalin patlaması olmadan, vücudumdaki her kas, suyla ıslanmış odunların ağırlığına sahip. Eşyalarımı yere yığdıktan sonra sırtüstü yatağa düşüyorum. Göz kapaklarım açık kalmakta zorlanıyor, vücudumun yatağa değdiğini hissetmeden önce odayı bulanık bir pusa dönüştürüyor.

Anıran bir at yüzünden uyanıyorum. Anlaşılan KJ'den ayrılıp bir sığır çiftliğine taşınmak ateşli bir rüya değildi; gerçekten Wells Çiftliği'ndeyim. Yatağın yanındaki eski tip çalar saat 9:04'ü gösteriyor. İnce perdelerin arasından içeri ışık sızmadığına bakılırsa, gece dokuz olmalı.

Aman Allah'ım, bütün gün uyudum.

Tek camlı kabin penceresinden gürültülü bir sohbet sesi geliyor. Hâlâ yorgun bedenimi perdenin arkasından bakmak için sürüklerken her bir tendonum ağrıyor. At sırtında neşeyle sohbet eden bir düzine kadar adam görünce, eğilip sürünerek kapıya doğru gidiyorum ve hâlâ kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum.

İçimde gürleyen bir uğultu kopuyor. Şimdi olmaz, midem. Son yirmi dört saatte bir avuçtan fazla atıştırmalık yemediğim için kendime lanet ediyorum, vücudum yemek için yalvarıyor. Beryl, akşam yemeği veya atıştırmalık için büyük eve gitmemi söyledi. Ama akşam yemeği vakti çoktan geçti ve dışarıdaki tüm o tuhaf adamlarla dışarı adım atmıyorum.

Dikkat çekmek istemediğimden, zifiri karanlıkta hareket edip dolapları karıştırıyorum. İçlerinde fare kapanı, böcek veya Tanrı bilir başka neler olabileceğinin içgüdüsel olarak

farkındayım. Bu gece herhangi bir yabancı adamla etkileşime girmekten kaçınmak için göze alabileceğim bir risk bu. Neyse ki durum böyle değil ve keşif gezimde tabaklar, ocak, tencere tava ve daha fazlasını bulmayı başarıyorum. Böylece kalan 435 dolarımı mutfak malzemelerine harcamak zorunda kalmayacağım. Ne yazık ki, bu odada tek bir yiyecek kırıntısı bile yok. Boş midemdeki sancıya rağmen, yumuşak örtülere kıvrılıp yatıyorum.

Açlıktan daha kötü hislerle yatağa girdiğim de oldu.

Austin

Şans eseri, patlak lastiği yüzünden ağlayan sarışın kız çiftliğime geldi. Ona yardım etmek için durdum çünkü yetiştirilme tarzım buydu: Bir kadını yolda bırakamam. Annem hayatta olsaydı, yardıma ihtiyacı olan bir kadını görmezden geldiğim için kafama tokat atardı. Ama buraya gelmek üzere olduğunu bilseydim, bu kadar dostça davranmazdım.

Sanki şehirde bu fırsatı değerlendirecek yarım düzine veya daha fazla kadın yokmuş gibi Beryl, internetten bulduğu bir şehirli kızı işe aldı.

Kiralanacak tüm insanlar ve kiralanacak yerler.

Kırsal yollara uygun olmayan bir arabayla, fırfırlı bir kıyafetle geldi ve görünüşe göre buraya ilk geldiği gün çalışmakla pek ilgilenmiyordu. Bunun yerine, bütün gününü kulübesinde Tanrı bilir ne yaparak geçirdi. Yüzünü göstermeye bile tenezzül etmedi.

Yüzünden bahsetmişken. Beryl veya Kate'e bahsetmeye cesaret edemediğim bir konu daha var çünkü itiraf etmeliyim ki, bu beni kadın düşmanı bir domuz gibi gösterir. Belki de öyleyimdir - boş ver.

Çok ateşli.

Uzun, sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp o delici mavi gözleriyle bana bakması ağzımı kuruttu. Her şeyle - her şeyle- resmen ısırılacak gibiydi. Kremi yanaklarındaki hafif kızarıklığa kadar, kendi küstahça sözleri onu hazırlıksız yakalamıştı. Volanlı bir üst, dik, dolgun göğüslerini sergiliyordu. Dar pantolon, yuvarlak kalçasını sarıyordu; ellerime tam oturacak bir kalça. Dün buraya gelen kızın her zerresi kafamı uygunsuz düşüncelerle doldurdu.

Ve burada, kadınlarla vakit geçirip de içlerindeki bu hisleri atmaya vakit bulamayan bir sürü erkek var. Ben de dahil. Ama benim çiftlik işçileri gibi kadınların peşinden koşacak ne zamanım ne de isteğim var. Üstelik yeterince şehirli kızla birlikte oldum ki, onların sadece bana acı verecek kadar uzun süre orada olduklarını biliyorum. Bu da demek oluyor ki, eğer ben bile ona yapmak istediğim şeyleri hayal etmekten kendimi alamıyorsam, diğer erkeklerin uzak durma şansı yok.

Ayrıca parmağında hâlâ alyans izi var ki, bu da bana cevaplarını duymak istemediğimden şüphe ettiğim birkaç soru sorduruyor.

Özetle, onunla ilgili her şey sorun yaratıyor ve kafamda kurtulamadığım alarmlar çalıyor. Şüphesiz, buradaki varlığı sorun yaratacak. Tabii, Beryl'i fikrini değiştirmeye ikna edemezsem -ki bu pek olası değil. Şehirli kızı korkutup kaçırmak benim için daha kolay.

Mutfak masasındaki sandalyeme yaslanmış, sıcak bir kahve yudumlarken, onu koridordan gizlice geçerken gördüm. Cecily. Evde fare gibi dolaşıyor. Mutfağa açılan kavisli kemerin dışında duruyor, etrafta dolaşan insan sayısını fal taşı gibi açmış, koyu yeşil kapüşonlu üstünün kollarını çekiştiriyor. Tamamen dünyadan kopuk olduğunun bir başka göstergesi. Her nasılsa, sabahın dört buçukta bir sığır çiftliğinde tek bir canlı bile görmeyi beklemiyormuş gibi görünüyor.

Erkekler için kahvaltılık yiyecekler ve paketlenmiş öğle yemekleriyle dolu masaya doğru gizlice yürümeye devam

ediyor.

"Yemekler burada geçimini sağlayanlar için. Bugün çalışacak mısın canım?" Lacivert teneke kupamın üzerinden ona bakıyorum, yorumum onu nasıl kıvrandırdığının tadını çıkarıyorum.

"Ah, şey... evet. Özür dilerim, dün sadece—"

Beryl, Cecily'nin sözünü kesip elini omzuna koydu. "Bugüne kadar başlamasına gerek yoktu, o yüzden bırak gitsin. Şimdi tatlım, otur ve karnını doyur. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Cecily karşımdaki sandalyeye çöküyor ve omuzlarının çökmesi, herkesin bakışlarını hissettiğini açıkça gösteriyor. Mavi gözleri, aile yadigarı masamızdaki düğümleri ve ezikleri incelemek için aşağı iniyor. Yarım saniyeliğine, açıkça istemediği halde ona dikkat çektiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Bekle, bu kim?" diye bağırdı en küçük kardeşim Denny, ağzına bir yaban mersinli kek tıktırırken adanın diğer tarafından. Saniyeler içinde büyüsunü devreye sokuyor. "Neden kimse bana mülkte güzel bir kız olduğunu söylemedi?"

Beryl, şehirli kızın omzunu ovuşturarak ona bir bakış attı. "Millet, bu Cecily. O benim yeni yardımcım. Cecily.. nereden başlayacağımı bilmiyorum ama çetenin önemli bir kısmı burada. Hepiniz ona iyi davranın, tamam mı?"

"Ama çok da hoş değil," diye eklemek geliyor içimden, çünkü erkekler onun yakışıklılığını bir ot yangınından bile daha hızlı fark ediyor gibi görünüyor. Tayt, bol bir kapüşonlu ve atkuyruğu saçlarla bile. Beryl'e bunun kötü bir fikir olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum. Kadınlara eşit davranılması konusunda bir nutuk çekmek zorunda kalsam bile. Cecily'nin kadın olduğu için değersiz olduğunu düşünmüyorum. Sadece çiftlik işçilerimin dikkatinin dağılmasına ihtiyacım yok. Bu kadar basit.

"Merhaba Cecily," dedi Colt, Sundial ve Jacky hep bir ağızdan.

İşte böyle. İşte böyle dikkatim dağıldı.

"Öğle yemeklerinizi alın ve gidin." Adamlar gidene kadar onlara dik dik bakıyorum, ancak her biri Cecily'ye düzgün bir giriş yapıp el sıkışmalarını sağlamak için yeterince uzun süre beni görmezden geliyor. Sanki çok centilmenlermiş gibi.

Oturuşunu daha dikleştirip her çiftlik işçisine bölünmemiş bir ilgi gösterdi. Bir gülümseme, neşeli bir merhaba. Kendimi tanıtmak için ikinci bir şansa ihtiyacım olduğunu hissediyorum - ya da sanırım üçüncü, çünkü dün teknik olarak iki şansım vardı ve ikisini de beceremedim.

İlk oğlanlar gider gitmez, ikinci bir grup öğle yemeği için sıraya giriyor. Muhtemelen Wells Çiftliği'ndeki yeni ve yakışıklı kıza bir göz atmak için. İyi haberler buralarda çabuk yayılıyor. Red, tanışma sırasında elinin tersini öpecek kadar ileri gidiyor ve bu da kızın utangaç bir gülümsemeye karşılığınasına neden oluyor. Midem bulanıyor. Gitmesi gerek. Dün.

"İsimlerinin yarısını unuttum bile." Cecily bal gibi tatlı bir kahkaha atarak başını sallıyor. Midemde oluşan tuhaf taklaları görmezden geliyorum; belli ki aç karnına çok fazla kahve içmiştim. "Herkesin bu sabah bu kadar erken geleceğini bilseydim, her şeyi yazmak için yanımda bir not defteri getirirdim."

"Sabahları herkes tembellik edemez. Burası çalışan bir çiftlik." Boş kupamı lavaboya bırakıp Beryl'e koridora kadar beni takip etmesini işaret ediyorum.

"Austin, sana ne oldu?" diye azarlıyor, parmaklarının arkasını göğsüme vurarak. Buraya geldiğinde yetişkin bir adam olsam da, artık anneme en yakın kişi o. Kardeşlerime ve bana oğulları gibi davranmakta kesinlikle hiçbir sakınca görmüyor.

Başımı sallayıp işaret parmağımı mutfağa doğru uzattım. "Gitmesi gerek. Kasabadan bir kız tut. Çiftlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Ayrıca, hakkımda ne dersiniz deyin, bence burada bu kadar azgın çiftlik işçisiyle çalışan

çekici bir genç kadına ihtiyacımız yok. Nasıl davrandıklarını gördünüz."

"Çocukların hepsi tam birer beyefendiydi. Peki ya sen?" Kollarını kavuşturdu. "Yardıma ihtiyacım olursa istediğim kişiyi tutabileceğimi söylemiştin. Eskisi gibi sizinle baş edemiyorum. Kate de harika bir yardımcı ama o da burada bir aile kurmaya çalışmakla meşgul. Cecily'yi ben tuttum ve ona bu işi başarabileceğini kanıtlaması için bir fırsat vereceğim. Hoşuna gitmek zorunda değil ama olan bu." Kendinden memnun bir ifadeyle başını eğip beni onunla dövüşmeye zorladı.

"Unutma, patron benim. Onu istediğim zaman kovabilirim... Ve sen." Bunu söylediğimde içimde anında bir suçluluk duygusu oluşuyor. Gerçek bu olsa da, Beryl'in ailesi. Onu asla kovmam. Onu asla kovabilirim. Kardeşlerimin de buradaki her şeyde eşit söz hakkı var ve buna asla izin vermezler.

"Denediğini görmek güzel, tatlım." Göz kırıyor. Topuklarının üzerinde dönen yaşlı kadın, uzun gri örgüsü sırtına çarparak mutfağa geri dönüyor.

Şu anda gidecek hiçbir yerim olmasa da mutfağa dönemem. Oturup hiçbir şey yapmayacak vaktim olmadığına dair bir yorum yaptıktan sonra. Eminim bu sabah çit direklerini çakmaya gidenler ekstra elemanlara minnettar olacaktır. 100.000 dönümden fazla arazide çit inşa etmek ve onarmak neredeyse tam zamanlı bir iş. Eğlenceli de değil. Ama Beryl'in yeni işe aldığı kişiyi birkaç saatliğine aklımdan çıkaracaksa, sıcak Mayıs güneşinde kışımı yırtmaya hazırım.

Normalde yılın bu zamanında gün doğumundan gün batımına kadar çalışırız. Ama bugün hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak ve çalışanları sıcak

çarpmasından kaybetmeyi göze alamam, bu yüzden ögle yemeğinden hemen sonra işi bırakıyoruz.

Beryl ve Kate'i, dört yaşındaki yeğenim Odessa ile birlikte ön verandada oturmuş, aşağıdaki bahçeden günlük çiçekleri koparıırken bulmak hoş bir sürpriz oldu.

"Annen çiçeklerini topladığını biliyor mu?" diye takıldım yanından geçerken, omurgasının kasılmasına ve kollarındaki buketin bir hortum gibi yere düşmesine neden oldum. Kate ayağa kalkıp korkuluğun üzerinden baktı ve kızına azarlayan bir bakış attı.

Yorgun bedenimi basamaklara indirip bacaklarımı önümde düz bir şekilde uzattım. "O zaman yeni kızı kovma tavsiyemi dinlemişsin."

Beryl kıkırdadı. "Austin Wells. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Göğsüme kramplar giriyor. Bu hissin Cecily'yi tekrar görmenin verdiği rahatsızlık mı yoksa beklenti mi olduğunu anlayamıyorum. Ailemin 20.000 hayvanlık işletmesini yönetmek, yirmi iki çalışanı idare etmek (onunla birlikte yirmi üçü) erkeklerimin dikkatini dağıtan güzel bir kadın olmadan çok daha kolay olurdu. Beni oy alıyor. Onun varlığı, buzağılama sezonundan kalan evrak işlerini halletmem gereken bir günde, beni çit direklerini çakmaya gönderdi bile.

"Ceciliy ile bir sorunun olduğunu duydum?" Kate çocuğunu azarlamayı bırakıp bana laf atmaya başlıyor. "Ve bu sabah tam bir salakmışsın, öyle mi? Burada yardıma ihtiyacımız var ve o bugün kendini kanıtladı. Yatakhaneleri temizlememe ve çiçek tarhındaki otları ayıklamama yardım etti. Şimdi birkaç işi var, bu yüzden market alışverişi ve Odessa'nın reçetesini alıyor."

Gözlerim kulübesine kaydı. Arabası gitmişti. Kahretsin. "Arabasında mı?"

Kate ve Beryl birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar. "Öyle olduğunu varsayıyorum," diyor Kate.

"Bir dahaki sefere çiftlik arabası kullanmasını söyle. Lastiği yine patlarsa, gider. İkinizin de ne dediği umurumda değil." Pantolonumdaki tozlu toprağı silkeleyip ofisime doğru yürüyorum.

Otuz yılı aşkın süredir çeyrek at ahırının üzerindeki samanlığı saman depolamak için kullanmadık. Çiftliğin remuda'sı 200 metrekarelik balyanın besleyebileceğinden çok daha genişlediğinden beri. Sonra büyükbabam tamamen yuvarlak balyalara yöneldi ve bu alanı gereksiz ve kullanılmaz hale getirdi. Çocukluğumun çoğunu çatı katını Goosebumps serisinin tamamını gizlice okuduğum bir yer olarak kullandığım için, onu ofise dönüştürmek için bazı değişiklikler yapmak hiç de zor olmadı. Özellikle de küçük evime bir çalışma alanı eklemek, kanepeden veya yatağımdan vazgeçmek anlamına geleceği için.

Atların, eski odunların ve yoncanın rahatlatıcı kokusunu içime çekerek, masamın yanındaki samanlık kapısını açıyorum. Kısmen güneş ışığı ve temiz hava için, ama öncelikle manzara için. Bir deste kağıt alıp, açık kapıya doğru bakan eski, bordo koltuğa oturuyorum. El yapımı meşe masam çalışmak için daha mantıklı bir yer olabilir, ancak çatı katının altındaki ahırlara bakıyor. Ve şu anda, araba yolunun görüş alanımda olmasına ihtiyacım var.

Çiftliğe kaç aracın girip çıktığını hiç fark etmemiştim, ta ki her lastik seti sıkıştırılmış çakılların üzerinde çitirdarken başımı kaldırıp bakmaya başlayana kadar. Ekip ile biyogüvenlik hakkında bir toplantı daha yapmayı aklımdan geçirirken, gümüş renkli bir Honda Civic'in köşeyi döndüğünü gördüm. Önce, kasabaya sağ salım varıp geri döndüğünü bilerek refleksif bir iç çekiş. Sonra, Cecily kolları dolu bir şekilde arabasından inerken Red ve Jacky'nin birbirlerine dirsek attığını gördüğümde kulak tırmalayıcı bir nefes aldım. Her zamanki gibi beyefendi Denny, birdenbire ortaya çıktı ve Cecily'nin alışveriş paketlerini büyük eve taşıdı. "Kadın avcısı" gülümsemesiyle ve dağınık kahverengi saçlarını sallayarak.

Lanet olsun dikkat dağıtmaya. Ağır saman kapısını kapattım.

Yemin ederim her yerde. Bu da demek oluyor ki, ben her gün dikkatim dağılmış durumdayım.

Öğle vakti kahve ve fıstık ezmeli kurabiyeyle arka verandaya çıktığımızda, aşağıdaki bahçede olması şaşırtıcı değil. Mutfakta değilse, neredeyse her zaman burada. İki hafta sonra, bitkiler annemin eskiden yaptığı gibi yeşeriyor. Son üç gündür hasada neredeyse hazır bir sebze hakkında gevezelik ediyor.

Kapıyı yavaşça kapatıp verandadaki salıncağa çöktüm, dikkat çekmemeye dikkat ettim. Kahvemi yudumlarken, onun boğuk, yumuşak sesinin zar zor duyulabilen bir perdede şarkı söylemesini dinledim. Melodi tanıdıkta ama sözleri duyabilmek için kulaklarımı zorlamam gerekti. Çilek Şarabı. Büyük şehirden gelen bir kızın bu kadar çok klasik country şarkısı bilmesini beklemezdim ama ne zaman işine odaklansa, bir şarkı mırıldanıyor ya da söylüyordu. Normalde, sesini duymazdan gelirim çünkü kollarımda tüyleri diken diken eden ve göğsümü rahatsız edici bir çırpınmayla dolduran sesinden nefret ederim.

Gözlerimi kapatınca, ona karşı sadece kızgınlık hissetmem gerektiğini unutmak kolay. Sesinin, dudaklarının hayallerine dalmışken, onu burada görmekten hoşlanmadığımı kendime hatırlatamıyorum. Bahçede şarkı söylerken onu dinleyerek kesinlikle rahatlamamalıyım. Bu, gelecekte kalp kırıklığına giden kesin yol.

Daha önce de burada onun gibi başka kızlar vardı. Şehir dışından gelen, çok yakınlaştığım, ama kaçınılmaz olarak beni terk eden kızlar. Birkaç yıl önce son kez bir kenara atıldıktan sonra, bir daha asla olmasına izin vermeyeceğime

yemin ettim. Bunun yerine, tüm enerjimi kontrolüm altında olan tek şeye, yani bu çiftliğe harcadım.

Şarkının bittiğini fark etmiyorum bile, ta ki tekrar başlayana kadar. Bu sefer daha yakından. Korkulukların arasından bakıyorum ve işte orada, öğleden sonra güneşinin altında çömelmiş, sarı saçlarını hafif esintide savuruyor. Otları yoluyor ve benden üç metreden daha az uzakta olduğumun farkında bile değil.

Dudaklarından dökülen ilk birkaç kelimeyi duyamayacağım kadar sessiz. Bu yüzden sesi derinleşip erkeksileşince, Conway Twitty'yi andıran bir ton takınınca, çıldırıyorum. Kısa bir kahkaha atıyorum ve boştaki elimle ağzımı kapatıp susturuyorum.

"Ne kadar zamandır buradasın?" Cecily ayağa fırladı ve bana bakarken kirli elini güneşten korumak için alnına koydu. Kaşları bana doğru daralırken yanaklarında yumuşak pembe bir parıltı belirdi. Utanmış, öfkeli ve inkar edilemez derecede sevimliydi.

"Az önce geldim Conway. Peki sen Louisiana'lı bir kadın mısın yoksa Mississippi'li bir adam mı?" Cevabım karşısında onun kadar şaşkınım.

"Bu... bir şaka mıydı? Austin Wells'ten mi?" Verandaya çıkıp korkuluğa yaslandı ve kalçasını çıtlattı. "Biliyor musun, yaptığım kurabiyeleri yerken benimle dalga geçmen kabalık. Ama güzeller, değil mi?"

Konu ona gelince her zamanki gibi bir pislik olmaktan kendimi alıkoyamadığım için, yarısı yenmiş kurabiyeyi salıncağın koluna bırakıp tek kelime etmeden çıkıyorum. Beni güzelliğiyle, tatlı şarkılarıyla ve inanılmaz pastalarıyla etkilemiyor.

Cecily

Wells Çiftliği'nde geçirdiğim üç haftadan sonra vücudumdaki hiçbir kas hiç bu kadar ağrıamamıştı. Acaba hiç ağır işlere veya erken uyanmaya alışabilecek miyim diye düşünmeden edemiyorum. Yine de, işim altıda başlamadığında gerçekten şikayet edemiyorum. Sabahın dört veya beşinde çıkıp kavurucu sıcakta, sıcak sandviçler yiyerek ve işeyerek tüm gününü poligonda geçiren kovboyların aksine... Sanırım istedikleri yere işerler. Sıcak suyun altına boynumu sokarken bu düşünce aklıma gelince kıkırdıyorum. Hayır, gün içinde akan su ve klima gibi modern olanakların tadını çıkarıyorum. Keşke KJ beni şimdi görebilseydi. Bu şeylerin mutlu olmaya değer hissettirdiği bir hayatı asla hayal etmezdim.

Bu kadar kısa bir süreden sonra, söylemek için henüz erken olabilir ama sanırım burayı seviyorum. Austin Wells dışında herkes burada olmamdan keyif alıyor gibi görünüyor. Beryl ve Kate, özellikle de yükselen sıcaklıklar Kate'i öğleden sonra pek bir şey yapamayacak kadar rahatsız ettiği için, her gün beni övüyorlar. Beryl'in iş teklifini yıllarca erteledim, bunun bir acınası teklif olduğunu düşündüm ve burada kendimi idare edebileceğimden şüphe ettim. Ancak, tek iş deneyimim ofis ortamında olmasına rağmen, yıllarca KJ'yi

beklemek bana geçinmek için gereken yeterli becerileri kazandırmış gibi görünüyor.

Nemli saçlarımı topuz yapıp yüzüme güneş kremi sürdüm ve güne başlamak için büyük eve yöneldim. Havadaki ıslak, canlı ürpertici hava, şafak vakti dağılmaya başladı ve bir grup adam at sırtında bana doğru geliyor, deri ve at kılı kokusunu dalga dalga yanlarında getiriyorlardı.

"Günaydın." Dövmeli kovboy, yerinde bir lakabı olan Kızıl, bana gülümsüyor.

"Daha sonra nehre gel Cecily," diye seslendi arkadan iri yarı bir adama, Colt'a ait gür bir ses.

Yanımdan geçmeye devam eden toynakların takırtıları altında tozlar uçuşuyor. Yerimde donup kalmış, korkmadan edemiyorum. Kovboylar tarafından değil, ama geçmişim erkeklere karşı belki de dikkatli olmam gerektiğini gösteriyor. Buraya geldiğimden beri şehirli bir kız olmadığımı kanıtlamak için ne kadar uğraşsam da, gözlerimin bir attan diğerine kaymasına engel olamıyorum. Sanırım erkekleri okuyabiliyorum. Ağır nefesleri, gergin kasları ve oynak kulaklarıyla bu bin kiloluk yaratıkları okuyamadığımı biliyorum.

"Özür dilerim çocuklar. Belki bir dahaki sefere," diyorum. Gölgede yüzmek ve uzanmak zaman geçirmek için mükemmel bir yol gibi geliyor ve o gürültücü çocuklarla rahatlamak eğlenceli olurdu, ama bu fikir biraz ihanet duygusu da taşıyor. Teorik olarak, evli bir kadının erkek arkadaşları olması kabul edilebilir olsa da. Bunu bilmek, onlarla takılmayı seçmeyi daha az zor hale getirmiyor.

Adamlar geçip gidince, büyük eve giden yol açık. Ya da öyle olmalıydı, ta ki "Kovboy Değil" diyen huysuz adam elinde kahveyle verandanın basamaklarında oturana kadar. Kovboy şapkası dizinin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor ve serbest elini koyu kahverengi saçlarının arasından geçirip beni dikkatle izliyor. Çatık kaşlarına ve bariz küçümsemesine rağmen, bana bakışında beni her

zaman çırılçıplak hissettiren bir şey var. Ve sık sık bakıyor. Ne gördüğünü merak etmeden duramıyorum.

Austin, buraya geldiğim ilk sabahtan beri bana sadece birkaç kelime söyledi. Çoğunlukla homurdanarak, alay ederek ve homurdanarak iletişim kuruyor. Benimle birkaç kez konuştuğunda, sözleri sert ve ses tonu asık suratlıydı. Mümkün olduğunda, ona mesafeli davranıyorum.

Bir yanım onu etkilemek için can atıyor; muhtemelen erkeklerin onayını almakta sorun yaşadığım için. Diğer yanımsa gidecek başka yeri yok. İhtiyacım olan son şey, beni kovması için ona geçerli bir sebep sunmak, çünkü tereddüt etmeyeceği açık. Her iki durumda da, bunun işe yaraması gerekiyor. Ailemle veya KJ ile yaşamaya geri dönmeyi hayal etmek her geçen gün daha da midemi bulandırıyor. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Beryl'i dinleyip aylar önce buraya gelmeliydim.

"Günaydın. Güzel bir gün." Austin'e gergin bir gülümsemeyle bakıyorum, varlığını kabul ediyorum çünkü açıkça gözlerimin içine bakan birini görmezden gelmek ruhumdaki her şeye aykırı. Sanırım buna basmakalıp bir kibarlık örneği diyebiliriz.

Homurdanıyor. Aman Tanrım, ne kadar da aptal.

"Günaydın Şehirli Kız. Bu arada, çok güzelsin." Sert sesinin berbat bir taklidini yapıyorum, burun deliklerim seğiriyor ve kahve kupasının arkasına hemen gizlediği incecik bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. "Zamanının çoğunu sığırların arasında geçirdiğini biliyorum. Ama insanlar genellikle kelimelerle iletişim kurar."

"Günaydın" diyor.

"İltifatı unuttun. Üzerinde çalışacağız." Merdivenlerde yanından geçip arkamdaki sineklikli kapıyı sessizce kapattım.

"Günaydın tatlım!" diye şarkı söylüyor Beryl, un kaplı tezgahta kocaman bir ekmek hamuru yığını yoğururken. "Jalapeño çedarlı çörekler. Ne dersin?"

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Yarın markalaşma için yapacağımız acı sosla da harika gidecek." Hamuru kesip yarısını bana doğru uzatırken, ben de önlüğümü başıma geçiriyorum.

Birkaç dakika sonra Austin içeri girdi, sanki mekanın sahibiymiş gibi. Çünkü öyle, belli ki. Ama bu, küstah bir pislik gibi davranmak için bir bahane değil. Beryl ve ben karşı karşıya tezgahlarda çalışırken, kahve makinesine erişmek için aramıza sıkışmak zorunda kaldı. Bize doğru yürürken, tenim istemsizce beklentiyle karıncalandı. Bu, hiç de seksi olmayan bir an olmasına rağmen, vücudum mesajı algılayamıyordu. Bazen huysuz bir pislik olabilir... tamam, çoğu zaman. Ama aynı zamanda çekici de. İlkel arzuya ya da bazen zihnimin Austin'e yakın olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederek coşmasına engel olamıyorum. Kaba ellerinin tenimde nasıl hissettirebileceği, kamyonetinin gerçekten bir şeyi telafi edip etmediği ve dudaklarının tadının nasıl olduğu.

En son ne zaman bir erkeğin bana dokunmasını istedim?

Yanımdan geçerken kemer tokası belimin alt kısmından sürtünüyor, omurgamdaki tüm kasların uyum içinde kasılmasına neden oluyor. Tenimin acısıyla beni deşebilir. Gerçek bir temas bile değil. Ten teması yok. Tek amacı kahveye ulaşmak, bana yaklaşmak değil. Yine de göğsümde hapsolmuş keskin nefes, o çoktan gidene kadar serbest kalmıyor. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en acınası an -evli ve patronumu özlüyor- kesinlikle.

Harika, Cecily. Gerçekten orospusun.

Ertesi sabah hava sıcak ama bulutlu. Beryl'e göre, damgalama için mükemmel bir hava. Ayaklarım sıkı toprağa değdiğinde, ne kadar kulak misafiri olsam veya dana damgalama konusunda ne kadar araştırma yapsam da beni

hazırlayamayacağını düşünüyorum. Odun ateşi ve at teri, yanan et ve tüylerle karışınca neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Ağzımda biriken tükürüğü yutuyor ve o zehirli havayı içime çekmemeye çalışıyorum. Faydası yok. Kaçış yok ve bütün gün burada kalacağım.

"Aman Tanrım." diye öğürüyorum.

"Alışyorsun." Beryl göz kırpmıyor. Bu kokuya nasıl alışılır ki, aklım almıyor.

"Evet, eminim," diye cevap veriyorum, burnumdan çok derin nefes almamaya çalışarak.

Kamyonun yanında bir heykel gibi duruyorum. Aniden uygunsuz bir atıştırmalık seçeneği gibi gelen kurabiyeleri tutuyor ve atlı adamların organize bir kaos içinde çalışmasını izliyorum. Yüksek sesli böğürmeler ve anıran atlar arasında birbirleriyle konuşmaya çalışmıyorlar. Bunun yerine, sürünün içinde metodik bir şekilde hareket ederken sessizce el kol hareketleri yapıyorlar, buzağları ayırıyor, ipi arka bacaklarından hızlıca savurarak yakalıyor ve damgalama alanına çekiyorlar. Adamların kendi ortamlarında, sığırların ve birbirlerinin arasında koreografili bir dans sergiliyormuş gibi hareket etmelerini görmek etkileyici.

Jackson Wells'in şenlik ateşinden uzun bir metal çubuk çıkardığını gördüğümde boğazımda sert bir yumru oluşuyor. Üzerinde belirgin bir W harfi bulunan ucu, sıcak közlerde oturmaktan hafif kırmızı bir tona sahip. Yanıma bağlı metal su şişesini körü körüne arayıp yavaşça bir yudum alıyorum, içimden hiçbir duyguyu belli etmemem gerektiğini hatırlatıyorum. Kesinlikle zavallı, ağlak bir şehir kızı olmanın zamanı değil. Tanrı aşkına, Jackson kızgın çeliği baldırın sağ kalçasına dayasa bile. Deriyi kavurup havayı daha da mide bulandırıcı bir dumanla doldursa bile.

Bakışlarımı kaçırıp yutkunuyorum, Austin'in şapkasının altından beni izlediğini yakalamak için tam zamanında. Kibirli bir bakış, gözlerinin ardındaki tüm zalim düşünceleri ele veriyor. Nedense, tatlı bir ineğin damgalanmasını izlerken yaşadığım bir anlık zayıflık, şimdiye kadar verdiğim

tüm emekleri boşa çıkarmaya yetiyor. Duman dağıldığında, buzağı serbest bırakılıyor ve annesini bulmak için mutlu bir şekilde geri gönderiliyor; görünüşe göre hiçbir hasarı yok. İçime bir rahatlama yayılıyor ve birkaç buzağı daha, her damgalamada bağırsaklarım artık çalkalanmıyor.

Gözlerim tekrar Austin'e kaydı. Kavurucu güneş ışığına şükürler olsun ki, ona bakmanın beni terletmesine bahane uydurmak zorunda kalmıyorum. Buraya gelmeden önce hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kovboy kıyafetinin vazgeçilmezi olan yıpranmış deri tozluklar, tam oturan Wrangler'ların üzerine tam oturuyor. Geçmişte dar olduklarını söylemiş olabilirim ama bu bir savunma mekanizmasıydı. İnanılmazlar; kalçasını ve kaslı bacaklarını sarıyorlar.

Dikkatini markalama eyleminden uzaklaştırıp yere tükürüyor ve kalça kemiklerimin arkasındaki noktada bir ağrı oluşuyor. Belli ki, eğer bu tür şeyler beni tahrik ediyorsa, bir erkeği arzulamayalı çok uzun zaman olmuş. Parmaklarım bir zamanlar yüzüğümün olduğu yere değiyor. Artık orada bir çukur olmaması, neredeyse yeniden bekarmışım gibi hissettiriyor. Ve bakmaya devam etmek için ihtiyacım olan tek onay bu. Hayal kurmak.

"Peki, bütün bunların amacı ne?" diye soruyorum Beryl'e, ateşin üzerine asmak üzere acı biber dolu tencereyi hazırlarken.

"Kimliklendirme için damgalama, taşıma düzenlemeleri için kulak etiketleri, onları sağlıklı tutmak için aşılama ve erkek çocukları hadım etme, çünkü burada zaten yeterince sığır var." Beryl gülüyor.

Yüzümü buruşturdum. "Ama acımıyor mu?"

"Fena değil." Austin'in geniş ağılın diğer tarafından hareket ettiğini fark etmemiştim ve sesi beni irkiltti. Sesini neredeyse unutmuştum; son zamanlarda bana karşı çok soğuktu. Arkamda ne kadar yakın olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. Yeterince yakınımdaydı, dönüp kollarının

arasında olabilirdim; gerçi bunu deneyecek kadar aptal da değildim.

"Öyle mi? Demek hadım edildin?"

"Hayır." Suratını buruşturuyor. Geniş kenarlı şapkasının gölgesi altında bile yüzünün fuşya tonunda olduğu inkâr edilemez. "Markalamadan bahsettiğini sanıyordum."

"Öyle yaptım. Ve inekçe konuştuğunu unuttum. Sana bir dizi böğürmeyle acımadığını mı söylediler?" diye espri yaptım.

"Aslında birinci elden deneyim."

Ona göz kırparak baktığımda gülümsemem soldu. Şimdi ne diyeceğim?

Kahverengi iş eldivenli elini omzuma koyup, şaşkın bedenimi hafifçe sağa kaydırıp ve ağır acı biber tenceresini kolayca aldı. Kaslarım bilinçsizce tepki vererek elinin altında titredi. Dökme demir tencere, devasa ateşin üzerinden metal bir çubuğa asmak için uzandığında sallandı ve bronzlaşmış ön kollarındaki dallanan damarlar belirginleşti.

Kendine gel. O senin patronun.

Terden sıırılsıklam tişörtü, tencereyi bıraktığında dalgalanan her kası belirginleştiriyor. Tencereyi kömürlerin üzerinde sallıyor ve geri çekilip zavallı halime son bir kez baktıktan sonra işine geri dönüyor. Uzaklaşırkenki küstah bakışlarım, birinin adımı seslenmesiyle bölünüyor.

"Cecily, bana yardım etmek ister misin?" Kate kaosun derinliklerinden kollarını sallıyor.

Atlar, adamlar, ipler, inekler... Beni bin bir türlü öldürebilecek o kadar çok şey var ki. Bu kaosa adım atma düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor. Çalışan her beyin hücresi "Hayır, hayır!" diye bağılıyor. Korkarım ölmem gereken durumlarda hayatta kalma şansımı tükettim.

"Annem seni çağırıyor." Odessa, ağzından sarkan bir lolipopla çite asılı duruyor. Okul öncesi çağındaki pek çok çocuğu tanımiyorum ama onun yaşındaki çoğu çocuğun bu ortamda rahat olacağını sanmiyorum. Ben de en az dört yaşında bir çocuk kadar cesur olabilirim, değil mi?

Sinirlerimi bir kenara bırakıp çit tahtalarının arasından eğiliyorum ve kendimi kaptırıyorum. Gerçekten kaptırıyorum. Başımı çevirip, Red'in arkasında asılı bir buzağıyla yanımdan hızla geçip onu yumuşak toprakta damgalama alanına doğru sürüklemesiyle yana doğru fırlıyorum.

"Tanrıya şükür, buradasın. Ayaklarım şişti ve sırtım beni mahvediyor. Aşları bir süreliğine sen devralabilir misin?" Kate inleyerek kollarını yukarı uzattı.

"Elbette." Tozlu zeminde yatan bir buzağıya iğne yapmasını izlerken tereddütle başımı sallıyorum. Aslında kontrolü ele geçirebileceğimden, hatta isteyip istemediğimden bile emin değilim. Ama sabahtan beri kışını yırtan hamile bir kadına hayır demek mümkün değil. Daha da önemlisi, Austin gibi kimsenin beni işe yaramaz bir şehirli kız olarak düşünmesine ihtiyacım yok. "Bana nasıl yapılacağını göster, sonra gidip dinlen."

Cihaz şaşırtıcı derecede bir dövme tabancasına benziyor ve onu kullanmanın en zor kısmı, iğneyi kıpır kıpır bir buzağının omzuna batırmak için gereken cesareti toplamak. İğne kalın deriyi delerken, elimde titrek bir patlama sesi yankılanıyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve gözyaşlarımı yutuyorum. Bunun neden bir veterinerin işi olmadığından emin değilim ama bu çiftliğin her şeyi ilkel bir şekilde yapıyor gibi görünmesi göz önüne alındığında, buna şaşırmamalıyım sanırım.

Jackson, kızgın damgalama demiriyle yanıma gelip demiri baldırımın yan tarafına sıkıca yerleştiriyor. Yoğun duman görüşümü bulanıklaştırıyor, gözlerimi yaşartıyor ve yanan saç kokusu boğazımda tükürük birikmesine neden oluyor. Geriye doğru sendeliyorum; kabaran çeliğe yaklaşmamaya dikkat ediyorum. İlk iki iğneyi yaptıktan sonra Kate bana onaylayan bir gülümsemeyle bakıp çite doğru yürüyor.

Colt, baldırı yerinde tutmaya yarayan aleti bırakırken, "Harikasin Şehirli Kız," diye espri yapıyor. Benimle konuşurken her zaman sıcak, biraz da cilveli bir

gölümsemesi var. Ve her fırsatta benimle konuşuyor. Çakmak için hamle yapıyor ve elim eldiveninin yumuşak derisine sertçe çarparak güneş ışığında parıldayan bir toz bulutu oluşturuyor.

Bunu başarabilirim. Gururumla ısınıp bir adım geri çekiliyorum.

"Hey, hayır!" Gürültüyü kesen gür bir ses herkesi olduğu yerde durdurdu. Yemin ederim sığırlar bile ürküp suskunlaştılar. "Yardımcı olmuyor."

Austin

Cecily ve Colt'un etkileşimini izlerken damarlarımda yakıcı bir elektrik akımı dolaşıyor. Kıskançlık meselesi değil. Tam da beklendiği gibi, bu lanet olası adamlar işlerine odaklanamayacak kadar azgınlardır. Bu hafta damgalanacak yaklaşık 5.000 buzağı varken, dikkatleri dağılamaz. Otuz yedi yıldır etraflarında olmamın verdiği uzmanlıkla sığırların arasında zikzaklar çizerek ilerliyorum.

"Aşılama konusunda en ufak bir fikri yok ve bunu beceremezse, Tate daha fazlasını getirene kadar en az iki hafta boyunca şansımız yaver gitmeyecek."

"Ona nasıl yapılacağını gösterdim. Bunu başaracak," diye bağılıyor Kate çitin üzerinden.

"Birkaçını sorunsuz yaptı. Bence sorun yok dostum. Kate'in biraz ara vermesi gerekiyor, yani gelip kendiniz yapmak istemiyorsanız, rahatlayıp denemesine izin vermelisiniz," diyor Jackson. Elbette karısına katılacaktır.

Göğsümden bir homurtu yükseliyor.

"Senden daha iyi iş çıkardığı için mi delirdin Aus?" diye çıkıştı Colt, kaburgalarıma dürtmek için uzanırken. Elini tuttum, parmakları neredeyse kırılana kadar çektim, sonra bıraktım. Acısını yürekten bir kahkaha atarak üzerinden attı.

"Marka oluşturmak için spor ayakkabı giydiği için ayağını kırdığında dava edilmek istemiyorum."

"Vay canına, kızım. Bu konuda haklı. Kendine bir çift bok çözücü almalısın," diye onaylıyor Colt. "Bu orospu çocuklarının bunlar olmadan ayağına basması hiç eğlenceli değil. Nereden bildiğimi sor."

Gözlerimi ona diktim. "Senin yapacak bir işin yok mu?"

"Benimkini ödünç alabilir." Kate şişmiş ayak bileklerine kovboy çizmelerini geçirmeye alışıyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca Cecily'nin çalışmasını izlemekten başka bir şey yapmadım. İronik olan şu ki, çalışanlarımın dikkatini dağıtacağından endişelenerek buraya koştum, sonra da kendimden geçtim. İlk beş dakika içinde, süreci çözdüğünü ve mahvetmeyeceğini anladım.

şimdi tamamen bencilce sebeplerden izliyorum, bana yapmamam gerektiğini söyleyen sesi görmezden geliyorum. Basit bir adamdan başka bir şey değilim, diğerlerinden daha iyi değilim. Belinin açıkta kalan küçük kısmını ve eğildiğinde kalçasının kot pantolonuna nasıl baskı yaptığını fark etmemek elde değil. Ayağa kalkıp alındaki boncuk boncuk terleri elinin tersiyle siliyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor. Cecily, markalaşmanın en sıkıcı kısmından keyif alan dünyadaki tek kişi olabilir.

Ona bakmayı bırak, aptal. Bırakamam. Ya da bırakmak istemiyorum.

Güneş, her hareketini melek gibi bir ışıltıyla aydınlatıyor. Kot pantolonu ve tişörtü kirle kaplı, avuçları uyluklarının üzerinde kayarken etrafını kaplayan kir bulutları. Sarı saçları sıkı bir topuz yapılmış ve Wells Ranch beyzbol şapkasıyla örtölmüş; çıplak kolları ise bahçede geçirdiği saatler yüzünden şimdiden hafifçe bronzlaşmış. Dışarıdan bakan biri için, buraya aitmiş gibi görünebilir.

Beryl'in öğle yemeği düdüğü beni transımdan çıkartıyor ve sonunda Cecily'den bakışlarımı ayıracak cesareti buluyorum. Ama önce gözleri kalın kirpiklerinin arasından benimkilerle buluşuyor. Yüzünde, sadece bana aitmiş gibi görünen bir

gülümseme beliriyor ve o kadar bulaşıcı ki, karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

le yemeğinde ona arkadaşça davranan oğlanlara sinirlenmenin bir anlamı yok. Bunu anlıyorum. Onlara boş zamanlarında ne yapacaklarını tam olarak söyleyemem, ama hemen şimdi denemeyi çok isterdim.

Ayrıca, onun onlarla oturmak istemesi yüzünden sinirlenmek de adil değil. Mutfak masasında genellikle tam karşımda otursa bile, bana katılacağını düşünecek kadar da hayalperest değilim. Bu koşullar altında nasıl davranmamam gerektiğini bilmediğim için tam bir pislik oldum. şehirli kızlar iftliği ziyaret etmeyi, Yellowstone'un bir bölümünde yaşıyormuş gibi davranmayı ve işler heyecanını yitirir yitirmez kaçıp gitmeyi severler. Uzun vadede gerçekten de bu işte olmayan birden fazla kadın tarafından kandırıldım. Ve her seferinde kendimden uzaklaşıyorum.

Sorun şu ki, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve onu buradan er ya da geç de olsa uzaklaştırırsam herkese iyilik yapmış olacağımı kendime hatırlatmakta gerçekten zorlanıyorum. O zaman adamlarım her boş anlarını onu kendilerine bakmaya ikna etmeye çalışarak geçirmezler, ben de harcamam.

"Bugün iyi vakit geçirdiğimiz için, Cecily'ye sıkı çalışmasının karşılığında küçük bir gösteri sunmamız gerektiğini düşünüyorum," diye duyurdu Denny lokmalar arasında. "Bak, artık buzağıları idare etmek için Nordforks kullanıyoruz çünkü günlük dört yüz veya daha fazla buzağıyla uğraşırken hem daha verimli hem de vücudumuz için daha kolay. Ama asıl eğlence onları elle yere indirmek. İşte gerçek kovboyluk bu."

Küçük kardeşim onay almak için bana bakıyor ve ben de tam da bu gösteriş düşkünü, azgın kovboy tavrından endişe etmeme rağmen somurtarak başımı sallıyorum. İyi vakit geçirmek konusunda haklı ve hava dayanılmaz derecede sıcak değil, bu yüzden acele etmeye gerek yok. Bazen,

erkeklerin eğlenmesine izin verirsem herkes için daha kolay oluyor.

"Kesinlikle," diye bağıyor Red. "Bir dakika, Cecily. Belki buradaki yaşlı patron sana rodeo günlerinde nasıl yaptığını bile gösterir."

"Öyle mi? Ben senin kesinlikle kovboy olmadığını sanıyordum?" Bana gülümsüyor.

"Değilim," diye yan yan baktım Red'e, "ve yapmayacağım da."

"Hadi, buzağı bağlama yarışması yapalım. En hızlı bağlayan yarın bir kasa bira alacak - Austin satın alacak." Denny, aptalca küçük bir yarışma için heyecanla neredeyse koltuğunda zıplıyor.

"Ne olursa olsun. Siz istediğinizi yapın." Başımı sallıyorum.

Kabulüm, belirli bir kadının beni tam bir inatçı pislik olarak görmemesini istememden çok az etkileniyor. Ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini biliyorum. Normalde, Denny'ye göre beni biraz "sıkıcı" kılsa bile, sorumluluk sahibi en büyük ağabey olmaktan memnunum. Sonuçta, çiftliğin başarısının sebebi bu kişilik özelliği. Babam yirmi beş yaşında bu zorlu işletmeyi devralmak için beni terk ettikten sonra bile. Bugünse, onlardan biri olmayı çok isterdim.

Birkaç çiftlik işçisi karşılık olarak tezahürat ediyor. Kurallar, bahisler ve potansiyel kazananın hangi birayı isteyeceği hakkında sohbet başlıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Deneyebilir miyim? Biri bana nasıl bağlanacağını gösterirse." Cecily kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. Hayır dememe meydan okuyor.

Yüzümü düz tutmaya odaklanarak, dik dik ona bakıyorum. "Yaralandığında beni dava etme canım."

"Kesinlikle evet. Bu yıl rodeoda kadınlar düve yarışını yapacak birini bulabiliriz sonunda," diye bağıyor Red. Sanki bir düve tarafından neredeyse parçalanmaktan dolayı ufak bir hediye çeki kazanmak sevindirici bir şeymiş gibi. Gençliğimde bir sürü aptalca şey yaptım ama o rodeo

etkinliği tam bir saçmalık; sadece beyni çalışmayan biri kaydolur.

Bunun zerine, adamlar öğle yemeğini rekor sürede bitirip, güzel kıza buzağı bağlama becerilerini sergilemek için can atıyorlar. Ve, vay canına, gerçekten de gösteriş yapıyorlar. Neredeyse Nordforks'un para israfı olup olmadığını merak ediyorum; tüm bu zaman boyunca, şantiyede onları gayretle çalıştıracak çekici bir kadın olabilirdi.

Ama ben kimim ki konuşayım?

Çitin üzerinde park edilmiş olduğunu ve gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek, beni meraya yürümeye, emekli kement atımı almaya ve ona gerçek bir kovboyun işleri nasıl yaptđını göstermeye neredeyse yetiyor. On yıldan uzun süredir kement atma yarışmalarına katılmadım ama bu, kas hafızamın hâlâ yerinde olmadığı anlamına gelmiyor. Denny bana bir buzağı getiriyor ve beynimin hayvansı, seks odaklı kısmı devreye giriyor. Kırk kiloluk hayvanı kolayca kaldırıyorum. Beşinci seferde, yarın kaslarımın ne kadar ağrıyacağını bile umursamıyorum. O saçma yarışmaya katılmayı kabul etseydim, açık ara kazanırdım.

Diğer adamlardan daha iyi değilim, onun bakışlarını üzerimde tutmak için kıımı yırtıyorum.

Sonunda Cecily'nin sırası geldiğinde, dizginlenemez bir özgüvenle ne adım atmasını izlerken her sinir bozucu hareket canlanıyor. Beklediğim şehirli kıza hiç benzemiyordu. Red ona yardım etmek için yaklaşıyor ama uzun bacaklarım daha hızlı; neredeyse onun üzerindeyim ve o da gözle görülür şekilde baştan ayağa geriliyor. Vücudunun geri çekilmesi, ona her yaklaştığımda refleksif gibi görünüyor. Az önce acı biber tenceresine uzanmak için elimi omzuna koyduğumda da aynı tepkiyi vermişti; tüm vücudu donmuş, yüzü tiksintiyle buruşmuştu ve geri çekilmişti.

Eldivenlerimi uzatıyorum ve giyerken kendi kendine gülümsüyor. Küçük elleri, yıpranmış deriyi dev bir buz hokeyi eldiveni gibi gösteriyor. Gergin bir ipin çektiği bir buzağı

beliriyor. Haydi, zamanı. Bir eli kuyruğunda, diğeri arka bacaklarında olan Red, buzağıyı damgalamak için yere yatırmaya hazırlanıyor. Cecily, hiç tereddüt etmeden, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi önünü tutuyor.

"İpi oradan dolaştır... evet, tıpkı... anladığın gibi..." Adımları takip ediyor ve daha sözlerimi söyleme fırsatı bulamadan bacakları bağlıyor. Belli ki hepimizin nasıl yaptığını inceliyor. Neredeyse kendisi kadar ağır bir hayvanı tutarak, Colt'un damgalama demirini getirmesini sakince bekliyor. Ne zaman en ufak bir şüphe duysam, ondan bu kadar az şey beklediğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

Bu kadından bu kadar kolay etkilendiğimden nefret ediyorum. Markalaşmaya yardım eden ne ilk ne de son kişi kesinlikle o; hatta Kate hamile olmadığında genellikle kirli bir gömlek gibi burada olur. O kadar da etkileyici değil. Utanç verici bir şekilde, Cecily'nin yardımına ihtiyacı olmadığını bilmekten daha da nefret ediyorum. Tek istediğim hemen yanına atlamakken, ellerim cebimde öylece kalakaldım.

Nefes nefese, toprak ve inek pisliği içinde, gurur saçarak ayağa kalkıyor. Cecily, boynunda sıcak nefesimi hissedebileceği kadar yaklaşıp kadar sendeliyor. Yine de ilk kez rahat ve sakin kalıyor. Muhtemelen yanında durduğu kişinin ben olduğumu fark etmediği için. O kadar rahat ve neşeli ki, karşılık olarak gülümsemeden edemiyorum.

"Kahretsin kızım." Denny ona soğuk bir bira uzatıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadığından emin misin?"

"Aman Tanrım! Çok güzeldi ama. Bunu yaptığımı inanamıyorum." Kutuyu açıp derin bir yudum aldı. Bir ara şapkasını kaybetti ve saçları artık düzgünce geriye taranmış değildi. Gevşek sarı saç telleri her yöne dağılmış ve birkaç küçük tutam saç çizgisi boyunca tere yapışmıştı. Çenesinde kir lekeleri vardı ve nasırlı başparmağımın altında teninin ne kadar yumuşak olabileceğini hayal etmemek elde değildi. Uzanıp kiri ovalamak çok kolay olurdu.

"Beni henüz kovmadığına sevindim?"

Yüzüne dokunmayı düşünürken sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve aptalca bir şey yapmadan hemen önce beni durduruyor. Bana parlayan yüzü göğsümü çatlatıyor. Ve ben... susuyorum.

Lanet olsun, bunu her seferinde yapıyorum.

Sesinde, gülümsemesinde ve o dünyayı yerinden oynatan bakışlarında beni her seferinde durduran bir şey var. Cümleler kurmak şöyle dursun, kelime kurma yeteneğimi bile kaybediyorum. Bu da bana iki varsayılan mod bırakıyor: pislik patron ve sessiz pislik.

Çıkarabildiğim tek ses, boğuk bir homurtu. Sanırım çenesine ürkütücü bir şekilde dokunarak elimi sürmekten daha iyi, ama çok da değil. Kaşını şakacı bir şekilde kaldırıyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sürekli beni inceliyor, parçalara ayırıyor ve analiz ediyor.

"Bir kızın, erkek arkadaşlarının yarısından daha iyi iş çıkarabilmesine sinirleniyor." Kate keskin dirseğiyle kaburgama vurdu. "Dikkat et Austin, kadın düşmanlığın ortaya çıkıyor."

Gözlerimi deviriyorum. Cidden mi?

"Hayır, botlara ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı ve bana eldiven ödünç verdi. Eğer berbat bir şekilde başarısız olmamı isteseydi, bunu başarabilirdi. Bu yüzden teşekkürler patron."

"Hoş geldin," diye mırıldandım.

Kate, Jackson'la konuşmak için ayrıldığında, Cecily eğilip sesini alçalttı. "Çalışma ahlakımdan o kadar etkilendiğini itiraf etmen sorun değil, yeterince iyi bir özür bulamıyorsun - ya da belki de izlemekten hoşlandığını itiraf edebilirsin. İkisinde de utanılacak bir şey yok."

Gözleri benimkilerle buluştu, bilmiş gülümsemesi kalbimi düzensiz bir unutuluşa sürükledi. Hoşuma gitti. Kalbinin tekrar kırılmasını istemeyen biri için çok fazlaydı.

Ve sonra başımı döndüren, buraya geldiğinden beri verdiğim her lanet olası kararı sorgulamama neden olan beş kelime daha ekliyor. "İzlemeyi sevdiğimi biliyorum."

Austin

Anlaşılan Cecily'yi her zamanki yerinde, benim tam karşımda, üç metrelik yemek masasının en ucunda görmeye alışmışım. Mutfağa girip de orada olmayana kadar onu ne kadar görmeyi beklediğimi fark etmiyorum. Nadiren konuşuyoruz ya da birbirimizin varlığını fark ediyoruz ama yine de garip geliyor. Sabahın beşinde her zaman alışılmadık derecede mutlu oluyor ve dehşete düşerek, ben de bu neşenin tadını çıkarmaya başladım. Bugünkü tuhaf havaya, oğlanların yaz için sığırları kiralık otlaklara götürmek için çoktan gitmiş olmaları da pek yardımcı olmuyor. Kendime dumanı tüten sade bir kahve koyuyorum ve eski yerime çöküyorum, burada ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiş gibi yapıyorum. Beryl ve Kate mutfakta vızıldıyor, Odessa ise ağzına Cheerios tıkıyor.

"Şehirli kız nerede?" diye sormaktan kendimi alamıyorum sonunda. Son sekiz gündür markalaşma çalışmaları boyunca canını dişine taktı ve çalışanımın hasta mı yoksa yaralı mı olduğunu bilme hakkım var. Başka bir şey değil.

"Bir adı var ve sen bunu biliyorsun, seni pislik." Kate gözlerini devirdi bana. "Bu sabah şehre gidiyor."

"Eğer gitmediyse, içinizden biri gidip ona Tate's'den takviye siparişini almasını söyleyebilir mi?"

İkisi de bana mükemmel bir şekilde uyumlu bir küçümsemeyle bakıyor. Beryl unlu ellerini havaya kaldırıp kaşını kaldırıyor. "Dirseklerimize kadar ekmek hamuruna batmış durumdayız. Erkek ol ve ona kendin sor, tatlım. Daha gittiğini görmedim."

Kahretsin. Yemin ederim Odessa bile bana ne kadar zavallı olduğumu anlatmak için lokmasını yarıda kesiyor. Şu anda, bu üç kişiyle uğraşmak yerine, kilometrelerce uzakta, at sırtında, mürettebatla sığır güderken olmak için neler vermezdim. Homurdanarak masadan uzaklaşıp Cecily'nin kulübesine yürüyorum.

Henüz düzgünce değiştirmedığı stepne lastiğini tekmeliyordum ki, sesi nemli sabah havasında yankılandı. "El işini mi kontrol ediyorsun?"

"Sana söylediğim gibi neden hâlâ yeni lastik almadığını merak ediyorum."

"Bir 'çiftlik karısı' olarak pek de iyi para kazanmıyorum. Param yettiğinde yaparım." Uzaktan kapıların kilidini açıp ön merdivenlerden aşağı inerken yankılanan bir bip sesi duyuluyor. Sarı saçları her adımda omuzlarına çarpıyor.

"Lastikçiye doğrudan gitmiyorsanız, bu arabayı hiçbir yere götüremezsiniz."

Tam önümde durdu ve tatlı parfümü bizi sardı. Beyaz bir yazlık elbise bacaklarına sürtünerek teninin ne kadar bronzlaştığını gözler önüne serdi. Onu kot pantolon veya tayttan başka bir şeyle görmemiştim, bu da beni ne zaman ve nerede özel olarak bronzlaştığını merak ettirdi çünkü o altın rengi kesinlikle çalışma saatleri içinde elde edilmemişti. Bronzlaşma izlerinin nerede olabileceği sorusu, penisime bir ürperti gönderdi. Şort giymekten dolayı üst bacağı mı? Bikini izi mi? Ya da... siktir et. Belki de hiç bronzlaşma izi yoktur. Çiftliğimde bir yerlerde gizli bir noktada çıplak bronzlaştığı düşüncesi beni tüketiyor.

Ve işte o zaman bana baktığımı fark ediyor. Ağzımın sulanmaması bir mucize.

Aman Tanrım, artık toparlan artık.

Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Tekrar ediyorum. Neden olmasın?"

Neden olmasın ki... ne? Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum, yanaklarımdaki ve kulaklarımda hissettiğim kavurucu sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bu stepneyle yüksek hızlarda veya uzun mesafelerde sürüş yapmak güvenli değil. Bir çiftlik kamyoneti al. Ve Tate's'ten at takviyesi al." Tekrar pislik herif moduna girmek için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim onun gözlerine dikilmişti çünkü başka bir yere bakma riskini alırsam, onu zihnimde tekrar soymaya başlardım.

Ayağı sabırsızca çakıl taşlarına vuruyor. "Bugün izinli olduğumun farkındasın, değil mi? En azından işlerini bana yaptırmak istiyorsan lütfen diyebilirsin."

"Şehirden bu kadar uzakta yaşıyorsak, siparişimi benim için almak güzel bir şey olurdu." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Temel görgü kuralları da fena olmazdı. Lütfen. Teşekkür ederim. Dört yaşındaki yeğenin bile sihirli kelimelerini nasıl kullanacağını biliyor. Ayrıca, patronum olman beni kontrol ettiğin anlamına gelmiyor; arabamı alıyorum çünkü o kamyonları kullanmayacağım. Şehirli bir kız olduğum için istediğin kadar alay et, ama onlar çok büyük ve göz korkutucu. Şehirde bir tane park etme ihtiyacı midemi bulandırıyor."

"O zaman benim kamyonetimle gideriz." Evime doğru giden patikadan yürümeye başladım. Arkamda olmadığını hissedip arkamı döndüm. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bütün günümüz yok, Şehirli Kız."

"Bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum. Beni şehre götürüp orada mı bırakacaksın? Bana iyi davranmayı teklif etmene imkan yok, çünkü benden nefret ettiğinden oldukça

eminim." Şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor ama sesindeki tını aksini söylüyor.

Bugün yapmam gereken her şeyi neden bunun için bırakmaya razı olduğumu düşünecek kadar şaşkınım. Onun için. "Senden nefret etmiyorum."

"Sen kesinlikle benden hoşlanmıyorsun."

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama yine de midem bulanıyor.

"Öyle değil... Ben sadece..." Ondan nefret etmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum da. Çiftlikteki herkes onunla gayet rahatken, ben her geçen gün onun varlığından daha da rahatsız oluyorum. Onun yüzünden, kalitesiz bir lunapark oyuncağı kadar dengesizim. "Bunu düşünmene sebep olduğum için özür dilerim. Geliyor musun?"

Kamyonu işaret edip bir adım geri çekiliyorum, onun da beni takip etmesini bekliyorum.

Cecily sabit duruyor, bana bakıyor ama hareket etmiyor. Dili alt dudağında geziniyor, sanki söylemekten kendini alıkoyduğu bir şey varmış gibi.

"Lütfen." Sesim gergin çıkıyor.

Kabul ediyorum, birkaç zaaf anında ona kötü şeyler yapmayı düşündüm, ama bana yaptırdığı iyi şeyler dehşet verici. Hayır. Ona sadece vicdanımın onu sadece üç düzgün tekerleği olan bir teneke kutuda şehre göndermesine izin vermeyeceği için iyilik yapıyorum. En azından, kamyonetime binişini izlerken kendime böyle söylüyorum.

Parmaklarım direksiyona vuruyor ve o başını yolcu camına yaslıyor. Ona bir tur atmayı teklif etmek aptalca bir fikirdi. Birlikte bir kamyonla altmış lanet kilometre. Arkadaş değiliz. Konuşmuyoruz. Onunla dikkat dağıtmak için araba kullanmak, sarhoş araba kullanmak kadar tehlikeli. Ayrıca, huysuzdan usluya ani tavrım bana garip ve beklenmedik geliyorsa, onun için de cehennem kadar kafa karıştırıcı olmalı. Ondan hoşlanmamak, çiftlik hayatından sıkılıp gitmesini sabırsızlıkla beklemek istediğimi sanıyordum. Sonra da mutfak masasında yüzünü görmekten

endişelenmemeye geri dönmek. Uzun vadede daha kolay olacağı için ortadan kaybolmasını istediğimi sanıyordum. Ama her etkileşim, ne istediğimden daha az emin olmamı sağlıyor.

Elbise yüzünden. Kısa yazlık bir elbise ve bronzlaşmış bacaklarla kandırılıyorsunuz.

Araba yolunun sonundaki leylak çalılarının yanından geçerken camı indiriyor ve başını dışarı çıkarıp derin bir nefes alıyor. Havanın tatlı parfüm kokusu artık kalmadığında, gözlerinde bir memnuniyet beliriyor ve deri koltuğa daha da gömülüyor.

"Leylakları sever misin?" diye soruyorum, dost canlısı olmaya çalışarak.

"Eskiden. Şimdi onlardan nefret ediyorum. Ama çiçekler neredeyse solmuş, bu yüzden hâlâ koklayabiliyorken onları koklamak istedim. Bakalım tekrar sevecek miyim."

"Ve?" Kaşımı kaldırdım.

"Hayır, hâlâ onlardan nefret ediyorum. En azından yakında gidecekler. Kendime, sonunda gittiklerinde temsil ettikleri boku düşünerek bir an bile harcamayacağıma söz verdim."

İlk evet-hayır türündeki sorunun cevaplardan çok daha fazla soruya yol açacağını tahmin etmemiştim. Neyse, yine de atlıyorum. "Tam olarak neyi temsil ediyorlar?"

"Eski evimin arka bahçesinin tamamı onlarla doluydu. Evi aldığımızda onları çok severdim. Eski... sevgilim ve ben." Eski kelimesini söylemekte zorlanıyor. "Neyse, hem ondan hem de evden nefret etmeye başladığımda, leylaklardan da nefret ettim."

"Ah... mantıklı." Harika. Onunla ilk kez yalnız kaldığımda, onu görünce ereksiyon olmamak için verdiğim mücadeleden, eski sevgilisinden bahsetmeye geçtim.

Sessizleşiyor ve etrafımda alt dudağını ısırıldığını görüyorum. Biraz meraklı olsam da, daha fazlasını istememeliyim. Çiftliğe geldiği andan itibaren bir şeyden kaçtığını varsaydım. Kirli bir geçmişi olmayan hiç kimse, ıssız bir yerdeki bir sığır çiftliğinde çalışmak için her şeyini

geride bırakmaz. Hatta en iyi kovboylarımızdan bazılarını böyle yetiştirdik: kanundan, terk edilmiş sevgililerden, çocuk nafakasından, bağımlılıktan kaçmak. İnsanların buraya gelme sebepleri söz konusu olduğunda kendi işimize bakmamız gerektiği konusunda söylenmemiş bir kural var. Ama siktir et, merak ediyorum.

"Yani şehirden değişiklik olsun diye mi ayrıldın?"

İç çekti. "Ve yine de o lanet leylaklarla baş başa kaldım. Beryl'in buraya neden geldiğini sana ne kadar anlattığını bilmiyorum ama bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Cecily'ye bakmak için döndüm ama o gözlerime bakmıyordu, bakışlarını her an bir şey fırlayacakmış gibi torpido gözüne dikmişti. Elleri bacaklarına sürtünüyor, elbisesinin eteğini yukarı aşağı oynatıyordu.

Parmaklarım ona doğru hızla uzanıyor, titreyen elinin üzerine yerleşip sabitliyor. Tenimizin birbirine değmesinin yakıcı sıcaklığı, o geri çekilmeden önce bir saniyeden az sürüyor. Ama bu, kalıcı bir izlenim bırakmaya yetiyor. Ona tekrar dokunmak istiyorum.

"Bana hiçbir şey söylemedi," diye onu rahatlatıyorum.

"Tamam... tamam, bu iyi," diyor ve yolcu penceresinden dışarı bakıyor.

Cecily

"Peki, nereye gitmen gerekiyor?" diye soruyor her zamanki hırıltılı sesiyle.

"Şey, yeni cep telefonumu alıp eyer dükkanına gitmem gerek."

Austin bana merakla bakıyor, eyer dükkanına gitmeyi talep etmemin doğru olmayacağını ima ediyor. Zaten başka bir durumda, izin günümde alışveriş yapmak için tercih edeceğim son yer orası olurdu. Bu, genç bir alışveriş merkezi müdavimi olarak, pahalı bir smoothie içerken trend mağazalar arasında dolaştığım zamandan çok farklı.

"Kate'in botlarını giymeye devam etmeyi bekleyemem, değil mi? Patronum da bir çift 'bok tekmeleyici' olmadan mutfak işleri dışında hiçbir şeye yardım etmeme izin vermiyor." Bok tekmeleyici ile normal bot arasındaki farkı hâlâ tam olarak anlayamadım ama mağazaya gittiğimde anlayacağımdan oldukça eminim.

"Tamam, Şehirli Kız."

"Teşekkürler, Kovboy Değil."

Ana caddede bir otoparka girerken, kir içindeki elleri direksiyonda esniyor. Çiftlikten ayrılırken bir anlığına elimi tuttuğunu düşünmeme neden oluyor. Yol boyunca kendimi

kenara çektiğim için kendime kızdım ama iki elim direksiyonda olduğu için bana karşılık verme fırsatı bile vermedi.

Kate, Wells Canyon kasabasının birkaç yıl önce bir Hallmark filminin mekanı olarak kullanıldığını söylemişti ve ben de buna kesinlikle inanıyorum. Bir de üzerine biraz kabarık yapay kar ve gösterişli Noel süsleri ekleyin; burası, tatillerde şirket meraklısı birinin Noel tutkunu, küçük kasaba veterinerine aşık olabilmesi için mükemmel bir kasaba.

Tuğla ve ahşap binalar, sokağın iki yanına dağılmış; güneşten solmuş ve uzun, sıcak yazlar ile sert Kanada kışlarından yıpranmışlar. Her boş duvarda, çoğu bölgenin zengin tarım tarihine adanmış bir duvar resmi var. Bunlardan biri Wells Çiftliği'ne özgü gibi görünüyor. Arnavut kaldırımlı kaldırımda yürürken Austin'e bakıyorum. Tüm bir kasaba üzerinde bu kadar güçlü bir aile etkisine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ailem hâlâ Vancouver'ın hemen dışında, büyüdüğüm evde yaşıyor ve ayrılışlar bile yakın komşularının fark edeceğinden emin değilim.

"Ailenin çok önemli biri, değil mi?"

Burnundan homurdandı. "Öyle bir şey işte. Dört kuşaktır buralardayız ve kasabanın yarısıyla akrabayım."

"Yakınımda bu kadar çok ailem varken büyümek çok eğlenceli olmalı. Kardeşim yok ve akrabalarım uzakta yaşıyordu, bu yüzden çoğu zaman sadece ben ve ailem vardık."

"Evet, sanırım o kadar da kötü değildi. Birbirimize yakın yaşıyor olsak da artık birlikte vakit geçirmiyoruz. Büyükbabam ve büyükannem vefat ettiğinden beri."

"Bu çok yazık. Büyük bir aile fikrini seviyorum."

Şirin bir ev eşyası mağazasının önündeki elle boyanmış, çiçekli vitrin sanatı dikkatimi çekiyor. Yürüyüşüm yavaşlıyor ve Austin'in önden ilerlemesiyle içeriye birkaç saniye göz atabiliyorum. Şehirdeki rahat günüm de cabası; beni çiftliğe geri götürmek için acele ettirecek. Eminim Wells Kanyonu

bile onun huysuz kıcına fazla büyük bir metropol. Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdıktan sonra, nefes nefese cep telefonu dükkanına giriyorum. Çalışanla konuşurken, o her zamanki sinirli ifadesiyle, elleri ceplerinde, etrafta dikiliyor.

"Yani, gitmek istediğin bir yer varsa her şeyi ayarlamamanın yaklaşık on beş dakika süreceğini söyledi," diyorum Austin'e. "Özür dilerim."

"Ben burada kalıp telefonunu bekleyeceğim. Sen sokağın aşağısındaki kız mağazasına gitmek istedin, hadi git."

Affedersiniz? "Siz kimsiniz ve Austin Wells'e ne yaptınız? İyi hissediyor musunuz?"

"İşlerini yapman gerek, değil mi? Beni nadir bir iyi ruh halinde yakaladın, pişman etme canım."

Söyleyeceklerim bu kadar. Alışverişten bahsediyorsa küçümseyici tavrını görmezden gelirim.

"Tamam, teşekkürler. Birkaç dakikaya dönerim." Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden dükkandan fırlayıp boş kaldırımda neredeyse sekerek ilerliyorum.

Parmaklarım lüks bir havlu rafını okşuyor, bir zamanlar iyice nemlendirilmiş, bakımlı ellerimin kumaşa nasıl takıldığını fark ediyorum; iyileşen su toplamaları ve yeni nasırlaşmış cildim sayesinde. Bu his beni tiksintiyle kıvrandırıyor ve raflarda, ezilmiş ellerimi iyileştirebilecek herhangi bir krem arıyorum. Sepete iki banyo havlusu, büyük bir şişe mango kokulu el losyonu, tırnak eti yağı ve bir kömürlü yüz maskesi atıyorum.

Bu, kendimi daha çok hissetmeme yardımcı olacak.

Burnuma bir mum yaktığımda, cam kavanozu neredeyse düşürecek kadar tanıdık, mide bulandırıcı bir kokuyla karşılaşıyorum. Rafa güvenle geri koyduğumda bile, havadaki tütün ve vanilya kokusunu alabiliyorum. Bir anlığına, KJ işe hazırlanırken ebeveyn banyosuna girdiğim anıları canlanıyor. Mum üstüne mum alıp, beni kokusundan ve anısından kurtaracak bir şey için yalvarıyorum.

Soğuk, oksijeni emen bir enerji dalgasıyla çevrili Austin, elinde cep telefonu dükkanından aldığı kese kağıdıyla çınlayan ön kapıdan içeri giriyor. Varlığı beni KJ'siz gerçekliğime geri döndürüyor - Tanrıya şükür. Austin tamamen yersiz duruyor ve bunun tek sebebi kirli kot pantolonu ve ekose flanel gömleği değil. Ya da yüzündeki o sürekli asık surat. Canlı sığırların arasında tereddüt etmeden hareket eden biri için, kırılğan ürünlerin bulunduğu koridorlarda ağır ağır ilerlerken inanılmaz derecede tedirgin. Onu çiftliğin dışında herhangi bir yerde görmek tuhaf geliyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Özür dilerim, neredeyse bitirdim." Görünüşüyle kucağımda tuttuğumu unutturan mumu hızla yere bıraktım.

"İhtiyacın olduğu kadar zaman ayır." Küçük kavanozu alıp burnuna götürüyor. Camın kırılmaması mucize gibi bir güçle rafa çarptığında yüzü buruşuyor. "Pisuar diskisi gibi kokuyor. Kim alır ki bunu?"

Austin'in komiklik yapmak istediğini sanmıyorum ama kasada çalışan kadın gözlüklerinin üzerinden bize dik dik bakarken bile kahkahamı tutamıyorum. Dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor; omurgamdan aşağı sıcaklık yayılıyor.

Kısık bir sesle, bize dik dik bakan çalışanı düşünerek, "Akli başında kimse yok. Gerçekten berbat kokuyor. Bu," - sepetten deri kokulu bir mum uzatırken, parmak uçlarımızın birbirine değmesine hayran kalarak- "gerçekten harika kokuyor. Hadi, ön taraftaki yaşlı kadın bizi kovmadan gidelim." diyorum.

Dikkatlice koklayıp düşünceli bir şekilde başını sallıyor, ardından raftaki bir kopyasını alıp tezgaha yöneliyor. Dürüst olmak gerekirse, Austin Wells hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama bir mum veya herhangi bir dekora sahip olmak -duvarda asılı ölü hayvanlar dışında- beklediğim bir şey değildi.

"Eşyalarının parasını ben öderim," diyor ve arka cebinden yıpranmış deri bir cüzdan çıkarıyor.

"Ben kendi paramla büyüyen bir kızım."

Başını sallıyor, paramı çalışana vermemi engellemek için alanımı işgal ediyor. "Gerek yok. Lastiklerin için sakla."

Arabamın lastiklerinden kesinlikle daha az önemli olan tüm bu saçmalıkların parasını ödediğini görünce omuzlarım düşüyor.

Tam ona unutmasını ve her şeyi yerine koymasını söylemeyi düşünürken, "Bunu bir teşekkür hediyesi olarak düşün. Markalaşma konusunda gerçekten çok başarılıydın," diye ekliyor.

Kızardığımı gizlemek için topuklarımın üzerinde hızla döndüm. Austin Wells az önce... bana iltifat etti. En ufak bir alaycılık veya belirgin bir motivasyon olmadan. Ve yanaklarım erimiş lav gibi oldu çünkü o sözler bana bir şeyler hissettirdi. Beryl, Kate ve birçok kovboy haftalardır bana övgüler yağıdırıyor, ama Austin'ın bana tek bir iltifat etmesi bile dizlerimin bağının çözülmesine ve beynimin bulanıklaşmasına neden oluyor.

Güneş ışığına çıktık ve dışarıya adım atarken sırtıma değdi. Yol kenarına. Daha önce hızla ilerlediği zamanların aksine, ayaklarımız senkronize bir şekilde hareket etti. "Bunu yapmana gerek yoktu. Yine de teşekkür ederim. Lastikleri tamir ettireceğim. Param var, biliyorsun. Ya da çoğu. Yakında hepsine sahip olacağım. Şey... şehirde değiştirecek biri varsa ya da—"

Kamyonete vardığımızda Austin gevezeliğini bölüyor. "Endişelenme. Eyer dükkanında mı?"

"Evet, lütfen." Yeni cep telefonumun olduğu çantaya uzanıyorum. Numarayı ezberlemiş olsam da, Beryl'i uygun bir kişi olarak eklemek heyecan verici. Parmaklarım ekrana dokunuyor, orada zaten bir kişi profili olduğunu görünce şok oluyorum. "N-numaranı telefonuma mı ekledin?"

"Mhm," diye mırıldanıyor, bu durumdaki tuhaflığı göremediği belli.

Austin kabinden geri geri çıkmak için dönerken eli koltuk başlığımı kavırıyor. Önce, başımı yaklaşan açık avucundan

fark ettirmeden uzaklaştırıyorum. Sonra, sinir sistemim hareketin tehdit edici olmadığına karar verdiğinde, yakınlığı göğsümde bir kelebekler kaleydoskopu yaratıyor. Elinin döşemeli koltuktan kayıp çıplak omzuma dokunduğunu hayal etmek, omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

"Biriyle telefonda konuşmak için gerçekten konuşman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Çiftlikle ilgili telefon görüşmelerini günde binlerce kez yaptığını biliyorum ama her zaman odadan çıkıyor. Hattın diğer ucundaki kişiyle gerçekten konuşup konuşmadığı ise henüz belli değil.

Dudağının köşesi çarpıcı derecede sevimli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Asık suratıyla ne kadar çekici olduğunu düşünürsek, sürekli böyle gülümsese başım ciddi belaya girerdi. Ona doğrudan bakmasaydım, ki son zamanlarda yapmam gerekenden çok daha fazla yaptığım bir şey, bunu tamamen kaçıırırdım. Yüzünde bir kayan yıldız gibi, belirlediği kadar çabuk kaybolmuş.

"Mesajlaşırsak olmaz canım."

Felç mi geçiriyorum?

"Mesaj mı?" diye boğuk bir sesle sordum. "Seni mesaj atan biri olarak düşünmemiştim."

Önündeki yola odaklanmaya çalışırken burun delikleri genişliyor. "İstersen ben başlayabilirim."

Resmen. Kesinlikle öldüm çünkü bana bakmaktan hoşlanan ama benimle konuşmak istemeyen bu boz ayı gibi adamın bana mesaj atmasını istemesi mümkün değil. Gerçekten gülünç bir düşünce. Gerçi gülmüyor. Aslında, doğal, metanetli ifadesine geri dönmüş.

"Evet?" Cesedim bir şekilde kelimeler oluşturuyor. "Ne hakkında mesajlaşacağız?"

"Eminim bir şeyler düşünürsün."

At binicisi dükkanına adım attığımız anda burnuma keskin bir deri kokusu doluyor. Kovboy çizmeleriyle dolu raflı bir duvar, en güzel günlerde bile bunaltıcı olurdu. Şu anda, Austin'in ona mesaj atma teklifi havada asılı kalmışken, kesinlikle düşünmek için çok fazla.

Çoğunlukla huzur içinde alışveriş yapıyorum, ama ona kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyorum. Neden bu kadar sinirli ve soğuk olduğunu anlamak istiyorum. Benden nefret etmediğini söylüyor ve benden hoşlanmadığını ima ettiğimde gözle görülür şekilde gerginleşti. Austin tam olarak Casanova enerjisi yaymıyor, bu yüzden benimle oynamaya çalıştığını sanmıyorum.

Neyse, onun oyun planının ne olduğu umurumda olmamalı çünkü yeni bir adama ilgi duymak için henüz çok erken.

Ve yine de, düşündüğümde daha fazla ilgi duyuyorum.

Biraz küçümseyici ama genel olarak yardımsever bir çalışan sayesinde, işte istediğim botları giyebileceğimi öğreniyorum. Bu da satın alma kararımı hiç kolaylaştırmıyor. Seçimimi yaptığımda, Austin, mağaza sahibi Tate ile at takviyeleri konusunda o kadar meşgul oluyor ki, botlarımın parasını ödemek için araya giremiyor. Yine de, fiyat etiketi neredeyse bayılmama neden olduğunda içimden küçük bir ses keşke öyle yapsa diyor. Resmen lastik almaya yetecek kadar param yok. Kovboyların burada yüzlerce dolar değerindeki ayakkabıları çöpe attığını kim bilebilirdi ki?

Elimde çanta, hararetli tartışmayı izlerken bir yandan da gösterişli kemer tokalarına bakıyormuş gibi yapıyorum. Tate ellili yaşlarının ortasında ve çiftlik için malzeme siparişleri almak üzere her uğradığımda bana karşı hep nazikti. Bugün, Austin'in saçmaladığı şeyleri dinlerken kaşlarının arasında sinirli bir kırılganlık var ve dudakları büzülmüş. Şimdiye kadar Austin'in üst üste yarım düzine kelimeden fazlasını söyleyebileceğinden emin değildim. Ayrıca onu bu kadar çekici bulacağımı da bilmiyordum. Gerçi belki de mesele tartışma değil, kışını saran Wrangler'ları, kovboy çizmeleri

ve geniş omuzlarına tam oturan ekose uzun kollu gömleğiydi.

Birkaç dakika sonra Austin dönüp beni arıyor. Gözlerimiz kenetlendiğinde içimi rahatlatıcı bir his kaplıyor. Anlaşılan son birkaç haftadır neredeyse hiç konuşmamak, birbirimizin aklını okumayı öğretmiş bize çünkü açık kapıya kısaca bakıyorum ve o hemen oraya doğru yürüyor. Hiç soru sorulmadan, otuz saniyeden kısa bir süre içinde kamyonete geri dönüyoruz.

"Botlarımı görmek ister misin?" Heyecanla onları gösterme isteğim yüzünden cevap vermesine fırsat bırakmıyorum. Kate sade, deve tüyü rengi bir bot giyerken, ben koyu renkli, kare burunlu ve parlak turkuaz dikişli olanı almaktan kendimi alamadım.

"Bunlar bot. Bir çiftini gördün mü, hepsini görmüşsün demektir," diyor, göz ucuyla hızlıca bir bakış atarak. "Başka nereye gitmen gerekiyor?"

Başımı hayır anlamında sallayıp yeni "shitkickers"ımın detaylı dikişlerine dokunuyorum. Tekrar yola çıkıyoruz ve birkaç blok sonra şehrin tek benzin istasyonuna varıyoruz.

Tek bir hareketle koltuktan kayıyor, cebinden cüzdanını çıkarıp bana uzatıyor. "İçinde bir şey ister misin? Benden."

Travma deyin, feminizm deyin, aptallık deyin. Teklifi boğazımda düğümleniyor ve kibarca reddetmek için konuşmak zorunda kalıyorum. Bugünkü davranışlarında bunu bir sınav gibi hissettirecek hiçbir şey yok - ama hissettiriyor. Muhtemelen kötü niyetli olduğu için değil, centilmence bir davranış olduğu için teklif ediyor. Ama havlular ve tırnak eti yağı gibi, bu da potansiyel olarak başımın üzerinde tutabileceği bir şey. Ve susamış olsam bile, onunla markete gidip kendi içkimi almam mümkün değil. Bana izin vermeyeceğinden eminim.

Gözlerimi kapatıp şakağımı güneşten kavrulmuş yolcu camına yasladım. Teklifini kabul etmediğim için hâlâ kendime kızarken, kamyonete geri döndü.

Boğuk sesi gözlerimi fal taşı gibi açıyor. "Dr. Pepper ve kremalı soda karışımı. Hangisini istersen onu al. Ben ikisini de içerim."

Garip. Çiftliğin dışındaki Austin gerçekten de garip.

Cecily

Bir an ikimiz de kamyonundan inmeye hevesli görünmüyoruz. Sonra ahırın etrafında kovboylar dolaşıyor ve üzerimizdeki büyü bozuluyor.

"Hey, Filly," diye bağıyor Red, kovboyların bana taktığı yeni lakapla bize doğru. Dövmeli, iri yapılı vücudu, beş adamı daha sürükleyerek bize doğru geliyor. Konuşurken koyu kızıl-kahverengi, gür saçlarını eliyle karıştırıyor. "Nehre gidiyoruz ve bugün katılmamak için hiçbir mazeretin yok."

Austin'in kamyonetinin kapısı arkamdan çarparak kapandı ve kovboy çizmelerinin sesi evinin kayalık yolunda yankılandı.

"Bana sadece birkaç dakika ver. Orada buluşuruz," diye bağırdım adamlara doğru.

"Mazeret yok, Kızım. Orada görüşmek üzere," diyor Red.

Hâlâ binicilik kıyafetleriyle ve nehre doğru giden bir grup adama hiç benzemeden yürümeye devam ediyorlar. Hiç düşünmeden Austin'in ayak izlerini takip edip ön verandasının basamaklarından çıkarken ona yetişiyorum. Arkasını döndüğünde, gözlerinin kenarlarında kısa bir mutluluk ifadesi beliriyor.

"Bugün için sana teşekkür etmek istedim."

"Tamam," diyor kuru bir sesle.

Dünya tekrar kendi eksenini etrafında dönüyor; normale döndü.

"Peki, bilirsin... teşekkür ederim. Yüzmeye gelmek ister misin?"

"Yapmam gereken bir sürü işim var." Çenesini ovma için uzanıyor ve o kaşınan sakalının tenimde nasıl hissettirebileceğine dair bir anlık hayal, neredeyse ona uzanmama neden oluyor. Bakışları dudaklarıma kayıyor ve adem elması boğazında sallanıyor. Beni öpmeyi düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama düşünmesini istediğini biliyorum.

Yaz havası ciğerlerimi doldururken, hafif bir esinti leylak kokusuyla beni çarpıyor. Kötü bir şaka. Teşekkürler doğa ana. Çırpınan hislerin yerini göğsümü saran ağır, KJ aşılarmış zincirler alıyor, her nefes alışım bir mücadeleye dönüşüyor. Ağlamıyorum ama görüşüm sanki ağılıyormuşum gibi bulanık, etrafımdaki dünyayı bulanıklaştıran havada süzölen bulutlarla dolu.

Ona kibar bir ses tonuyla gitmem gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama kulaklarımdan akan kan her şeyi bastırıyor, bu yüzden dudaklarımdan sessizce hareket etme ihtimali var. Derin kumda yürüyormuşum gibi hissetsem de, ayaklarımı zorlayarak hareket ediyorum. Arkama bakmadan, yaz havasını bile solumadan, uzaklaşmak istemediğim adamdan uzaklaşıyorum. Hem de hiç.

Köşeyi dönüp güvenli bir şekilde gözden kaybolduğumda, sırtımı rastgele bir alet kulübesinin dış cephesine atıyorum. Kaba ahşaba yaslanıp, dünya tekrar çıtırdayana kadar birkaç kez zorla nefes alıyorum.

Yatağa kıvrılıp evliliğimin bittiği için ağlamalıyım. Gür sakallı, güçlü kollu bir çiftçinin beni öpmesini düşünmemeliyim. Bir zamanlar sevdiğim birini hayatımdan çıkardığım için üzölmemeliyim. Gördüğüm ilk yakışıklı adamla yatağa girmek için can atmamalıyım. Kalbim kırılmalı, değil mi?

Burada bana ne yapacağımı bulmamda yardımcı olabilecek tek bir kişi var. Ve neyse ki, onu her zaman belli bir mermer adanın üzerine eğilmiş, dirseklerine kadar hamur içinde bulabilirsiniz. Bu yüzden kaçıyorum.

"Beryl!" Sineklik kapısının içinden hızla geçip, çarparak kapanmasına izin verdim.

Başını mutfağın girişindeki kilerden dışarı uzatıyor. "Her şey yolunda mı tatlım?"

"Konuşmaya hazırım. Onun hakkında. Buraya neden geldiğim hakkında."

İkimiz de elimizde birer kahve fincanı olana ve yemyeşil çayirlara bakan verandadaki salıncağa oturana kadar beklememi sağlıyor. İlk kez birine tüm gerçeği anlatıyorum. Beni elde edene kadar her şeyi nasıl mükemmel gösterdiğini, sonra da Jekyll ve Hyde gibi nasıl çıldırdığını. Arkadaşlarım veya ailem endişelerini dile getirdiğinde nasıl hemen onun tarafını tuttuğumu. Ve buraya geldiğim geceki tüm olayları. Beryl, sanki ona anlattığım hiçbir şey yeni veya şok edici bir bilgi değilmiş gibi başını sallıyor. Bitirdiğimde, dolu bardağım soğumuş ve boğazım düğümlenmiş.

"Yani, bana bunları, artık geri dönmemeye kararlı olduğun için mi anlatıyorsun?"

"Tanrım, uzun zamandır geri dönmemeye kararlıyım." Öyle değil mi? Yani, arkadaş edinmeye başladım. Yeni birini öpmeyi uzun uzun düşündüm. Kulübeye yeni havlular aldım. Kendi kulübem için. Bu, onunla işim bittiğini kanıtlamaya yetmiyor mu? "Bir dahaki sefere ondan sağ çıkamam."

Gözlerim yaşarırken, Beryl'in omzuma küçük bir el koyma ihtiyacı hissetmesine yetecek kadar bir aydınlanma yaşadım. Daha önce bu sözleri yüksek sesle söylememiştim ama doğru. Doğru olduğunu biliyorum.

"Ben sadece..." Tırnaklarım seramik kupaya vuruyor. "Hayatıma devam etmek istiyorum... Ama eski halime her baktığımda, bir şey beni rahatsız ediyor ve o anı elimden alıyor."

"Tatlım, müthiş bir fırtınadan döndün. Hemen ısınıp kuru kalmayı bekleyemezsin. Tek yapabileceğin ıslak giysilerini çıkarmak, bir battaniyeye sarınmak ve kendine dayanacak kadar zaman tanımak. Ve her şeye rağmen onu veya bir zamanlar olanı özlemek tamamen anlaşılabilir."

Kahvemde karıştırılmamış kremamsı girdaba bakıyorum. "Mesele şu ki... Onu özlemiyorum. Onsuz olmak beni üzmüyor. Bunları hissetmem gerektiği düşüncesi beni sürekli rahatsız ediyor. Onu özlemem, onu hâlâ sevmem falan gerekiyormuş gibi. Bunun yerine, olması gerektiği gibi acı çekmediğimi düşündüğüm için suçluluk duyuyorum."

"Biliyor musun, sürekli 'yapmalıyım' diyorsun. Bence bu kelime pişmanlıktan başka bir işe yaramıyor. İster şu anda yapman gereken bir şeyden, ister geçmişte yapmış olman gereken bir şeyden bahsediyor ol, seni sadece çıkmaza sokuyor. O aptalca kelimeyi unutup, aslında ne hissediyorsun? Ona odaklan."

Uzun bir süre sessizce salınıyoruz, konuşmayı baştankaralara bırakıyoruz.

Aslında ne hissediyorum?

Hayali bir duygu tablosunu işaretlemeye başladığımda, birden fazla BİNGO yapıyorum. İnsanın tüm duyguları aynı anda hissetmesi mümkün mü? Zihnimde dönen onca duyguya rağmen, Wells Ranch'te olmanın verdiği rahatlama ve daha önce gelmediğim için duyduğum pişmanlık en büyük etkiyi yaratıyor.

KJ ile ilgili her şeyi umursamayı bırakmam gerek, lanet olası leylaklar hiç durmadan çiçek açsa bile. Asla geri dönmeyeceğim, bu yüzden yaptığım şey hakkında ne düşüneceğini veya söyleyeceğini umursamıyorum. Kontrol edilmeyi siktir et.

"Burada olmaya odaklanmak istiyorum. Ve bundan önceki halime geri dönmek istiyorum. Çocuklarla nehre iniyorum. Gelmek ister misin?"

"Ah tatlım, o oğlanların hiçbiri beni mayoyla görmeye hazır değil. Sanırım en iyisi burada kalmam." Gülerek ayağa

kalkıp içeri girerken uyluğuma hafifçe vuruyor.

Göğsümdeki sıkışma artık geçince, bardağımı lavaboya bırakıp koşarak kulübeye gidip mayomu giyiyorum. Erkeklerin geç saatlere kadar dışarıda olacağı günlerde, tek başıma kitap okuyup dinlenmek için kayalık nehir kıyısına iniyorum. Ama özellikle böylesine tuhaf bir günün ardından, yanımda birilerinin olması hoş bir değişiklik oluyor. Kovboyların yanında olmaktan gerçekten keyif alıyorum. Yirmi erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Tabii bu kadar çok erkek kardeşe sahip olmanın getireceği tüm o korkular olmadan.

"Vay canına, başardı," diye sesleniyor Red, üzerine yayıldığı kayanın üzerinden, selam vermek için havaya bir bira kaldırarak. "Bizden nefret ettiğini sanıyordum, Filly."

"Bana Tay demeyi bırak." Gözlerimi devirip, kıyının en az kayalık kısmına bir havlu serip yere çöktüm. "Sizden nefret etmiyorum - gerçi bu lakap pek hoşuma gitmiyor. Kim bir atın adını taşımak ister ki? Ah, tabii... Özür dilerim, Tay." Ona gülümsedim.

"Kaba." Colt bana şakayla karışık kötü bir bakış attı ve ben de sessizce özür diledim.

"Ama genç bir at, Filly. Daha kötüsü olabilirdi." Denny kıkırdayarak suyun derinliklerine gömülüyor. En büyük ağabeyinden nasıl bu kadar farklı olabildiğini anlamıyorum. Canlı, gürültülü ve kaygısız. Ortanca kardeşleri Jackson ise ikisinin arasında bir yerde. Yakında iki çocuk babası olacak biri olarak Denny'den daha sorumluluk sahibi, ama gergin Austin'den daha rahat.

Yanımda duran Colt, sanki hiç çıkarmamış gibi görünen sert bronzluk çizgilerini ortaya çıkarmak için gömleğini sıyrılıyor. Uzun boylu yapısı, akan suyun ortasına doğru

engebeli kayaların üzerinde dikkatlice yürüyor ve ardından güneş ışığıyla aydınlanan çocuk havuzuna atlıyor. Bir ara biri kayalardan bir yüzme havuzu yapmış. Bu derme çatma duvar, akıntıyı o kadar yavaşlatıyor ki, güneşli ve sıcak bir günde su, en azından buzullarla beslenen soğuk nehre kıyasla, katlanılabilir hale geliyor.

Red, kızıl saçlarını onaylarcasına salladı. "Kesinlikle. Yine de inek takma adı kullanabiliriz. Düveyi mi tercih edersin?"

Diğer adamlar, düve kelimesi ayıp bir kelimeymiş gibi kıkırdıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, yirmi beş ile kırk beş yaş arasındaki erkeklerle değil, on üç yaşındakilerle vakit geçirsem daha iyi. Üstelik sert kovboyarla.

"Açıkçası adımı tercih ederim."

"Olmaz Filly. 5.000 başın damgalanmasına yardım ettin. Artık bir kovboysun ve ekibin bir parçası olmak istiyorsan bir takma ada ihtiyacın var," diye bağırdı Denny, akan suyun üzerinden.

Bu ekibin bir parçası olabileceğim düşüncesi bile içimi ısıtıyor. Sanırım bana şimdiye kadar Şehir Kızı diye hitap eden Filly yerine Filly denmesini tercih ederim. Austin'e teşekkürler.

"Saçmalık. Sadece yarınızın falan lakabınız var. Ama sanırım bir lakabım olacaksa, Güneş Saati yerine Kısrak'ı tercih ederim."

"Tanrım, acımasız. Belki de ona düve denmeli sonuçta. Burada benim işime bakmaya çalışan bir adamın peşindeyim," diye bağılıyor Beau Campbell, nam-ı diğer Güneş Saati, suya bir taş atarken kıyının aşağısından. Colt'un daha zayıf, daha tüylü, küçük kardeşi. Anlaşılan lakabını "iş başında o kadar çok ayakta durmasından, gölgesinden saati anlayabilmenizden" almış.

"Özür dilerim, Güneş Saati." Gülüyorum.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp güneşin çıplak bacaklarını kavurduğunu hissediyorum. Sıcak, bronz ten kokusu havaya sinmiş, beni büyükannem ve büyükbabamın kulübesinde geçirdiğim çocukluk yazlarına dair hayallerle dolduruyor. On

altı yaşında oraya yaptığım son ziyaretimden beri yavaş ve dinlendirici göl günlerini özleyorum. Şu anda, sonunda aradığımı bulmuş gibi hissediyorum.

İşte yine o duygu. Rahatlama.

Cep telefonu aldığıma, kurulumunu tamamladığım anda pişman oluyorum. Gelen kutumu dört yüz e-posta tıkıyor; yüzde doksanı doğrudan KJ'den geliyor. İlk ikisini okudum; kalbimin mideme çarpmasına neden olan, haftalardır uğraşarak elde ettiğim dinlenmeyi neredeyse yok eden belirsiz tehditlerle dolu.

Beni seni aramaya zorlama. Yeter artık Cecily. Beni bu kadar kolay terk edebileceğini sanma.

Gelen kutusu çöpleri arasında tanıdık bir isim daha göze çarpıyor: Sara Lyons. Tüm bu olup bitenlerin ortasında, Kerrisdale'de bir arkadaşına en yakın olduğum şeyi neredeyse unutmuşum. Kocalarımız olmadan hiç takılmadık; yıllardır KJ'nin dahil olmadığı hiçbir arkadaşlığım olmadı. Yine de, onu bir ay boyunca tamamen karanlıkta bıraktığım için kendimi kötü hissetmem için yeterli.

Cecily: Merhaba, sana ulaşip iyi olduğumu bildirmek istedim. Sohbet etmek istersen yeni bir cep telefonu aldım: (555) 259-8228. Lütfen numaramı KJ'ye verme. Alanıma ihtiyacım var. Bana bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler.

Benim alanıma ihtiyacım var. Kus.

Parmaklarım klavyede oyalanıyor, ona telefon numaramı verip vermeme konusunda kararsız kalıyorum. Hatta onunla iletişime geçmeye bile zahmet etmemeliyim diye. Bana yaşattığı boktan şeyleri anlatan bir e-posta yazmak geliyor içimden, böylece neden ayrıldığımı anlayabilir. Ama eski

alışkanlıklar suçu kendim üstlenmeme neden oluyor. Sanırım tanıdık bir ses duymak güzel olurdu. Boş ver. Gönder tuşuna basıp devam ediyorum.

Midem zaten bulanırken, söz verdiğim telefon görüşmesini yapmak için şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olamaz. Birkaç yıl önce aramayı hiç düşünmezdim ama şimdi yabancı ve rahatsız edici geliyor. Bir yabancıyı aramak gibi.

Annem, çağrım sesli mesaja yönlendirilmeden hemen önce telefonu açıyor. "Alo?"

"Merhaba, Anne."

"Aman Tanrım! Babanın, gideceğini söylediğin o kahrolası küçük kasabaya arabayla gitmeye ne kadar yaklaştığını biliyor musun? Bir ay oldu Cecily. Bir ay!"

"Özür dilerim, sizi endişelendirmeye çalışmıyordum. Güvendeyim. Sadece çok çalışıyordum."

"Ne zaman eve geliyorsun?"

Korkuyla dolu derin bir nefes alıyorum, söyleyeceğim şeyin onun duymayı umduğu cevap olmadığını biliyorum. "Yönümü bulmaya ve ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Şehre geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Çok şey atlattığını biliyorum ama doğaya kaçmak çözüm değil. Vahşi Doğa'daki Reese Witherspoon değilsin. Eve gel. Teyzenle konuştum ve bir yıl ayrı kalana kadar boşanma davası açamayacağımızı söyledi. Ama sana koruma kararı çıkartmaya çalışabiliriz, böylece KJ seni rahatsız edemez."

Hemen boşanamayacağımı zaten biliyorum. Onu terk etmeden önce en azından bunu araştırmayı başardım.

"Anne. Onunla konuştuğun için teşekkür ederim, ama dürüst olmak gerekirse şu anki durumum gayet iyi. Sadece iyi olduğumu haber vermek için aramıştım."

"Cecily—"

"Anne, lütfen. Yemin ederim burada mutlu olmazsam bunu ilk öğrenen sen olacaksın. Otuz yaşındayım, üç değil. Kendi seçimlerimi yapabilirim."

Tırnaklarının sert bir yüzeye vurduğunu duyuyorum; muhtemelen ev telefonunun durduğu oturma odası sehpası. "Bizi yeterince karanlıkta bıraktın. Orada kalacaksan, sık sık güncelleme istiyorum. E-postayla bir beğeni bile olsa. Lütfen. Senin için endişelenmekten yorulduğum Cecily."

Kahretsin. Bu beni dünyanın en kötü kızı gibi hissettiriyor... ve sanırım öyleyim. "Özür dilerim. Söz veriyorum, bundan sonra sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Ama gerçekten çok iyiyim. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum burada. Arkadaşlarım var, bahçeyle uğraşıyorum... Sığırların damgalanmasına yardım ettim."

Gülüyor. "Ne dedin? Cecily, sanırım baban—"

"Anne. Cidden. Burada mutluyum."

"Tamam, peki... yeter ki mutlu ol. Seni seviyoruz."

"Seni seviyorum."

Yirmi dakika süren aile dedikodusunun ardından onu biraz uyumam gerektiğine ikna ettim. Telefonu kapattıktan sonra kendimi Austin Wells'in iletişim profiline titrek bir hisle bakarken buldum. Odaklanamayana kadar numarayı inceledim ve görüşümü geri kazanmak için göz kırptığımda, siyah ekrandaki kendi yansımama bakarken buldum kendimi. Pencereden bakıp evini görebiliyorken ona mesaj atmak çocukça geliyor. Burası ortaokul değil. Oraya yürüyüp onunla konuşabilirim; gerçi bu muhtemelen bana bir dizi homurdanma ve homurdanmayla geri döner. Ona ne söylemek istediğimi bile bilmiyorum, şahsen mi yoksa mesajla mı? Tanrım, zavallıyım. Pislik kocamdan ayrıldıktan bir ay sonra ihtiyacım olan son şey, pislik patronuma aşık olmak. Değil mi?

Austin

Beryl masamın yanındaki sandalyeye oturdu, bir deste postayı yere attı ve bana bir kupa uzattı. "Yeni bir saksı yaptım, senin de hoşuna gider diye düşündüm."

Bardağa şüpheyile bakıyorum. Şehirdeki posta kutumuzdan aldıktan sonra postayı nadiren elden teslim ediyor. Beryl ise asla kahve getirmiyor. İhtiyacım olan bir şeyi getirmemi istediğinde bana "iki ayağın ve bir kalbin var" dediği her seferinde bir dolar alsaydım, bana her gün kahve getirmesi için birini tutabilirdim. Bu da demek oluyor ki bir şeyler çeviriyor.

"Özür dilemeye hazır mısınız?" Uzun, gri örgüsünü gülümseyerek omzunun üzerinden attı.

İşte bu. "Ne için?"

"Ceciliy konusunda yanılmışsın."

Öfkeyle homurdandım. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Öyle olmasaydı onu kovardınız. Ama onun yerine onu şehre götürüp ona güzel şeyler aldığınızı duydum."

"Kamyon kullanmayı reddediyor ve takviyelere ihtiyacım vardı, bu yüzden onu da yanımda götürdüm. Lastiklerini tamir ettirmek için para biriktirmesi gerektiği için ben ödedim. Bunları aldıktan sonra, kendi başına gezebilir."

"Ah, tatlım." Ön kolumu ovmak için eğildi. "Ya körsün ya da aptalsın."

"Öyle mi?"

"Onun Savannah'a hiç benzemediğini biliyorsun, değil mi? Onlar farklı insanlar."

Savannah, baskıcı ve nefret dolu ebeveynlerinden uzaklaşmak istediği için buraya gelmişti. Onların çizdiği yolu izlemek yerine, işleri kendi bildiği gibi yapmak istiyordu. Havalı İngiliz biniciliği yerine Western biniciliği seçti, bana çiftliğin mali işlerini nasıl organize edeceğimi öğretti ve beni ona aşık etti. Çiftliğin birçok alanına dahil oldu; kalmayı planladığını varsaydım. İşleri resmileştirmeye karar verdiğim anda ürktü. Bir daha asla arkasına bakmadı.

Ondan önce yaz esintisiyle buradan geçen başka kızlar da vardı. Onları kaybetmek acı veriyordu ama Sav öldürüyordu. Kendini diğerlerinden farklı hissediyordu. Cecily de farklı hissediyor. Ve birini tekrar kaybetmeye dayanacak enerjim yok. Düşme şansım olmadan kaçmayı tercih ederim.

Soruyu geçiştiriyorum. "Senin ve Kate'in zamanınızı daha iyi değerlendirecek bir şeye ihtiyacınız var."

Kıkırdadı. "Muhtemelen doğru. Ama sık sık yanılıyor muyum?"

"Yanlış veya doğru, ilgilenmiyorum."

Zavallı bir yalancıyım. Dürüst olmak gerekirse, o kadar ilgiliyim ki sinirleniyorum. Saçmalıklarımı açıkça gördüğünde, gülümsemesi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştiriyor.

"Kaç kez attan düştün?" diye soruyor Beryl.

Alaycı bir tavır takınıyorum. Bunun nereye varacağını biliyorum. Tekrar ata biniyorum. Sessiz bakışlarımdan hiç rahatsız olmadığı için ona ayak uydurmaya karar veriyorum. Hatta, tepki vermemesi bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmesine neden oluyor, bu yüzden ısrar etmeye devam ediyor.

"Bilmiyorum. Çok," diyorum.

"Ve dūřmenin acısına deęer, çünkü binmek insana kendini canlı hissettiriyor."

"Ya da geçim kaynağım olduğu için başka seçeneğim yok."

Beryl elime vuruyor. "řaka yapma. Eminim ocukken atlardan, ineklerden, koyunlardan ve binmeye çalıřtıęınız dięer yaratıklardan dūřyordunuz. Bunu mesleęiniz olarak dūřnmeden çok önce. Haklı mıyım?"

"Evet."

"Aşk sana aynı heyecanı verebilir Austin. Yanında kalmayan birine aşık oldun, ama bu tekrar olacağı anlamına gelmiyor. Biraz acı seni korkuttuğu için bıkkınlık ve isteksizlik içinde olmak için çok geensin."

"Otuz yedi yaşındayım. O kadar da geçen değilim."

"Ah, tatlım. Eğer buna gerçekten inanıyorsan, kesinlikle aptalsın."

Bir düzeni fark edip de bilinçli bir seçimle devam etmesine izin vermemek aptallık mı? Sanmıyorum. Sevdieęim herkes ya gitti ya da öldü; kardeşlerim mecburen istisna. Bařka bir seçenek olmadığını dūřndkleri için kaldıklarını biliyorum. Çiftlik için buradalar. Benim için değil. Asla benim için değil.

"Peki ne zaman gidiyor?"

"Anladığım kadarıyla, her şeyi gün be gün ele alıyor. Ne istediğini anlamaya alışıyor. Belki kalmaya ikna edilebilir. Ama denemeden bilemezsin."

Hüzünlü bir gülümsemeyle elini kolumda gezdiriyor. Bu, lisedeki kız arkadaşım beni terk ettiğinde annemin beni teselli etmesini çok andırıyor. Birkaç hafta kalbim kırılmıştı, sonra tekrar flört etmeye can atıyordum. Gelecekteki olası ayrılıklar konusunda tek bir endişem bile yoktu. Yirmi yıllık yetişkinlik acısının insanı nasıl mahvedebildiği ve kendi isteğiyle yalnız kalma fikrini, biriyle ilişki kurmaya çalışmaktan çok daha kolay sindirebildiği komik.

Sıcak arpması geçirmiş olmalıyım. Nehir kenarında bira içmeyi kabul etmemin tek mantıklı sebebi buydu. Uzun bir sabah düveleri kontrol ettikten sonra kısrağım Jubilee'yi hortumla yıkarken Denny sordu. Ben de tartışamayacak kadar sıcak ve yorgundum. Bugün gibi nadiren evet dediğim zamanlar, Denny'nin beni sürekli davet etmesine yetiyor. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, ona 1.000 dolar vermeyi kabul ettiğimi düşünürdünüz. Keşke daha sık evet deseydim diye düşünüyorum.

Sürünün arkasından, geçen hafta sonu rodeosuyla ilgili konuşmaları dinliyorum. Güneş Saati (ki bu lakap, neredeyse işe yaramaz biri olduğu için uygun bir şekilde takılmış - sürekli etrafta durup lanet olası bir gölge düşürüyor -) Denny'nin eyerli at binme zaferini anlatırken heyecandan zıplıyor. Sesi o kadar neşeli ve sinir bozucu ki, arkamı dönmeyi düşünüyorum. Sonra kıyıda aşağı, yüzme havuzuna iniyoruz ve onu görüyorum.

Bronzlaşma çizgisi sorularının cevapları.

Kahretsin, şimdi reddettiğim tüm davetlere gerçekten pişmanım. Birkaç kez erkeklerle buraya geldiğinin farkındayım. Dürüst olmak gerekirse, beni hiç rahatsız etmedi. En azından şimdiye kadar etmiyordu. Beynim, onların yanında minik bir bikini giyeceğini düşünmemişti.

Ama öyle. Cecily, düz bir kayanın tepesinde, yüzüstü uzanmış, kitap okuyor. Su mandası gibi nehre doğru koşturan adamlara bile bakmıyor. Sırtının üst kısmına zarif bir fiyonkla bağlanmış ince bir ip ve neredeyse tanga gibi olan, kışının çoğunu açıkta bırakan bir külot. Beyaz bikinisi hayal gücüne pek yer bırakmıyor ama ben kesinlikle hayal kuruyorum. Denny'den bir bira almak için kitaptan başını kaldırıyor ve ayakları sersemlemiş bir şekilde arkasında tekmeliyor.

Siktir. Neden buraya gelmiyordum ki?

Sapık gibi görünmeden bakmaya devam edemiyorum, bu yüzden tepeden aşağı yürüyüp suyun kenarına oturuyorum. Burada pek boş alan yok ve o her şeyin ortasında. Nerede

oturursam oturayım, ondan üç metre uzakta olmaktan başka çarem kalmıyor.

"Hey, Aus, bira," diye sesleniyor Denny ve bana soğuk bir kutu uzatıyor.

Yakalamam bir mucize çünkü bir kez daha Cecily'ye bakıyorum. Ama bu sefer o da bana bakıyor.

"Sonunda gelip sosyalleşebileceğin kadar sıcak bir gün oldu mu?" diye soruyor.

Bir şey söyle, aptal. Bir yudum alıp başımı sallıyorum.

"Ama sosyalleşme, yoksa huysuz halin bozulur, değil mi?" Kitabını kapatıp beni okumaya başlıyor, doğrulup dizlerini göğsüne çekiyor. "Kovboyluk günün nasıldı, Kovboy Değil?"

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Ne okuyorsun?"

Heyecanla kitabı havaya kaldırıyor ve koyu mavi kapağını göstermek için çeviriyor. "Ah, kurgu değil. Essex balina gemisiyle ilgili... Şey, oldukça çılgın bir hikâye. İspermeçet balinaları, batan gemiler, yamyamlık. Moby Dick'e ilham veren şeylerden biriydi."

Beklediğim cevap bu değildi. Sevimli bir romantik komedi veya hafif bir şey okuyacağını varsaydım. "Tarihe meraklı mısın?"

"Bir nevi. Babam kadar değil. Ama balina saldırısı ve yamyamlıkta hoşlanılmayacak ne var ki?"

Burnumdan homurdandım. "Haklısın. Bu büyük evdeki kitap raflarından mı?" Orada gördüğümü hatırlamıyorum ve o raflardaki kitapların büyük bir kısmını ben satın aldım.

"Hayır, oradaki her şeyi okudum, bu yüzden bir kütüphane kartı aldım."

"Belki işin bitince bakarım."

"Okuduğunu bilmiyordum." Yüzü aydınlandı. "Bitirdiğimde kesinlikle almana izin vereceğim." Şimdi bir şeyler paylaşıyoruz. Sonunda onunla konuşabileceğim bir konu var. Benim okuduğum kitapları tutuyor, okuyor ve seviyor - umarım-. Keşke onun yanında konuşabilsem ya da normal bir insan gibi davranabilsem.

Omuzlarına dökülen saçları dalgalı ve güneşte parlıyor. Anlaşılan tam bir sapığım çünkü dizleri hafifçe açıldığında bakmaktan kendimi alamıyorum. "Yüzmeye mi geleceksin? Su bugün aslında çok soğuk değil," diyor.

"Yüzmeyi pek sevmem. Ayrıca, yüzmeye uygun giyinmem de."

"Çok kötü." Gülümseyip önümde duruyor, baş parmaklarını pantolonunun belinin altına sokup ayarlıyor. Kalça kemikleri boyunca uzanan koyu bronzluk çizgisine şöyle bir göz atıyorum. Penisim sertleşmeye başlıyor ve kot pantolonumun onu gizleyecek kadar kalın ve dar olmasına şükrediyorum.

Cecily suya doğru temkinli bir şekilde yürüyor ve erkeklerin neden benim kadar büyülenmediğini anlayamıyorum. Sanırım duyarsızlaşmışlar - gerçi bikiniyle kaç kez yürüdüğünü izlesem de fark etmez; her zaman bakacağım.

Köprücük kemiklerine kadar suya batmış, mavi gökyüzüne bakıp gözlerini kapatıyor. Sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi güneşin yüzünü ısıtmasına izin veriyor. Kot giyiyor olabilirim ama içeri girmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Ama yanına vardığımda ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemem. Çünkü onu kollarıma alıp öpme isteğiyle dolup taşıyorum ama ikisi de mümkün değil.

Bana ne oluyor yahu?

Burada yapmaya çalıştığım bu değil. En iyi ihtimalle, o sadece kısa süreli bir ilişki olabilir ve ben de geçici veya kısa süreli ilişkilerle baş edebilecek yapıda değilim. Aşırı bağlanma gibi sinir bozucu bir alışkanlığım var, bu yüzden Denny ve Red her denediğinde çevrimiçi bir flört profili açmaktan kaçınıyorum. Yine de, Cecily'nin yanında tam bir aptal gibi davranıyorum çünkü göğsümdeki her kas ve vücudumdaki her tendon ona sahip olmak için can atıyor. Ve beynim bana uzak durmam için bağılıyor.

Sonra kıyıya adımını atıyor ve bütün sinir uçlarım tutuşuyor.

Suyun çok soğuk olmadığını söyledi ama üçgen bikini üstünün altından görünen taş gibi sert meme uçları öyle söylemiyor. Tıpkı su damlacıklarının slalom kayak pisti gibi kullandığı vücuduna dağılmış tüyler gibi. Sudan geri döndüğünde, uzanıp dokunabileceğim kadar yakınımda. Gerçi dokunurdum da, çünkü bu hareketin anında itici geleceğini biliyordum.

Mayosunu tekrar düzeltiyor ve saçındaki suyu temizliyor. "Çok ferahlatıcı. Kesinlikle denemelisin."

Bu yorum tek başına bile, penisimin pantolonumun içinde nabız gibi atmasını sağlamaya yetiyor. Sonra havlusunu almak için eğiliyor ve neredeyse her şeyi görüyorum. Beyaz kumaş kıkına doğru geriliyor ve... Vajinasını kaplayan şeyin ne kadar az olduğunu anlarken yutkunuyorum. Hafifçe kaydırılmak için yalvaran ince bir kumaş parçası. Tek bir yanlış hareketle vajina dudaklarının arasına sıkışabilir ve ben de tamamen yok olabilirim.

Tamam, bu benim buradan gitmeden önce, zaten saklamam gereken yarı römork yerine, çılgınca sertleşmiş bir penisle ayrılmam gerekmeden önce gitmem için bir işaret. Daha fazlasını bilmesem, bilerek eğilip o kadar uzun süre beklediğini düşünürdüm.

Soğuk duş suyunun kaslarımı gevşetmesine izin verdim, omuzlarıma çarpan sert suyun tadını çıkardım. Yıpranmış sinirlerimi yatıştıracağını ummuştum ama göğsümden aşağı küçük bir akıntı aktı ve Cecily'nin nehirden çıkışını düşünmeye geri döndüm. Suyun bronzlaşmış teninde boncuk boncuk dağılışı, göğüslerinin kıvrımı boyunca ilerleyişi ve karnından aşağı doğru akışı. İnce bikini üstü, göz alıcı göğüslerinin kabarıklığını zar zor taşıyordu ve o sert meme uçları sıcak ellerime ihtiyaç duyuyordu. Ya da ağızıma.

Bu düşünceyle penisim sertleşiyor ve sağ elimle kavrayıp hayal kırıklığıyla çekiştiriyorum. Onun pürüzsüz avucunun beni kavramasının nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Ya da ağzını; o dolgun dudaklar penisimin etrafında güzel dururdu. Sert ellerimin saçlarını kavramasını ya da beni emerken yumuşak vücudunda gezinmesini.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Hem kendime öfkeyle, hem de Cecily'yi hayal ederken duyduğum coşkuyla.

Aklım, bikini altını yana çekip parmaklarımı ıslak dudaklarının arasında gezdirsem çıkarabileceği seslere kayıyor. Ona dokunduğumda bal rengi sesi soluk ve muhtaç bir hal alıyordu. Bu düşünceyle ağzımdan bir inilti kaçtı. Gözlerimi kapatıp duş duvarına yaslandım, çaresizce kendi elimi onunkiyile değiştirmeye çalıştım.

Açık havada, istediğimi yapmama izin verir miydi? Diz çöküp beni ağzına aldığını, boğulacak kadar derin aldığını hayal ediyorum. Dili şaftımda yukarı doğru kayar, beni emerken yanakları çökerdi. Saçlarını tutarken o güzel, boyalı tırnaklarım bacaklarıma batar, penisimi boğazının derinliklerine doğru iterdim.

Ucundan tahrik damlıyor ve onu şaftımdan aşağı doğru yayarak, elim yerine ıslak amını becerdiğimi utanmadan hayal ediyorum. Tutuşum mengene gibi oluyor, klitorisini tahrik ettiğimi hayal ederken agresifçe çekiştiriyorum, ta ki Cecily onu hemen oraya almam için yalvarana kadar. Ve yapardım. Onu nehrin kenarındaki kayanın üzerine eğip, o çok küçük bikinisini kıçının kıvrımına kaydırırdım. Ve aletin ıslak sıcaklığına mükemmel bir şekilde otururdu.

Haz omurgamı yaladı ve bu görüntüyle testislerim kasıldı. Vuruşlarım daha hızlı, daha sert ve daha çaresiz hale geldi. Cezalandırıcı. İçine girdiğimde boşalmamın çok uzun sürmeyeceğini zaten biliyordum. Elim dışında bir şeyle sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve o mükemmel hissedecekti. İçeri girip çıkarken, her hamlede testislerimin nemli tenine çarptığını hissediyordu. Şarkı söylerkenki aynı

hırıltılı sesiyle adımı inleyecek, boşaldığında amını penisimin etrafında sıkacaktı.

Sıcaklık damarlarımda dolaşıyor ve çökme isteğiyle savaşıırken tutuşum daha da gevşekleşiyor. Gözlerimi daha sıkı kapatıp elimi bir kez daha uzatıyorum, onu ve adımı söyleyiş şeklini hayal ediyorum.

Kendimi öfkeyle seğirtirken, sıcak spermim yuvarlanan bir orgazm dalgası gibi fışkırıyor. Cecily'nin beni becereceği fikri anında utanç verici hale geliyor. Tam bir aptalım. Spermim duş zeminine düştüğü anda illüzyon paramparça oluyor.

Cecily

Nehirde kızgın bir kedi gibi davrandığım için hâlâ kendime kızıyorum, sanki herkesin önünde kemiklerime atlayacakmış gibi. Onunla dalga geçiyor ve gözlerinin vücudumu taramasını, her yutkunmada boğazındaki kasları ve bükülmüş dizini can havliyle tutarken parmaklarındaki gerginliği hayranlıkla izliyorum.

Belki bakmış ama sonra gitmiş.

Anlaşılan dün yaşadığım aşağılanma, kendimi daha fazla reddedilmeye maruz bırakmamı engellemeye yetmiyor.

Austin'in karşısındaki her zamanki yerime oturuyorum. Geniş omuzlarına tam oturan siyah tişörtü, buraya ne sormaya geldiğimi hatırlamamı zorlaştırıyor.

"Hey," diyorum. Her sabah burada oturuyoruz, varlığımdan irkilmeyeceğini düşünürdünüz ama irkiliyor. Gerçi, onu fark ettiğimi belirtmek için genellikle yüksek sesle bir şey söylemem. Bana baktığında yanakları koyu bir pembeliğe bürünüyor.

İlginç.

"Jackson bana sana şunu sormam gerektiğini söyledi... şey..." Gözlerinin içine bakan bakışları kalbimi panik içinde

bir ritimle attırırken kelimelerimi toparlayamıyorum. "Şey... ben sadece-"

"Bütün günümüz yok."

"Müzayedeye seninle gelebilir miyim?"

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Hayır."

Cevabının bu olacağını tahmin etsem de, bu durum beni daha az sinirlendirmiyor. "Hadi ama. Kate gidiyor ve kulağa heyecan verici geliyor."

"Canım, eğer bir hayvan müzayedesinin heyecan verici olduğunu düşünüyorsan, gerçekten rahatsızsın."

Ağzı neredeyse gülümseme denebilecek bir şekilde bükülüyor ve ben de bunu fırsat olarak kullanıyorum. Onunla dalga geçmek genellikle istediğimi elde etmemi sağlıyor çünkü susup pes ediyor.

Kazanmak kazanmaktır.

"Ama heyecanımı sevimli bulduğun için gülümsüyorsun." Kirpiklerimi kırıştırdım. "Neyse, ne tür şeylerin ilgimi çektiğini bilmiyorsun. Gel seninle geleyim."

"On dakika içinde yola çıkıyoruz ve uzun yolculuktan ya da sıkıcı açık artırmadan şikayet etmeni istemiyorum," diyor.

Kahvemden gururla bir yudum alıp sallantılı ahşap sandalyeye yaslanıyorum. Ama o, sığır yetiştiricisi dergisine geri dönmek yerine, bana sorgulayıcı bakışlarla bakmaya devam ediyor. "Hazırlanman gerekmiyor mu?"

"Sanırım öyle." Kahvemi hızla içtim ve bakışlarının ağırlığını vücudumda hissederek dönüp göz kırptım. "Sanırım gitmemi istemiyorsun. Sadece gidişimi izlemek istiyorsun."

Kate dün bana da katılmamı önerdiğinde, kamyonetin ön koltuğunda Austin ile Jackson arasında iki saat sıkışıp kalacağımı söylemeyi unuttu. Odessa'nın hantal araba

koltuğuyla, Kate ve benim arkaya rahatça sığmamız için yeterli alan yok.

Austin içeri girip göbek deliğimin hemen altında bir kibrit çaktığında, bacağı benimkine değdi. Bu kadar yakınımda otururken hava anında yoğunlaştı ve yutması zorlaştı. Her nefes alışımnda baharatlı, odunsu vücut losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakın. Ve ben de iç çektim. Sık sık, sığ bir şekilde. Onu içime çekip, kimse fark etmeden vücudumda yarattığı coşkuyu hissedebilecek kadar.

"Ben... şey... buraya girmeliyim." Austin bacaklarımın arasına uzanıp karıncalanan tenime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Vücudumdaki tüyleri gizlemek için kot pantolon ve uzun kollu bir şey giymem küçük bir mucizeydi. Büyük eli vites topuzunu okşayıp önce içine soktu ve uyluklarımın kasılmaması için mücadele etmek zorunda kaldım. Vites değiştirirken ön kolu uyluğuma hafifçe çarpsa da, vites topuzunu sıkıca tutuyordu. Jackson ve Kate durmadan sohbet ediyorlardı ama aramızdaki o incecik boşluktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Wells Kanyonu'na varıp otoyola girdiğimizde, ciğerlerimin beni hayatta tutacak kadar oksijen almış olması bir mucize. Direksiyonu tekrar kavradığında, düğümlenmiş ellerimin çözölüp yanlarıma düşmesine izin veriyorum. Bacağına değen eklemlerimin hissinin, benimki kadar onun da aklını karıştırmasını diliyorum.

Austin'in yanında geçirdiğim iki saatlik adrenalın patlamasından bitkin düşmüşken, bedenlerimizin temas halinde olmadığı anı da iple çekiyorum. Tam o sırada Austin'in kamyonu hayvan müzayedesı otoparkına giriyor. Neredeyse tamamı römorklu onlarca kamyon, geniş bir beton binanın önüne park edilmiş.

Odessa, ayakları yere değdiği anda "Sırtıma binmek istiyorum," diye talep ediyor. Austin Amca her zamanki gibi itaat ediyor, onu tek koluyla sırtına alıyor ve yürümeye devam etmeden önce yerleşmesini bekliyor.

"Beni boğma," diye uyarıyor, kızın küçük kolları boynunu sıkarken, "yoksa seni açık artırmaya çıkarırım."

Kıkırdıyor ve ayaklarını coşkuyla tekmeliyorlar. Austin'in eli, topuğu yan tarafına çarpmadan birkaç santim önce minik kovboy çizmesini yakalamak için uzanıyor. "Tekmelemek yok küçük hanım. Ben senin nalburun değilim."

Hafif bir gülümsemeyi elimin arkasına saklayarak ağır çift kapıdan onları takip ediyorum. Jackson ön ofise dönerken, Austin, Kate ve ben "Sale Barn" yazan tabelaya doğru ilerliyoruz. Katlı oturma yerleri, kirişlerden aşağıya, her iki ucunda da birer girişi olan küçük, yuvarlak bir ağıla kadar uzanıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, havada inek pisliği kokusu var. Çiftlikte geçirdiğim zamanın bir kanıtı olarak, burnumu bile kırpmıyorum.

Austin, "Şimdi tüm gerginliğinizi, sızlanmalarınızı ve sisteminizdeki diğer çılgın hareketleri dışarı atın," diyor.

"Ne?"

"En ufak bir hareket bile teklif sayılır ve burnunu kaşıyıp bana lanet olası bir süt ineği aldırırsan, bu senin maaşından çıkar. Hemen çıkar şunu."

"Şu an kaşınmıyorsam ama on dakika sonra kaşınacaksam ne yapmam gerekiyor?" Burnumu ovuşturuyorum, belki bir şekilde ihtiyaç halinde kullanmak üzere çizik biriktirebilirim diye.

"Hiçbir şey yapmıyorsun." Teşekkürler. Gerçekten yardımcı oldu.

Austin, Odessa'yı yere sererken yaşlı, kır saçlı bir beyefendi yanımıza yaklaşıyor. "Austin, nasılsın? Bugün sana birkaç tane güzel şey aldım."

Austin başını sallıyor. "Jackson arka tarafta bir göz atıyor. Teşekkürler, Rick."

Adamın buruşuk, güneşten zarar görmüş yüzü bana döndü. "Ve yeni bir gelen olduğunu görüyorum. İlk defa mı?"

"Ben Cecily. Heyecanlıyım, ilk defa geliyorum." Uzanıp adamın iri, nasırlı elini sıkıyorum.

"Ona küçük bir çocuk gibi davran Rick. Onun kazara yaptığı hiçbir hamle sayılmaz," diyor Austin ve yaşlı adamdan bir kıkırdama yükseliyor.

"O zaman kendinize iyi bir yer bulun. Ve bu küçük hanıma," -Odessa'nın pembe kovboy şapkasının siperliğini savurarak- bir milkshake getirin. Onlara benden olduğunu söyleyin."

Kate ve ben yerlerimize oturuyoruz ve odaya yavaşça süzülen yabancı yüzlere bakıyorum. Neredeyse herkes Austin'le konuşmaya geliyor ve o hâlâ az konuşan bir adam olsa da şaşırtıcı derecede arkadaş canlısı. Dehşet verici derecede. Diğer çiftçilerle ne kadar kolay iletişim kurduğuna hayran kalıyorum, ancak konuştukları şeylerin çoğunu anlayamıyorum. Ta ki Odessa ona milkshake hakkında bağırıp sersemliğimi bozana kadar, ne kadar yoğun bir şekilde baktığımı fark etmiyorum.

Kısa bir süre sonra bir milkshake ve Jackson'la geri dönüyorlar. Oda doluyor ve müzayedeci olduğu ortaya çıkan Rick, satış alanının karşı tarafına oturuyor. Varlığı odada bir sessizlik yaratıyor ve Austin sert bankta yanıma yerleşiyor.

Tahmin ettiğim gibi, ilk beş dakika içinde pire kapmışım gibi hissediyorum. Yemin ederim, vücudumun hiçbir yeri şu anki kadar karıncalanıp kaşınmamıştı. Aklımı dağıtmaya çalışarak odanın etrafına bakınıp burada oturan kadın ve erkekleri sessizce inceliyorum. Tam Austin'in küçük hareketlerin bile teklif olarak sayılması konusunda abartıp abartmadığını sorgularken, yetmişli yaşlarında bir adamın burnunun kenarına dokunup beş buzağı aldığını görüyorum.

Bok.

Giysilerimin altında sürünen minik böcekler gibi amansız gıdıklanmalar beni rahat bırakmıyor. Kaşınmamam gerektiğini düşündükçe daha da kötüleşiyor. Siktir et. Uyluğumu dikkatlice kaşırken Austin'in dizinin benimkine çarptığını hissediyorum. Bacaklarımızın değdiği yerden elektrik akımı fışkırıyor ve kalbim bir an duraklıyor. Sinirli bakışlarını görmek için ona bakıyorum.

"Kaşımayı bırak," diye mırıldandı.

"Yapamam. Çok kaşınıyorum." Bundan bahsetmek hissi daha da yoğunlaştırıyor ve daha sert kaşınıyorum. Elimi aşağıdayken hareket ettirdiğimi kimse göremez, değil mi? Önümdeki iri çiftçi vücudumun çoğunu görüş alanımdan çıkarıyor olmalı.

"Aman Tanrım." Eli hızla elimi kavradı ve parmaklarımı acı verici bir şekilde birbirine bastırdı. Koltuğumda sarsıldım ama o gevşemedi.

Tenimin altındaki vızıltı dururken, dikkatim tamamen onun elime değen eline kayıyor. Narin parmaklarımla nasırlı, işten yıpranmış elleri arasındaki kontrasta. Sonra tekrar, hâlâ benimkine yaslanmış olan dizine. Gözlerim, yanaklarımın kızarmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden olan noktaya gelene kadar uyluğunun uzunluğu boyunca yukarı doğru kayıyor. Kemerini çözüp o Wrangler'ların altında nasıl görüldüğüne dair son derece uygunsuz bir hayal, bacaklarımın arasında doyumsuz bir muhtaçlık yaratıyor. Sert parmak uçlarının vücudumun başka yerlerinde nasıl hissettirdiğini merak etmeden duramıyorum.

Tutuşu hafifçe gevşiyor, parmakları parmaklarımın arasına giriyor ve şimdi sadece elimi tutuyor. Austin Wells elimi tutuyor. İstesem, kolayca elinden kurtulup gizlice kaşıyarak çizgide yürümeye devam edebilirdim. Ama istemiyorum.

Jackson devasa siyah bir boğa için teklif verip kazanırken sessizce oturuyoruz. Avuçlarımızın arasında sıcaklık yükseliyor. Sanki bu şekilde oturmamızın tek sebebi, yanlışlıkla bir hayvan almamı engellemekmiş gibi davranıyoruz. Bu, ikimizin de dizlerimizi oynatmamamızı açıklıyor.

Başparmağı elimin arkasına küçük şekiller çizmeye başladığında, içim kelebeklerle doluyor. Göğsümden bacaklarımın arasındaki sıcak boşluğa doğru uçuyorlar. Başparmağının aynı hareketi çok farklı bir yerde yapması düşüncesi midemi bulandırıyor. Yıllardır hissetmediğim bir

istek bu ve bu istek muhtaç bir inlemeye dönüşmeden önce bastırmak için çok çabalıyorum.

Son müzayede biter bitmez, elimi kızgın metal gibi bıraktı. Safça onun da benim hissettiğim kıvılcımları hissettiğini düşünmüştüm. Ama hiç bu kadar net olmamıştı ki, sadece hayal görüyorum.

Ertesi sabah Odessa, Beryl Bluetooth hoparlöründen She's In Love With The Boy şarkısını açarken yemek masasındaki sandalyesinde doğrulup titriyor. Kate doktor randevusuna gittiği için bu sabah biraz çılgınlık yaşanıyor. Odessa, kreplerine çikolata parçaları ve krema bile koymuş, bu da hiperaktif dans hareketlerini açıklıyor. Müziğin sesiyle "Bu şarkıyı çok seviyorum," diye bağılıyor.

"Kendine zarar vereceksin evlat," diye alaycı bir şekilde söylüyor Austin, gazetesinden başını kaldırmadan. "Ve müzik zevkin daha iyi olacak."

Odessa ona dilini çıkarıyor ama sonra sandalyeden inip yanıma koşuyor, ellerimi tutup daireler çizerek dönüyor. Başını tatlı bir kahkahayla geriye attığında tezgaha çarpmasını önlemek için eğilmek zorunda kalıyorum.

"Affedersiniz, Bayan Yearwood hakkında kötü konuşmaya cesaret etmeyin." Beryl, etrafındaki masayı silerken bir çay havlusuyla kolunu hafifçe ovuşturdu.

"Kötü çöpü çekmesi onun suçu değil... bilirsin, konu beyin olunca." Odessa'yı sanki bir masal balosundaki prensesmiş gibi kolumun altında döndürüyorum. "Dur bir dakika, daha çok hoşuna gidebilecek bir şarkım var."

Odessa'nın elini bırakıp telefonumu alıyorum. Aklımdaki şarkıyı açıp dirseğimi tezgaha dayadım. Austin'i izlerken, gazeteden başını kaldırana kadar ses düğmesini yavaşça açıp açılış akorlarını dinliyorum.

"Kovboy Olmalıydın mı? Aklına gelen en iyi şey bu muydu?" diye soruyor kaşını kaldırarak.

"Tamam, tamam. Sana daha çok yakışacak bir şey bulacağım. Bana bir saniye ver." Düşünürken parmak uçlarını tezgaha vuruyorum. Odessa çoktan sıkılmış ve yoluna devam etmişti; büyük ihtimalle ahır kedilerinin peşinden koşmak için dışarı çıkmıştır. "Hımm, belki biraz Waylon ve Willie? Annenin seni büyüüp bir kovboy olarak yetiştirdiğini kabul ediyorsan? Sevilmesi kolay olmayan, hep yalnız biri olmakla ilgili bir şey... Evet, bu sözler daha çok yakışıyor."

Şaka yapıyorum ama çok ileri gittiğim belli çünkü kaşlarının arasında derin bir çukur oluşuyor ve o gidiyor. Şarkıyı çalmaya fırsat bile bulamadan evden çıkıyor.

"Kahretsin. Canını sıktım, değil mi?" Suratımı buruşturarak Beryl'e döndüm.

"Ah, tatlım. Hiçbir fikrin yok."

Vay canına. Şaka yaptığımı sanıyordum. Kırk yıldan uzun zaman öncesinin basit bir country şarkısının onu bu kadar rahatsız edeceğini nasıl bilebilirdim ki? Ama bu, kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme engel olmuyor.

"Austin!" diye bağıyorum arkasından, ayaklarım ön verandada gürültüyle ilerlerken. Bu kadar rüzgar varken, buradaki tüm çan seslerinin arasından beni duyabilmesine şaşırdım.

"Austin!" diye tekrar bağırdım, yanına koşarken. "Hey, özür dilerim. Orada pislik olmaya çalışmıyordum."

"Sorun değil."

"Hayır, kesinlikle hayır, yoksa hemen çıkıp gitmezdin."

"Yapmadım... Yapacak işlerim var. Herkes bütün gün boş boş oturamaz." Adımları hızlanıyor ve ahıra yaklaşırken ona ayak uydurabilmek için neredeyse Olimpiyat hızında yürüme temposuna ulaşıyorum.

"Kahveni bile bitirmedin, bu yüzden işe gitmek için acele etmediğini biliyorum. Özür dilerim, tamam mı? Sadece bunu söylemek istedim. Duygularını incitmek istemedim."

Başını sallıyor. "Duygular olmadığında onları incitemezsin."
Gülüyorum. Gerçekten kıkırdadım. "Elbette. Özür dilerim.
Şaka olması gerekiyordu ama kötüydü. Ne olursa olsun
Austin, o sözlerin sana uygun olduğunu sanmıyorum."

"Tamam aşkım."

"Özürümü kabul etmek zorunda değilsin."

Ahırların içindeyiz ve dik bir merdivenden tırmanıyoruz.
Neden onu takip etmeyi bırakmadığımı ya da neden bana
gitmemi söylemediğini bilmiyorum. Birdenbire, şüpheli bir
şekilde gizli bir ofise benzeyen bir yerde buluyoruz
kendimizi.

Her gün kaybolduğu yer burası.

"Demek hep burada saklanıyorsun." Küçük alana göz
atıyorum. Masası, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mükemmel
bir şekilde düzenli ve derli toplu. Austin hakkında
öğrendiğim bir şey varsa, o da onun hiçbir zaman en ufak
bir yaramazlık yapmadığıdır. "Çok tatlı."

"Çalışıyorum, saklanmıyorum." Masaya oturdu, siyah
sandalyeyi bana doğru çevirdi. "Özrünü kabul ettiğimi
söylersem, beni rahat bırakacak mısın?"

"Seni düşünceye dalman için yalnız bırakacağım, evet."
Karşısındaki yumuşak koltuğa çöktüm. "Gerçekten özür
dilerim. Seni rahatsız edeceğini bilmiyordum ama bu bir
mazeret değil. Sınırı aştım."

"Özür kabul edildi." Gözlerindeki dönen ateş neredeyse
anında dindi ve loş ışıklı odada birbirimize bakmaya
başladık. Gözünü kırıştıtararak dudaklarıma baktı ve burada
ne kadar mahremiyetimiz olduğunu çılgınca fark ettim.
Gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde yürüyüp kucağına
oturabilirdim. Leylaklar solduğunda kendime söylediğim gibi
öpebilirdim onu. Ve çoktan gittiler.

"Tamam," diyorum. Gözlerinin beni bir yırtıcının sarsılmaz
dikkatiyle süzmesinin şiddeti, konuşmamı zorlaştırıyor.

"Şimdi gitmeyecek misin?" diye hırıltılı bir sesle sordu.
"Yapacak çok işim var."

"Evet... Evet, sanırım öyleyim." İsteksizce sandalyeden kalktım. Keşke gitmemi istese, dudaklarını dudaklarıma bastırsa, güçlü kollarını bana dolasa. İsteseydi yapardı. Ama Austin istemiyor.

Austin

Sabahın dördüne doğru ön kapıdan yavaşça girip koridorda ilerlerken, büyük ev hâlâ zifiri karanlık. Kate hamile kaldığından beri uykusuna aşırı düşkün ve ben de çok fazla gürültü yaparak kendimi kovdurmaya çalışmıyorum. Karanlıkta, mutfağa girdiğimde keskin bir taze kahve kokusu beni şaşırtıyor.

İki uzun boylu adam, pencereden içeri süzülen ay ışığı ve dolap altındaki loş ışıkla zar zor aydınlanan masada oturuyor. Ailemin yadigarı masada tek başıma bir kahve içmenin sessiz tesellisini arayarak erkenden buraya geldim. Ekibin geri kalanı gelmeden önce kendime bir an bulup oradan ayrılmayı umuyordum. Annemin ölümünden on iki yıl sonra bile, doğum günü atlatılması kolay bir gün değil.

"Ne yapıyorsunuz siz aptallar?" diye fısıldayarak kardeşlerime bağıriyorum.

"Görünüşe göre Kate, buradaki tepe lambasının vızıltısını duyabildiğini söyledi." Denny, gözleri kocaman ve parıldayarak bana bakmak için dönüyor. "Burasının bir çiftlik olduğunu ve çalışmak için inanılmaz saatlerde uyanık olmamız gerektiğini biliyor, değil mi? En azından sabah kahvemizi yaparken ne yaptığımızı görmemize izin verebilir.

Austin, lütfen şu aptal kardeşimize bunun tamamen çılgınlık olduğunu söyle."

"Bunu riske atacak kişi ben olmayacağım Den." Neyse ki, nesiller boyu aile evimizin düzenini o kadar iyi ezberledim ki, burada her şeyi gözlerim bağlıyken bile yapabilirim. Dolap kapağının gıcırdamasına izin vermemeye dikkat ederek bir kupa alıyorum ve yeterince dolana kadar dolduruyorum.

"Işık düğmesine basmak için acele ettiğini görmüyorum," diye fısıldadı Jackson Denny'ye.

"Yemeğimin mahvolmasını göze alamam," diye yanıtlıyor Denny. "Hele ki bu akşam domuz eti pişirecekse."

"Geliyor musun?" Jackson'ın sorusu açıkça bana yönelik, zira orada bulunan tek şüpheli kişi benim. Gerçi bu bir soru bile olmamalı; annemin doğum günü yemeğine asla gelmem.

Otururken kahvemden bir yudum alıp başımı sallıyorum. "İkiniz de Kuzey Deresi tarlasını balyalamayı neredeyse bitirdiniz mi? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Öğle yemeğine kadar bitmiş olmalı. Hâlâ o kısrağın teki olmaktan mı kaçınıyorsun?" diye soruyor Denny. Jackson kahvesini tükürüyor. Karanlıkta bile, ikisinin de kaşlarını çatarak ve şeytani sırıtışlarla bana baktıklarını görebiliyorum.

"Sus artık. Belki de bir adam kalem itmek yerine gerçek bir iş yapmak istiyordur."

"Ya da bir adam büyük bir aşk yaşıyor ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor." Denny gülüyor. "Eğer sen onun peşine düşmezsen, belki şansımı denerim."

"Zamanı değil, Denny." Jackson kupasını dikkatlice masaya bırakıyor. Her birimiz Kate'i uyandırmaktan korkarak ağır çekimde hareket ediyoruz.

Bu, güne huzurlu ve özel bir başlangıç yapmaktan çok uzak bir şey.

Yarı dolu bardağımı dikkatlice lavaboya bıraktıktan sonra, kapıya doğru koşarken öğle yemeği paketimi almayı zar zor hatırlıyorum. Sonunda biri ışıkları açacak kadar cesur olacak

ve Cecily'nin adını duyunca yanaklarımın nasıl kızardığını görürlerse, bu acıyı asla unutamam.

"Hadi işe koyul Denver," diyorum kapıdan çıkarken.

"Seni seviyorum" diye fısıldayarak bağılıyor arkamdan.

Saman biçmenin aklımı her şeyden uzaklaştırması gerekirdi ama traktörde on beş saatlik günlerin düşüncelerime neler yapabileceğini hafife almışım. Haftalarca çiftlik işçilerinin dikkatini dağıtmasından endişelendim ve şimdi tarlada tamamen eğri büğrü çizgileri biçen benim. Eminim Jackson ve Denny'nin berbat saman biçme işim hakkında söyleyecekleri vardır. Düzgün düşünemiyorum. Kesinlikle düzgün araba kullanamıyorum.

Kesinlikle onu düşünerek bir dakika bile harcamamalıyım. Ama yine de durmaya gücüm yetmiyor.

Ara sıra aramızda bir şeyler varmış gibi hissediyorum. Flörtöz yorumlar yapıyor, bakışları benimkilerde dolaşıyor ve gülümsemesi sanki sadece bana saklıymış gibi. Sonra gidip ona fazla yaklaşmak, öpüşmeyi düşünmek veya hayvan mezatında elini tutmak gibi bir şey yapıyorum. Vücudunun her yeri, bana dokunma düşüncesine dayanamıyormuş gibi kasılıyor ve bundan nefret ediyorum.

Yakında gidecek, diye kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Sadece biraz daha kendimi kontrol etmem gerek. Asla kalmıyorlar. Kalması gerekenler bile. Büyükbabam, annem, babam, Savannah.

Büyükbabamla annemin başka seçeneği yoktu, belli ki. Peki ya babamla Sav? Onlara söylediğim tüm bahanelere rağmen gittiler. Kalmaları için yaptığım hiçbir şey yeterli değildi, öyleyse bu sefer neden farklı olsun ki?

Bütün bunlar onu istememi engellemeliydi ama engellemiyor. Kendime bir daha asla burada olmayacağımı

söyledim ama onun yanında hissettiğim yoğun hisler, tüm riske değdiğini hissettiriyor. Onu kazanıp buradayken ona sahip olma şansım olsaydı, tereddüt etmezdim. Hayatımın geri kalanını denemediğim için kendime kızarak geçirmektense bir gün, bir hafta, bir ay tercih ederim. Bana cezaya düşkün biri deyin. Gelecekteki kalp kırıklığının canı cehenneme.

Kahretsin, az önce kendime Cecily'nin peşinden gitmek istediğimi mi itiraf ettim?

Yorgunum, ağrılarım var ve en son isteyeceğim şey küçük kardeşimin işten sonra beni eve takip etmesiydi. Ama o tam bir golden retriever. İşte bu yüzden buradayız.

"Gelmeyeceğinden emin misin?" Denny bir yudum bira alıp ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor.

Sonunda ikinci biçmeyi bitirdik ve kuruduktan sonra balyalayıp kış için ayıracağız. Bu kadar ılıman ve erken gelen bir baharla, bu yıl üçüncü biçilmiş samanı almakta sorun yaşamayacağız. Bu da, tüm kış boyunca arazideki tüm hayvanları para harcamadan besleyebileceğimiz anlamına geliyor. Harika bir ruh halinde olmalıyım...

"Hayır," diye homurdandım. "Onu görmekle ilgilenmiyorum."

Babamız annemizi çok severdi; Wells Çiftliği'nde büyükbabam ve büyükbabam için değil, annem için kalırdı. Annemin bu topraklara olan aşkı ve ailesinin çiftliğinde dördüncü nesli büyütme arzusu olmasaydı, on sekiz yaşına bastığı gün taşınırdı. İşte bu yüzden, annem öldükten bir haftadan kısa bir süre sonra tam da bunu yaptı. Yirmi beş yaşında her şeyin sorumluluğunu bana bıraktı. Eğer yılda iki kez buraya gelip şov yapmasaydı, gidişini görmezden

gelmek o kadar da zor olmayabilirdi: Annemin doğum günü olan 7 Temmuz'da ve ölüm tarihi olan 2 Ekim'de.

"Kate domuz eti yapıyor. Bunu ne kadar sevdiğini biliyorum," diyor Denny.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yemek, o pislikle vakit geçirmeye beni ikna etmeye yetmiyor."

"Büyükbabam bundan hoşlanmazdı. O devasa mutfak masasını özellikle aile yemekleri için yapmıştı."

Şimdi küçük kardeşim ağır silahlarını çıkarmak istiyor. Beni kırmanın bir yolu varsa, o da ölmüş büyükbabamızı veya annemizi sohbete dahil etmek. Hâlâ içimde beslediğim acıyı, istemediğim şeyleri yapmam için kendimi suçlu hissettirmek için kullanıyor.

"Evet, ayrıca babasının çiftlikten vazgeçmesini de istemezdi sanırım," diyorum yüksek sesle. Ya da bizden, diye içimden geçiriyorum.

"Hiç onun ayrıldığı için kötü hissettiğini ve bu yüzden geri döndüğünü düşündün mü?" Tatlı, saf Denny Wells.

"Elbette öyle." diye homurdanıp şişemi bitirdim. "En iyisi eve gidip sevgili baban Denver'la akşam yemeği yemelisin."

Birasının kalanını içip çıkmadan önce omzuma sertçe vuruyor. Yıllardır çiftliği tamamen terk ederdim, bu yüzden tesadüfi bir karşılaşma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ama bu mülkte yaşama hakkımı kazandım ve artık burada olamayacağımı hissettirmesine izin vermeyeceğim. Bunun yerine buzdolabını birayla dolduruyor, yılda sadece iki kez açtığım televizyonu izliyor ve sabaha kadar bekliyorum.

Yarım saat sonra, mesajlaşmaya başlama isteği duyduğumda tam da bunu yapıyorum. Büyük başparmaklarım ekranda geziniyor, minik harfleri yazıyorum.

Austin: Merhaba

Birkaç saniye içinde telefonum çalıyor. Ne yaptığını ve bu kadar çabuk cevap verebildiğini merak etmeden duramıyorum. Pencereye gidip kulübesine bakmak geliyor içimden, ama buradan ön verandadan başka bir şey göremediğimi çoktan öğrendim.

Cecily: Vay canına. Ben mesajlaşma konusunda şaka yaptığını sanıyordum.

Cecily: Senin aile yemeğinin ortasında olman gerekmiyor muydu?

Austin: Davet edilmedim

Elbette, yalan. Ama sadece Denny kendine hakim olamadığı için - Jackson yıllar önce bana suçluluk duygusu aşılamaktan vazgeçti. Hatta Odessa doğana kadar o da bu akşam yemeklerini pek sevmezdi. Ama şimdi görünüşe göre bir büyükbabayı hak eden bir çocuğı var. Babamızın torunuyla bir ilişki kurmayı hak edip etmediğı tartışmalı, ama bu bana kalmış değıl.

Cecily: Of. Çok sert.

Cecily: Peki sen ne yapıyorsun?

Austin: Happy Days'i izliyorum ve bira içiyorum

Cecily: Üzgünüm, sanırım yanlış numarayı aradım.

Cecily: Austin'le konuştuğumu sanıyordum ama şu anda 70 yaşında biriyle mesajlaşıyormuşum gibi görünüyor

Austin: Komik

Cecily: Arkadaşlık ister misin? Ayrılmadan önce büyük evden akşam yemeğı alıp almadığımı ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim. Ama paylaşmaya ikna olabilirim...

Göğsümde nefes nefese bir kahkaha yankılanıyor. Herkes - sanırım Cecily hariç- Anneler Günü'nde konuştuğum tek kişilerin Denny ve Jackson olduğunu biliyor. Ve açıkçası, Denny'nin akşam yemeğı davetini savuşturmak zorunda

kaldıktan sonra, bundan sonra onları "rahatsız etmeyin" listesine eklemeyi düşünüyorum.

Annem için ağlamıyorum. Artık ağlamıyorum. Ama hâlâ o güne ihtiyacım var. Bu yüzden, sorusuyla göğsümde oluşan o ani sızlanma beni irkiltir. En iyi zamanlarımda bile, onun yanında normal bir insan gibi davranmakta berbatımdır. Bugün, tüm günlerin arasında, mantıklı bir düşünce kurma şansım yok.

Hayır demem için pek çok mantıklı sebep var. Yine de.

Austin: Domuz etini çalmayı nasıl başardın?

Cecily: Ve çikolatalı pasta... Mesaj yoluyla detayları paylaşamıyorum, çünkü tehlike altında olabiliriz.

Austin: O zaman gelip bana şahsen anlatsan iyi olur.

Cecily: Beş dakikaya oradayım :) Bensiz bir sonraki bölüme başlama, ihtiyar.

Aman Tanrım. Cecily'yi buraya ben davet ettim. Hemen şimdi. Avuçlarımda ter birikti ve başım döndü.

Panik içinde, etrafta duran birkaç ıvır zıvırı toplamak için koştum. Tanrıya şükür burası küçük; bir yatak odası, bir banyo ve ana yaşam alanı bir kanepenin, şömine ve minik bir mutfak için zar zor yetiyor. Eşofmanlarımı çıkarıp kot pantolon ve ekose gömlek giydim, dişlerimi fırçaladım...

Dişlerimi neden fırçalıyorum? Kendine gel artık, dostum. Seni öpmüyor.

Tam nefes almaya başlıyordum ki, kalın ahşap ön kapıya bir vuruş sesi geldi.

"Hoş geldiniz paspasınız mı var? Yalancı." Şakacı sesi, kapı tamamen açılmadan önce bana çarpıyor. "Üzerinde 'siktir git' yazan bir paspasınız olmalı."

Her iki elinde de iki tabak tehlikeli bir şekilde dengede duruyor; biri didiklenmiş domuz etli sandviçlerle, diğeri çikolatalı kekle dolu. Yemeği alırken yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor, parmaklarım parmaklarına değiyor. Tayt ve bol bir kapüşonlu giymiş, sarı saçları dağınık bir

topuz yapılmış. Birkaç tutam gelişigüzel görünüyor. Görünüşünden, o da mütevazı bir gece geçirmeyi planlıyordu.

"Birileriyle akşam yemeği yemeyi mi planlıyordun, yoksa her zaman tüm aileye yetecek kadar yiyecek mi çalışıyorsun?"

Kapı eşiğinde yanımdan geçip gidiyor. Kolunun koluma hafifçe çarpması başımı döndürüyor. Karnımda bir çarpıntı. Göğsümde bir çarpıntı.

"Hepsi benim içindi," diyor. "Ama paylaşmaya hazırım."

Sehpamdaki ziyafeti ortaya çıkarıp streç filmi coşkuyla açtığında gülümsemeden edemiyorum. Ona soğuk bir bira uzatıp, üç kişilik koltuğumun izin verdiği kadar uzağa oturuyorum. Cecily'nin evimde olması bile muazzam bir adım gibi geliyor. Kişisel alanına girerek bunu zorlamayacağım.

"Kapımı çalıp pasta hırsızını arayan polislerden endişe etmem gerekir mi?" diye soruyorum.

"Yasal olarak konuşursak, yemeğin yapımında yardımcı olduğum için bunun hırsızlık olduğundan emin değilim, değil mi? Özellikle pasta - tamamen ayrı bir mini pasta."

"Yani sen sıradan bir malzeme hırsızısın, öyle mi? Sanırım bu tür bir suç sana Martha Stewart'ın hapisane hücrelerinde bir yer kazandırabilir."

Kahkahaları havai fişek gibi havayı sarıyor. "Neden her zaman bu kadar komik olmuyorsun?"

"Sanırım birisinin oradaki pislik olması gerekiyor."

"Aile yemeğine bu yüzden mi davet edilmedin?" Kanepenin diğer ucuna oturup ayaklarını altına aldı ve sanki az önce sorduğu soru o kadar da zor bir soru değilmiş gibi bana baktı.

"Aslında davet edildim. Ama gitmek istemedim."

Bana göz kırparak bakıyor. Samimi ilgi ve bir tutam endişe dolu bakışı, ona hayatım hakkında gereğinden fazla bilgi verme isteği uyandırıyor. Her şeyi bir piknik sepeti gibi ortaya seriyorum. "Gitmek istemedim çünkü babam orada ve onunla konuşmuyorum."

"Ah, işte bu yüzden bugün evde işler gergindi. Sıradan bir aile yemeği olmadığını düşündüm. Sık sık ziyarete gelir mi?"

Ona ne kadarını anlatacağıma karar verirken avucumu kirli sakallı çeneme sürtüyorum. "Buraya sadece doğum günü ve ölüm yıldönümü için geliyor. Ama... öldükten hemen sonra gitti ve onu bu yüzden tam olarak affetmedim. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum çünkü uzun zaman önceydi."

Dilim yanağımın iç kısmına bastırıyor, durumu daha da kötüleştirecek bir şey duymaya hazırlanıyor. Sanki gitmekten başka seçeneği yokmuş gibi onu savunmasını bekliyorum. Denny, Jackson, Kate ve hatta Beryl bile aynısını yapıyor. O da yas tutuyor. Hâlâ umursadığını göstermenin bir yolunu arıyor. Sen yetişkindin, o zaman neden gitti?

"Beryl ve Kate annenin doğum günü olduğunu söylediler. Özür dilerim Austin. Bu zor." Bana her zaman yaptığı gibi bakıyor - sanki beni görüyormuş gibi. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Evet, babamla uğraşmak zorunda kalmak durumu daha da zorlaştırıyor. Bu yüzden yapmamayı tercih ediyorum."

"Şey, sadece o günlerde gelmesi çok bencilce, sence de öyle değil mi? Hiç size onu isteyip istemediğinizi sordu mu?" Elini ağzına bastırıp parmaklarının arasından çıkan sesini susturuyor. "Özür dilerim, bu kabalıktı. Baban hakkında kötü konuşmamalıyım."

Gülümsememi bastırdım. "Özür dileme. Onu hemen savunmayan ilk kişi sensin."

"Artık erkekleri savunma alışkanlığım kalmadı."

Sanırım yorumunun eski sevgilisinin yaptığı şeyle bir ilgisi var. Adam açıkça aptalın teki çünkü kızın kaçmasına izin vermiş. Evet, gerçekten aptaldı ama ben daha da aptalım. Cecily'den hoşlanmamaya çalışarak çok zaman harcadım - neden?

"Markalama yaparken beni Kate'e savundun," diye hatırlattım. Aslında beni en az iki kez savundu; Denny, adamlar işten şikayet ederken beni savunduğunu söyledi.

Onlar çiftliğin çalışanları, bu da bazen kötü havalardan önce saman toplamak için rodeoyu kaçırmaları gerektiği anlamına geliyor. Bunun için benden istedikleri kadar nefret edebilirler. İşte bu yüzden patron benim.

"Tamam, haklısın. Artık pislikleri savunmuyorum."

Vücudum içten dışa ısınıyor, sanki buzağılama mevsiminin ortasında soğuk bir gecede Fireball içiyormuşum gibi. Cecily'ye baktığımda yüzümün parladığını hissedebiliyorum.

"Peki," dedi bir yudum alarak, "annenin doğum gününü herkesle birlikte büyük evde geçirmiyorsan, genellikle nasıl geçirirsin?"

"Yalnız."

"Ah." Yüzü asılıyor. "Gitmemi istiyorsan gidebilirim. Hatta yemeği bile alabilirsin."

"Hayır." Nefesimi verdim. Bu kızı istiyorsam, içine kapanık bir pislik olmayı bırakmalıyım. "Genellikle bira içip Happy Days izliyorum çünkü en sevdiği dizi oydu."

"Elbette, annenle hiç tanışmadım ama eminim bundan hoşlanırdı. Öldüğümde, umarım her yıl birileri gelip hayatımı anmak için en sevdiğim dizilerin tekrar bölümlerini izler. Yoksa, şimdiye kadar sahip olduğum tüm arkadaşlarımı rahatsız etmek için buraya geri döneceğim. İzlesen iyi olur Aus, yoksa seni sinirlendirmek için burada ışıklarını titretiyor olabilirim."

Kalbimin böyle bir anda durmaya hakkı yok. Arkadaş olarak anılmak, o giderse, kalbimin kırılacağına dair endişelerimi hafifletmeli. Gittiğinde. Kapıyı sonsuza dek kapatmalı, daha fazla bir şey peşinde koşmak istemediğini teyit etmeli. Arkadaşlık bölgesindeki yerimi almalı ve orada olmaktan heyecan duymalıyım. Ama nedense tam tersi bir etki yaratıyor. Göğsüm kelebeklerle dolu. Umutla. Pislik patron olmaktan arkadaşlığa geçebildiysem, daha fazlası olabilirim.

Cecily, Potsie'nin televizyonda söylediği bir şeye kıkırdarken içimdeki paniği fark etmemiş gibi görünüyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu gece yalnız olmadığım için gerçekten mutluyum.

"Artık aile meselelerim hakkında çok şey bildiğine göre, sen de bana kendi meselelerini anlat," dedim.

"Mmm... Karşılaştırıldığında çok yavan kalacağını unutmayın. Tek çocuğum. Babam tarih öğretmeni, annem ise diş hekimi olarak çalışıyor. Şehirde doğup büyüdüm..."

"Elbette." Dudağımın kenarı kıvrıldı ve gözlerimiz buluştu. Şakacı bir bakışla birbirimize tutunduk.

"Hey, sanırım artık buraya gayet iyi uyum sağlıyorum." Alaycı sesi göğsümde sıkışıyor.

"Öyle." Yalan bile değil. Bir şekilde çiftliğe uyum sağlamayı başarmış. Ya da belki de çiftlik onun etrafında şekillenmiş. Her iki durumda da, artık oraya ait olduğunu inkâr etmek mümkün değil. "Neden Wells Kanyonu? Az önce BC'nin haritasını çıkarıp gözlerini kapatıp işaret mi ettin?"

"Annemin de tam olarak bunu yaptığımı düşündüğünden oldukça eminim, evet. Dün bana Boz Ayı saldırılarından nasıl kurtulacağıma dair ipuçları içeren bir e-posta gönderdi. Bu da aklıma geldi; Beryl'i posta kutusunda ayı spreyi olabileceği konusunda uyarmalıyım."

"Ayı spreyi göndermek kesinlikle yasadışıdır."

"Ne diyebilirim ki? Biz asi suçlulardan oluşan bir aileyiz." Gün batımının altın rengi, kanepeye daha da gömülürken üzerine çöküyor. "Ama bu konuda ona fazla laf etmeyeceğim. Son birkaç yıldır pek yakın bir ilişkimiz olmadı. Bu yüzden her türlü bakım paketini memnuniyetle kabul ederim."

"Öyle mi?" Çalışanımın işine karışmamakla ilgili tüm eski kurallarımı siktir et. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Bazı şüpheli seçimler yaptım ve bunlardan biri de ailemi kendimden uzaklaştırmaktı. Ama her şeyi düzeltmek güzel olurdu, anlıyor musun?"

Sanırım bu retorik bir soru ama yine de cevap veriyorum. "Evet, sanırım öyle."

Babamla aramı düzeltmek hoş olur muydu? Emin değilim. Anneme olduğum kadar yakın olmadım ona, ama nasıl bir baba olduğundan şikayetçi değilim. En azından, karısı ölüp çocukları büyüdüğü için orta yaş hayallerinin peşinden koşmaya karar verene kadar. Yirmi beş, yirmi iki ve on sekiz yaşındaki erkek çocuklarının kendilerine bakacak kadar bile büyümediklerini iddia edebilirim... 20.000 baş sığırlık bir çiftlik hiç değil. Hele ki bir ebeveynin kaybının yasını tutarken. İkimizi de kaybetmemize neden olmasına gerek yoktu.

Birkaç bölüm sonra, dikkatinin sürekli pastaya, sonra tekrar televizyona kaydığını görebiliyorum. Güneş çoktan batmış ve ikimiz de koltuk köşelerimizden kalkmamışken, yüzünü sadece serin televizyon ışığı aydınlatıyor. Uzanıyor, ayak parmakları uyluğumun dış kısmına değiyor. Rüyalarımda gördüğüm yumuşak dokunuşu tam olarak hissetmesem de, vücudumuzun herhangi bir yerinin yakın temas halinde olmasından öğrendiği ilk sefer bu.

"Pasta için bir bıçak ve çatal alayım," diyorum.

"Burada ne kadar gösterişli bir yer var? Biz çalıntı pasta yiyen kanun kaçaklarıyız, çatalları kapın."

"Yani çalındığını kabul ediyorsun." Ona bir bakış attım. "Hapishane hücrenden bana mektup gönder. Martha Stewart'ın nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum."

Cecily beni ayaklarıyla itiyor. "Şşş. Odessa gibi parmaklarımı kullanmaya başlamadan önce çatalları getir. Ayrıca, hapisten çıkalı yıllar oldu. Popüler kültür göndermelerinin biraz yardıma ihtiyacı var." Gülüyor. Yanaklarını pembeleştiren ve gözlerini yaşartan türden bir kahkaha. Bugün kendimi gülerken bulacağımı düşünmezdim ama doğru hissettiriyor. Onunla her şey doğru hissettiriyor. O, bu çiftliğin güneş ışığı, karanlıkta hep gizli tutacağımı sandığım yanlarıma ışık getiriyor.

Uzun süre oturduktan sonra bacaklarımın tam fonksiyona kavuşması biraz zaman alıyor. Gece yarısına yaklaşıyor olmalı. Normal uyku saatim çoktan geçti.

Ama o kadar aptal değilim. O hazır olana kadar bu gecenin bitmesine asla izin vermeyeceğim.

Döndüğümde ortadaki kanepede minderine oturuyorum. Sonuçta, yan yana değilsek küçük bir pastayı paylaşamayız. Oturduğumda Cecily'nin anında kaskatı kesilmesi, canım yansa da beni şaşırtmıyor. Bir kalp atışı kadar sonra bedeni kanepeye gömölüyor. Onu her yerimde hissedebiliyorum, tenimizin tek bir santimi bile birbirine değmiyor. Birbirimize değmediğimizi biliyorum çünkü tekrar tekrar kontrol ediyorum.

Yemek yerken Cecily konuşuyor. Okuduğu kitaptan ve çocukluğundan kalma saçma hikâyelerden. Bahçesindeki hasada neredeyse hazır sebzelerden ve onlarla ne yapmayı planladığından. Pek bir şey söylemiyorum ama ya hiç aldırmıyor ya da son derece anlayışlı. Genellikle öfkeli ve yalnız geçirdiğim bir gün olmasına rağmen, onunla birlikte olmaktan doyamıyorum. Sessiz anlarda bile varlığı huzur veriyor.

"Bölüme geri dönelim mi?" diye sordu, tam da doğru kelimeleri -onu öpmeme yol açacak bir şey- ararken. Umarım annem, bu gece Cecily'nin mükemmel dudaklarına bakarak diziyi izlemekten daha fazla zaman harcadığım gerçeğini anlayışla karşılar. Zaten her bölümü ezberledim. Dilinin alt dudağından düşen bir kek kırıntısını yalamak için nasıl dışarı fırladığına bakmaktan kendimi alamıyorum. "Mükemmel ısırtıcı" aldığında boğazının gerisinden gelen o yumuşak iniltiyi -ona göre anında çürük oluşturacak kadar kremalı bir parça- görünce. O dudakların dudaklarımda, göğsümde, penisimde nasıl bir his uyandıracaklarını hayal etmemek imkânsız. Tanrım. Penisim ağzını doldururken o da aynı inilti sesini çıkarır mıydı acaba? Şüphesiz çıkarırdım. Güneş batarken kalkıp lambaları yakmadığım için tembelliğimi sessizce övüyorum. Kot pantolonumdaki hızla sertleşen şişkinliği saklamanın bir yolu yok.

Onu tam burada, dizlerinin üzerinde, bana bakarken düşünmemek için konuşmam gerek. Ya da kanepenin

arkasına eğilmişken - kahretsin, dur. "Fark ettin mi bilmiyorum ama leylaklar gitti."

"Evet, fark ettim."

"Yani... Artık neyi temsil ettiklerini düşünmene gerek yok. Dediğin gibi."

Çatalı ağzından düştü, aralık dudakları etrafımızı saran boşluğu kalın, rahatsız edici bir sessizlikle doldurdu. Yine batırdım. Bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum.

"Evet. Evet, şey... haklısın. Neyse, sanırım eve gitmeliyim. Oldukça geç oldu." Çatalını bırakıp ayağa kalktı.

"Cecily." Refleks olarak onu durdurmak için kolunu tuttum ve irkildi. Lanet olsun, irkildi. Tek bir küçük ve güçlü hareketle, hakkında birçok şey kristal berraklığında ortaya çıktı. Buraya bir sebepten geldiğinden şüphelenmiştim ama şimdi neden kaçtığını anladığımı düşünüyorum. Çok yaklaştığımda neden gerildiğini anlıyorum. O orospu çocuğu. Onu bırakıp geri çekildim; yaralı bir köpek gibi değil, daha çok ürkmüş bir at gibi.

"Bunu istememiştim, asla yapmam. Konuşmak istersen. Konuşmak ister misin?"

Hemen başını hayır anlamında sallıyor. "Yatağa gitmeliyim. İyi misin... annenin doğum günü falan? Burada tek başına idare eder misin?"

"İyiyim." Cidden hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak? Konuyu annemin doğum gününe çevirerek beni kandıracak mı? Bir anlığına cevabımı değiştirip hayır demeyi düşünüyorum, sırf kalıp kalmayacağını görmek için.

Bunun yerine, son biramı alıp dışarı çıkmadan önce kulübesinin ışıkları sönene kadar bekliyorum. Ay ışığındaki yolda ilerlerken çılgın planıma eşlik edeceğine güvendiğim tek kişiye mesaj atıyorum. Ve bu tamamen çılgınca bir plan.

Austin: Uyanık mısın? Bir projede yardımına ihtiyacım var.

Denny: Gece 1'de bir proje mi? Aile çiftliğinden ayrılmak bir seçenek mi? Öyleyse, bunu istifam olarak kabul et.

Austin: Evet mi hayır mı? Yolun sonunda buluşalım.

Denny: Evet, evet, evet. Pantolonumu giyeyim.

Kardeşim yedi dakika sonra elinde bir viski şişesiyle geldi. Bir yudum alıp bana uzattı.

"Bu ne işe yarıyor?" Bir, iki, sonra üç yudum alıyorum ve yanan dudaklarımı elimin tersiyle siliyorum.

"Bu saatte yaptığımız her şeyin muhtemelen yasadışı veya tehlikeli olduğunu varsaymıştım; hatta belki de her ikisi de. Sıvı cesaret iyi gelebilir diye düşündüm." Yavaşça bir yudum daha alıp başını ayaklarımın dibinde duran motorlu testerelere doğru salladı. "Ee, ne yapıyoruz?"

"Lanet olası leylak çalılarını kesiyorum."

Cecily

Mutfaktaki her zamanki hareketlilik bu sabah saat beşte iyice arttı. Evin enerjiyle dolup taştığını neredeyse hissedebiliyorum. Birbirlerinin sesini bastırarak konuşan yüksek sesler, daha sineklikli kapıdan içeri adımımı atmadan bana çarpıyor.

Herkesin mutfak adasının etrafında toplanmış olmasına şaşırdım. Kovboylar seyahat kupalarını sade kahveyle dolduruyor, kilerdeki devasa endüstriyel buzdolabından paketlenmiş öğle yemeklerini alıyor ve dışarı çıkarken Beryl'in ev yapımı yaban mersinli keklerini veya simitlerini ağızlarına tıkıyor olmalılar. Beryl, bizim sadece onlara öğle yemeği sağlamakla sorumlu olduğumuzu, ancak her zaman taze fırınlanmış ürünler bulabileceğinize güvenebileceğinizi söylüyor. Mayalanan hamurun kokusu evin değişmez bir parçası.

"Neler oluyor?" diye soruyorum esnerken, kahve makinesine doğru ağır ağır yürüyorum.

"Evimiz tahrip edildi," diyor Kate kısık bir sesle. "Gecenin bir yarısı."

"Aman Tanrım." Adamların söylediklerine odaklanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kulaklarım çınladı. Kahretsin,

intikamdan bahsediyorlar. Genellikle ciddiyetsiz kovboylar, gizli gözetleme istasyonları kurmak, hangi silahları el altında bulundurmaları gerektiği ve komşu çiftliklere vurulup vurulmadıklarını sormak hakkında derin bir tartışmaya dalmış durumdalar. Wells Çiftliği'ni korumayla ilgili herhangi bir tartışmada öne çıkmasını beklediğim bir ses şaşırtıcı bir şekilde eksik. Daha doğrusu iki ses. Yüzleri taradım ve aralarında Austin veya Denny'yi göremedim.

"Austin nerede?" Soruyu özellikle kimseye yöneltmeden, havada bırakıyorum.

Grupta bir dizi omuz silkme ve homurdanma dalgası yükseldi. Görünüşe göre yokluğunu ilk kez fark eden birileri vardı. Normalde odadaki sessiz gözlemci o olduğundan, burada olmadığını fark etmemeleri pek de şaşırtıcı değil. Çoğu gün, mutfak masasının en uzak ucunda kahvesini yudumlayan Austin'ı neredeyse hiç fark etmiyorlar. Onu asla fark etmem çünkü o bir mıknatıs ve kanım metal talaşlarıyla dolu olabilir. Aynı odadayken, çekimini hissetmemek imkânsız.

Her zamanki yerinin karşısına oturup uzun, yorgun bir yudum kahve içerken göğsümde donuk bir sızı hissettim. Dün gece uyumakta zorlandım, yanına geri dönüp leylaklar hakkında konuşmasına verdiğim aşırı tepkiyi açıklamak istedim. Elbette çiçeklerin solduğunu fark ettim; son iki haftadır her gün kontrol ediyordum. Google, ayrı yaşamının kocanızdan ayrı sayılmak için yeterli olduğunu hemen garantiledi. Ama aptalca kendimle leylaklar çiçek açmayı bırakana kadar beklemeyi kabul ettim ve sonra gerçekten emin olmak için daha uzun süre bekledim. Dün gece evine gizlice gitmeyi kabul etmemin sebebi buydu. Ama çiçeklerden bahsettiğinde bunu söyleyemedim.

Tam dün gece yalnız kalmaya benim düşündüğüm kadar razı olmadığından endişelenmeye başladığım sırada, tek bir cümle düşüncelerimi keskin bir bıçak gibi ikiye böldü.

"Ön kapının yanındaki bütün leylak çalılarını kestiler." Kate, Odessa'yı masaya bırakırken kocası Jackson'a sabahki dramı

anlatıyor.

"Bekle, ne yaptılar?" Öyle sert dönüyorum ki sandalyem neredeyse geriye devriliyor. Karnım vücudumdan daha sert burkuluyor.

Kate inanmazlıkla başını sallıyor. "Vandallar leylakları testereyle kesmiş. Nasıl bir insan bunu yapar? Daha önce de protestocular ve sorun çıkaran gençlerle uğraştık ama bu tuhaf."

Beryl'in karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor. Verandadaki salıncakta KJ hakkındaki ilk sohbetimizden beri, ona arada sırada küçük küçük şeyler anlattım. Leylak çalılarından bahsettim. KJ hakkındaki düşüncelerimin canlı mor çiçeklerin yanında kuruyup gitmesine izin vereceğime dair kendime verdiğim sözden. Austin Wells'e olan yeni başlayan aşktan bahsetmemeye dikkat ettim ama kalabalık odanın öbür ucundan birbirimize bakarken göz kırpması, bildiğini gösteriyor.

Evden o kadar hızlı çıktım ki, sineklik neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı. Kulaklarımdan fışkıran kan, ayağımın altındaki çakılların sesini bastırıyor ve engebeli yolda koşuyorum. Ilık, nemli bir esinti, yeni biçilmiş samanın tatlı ve tozlu kokusunu araziye taşıyor; her nefeste leylak kokusunu almaktan vazgeçtiğimden beri sevdiğim bir koku.

Austin ön kapısından çıkarken ben nefes nefese ve titreyerek merdivenleri çıkıyorum. Kovboy şapkası açık kahverengi gözlerini gölgeliyor ve uykusuzluktan kaynaklanan kızarıklığı gizlemede vasat bir iş çıkarıyor.

"Sen," diye patladım nefes nefese kaldığım anlarda. Dürüst olmak gerekirse, neden geldiğimi tam olarak bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Günaydın Şehirli Kız." Eğer buraya neden geldiğim hakkında bir fikri varsa, çok iyi bir poker suratı var.

"Onları kes." Kaburgalarımı kavrayıp yan dikişi ovmaya çalışıyorum. Austin bana şaşkın bir bakış atıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalı, ne dediğimi biliyor olmalı.

"Leylaklar."

"Öyle mi?" Ağzı seğiriyor.

Dur, onları kesti, değil mi? O çalılardan sadece ona ve Beryl'e bahsettim. Tesadüf olamayacak kadar garip görünüyor. "Şey, evet, eminim sen yaptın. Herkes bize zarar verildiğini düşünüyor. Ama neden yaptın?"

"Gelecek bahara kadar kalırsan, bir daha asla onu düşünmek zorunda kalmayacaksın." "O" kelimesini söyleyiş biçimi, KJ'ye karşı kişisel bir husumeti varmış gibi bir izlenim veriyor. Bu doğru olamaz, çünkü kimse Austin'e onun hakkında hiçbir şey söylemedi.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve bacaklarımdaki kaslar titriyor. Göğsüme baskı yapan ağır kütlenin etrafında kelimeler oluşturabilsem bile, konuşamıyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Hikayenin tamamını bilmiyor olabilirim ama onun hakkında tek bir saniye bile düşünmeye değmeyeceğine karar verecek kadarını anladım. Ayrıca leylaklar için endişelenmeni istemedim. Oturmak ister misin?" diye sordu, yaprak gibi titrerken vücuduma bakarak.

Tereddüt etmeden basamaklara iniyorum ve yanıma oturuyor, kum rengi şapkasını bükülmüş dizinden sarkıtıyor. Yakından, parlak gün ışığında, koyu renk saçları ara sıra sim gibi parlayan gri tellerle dolu. Bu sabah bana baktığında gözlerinin nasıl yumuşadığını midem kaldırmıyor; beni süzdüğünden neredeyse emin olduğumda erimiş lavlara dönüşmelerinden veya etrafındaki insanlara sinirlendiğinde koyulaşan yarıklara hiç benzemiyor. Bu bakış yeni ve acıma dolu hissettiriyor ki bu da isteyeceğim en son şey.

Beryl ona daha fazla ayrıntı verdi mi? Nereden biliyor ki? Neden umursuyor ki?

"Sen... İstersen onları tekrar dikebilirim. Dün gece onları yukarı çıkardıktan sonra çok sert tepki verdin ve ben de... Bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Muhtemelen uzun süre bile kalmayacaksın ama... yani, eğer kalırsan diye. Geri dönmeleri konusunda endişelenmemenin iyi olabileceğini düşündüm. Kökleri gün ışığında kazacağız." Sanki söylemek

istediği çok daha fazla şey varmış gibi kelimeleri geveliyordu ama ya söyleyemiyor ya da nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Bir şey söyleyebilir misin? Burada konuşanın sen olmana alışkınım."

"Özür dilerim, biraz şaşırdım, hepsi bu. Bu kadar çok kelimeyi bir araya getirebileceğini düşünmemiştim." Gözleri, tam olarak anlayamadığım başka bir şeyle parladı. Bu konuşmada daha önce hiç görmediğim kadar çok duygu vardı. Bu incinmişlik mi, öfke mi? Anlayamıyorum. "Özür dilerim, bu kabalıktı. Rahatsız olduğumda aptalca şeyler söylemek gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Sorun değil. Anladım... Beni de gerginleştiriyorsun." Yanakları pastel pembeye dönüyor ve tozlu kovboy çizmelerine bakıyor.

"Bir daha dikme. Bunu yapmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Ona sarılabılırdim. Ya da öpebilirdim. Ya da ikisini birden. "Bunlar muhtemelen yüz yıldır senin arazinde duruyor. Ya büyük büyükbaban ve büyükannen bunları bilerek falan diktiyse?"

"İkisi de öldü." Omuz silkti. "Şu anda buradasın - çiftliğimde hayatta ve iyi durumdasın. Senin rahat olman, onların bazı aptal çiçekler yüzünden morallerinin bozulmasından çok daha önemli."

"Austin." Adı nefes nefese ve yalvarır gibi çıkıyor. Vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor, böylece üst kollarımız birbirine değiyor. Başımı tam olması gerektiği kadar eğsem, rahatça omzuna yaslanıyor olurdu.

Yüzü yüzüme doğru geliyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Beni öpecek mi? Orman kokusunu içime çekip, bir hatıra gibi ciğerlerime saklıyorum. Leylaklar gitti, KJ gitti ve bu ateşli dağ adamının bana varlığını unutturmasını istiyorum.

Başparmağının yakıcı sıcaklığı çenemin kıvrımlarını takip ederek alt dudağıma ulaşıyor. Yıllar sonra ilk kez öpülmeye duyduğum çaresiz ihtiyaçla dudaklarım hafifçe aralanıyor ve göz kapaklarım kapanıyor. Aklıma gelen her acımasızca KJ

anısına karşılık, Austin'in iki görüntüsünü düşünmeye çalışıyorum. Sanki birini düşünmek diğerini tamamen aklımdan çıkaracakmış gibi.

Göğsünden derin bir homurtu yükseliyor. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum..."

Sesinin giderek kısılması, bu düşüncenin daha fazlası olduğunu gösteriyor. "Ama?" diye fısıldıyorum.

"Ama burada durmayacağım. Ellerimi vücudunda gezdirmek ve teninin her santimini öpmek isteyeceğim. Ama yapamam. Dokunuşlarımdan sürekli kaçındığın sürece bunu yapamam."

"Ben..." diye itiraz etmeye çalışıyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu düşününce saf arzudan başka bir tepki veren Deny. KJ tarafından mahvolabileceğim fikriyle yüzleşmek - başka bir erkeğin dokunuşuna irkilmeden asla dayanamam-beni felç ediyor.

"Öyle. Bunu yapabileceğim zaman geldiğinde," -sert eli çenemi nazikçe kavıyor ve boğazı sert bir yutkunmayla inip kalkıyor- "çenendeki tüm kasların gerildiğini hissetmeden, nefes alamayana kadar seni öpeceğim. Ve eğer izin verirsen çok daha fazlasını."

İçimde bir sıcaklık dolaşüyor, bacaklarımı birbirine bastırıyor ve başımı uçuruyor. Vücudumu buna izin vermeye zorlayabilmemin bir yolu olsaydı, hemen şimdi izin verirdim. Austin Wells'in sakallı öpücükleriyle, işten yıpranmış elleriyle ve o dar Wrangler'ların altında ne varsa, o berbat eski sevgilimin tüm anılarını sonsuza dek silmesine izin vermekten daha çok istediğim bir şey yok.

Yeni keşfettiğim en büyük korkumu itiraf ederken sesim titriyor. "Ya bu hiç olmazsa?"

"Ah, canım. Hiç şüphem yok." Eli düşerken bile gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. "Tam olarak aynısı olmasa da, çocukken büyükbabamı müzayededen bana bir at almaya ikna etmiştim. Ezilmemişti, hırpalanmış ve dehşete kapılmıştı. Korkudan üç metre bile yaklaşamıyordu. İki yıl üst

ste lise rodeo Őampiyonasını baēlamalı ip atmada
kazandık. Sadece zaman alıyor. Güven."
Güven. Birine tekrar gveneblir miyim?

Austin

On altı çiftlik işçisi çalışırken ve sadece çitleri onarmam gerekirken, ben ofisime gönderildim. Yapılması gereken işler ve ödenmesi gereken faturalar var. Yine de manzaraya bakmayı tercih ederim. Bir zamanlar bu çatı katını kare balyalarla doldurmak için kullanılan saman kapısı, bana genellikle Timothy Dağları'nın ilham verici bir görüntüsünü verir. O zirvelere bütün gün bakmadım çünkü çok daha çarpıcı bir fotoğraftan gözlerimi alamıyorum. Cecily, siyah atlet ve kot tulum giymiş, evin yanındaki bahçede çalışıyor, sarı saçları sırtına Fransız örgüsüyle iniyor. Ne kadar çok çalıştığını hayranlıkla izlerken, sanki öne doğru eğiliyor ve ben bir sonraki yemeğine göz diken bir hayvandan farksızım.

Tulumların bu kadar seksi görünebileceğini kim bilebilirdi ki?

Uzaktan bir dakika daha izlemeye dayanamayıp, kahvemini son yudumunu içtim, kendimi toparladım ve bahçeye doğru yürüdüm. Boş kupamı parmaklarımda sallayarak, beyaz çitli bahçe kapısını açtım. Menteşeler gıcırdadı ve Cecily gülümseyerek sese doğru döndü.

"Hey," diyoruz hep bir ağızdan.

"Ben... şey... bu kitaba rastladım ve senin de hoşuna gidebileceğini düşündüm. Tarihe meraklı olduğun için, biliyor musun? Wells Kanyonu'nun tarihiyle ilgili." Elimi uzatıp incecik bir ciltsiz kitap uzattım. "Karşıma çıktı" derken, nehirde geçirdiğim günün ardından yerel turist bilgi merkezine gidip kitabı satın aldığımı kastediyorum. Kitabın sırtını kırıp birkaç sayfasını köşelerini kıvrımalıydım... daha az yeni görünmesini sağlamalıydım. Sanki bir yerlerde öylece duruyormuş gibi daha inandırıcı olmalıydı.

Ayağa kalkıp ellerindeki toprağı silkeleyip yanıma geldi. Parmaklarımız birbirine değdiğinde teninden damarlarıma kıvılcımlar saçıldı. Sadece kafamın içinde değil. Hiçbir belirsizlik yok; o da hissediyor. Büyüleyici bir bakışla ve hafifçe aralanmış dudaklarla bana bakıyor.

Kitabı elinde defalarca çevirip duruyor. "Bu gerçekten harika, teşekkür ederim. Muhtemelen yüzde doksanı ailenle ilgili, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bok... muhtemelen. Yerli tarihinin de çoğunu hayal ediyorum. Eğer ilginı çeken tarih bu değilse, sorun değil. Eminim oldukça sıkıcı bir konudur ama tarih kitaplarını sevdiğini söylemiştin ve... Neyse, boş ver."

"Hayır, Aus. Gerçekten çok tatlı. Okumak için heyecanlıyım." Gözleri beni delip geçiyor ve gülümsemesi, ürkek yüzümü yumuşatıyor. "Teşekkür ederim."

Kahretsin. Kitabı ona verdikten sonra bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünmedim. Ayağa kalktım ve kanın yüzüme değil, uzuvlarıma akması için ısrar ettim.

Kahve kupası, aptal. Boş kupamı yukarı doğru sallıyorum, neredeyse düşürüyordum. "Neyse, sadece doldurmaya geldim."

"Mükemmel. Sırtımın biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ben de size katılacağım."

Merdivenlerden birlikte ağır ağır çıkıyoruz ve Beryl ile Kate'in mutfakta yarının öğle yemeklerini hazırlamasıyla hayal kırıklığına uğruyorum. Onları burada bulmak şaşırtıcı değil. Ama onları görünce göğsümde keskin bir sızı

hissediyorum ve Cecily ile bir süre daha yalnız kalabileceğime dair ufak bir umut kırıntısını kaybediyorum.

"Öyleyse," diyor Cecily. Beklentiyle dönüyorum ama benimle konuşmadığını görüyorum. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi, kupamı doldurmaya geri dönüyor ve sessizce yerime yürüyorum. Bu arada, toplanmaya hazır domates çeşitlerinden heyecanla bahsetmesini gizlice, hevesle dinliyorum. Kate'le domates sosu yerine salsa yapmak istediğini, çünkü "hazır salsanın daha kolay hazırlandığını, bu yüzden ev yapımı olması gerektiğini" tartıştığını duyuyorum.

Karşımdaki sandalyeye gömülürken, bakışlarımı yıpranmış masadan kaldırmaya zorluyor. "Tartışmayı sonlandırmaya yardım et Avustralyalı. Az sonra yiyeceğimiz bol domatesle salsa mı yoksa makarna sosu mu yapsak?"

"Salsa, tabii ki."

"Doğru cevap." Ayağı hafifçe ayağıma vurdu. Bunun kazara olduğunu varsayardım, ama bu dokunuşa, turkuaz kupasının arkasında hızla kaybolan bir gülümseme eşlik ediyordu. Bir yudum alırken, bardağın kenarından sadece parlak, ışıldayan gözleri görünüyordu ve onlar da benimkilere kilitlenmişti.

Onu öpmek istediğimi itiraf ettiğimden beri geçen altı gün içinde -hem ona hem de kendime- aramızda tarifsiz bir değişim yaşandı. Her ne kadar hâlâ kelimelerde takılıp kalıyor ve sonunda hiçbir şey söyleyemiyor olsam da. Söylediğim bazı şeyler ağızımdan yanlış çıksa da, aptal gibi görünsem de. Her ne kadar çok yaklaştığımda veya çok hızlı hareket ettiğimde vücudu içgüdüsel olarak kendi içine çekilse de.

Öpüşeceğimize dair karşılıklı bir anlayış var; mesele ne zaman, olup olmayacağı değil. Ve şimdilik, mutfak masasının altında uzun uzun bakışmalardan, hafif gülümsemelerden ve ayak temasından memnunum. Tüm bunlar, ikimizin de bunun olmasını istediğimizi sürekli

hatırlatıyor. Onu öpmek için ne kadar zamana ihtiyacım varsa beklemeye hazırım.

Austin

Hayatımın en verimsiz gününün ardından akşam yemeği için büyük eve girdim. En azından, bitirdiğim tek iş, tüm evrak işlerinden daha değerli. Lanet teneke arabasının lastiklerini yeniledim. Acele etmediği çok açık ve bunun çiftlikten ayrılmak için de acele etmemesinden kaynaklandığını ummaktan kendimi alamıyorum. Ancak, umutlarımın boşuna olduğunun tamamen farkındayım. Onu, Kate ve Beryl'i daha önce Vancouver hakkında konuşurken yakalamıştım. Bu, endişemi doğruladı ve midemdeki düğümü daha da sağlamlaştırdı.

"İlk iş olarak Stampede'e gidiyoruz. Fikrini değiştirmek için son şansın, Aus." Denny, Jackson, Kate ve Odessa'nın devasa ahşap masada oturduğu mutfağa kadar peşimden geliyor. Her zamanki yerime oturuyorum, tam da bu sandalyede geçirdiğim binlerce saatin izlerini hissediyorum. Kahretsin, otuz küsur yıldır her gün bardağımı bıraktığım masada kusursuz bir şekilde aşınmış bir daire var.

"Birinin burada kalması lazım."

"Jackson çekirdek kadroyu idare edebilir, eminim." Denny tabağına patates püresi koyuyor, buhar yüzünü görüş

alanımdan uzaklaştırıyor. "Bir kereliğine rahatla. İyİ vakit geçireceksin. Bol bol bira, bol bol tokalı tavşan."

Odessa, dinozor bardağından yudumlar alırken "Tokalı tavşanları çok seviyorum!" diye haykırıyor.

"İkimiz de, evlat." Denny'nin geniş sırtışı ve yeğenimize parmaklarıyla vurması onu kıkırdatıyor. Bir bira koyup ekliyor: "Şanslıysam, rodeo bittikten sonra şapkamı takıp beni gezdirecek bir sürü kişı olur. Hadi Austin. Saçlarını sal."

Odessa, Kate'e doğru eğilir ve sahnede komik bir şekilde fısıldayarak, "Anne, bir tavşan neden Denny Amca'ya binecek?" der.

Kate, küçük kardeşimizin dört yaşındaki çocuğun yanında ne söylediğine dikkat etmeyi hâlâ öğrenmemiş olması sanki onun suçuymuş gibi Jackson'a tokat atıyor. Kate öfkeli gibi davransa da, gülmeden duramıyoruz. Zavallı küçük kızın burada büyüme şansı yok; bunun şimdiye kadar duyduğu en kötü şeye yakın olduğunu sanmıyorum.

"Bunun beni cezbedeceğini düşünüyorsan, kafanı kışından çıkar." Kate'in hançerler fırlattığını hissediyorum ve Odessa'ya bakıyorum. "Kışından bahsediyorum. Kışından çıkar."

Çocuk kıkırdayıp yemeğini parmaklarıyla yemeye devam ediyor. Dediğim gibi, bu mutfakta çiftlik işçileriyle takılırken çok daha kötü şeyler duymuştu. Ama aynı zamanda muhtemelen ülkenin en güvenli kızı, bu yüzden Kate'in bazı şüpheli ifadeleri görmezden gelmeye hazır olduğunu düşünüyorum.

"Bir şeyi unutuyorsun Den. Kovaladığı kız çiftlikte olacakken neden Calgary Stampede'e gitsin ki?" diye sevgiyle belirtti Kate.

Gerçekte, Cecily'nin çiftlikte kalması, Calgary Stampede'e gitmek için tek yön on saat yolculuk yapmama kararımı pek etkilemiyor. Daha da önemlisi, rodeo yapmak, partilemek ve rastgele kadınlarla yatmak yerine neredeyse başka bir şey yapmayı tercih ederim. Hayatımın ilk yirmi beş yılında, hiçbir şey karşılığında bir rodeo davetini kaçırmazdım.

Çocukluğum, büyükbabam ve annemin yerel rodeo organizasyonumuzu yönetmelerini izleyerek; onların izinden gitmeyi hayal ederek geçti. Ergenliğimde ve yirmili yaşlarımda, kazanan bir koşunun heyecanını, canlı atmosferi ve -ara sıra- kadınları özledim. Ama uzun zamandır bunların hiçbirine ilgi duymuyorum.

"Savannah'la olanlardan sonra tekrar şehirli kızlarla uğraşmayacağını mı sanıyordun?" Jackson bana yan yan baktı.

Denny kıkırdadı. "Bu, o ve ben leylakları kesmeden önceydi, çünkü o leylakları sevmiyordu. Çocuk çoktan karışmış."

"Kapa çeneni, Denny. Ben karışmadım ve karışmaya da niyetim yok. Onun burada kalacağını düşünmemeliyim."

"Kimse bilemezsin. Kaldım." Kate omuz silkip kavuşturduğu kollarını karnına dayadı. "Dinle, Savannah'ı severdim ama o burada kalmaya hiç uygun değildi. Aşkın körlüğü yüzünden bunu göremedin, Aus."

"Hımm." Burnumun kemerini sıkıyorum ve gün batımının dağlara düşen gölgelerine bakıyorum. Bu konuşmayı bitirmeye çok hazırım.

"Doğru, dostum." Denny çatalını bana doğrulttu. "Yazları dışarıda takılmayı, ata binmeyi, kovboylarla flört etmeyi ve kışın güneye gitmeyi hep severdi. Tıpkı bir kar kuşu gibi. Sonsuza dek gittiğinde neden bu kadar şaşırdığını gerçekten anlamıyorum."

"Bazen kışın güneye gitmeni diliyorum Den. Bana bir şans ver." Bira kutumda kalan sıvıyı hızla içip peçetemi tabağıma koydum.

"Dil." Kate sertçe baktı.

"Üzgünüm."

Denny hâlâ son düşüncelerine dalmış durumda. "Ama anladığım kadarıyla, kızımız öyle değil. Erkeklerin hiçbirisiyle flört etmiyor. Burada kışını yırtıyor. Ve Florida'da hiç kardeşlerinden bahsetmedi."

"Harika bir akşam yemeğiydi, Kate. Teşekkürler." Ayağa kalkıp dışarı çıktığımda sandalyem ahşap zeminde sürtünüyor.

Ön kapıdan içeri girerken isteksizce adımları seslendiğini duyuyorum. Tam bir inzivaya çekilip büyük evdeki akşam yemeklerini atlamak üzereyim. Anlaşılan o üçü her zaman sohbeti bana... ve son zamanlarda da Cecily ve bana yöneltmenin bir yolunu buluyorlar.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca mürettebatım yarı yarıya azalınca, normal iş yükümden fazlasını çekmek zorunda kalıyorum. Çiftlik işçileriyle uğraşmak için hemen gönüllü oluyorum; 1.000 baş hayvanı bir otlatma alanından diğerine taşımak, Cecily'den uzak durmanın mükemmel bir yolu gibi geliyor. Onu öpmek için beklemek konusunda biraz fazla konuşmuş olabilirim, ama her gülümsememde, tatlı parfümünün her nefesinde ve bahçede eğildiğinde belinin alt kısmındaki incecik deriye her bakışımda bu sözü tutmakta daha çok zorlanıyorum. Eğer onu hazır olana kadar öpmeyeceğime dair sözümü tutacaksam, bir süreliğine buradan defolup gitmem iyi olur.

Belki de Stampede'e gitmeliydim.

Güneşin uyanmasını bekliyorum. Red, sabahın dördünden biraz sonra, kızarmış gözleri ve asık suratıyla ahıra sendeleyerek giriyor. "Günaydın patron."

"Saldırı yok mu?"

"Evet, hayır. Geçen yıl benim için pek iyi geçmedi. Kavga arayan çok fazla sahte kovboy, hak ettiklerini veren gerçek kovboyları tutuklamak isteyen çok fazla polis memuru vardı."

"Seni tekrar hapisten çıkarmak zorunda kalmayacağımız için kızgın olduğumu söyleyemem."

"Bunu takdir edeceğini düşündüm, Aus. Beni burada ağırlamayı sevdiğini biliyorsun."

Homurdandım. "Beni hiç tanı mıyorsun, değil mi?"

"Ah, siktir git. Beni bir kardeş gibi seviyorsun, bunu söyleyemeyecek kadar aptal olsan bile. En azından Denny ikinize de yetecek kadarını söylüyor." Eyer örtüsünü kaldırıp kızıl kısırağı Heathen'ın üzerine biniyor. Tam da uygun bir isim; kısırağı her fırsatta ona rakip oluyor. Yeterince dinlendiklerinden emin olmak için kovboylarımız her biri onar atla yarışıyor. Her nedense, Red remudada en yoğun bineklere sahip gibi görünüyor.

Geri kalan adamlar yavaş yavaş geliyor ve toplamda dokuz kişi oluyoruz. Bazıları Calgary Stampede'e gidemeyecek kadar düşük bir sıralamada oldukları için sinirli, diğerleri ise eksik kadromuz varken iki katı iş yapmak zorunda oldukları için sinirli. Hepsi de aynı şekilde homurdanıyor.

"Sızlanmayı bırak. Gütmemiz gereken sığırlarımız var ve Tanrı bize daha fazla gün ışığı vermiyor çünkü adam sayımız az," diye bağıyorum inekli kısırağım Jubilee'ye binerken. Birkaç sızlanmadan sonra adamlar da aynısını yapıyor ve tepedeki yolculuğumuzu çoğunlukla susarak izliyorlar.

At sırtında dokuz adam ve dört sığır köpeği. Saatlerce öküz sürüsünü bir otlaktan diğerine, uzun bir toprak yoldan ve Timothy Nehri'nin berrak sularından geçirerek geçiriyoruz. Cecily'nin nehir kıyısında bikinisiyle güneşlenip güneşlenmediğini merak etmeden duramıyorum. Tanrım, orada olmayı ne kadar isterdim. Öğleden sonra güneşi kollarımı kavuruyor ve yanmamak için pamuklu bezi boynuma doğru daha da çekiyorum.

Geri döndüğümüzde, çilek şarabı rengindeki gökyüzü bize ahırlara giden yolu bulmamız için yeterli ışığı veriyor. Homurdanarak eyeri Jubilee'den kaldırıyorum ve her kasında bir rahatlama ürpertisi hissediyor. Ağır deri eyer eyere oturduğunda ben de aynı ürpertiye duyuyorum. Ahır at teri

ve tozla doluyor ve rahatlatıcı kokuyu derin derin içime çekiyorum.

"Biliyorum kızım. Daha sık dışarı çıkmamız gerek, değil mi? İyi hissettiriyor, değil mi?" Burnunu nazikçe okşadım, terden sıırılsıklam olmuş yan tarafına bir fırça sürdüm.

Yatmaya hazır olduğunda, ay gökyüzünde yükseliyor ve binlerce sivrisinek havada hafif bir vızıltı yaratıyor. Yeterince uzun süre hareketsiz kalırsam ayakta uyuyakalmam çok olası. Sonra Cecily'yi ön verandamın basamaklarında otururken görüyorum ve bütün gece uyanık kalmaya ikna edilebilirim.

Çizmelerimin çakıl taşlarında çıkardığı sese bakıp gözlerini sertçe siliyor. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuşlar ve sanki hava hâlâ yirmi beş santigrat derece kadar ılık değilmiş gibi titriyor. Onu bu halde görünce, artık çok yorgun ve yaralı olmamın bir önemi kalmıyor.

"Neler oluyor?" Onu tepeden tırnağa süzdüm. Yaralı mı? Kaza mı oldu? Tepki vermesi saniyeler süren bu süreçte düşüncelerim saatte bin kilometre hızla akıp gidiyor.

"Özür dilerim, ben sadece... Başka nereye gideceğimi bilemedim. Her şeyi mahvettim. Sanırım başım belada ve ben..." Sesi titriyor ve onu kollarıma almamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sorun her neyse, gitmesini istiyorum. Ağlamayı bırakmasını istiyorum. "Gidebilirim. Boş ver, endişelenme. Birine ihtiyacım vardı ve Beryl ailesini ziyarete gitti. Kate hamile ve benim saçmalıklarımla uğraşmak zorunda değil. Sadece... panikledim ve buraya geldim ama sonra sen burada değildin ve... Özür dilerim."

"Hey, hayır. Hayır. Kal. Buraya gelmene sevindim. İçeri gel." Elimi uzatıyorum ve şaşkınlıkla elimi tutup eve kadar takip ediyor.

Bir bardağı suyla doldurup kanepeye otururken ona uzatıyorum. "Neler oluyor?"

Cecily uzun uzun nefes verip yanaklarındaki ıslaklığı sildi. "Sıçtım ve burada olduğumu biliyor. Telefon numaramı arkadaşım olduğumu sandığım birine verdim ve yani,

numarayı ona veren de o olmalıydı. Kahretsin. En başta ona göndermeyi bile sorguladım - aramadı - neden uğraştım ki? Telefon numaramı aldı, Google'da aradı, yaklaşık konumumu daralttı ve buraya gelmekle tehdit etti. Çiftlikte beni arayacağını sanmıyorum ama ya bir şekilde öğrenirse? Ya buraya gelirse?"

Kim olduğu konusunda herhangi bir açıklamaya gerek yok.

"Tamam. Senin suçun değil, gelirse hallederiz. Ama sorun değil."

"Hayır Austin, öyle değil. Bu doğru değil. Buraya gelecek ve," -oda tamamen sessiz olmasına rağmen sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı- "beni öldüreceğinden korkuyorum."

İçimde akan kan bir anda kaynama noktasına ulaşıyor. "Cesedimin üzerinden."

Cecily, şaka yaptığımı sanıyormuş gibi burnundan hava üflüyor. Şaka yapmıyorum. "Sadece... Bilmiyorum. Neyse, kafam çok karışık," diyor.

"Kafanın içine girmeme izin ver. Neler oluyor?" Boynumda bandanayı çıkarıp botlarımı çıkardım ve yanındaki kanepeye gömüldüm.

"Eğer bunu yaparsam, senin de buna dahil olman gerektiğini hissetmeni istemiyorum."

"Sevgilim, benim mülkümde yaşıyorsun ve biz arkadaşız, değil mi? Sana tehdit oluşturabilecek biri varsa, ben zaten işin içindeyim."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Tamam, sanırım sana şunu söyleyerek başlamalıyım... Evliyim."

Alnımda parmak uçlarımı gezdirirken şakağımda keskin bir ağrı hissettim. Buraya geldiğinde yüzük parmağında bir çukur vardı ama bunca zaman geçmesine ve bundan hiç bahsedilmemesine rağmen, acaba bir şeyler mi gördüm diye düşünmeye başladım.

Evli.

Evli bir kadını öpmek üzereydim. Kalbimin yine evli bir kadın tarafından kırılma riskini almaya neredeyse hazırdım.

"Şey, ayrıldık. Ve belgeleri imzalayacağını varsayarsak, ben başvuruda bulunabildiğimde boşanacağız. Boşanmadan önce bir yıl ayrı kalmamız gerekiyor. Seninle benim aramda bir sebepten dolayı... açıklığa kavuşturmak istedim." Gözlerimiz buluştuğunda dudağının kenarı bir anlığına kıvrıldı. "Beryl ile internette tanıştım ama herkese söylediği gibi bir iş ilanı sitesinde değil. Aile içi şiddetten kaçan kadınlar için bir forumda tanıştık."

İşte yine o kaynayan kan. Kucağımda yumruklarımı sıkıyorum. Gözleri onlara iliştiğinde, içinde bir korku belirdiğini görüyorum ve parmaklarımı serbest bırakıyorum. Ve bunun yerine parmaklarımı açıyorum. Bacaklarımı açarak her bir parmağımdaki o yoğun gerginliği hissedebiliyorum. İstedğim son şey, onun için daha fazla korku kaynağı olmak. Beryl'in sorunlu bir geçmişi olduğunun farkındayım. Bu konuda ayrıntılı konuşmuyor ama yıllar içinde eski kocasıyla aralarının kötü olduğunu anlayacak kadar belirsiz yorumlar duydum. Yine de internette yabancılarla bu konuda konuşabileceğini hiç düşünmemiştim.

"KJ -adı buydu- yatağa girdikten sonra Beryl ve ben aylarca her gece mesajlaştık. Bana bir iş ve kalacak güvenli bir yer teklif etti ama ben onu sürekli erteledim. Bana böyle davranmasının doğru olmadığını biliyordum ama bana vurmuş da değildi. Çok tatlı da olabiliyordu, bu yüzden tehlikede olmadığım zamanlarda gitmem gerekip gerekmediğini sorguladım. Başka birçok şey yaptı ama bana hiç vurmadı..."

Çenesindeki titremeden ve alt dudağını yavaşça yalamasından bir sonraki sözlerinin ne olacağını tahmin edebiliyorum.

"Ta ki buraya geldiğim geceye kadar."

Parmaklarımı boynumun arkasında birleştirip, titrek bir nefes vererek tavana bakıyorum. Boğazımın arkasında yoğun bir tükürük birikiyor.

"Sana vurdu." Kelimeler gerçekçi gelmiyordu, gerçi onun gergin kaslarının sebebinin o olduğundan şüpheleniyordum.

"Aptalca ama orada kalsaydı Wells Kanyonu'na kadar bile gidemezdin sanırım. Arabayla bir tur atar, sakinleşir ve sonra eve dönerdim. En azından kavga ettikten sonra bir süre boyunca her zaman inanılmaz derecede sevgi dolu oluyor. Ama eşyalarımı toplarken ürkütücü bir şekilde sakindi ve dürüst olmak gerekirse, ilk ipucum bu olmalıydı. Normalde kavga etmeden gitmeme asla izin vermezdi."

Gözlerim aşağıdaki düğümlü tahta tahtalara odaklanıyor, göz kapaklarımın arkasındaki öfkeli karıncalanmayı durdurmak için her bir oluğu takip ediyorum.

"Ama orada durmadı mı?" Sonunda titreyen ellerimi iyi bir işe yarayacak şekilde kullanıp ellerini tuttum. Sarılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor ve onu rahatlatan kişi olmaktan başka bir şey istemiyorum. Kollarımdaki her bir tendon onu tutmak için sızlıyor. Keşke onun da isteyeceğine ikna olsaydım.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Ayrılmaya çalıştığımda... elinde silah vardı. Arabaya binersem ateş etmekle tehdit etti."

Toplu nefes alışlarımız, sessiz odayı birkaç saniye boyunca dolduruyor. Her şey ağır, hava yoğun ve vücudumdaki her kemik ona daha yakın olmak için yalvarıyor.

Siktir et, sarılmaya ihtiyacı var.

"Sana sarılacağım. Tamam mı?" Ona dikkatle bakıyorum, yavaş ve ince bir baş sallamasını bekliyorum.

Ellerini bırakıp parmak uçlarım kollarında geziniyor, sonra omuzlarını kavrayıp onu kendime çekiyor. Göğsümde ne kadar gergin hissettiğini görmezden geliyorum, sıkıca tutuyorum ve ıslak gözlerinin gömleğimin içinden süzülmesine izin veriyorum, ta ki gözyaşlarını kalbimde hissedene kadar. İçimden onun acısını içime çekip onun acısını üstlenebilmenin bir yolunu diliyorum.

Birine en son ne zaman sarıldığımı hatırlamaya çalışıyorum. Göğsümde bastırılmış bir bedenin ağırlığını, boynumda nefesinin sıcaklığını hissettim. Kucaklanmaya ihtiyacı var ve ben onu kucaklamak için bitmek bilmeyen bir ihtiyaçla doluyum.

Hıçkırıklarla dolu bir hıçkırıkla içine çekiyor ve ben bencilce daha sıkı tutuyorum. Birkaç saniye içinde kasları benimkilere karışıyor ve sırtındaki elimin kaldıracını kullanarak onu kendime çekiyorum. Kalplerimiz o kadar yakın ki, uyum içinde atıyor ve nefeslerimiz mükemmel bir melodi oluşturuyor. Bacaklarımın arasındaki boşluğa kıvrılıyor ve çenem sıkıca başının üstüne dayanıyor.

"Travma yaşadığım için üzgünüm. Sana anlatacak çok şeyim vardı ve bu gece eve geldiğinde kucağında ağlayan bir kız istememiştin."

Onun ağladığını görmekten nefret ediyorum. Ama kucağımda olmasından kesinlikle memnunum.

"Olma. Bu saçmalıklarla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalısın ve seni dinlemekten mutluluk duyuyorum. Yalnız kalmak yerine buraya gelmene sevindim."

"Evde kendimi güvende hissetmiyordum ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Burada, seninle güvende olacağımı sanıyordum."

Başı çenemin altına daha sıkı kayd, içime yerleşti. Saçlarından şekerli bir hindistan cevizi kokusu yükseliyor ve tek bir düşünceyle - siktir et - ipeksi buklelerini sert bir elimle okşayarak şansımı deniyorum.

Benim de canıma okuyayım, sanırım. Onu kendimden uzak tutamaz ya da onunla sadece sıradan bir ilişki istediğime kendimi ikna edemezdim. Zaten ikisini de yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Giderse çok canım yanacak ama değecek.

"Güvendesin. Benimle olduğun sürece güvendesin. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum saçlarına. Göğsümde bir kitle var ve korkmasına gerek kalmayacağı gün gelene kadar normal nefes alabileceğimden şüpheliyim.

"Biliyorum." İki basit kelime yüreğimi dolduruyor. Yüreğimdeki o yakıcı acı olmasaydı, şu anda bulutların üzerinde uçuyor olurdum.

"Austin?" Sesi kısık.

"Mmm?" Başıım onun başının üzerinde, vücudu ise üzerimde sıcak bir battaniye gibi dururken, bu pozisyonda uyanık kalmaya çalışıyorum.

"At ve ter gibi kokuyorsun."

"Eminim öyledir." Gülüyorum. "Duş alırım, seni yatağa yatırırız. Bu gece burada uyuyacaksın. Ben uyanık kalıp seni gözetleyeceğim ki rahat uyuyabilesin."

Ne kadar korktuğunu belli edercesine, sadece başını sallıyor. Bir yanım, bu gece buraya gelecek kadar aptal olmasını umuyor. İtirafından dolayı midemde biriken öfkeyi boşaltmayı çok isterdim. Diğer yanım ise, bir daha asla yüzünü görmek zorunda kalmasını istemiyor.

Banyoya koşup suyu açtım. Umarım soğuk bir duş beni bütün gece pencere kenarında oturacak kadar uyandırır.

"Austin?" Cecily'nin sesi kapıya hafifçe vurulmasıyla birlikte duyuldu.

Aceleyle açtım. "Ne oldu?"

"Çok saçma. Duş alırken burada oturabilir miyim?"

Yalnız kalmaktan korktuğu için soruyor ama benim penisim gerçekten başka sebeplerden olduğunu düşünüyor. Ve pantolonumdaki ani sürtünme, uygunsuz düşüncelerimi daha da körüklüyor. Birlikte duş almamız en güvenlisi olabilir. Lanet olsun.

Bunun yerine uygun bir cevap vermeyi başardım. "Evet, tabii."

Banyonun hemen dışındaki yere çöküyor ve ben başımı sallıyorum. "Yere oturma. Sadece... ya kapıyı açık bırakayım da sen dışarı çık ya da hemen buraya otur."

"Tamam." Kapalı klozetin üzerine oturup elini gözlerinin üzerine koyuyor. "Tamam, devam et. Bakmayacağıma söz veriyorum."

Titrek parmaklarım gömleğimin düğmelerini açmak için normalden daha uzun zaman harcıyor ama sonunda küçük banyoda boxer'larımla baş başa kalıyorum. Ondan bir metreden daha az uzakta. Başparmaklarımı belime takarken aklımdan geçen tek düşünce şu: Kahretsin, her an gözlerini

açmayı seçebilir. Onun gizlice beni izlemesi, beni tamamen çıplak görmesi fikri, boxer'ım yere düşmeden önce yarı ereksiyon olmamı sağlıyor.

"Gözlerini açabilirsin," diyorum duş perdesinin arkasından.

Suyun ağrıyan kaslarıma yaptığı masaj etkisine rağmen, bu şimdiye kadar aldığım en az rahatlatıcı duş. Perdenin diğer tarafındaki muhteşem kadın, onun o kahrolası tacizci kocası ve geçmesi gereken kötü zamanlanmış sertleşme dışında hiçbir şeye odaklanmak zor. Özellikle de şu anda bu sorunlar hakkında yapmak istediğim tek bir şeyi bile yapamadığım için.

Soğuk su nihayet yeterince iyi geldiğinde ve havlu çadırı takmadan dışarı çıkabildiğimde, alt tarafıma lacivert bir havlu sarıp perdenin arkasından çıkıyorum. Gözleri hayalet bir dokunuş gibi vücudumda geziniyor, sonra göğsüme yerleşiyor.

"Aman Tanrım. Bu... bir damga mı?" Ayağa fırladı ve parmakları aniden solmuş yara izinin üzerindeydi. "Kiriş W" işaretini dikkatlice takip ediyordu, sanki taze bir yarayla uğraşıyormuş gibi. Vücudumda bir kıvılcım fırtınası estirdi. Ellerin üzerinde olmasını ne kadar çok istesem de, bunun farklı koşullar altında olmasını umuyordum.

"Sana bizzat deneyimlediğimi söylemiştim."

"Benimle dalga geçtiğini sanıyordum. Vay canına. Biraz dengesiz ama aynı zamanda oldukça da havalı. Gerçekten ne kadar acıdı?" Gözleri benimkilerle buluştu ama elini çekmedi. Tenim, yumuşak ve sıcak dokunuşuyla yeniden yanıyormuş gibi hissediyordum. Böyle tepki vereceğini bilseydim, tişörtümü haftalar önce çıkarırdım.

"Pek iyi değildi; insanların sığırlar gibi kalın bir derisi yok. Viski iyi geldi."

"Şimdi düşününce, Denny ve Red'de de var, değil mi? Hiç sormadım ama ya bir bahsi kaybettiklerini ya da çok fazla içtikten sonra iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini varsaydım. Buradaki herkesin var mı, yoksa sorumluluk kisvesi altında gizlice çok çılgın mısın?"

"Sadece onu hak edecek kadar uzun süre ortalıkta dolaşanlar. Ben, kardeşlerim, Red... babam. Bu arada, her zaman şu anki kadar sert biri değildim. Eskiden oldukça eğlenceliydim."

Başını iki yana sallayıp kıkırdadı, sarı saçları omuzlarına döküldü. "'Oldukça eğlenceli' olduğunu söylemek pek ikna edici değil ve senin inatçı olduğunu da söylemedim. İşletmen gereken koca bir çiftliğin ve sana bağımlı insanlar var. Buradaki bazı adamlar kadar pervasızca davransaydın, burası yerle bir olurdu. Her şeyi kontrol altına alma şeklin takdire şayan, bazen seni huysuzlaştırırsa bile."

Eli düşüncesizce göğsümü okşamaya devam ediyor, parmak uçları markanın "W" harfini tekrar tekrar çiziyor. Bir tür büyüçlük - sanki doğrudan kalbime ulaşıyormuş gibi.

"Biliyor musun," diye düşündü. "Eskiden eğlenceli de biriydim."

Eskiden öyle miydi? Sürekli erkeklerle şakalaşıyor, nehir kenarında takılıyor, kızlarla mutfakta dans ediyor ve bahçede şarkı söylüyordu. "Şimdi çok eğlenceli görünüyorsun."

"Çünkü ona geri dönmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Bilirsin, bazen kendin için bir şeyler yapmak seni öldürmez. Kontrolünü kaybet. Keyfine bak... biraz pervasız ol." Parmak uçları göğsümde omuzdan omuza geziniyor ve ardında bir tutam tüy ürpertisi bırakıyor.

"Evet?" Gözlerim onunkilerle buluştu. Sıcak tepe ışığı, gözlerindeki açık mavi noktaların parıldamasına neden oldu. Şu anda masum bir pervasızlıktan bahsediyormuşuz gibi hissettirmiyor.

Dudağının kenarı kıvrılıyor ve sanki bir saniye öncesine göre bana daha yakın. O bana mı yaklaşıyor, yoksa ben ona mı yaslanıyorum, bilmiyorum. Ama hâlâ markamın üzerinde çizdiği eli göğüslerimizin arasına zar zor sığdığında, aradaki mesafenin ne kadar daraldığını inkâr etmek mümkün değil.

"Sen iyi bir adamsın, Aus. Ama bazen yapmak istediğin şeyleri yapmakta utanılacak bir şey yok, sadece yapman

gerektiğini düşündüğün şeyleri değil."

Onu öpmek istiyorum. Kot pantolonunu vücudundan çıkarıp havlumu yere bırakacağım. O güzel, bronzlaşmış bacaklarını belime dolayacağım ve onu yatağa götürüp o pislik eski sevgilisini unutana kadar becereceğim. Tadına bak, vücudunun her santimini öp, boşalmasını sağla ve sonra bütün gece ona sarıl. Onu deli edene kadar becer, kahvaltısını yatağına getir ve sonra yarını ona ne kadar iyi bir adam olabileceğimi göstererek geçireceğim.

Bazen yapmak istediğın şeyleri yapmakta utanılacak bir şey yok. Aynı gece kocasından tehditler aldı ve sonra kollarımda ağladı mı? Hayır. Yapmak istediğim hiçbir şeyi yapmanın zamanı değil.

"Bunu hatırlayacağım canım." Ona yumuşakça gülümsedim.

Geri çekilip elini yana bıraktı, sanki kişisel alanımı ne kadar ihlal ettiğinin aniden farkına varmış gibi. Umurumda değil. Aslında, keşke daha da yaklaşısa. "Markalaşma sürecindeyken hiç sormayı düşünmemiştim, peki tasarım ne anlama geliyor?"

Boğazımı temizledim. "W harfi Wells'i temsil ediyor, tabii ki. Üstündeki bu şekle kirış veya yarım elmas denir. Büyük büyükbabam ve büyük büyükbabam bunu yaparken, kirışın burada inşa ettikleri evi simgelemesini istemişler. Sanırım böyle bir miras bıraktıklarından haberleri yoktu. Altı çocuklarını geçindirmeye çalışıyorlardı ve eskiden, çiftçilik yapmaya istekliyseniz hükümet size bedava toprak verirdi. Bu yüzden buraya taşındılar ve her şey bitti."

"Bu çok güzel."

Hiç düşünmedim ama sanırım öyle.

"Hadi, uyumak için bir tişört ister misin? Ya da evine gidip sana bir şeyler alabilir miyim?" Onu banyodan ve aramızdaki büyülü, samimi andan uzaklaştıarak takip ediyorum.

"Bir tişört yeterli. Hiç yalnız kalmak istemiyorum ve bu gece kesinlikle dışarı çıkmak istemiyorum."

"Öyleyse seni uyutalım. Geç oldu ve yorgun olduğuna eminim."

"Ya sen?" Esneyerek elimden açık gri bir çiftlik tişörtü aldı.
"Bütün gün çalıştın. Yorgun değil misin?"

"Canım, buzağılama mevsiminde elimde silahla nöbet tutarak birçok gece geçirdim. Hiçbir sorun yaşamayacağım. Senin benden daha çok dinlenmeye ihtiyacın var."

Bütün gece kahvemi doğrudan cezveden içeceğim. Ama umurumda değil.

Cecily

Huzurlu bir gece değildi ama uyanık ve endişeli olacaksam, en azından Austin'in baharatlı, sedir kokulu duş jelinin kokusunu taşıyan yemyeşil, kral boy bir yataktaydım. Yastığını koklayıp, ona benimle gelmesini söyleyecek cesareti toplamaya çalışmış olabilirim. Keşke kanepede verdiği rahatlığı ben de yaşayabilseydim. Günle yüzleşmekten korkarak bu düşüncelere dalmışken, komodinin üzerinde benimle birlikte aldığı mumu görüyorum ve gülümsemeden edemiyorum.

Yatak odası kapısını yavaşça açtığımda, onu oturma odası penceresinin yanındaki bir yere sürüklediği koltukta hâlâ tetikte otururken bulunca biraz şaşkına döndüm. Sözü doğru çıktı, kucağında oldukça büyük bir silah vardı ve bu, bir an için zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Tüm silahlar kötü değildir Cecily. Beni öldürmek isteseydi, yüz kere daha yapardı. Kalp atışlarım neredeyse normale dönene kadar panikle nefes alıyorum. Austin yakınlarda olduğunda her zamanki gibi normal.

Doğan güneş, hemen dışarıdaki büyük bir köknar ağacının arasından süzülerek, ahşap zemine ve karşı duvara dallanan gölgeler düşürüyor. Benim kulübeme benzer şekilde,

Austin'in evi de kütükten yapılmış ve temel olanaklarla donatılmış. Yine de ayrı bir yatak odası ve biraz daha büyük bir mutfak olduğu için şanslı.

"Günaydın, yiğit savunucum," diye takıldım ona; sürekli KJ'yi ilgilendiren durumları önemsiz göstermeye çalışıyordum.

"Günaydın. Cezvede kahve var." Austin yerinde döndü. Kırmızı, yorgun gözler gözlerimle buluştu ve ona dahil olması gerektiğini hissettirdiğim için pişmanlık duydum. Özellikle de KJ dün gece açıkça gelmemişken. Austin bütün gün sığır gütmek için dışarıdaydı; uykuya benden daha çok ihtiyacı vardı.

"Sizi uyutmadığım için özür dilerim."

"Özür gerektirmeyen şeyler için özür dilemenize gerek yoktur."

"Üzgünüm-"

Başını iki yana sallıyor, yüzünde uykulu bir gülümseme belirliyor. "Üzerinde çalışırız. Neyse, Jackson'ı aradım bile, bugün adamlarla dışarı çıkacak. Sen ve ben Kate'e ihtiyacı olan her konuda yardım edeceğiz. Sonra da adamlar Stampede'den dönene kadar benim evimde kalacaksın. Döndüklerinde, yenilgiyi kabul edene kadar... veya buraya gelip Wells Ranch'te güzel bir karşılama alana kadar her gece evinin önünde birinin olmasını sağlayacağız. Her iki durumda da, artık onun için endişelenmene gerek yok. Sana bulaşamaz."

Ona bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim.

"Çok fazla söz söyledin, koca adam."

"Cecily." Gözleri kısıldı, bana neredeyse babacan bir bakış attı.

"Teşekkür ederim. Şey... Jackson ve Kate'e olan biteni anlattın mı?" Yutkundum.

"Hayır. Buradaki herkesin bir hikayesi var canım. Seninkini anlatmak bana düşmez. Buradaki insanlar arasında güven

var ve nedenini bilmeden birbirimiz için savaşıya bile gireriz."

Dün gece açıkça gözyaşlarım tükenmeseydi, şimdi ağlardım. Keşke tek bir damlanın bile su hattıma düşmesini sağlayabilseydim de beni tekrar sıcak göğsüne yatırabilseydi. Sabahı parmaklarının saçlarımda gezindiğini hissederek, kalp atışlarından başka bir şey duymadan, keyifle geçirebilirdim. Dün gece Beryl'in bahsettiği sağanak yağmursa, Austin de üzerime sardığım kalın battaniyeydi. Öyle sıcak bir ateşin başında, uyumadan duramıyorsunuz. Beni sıcak, rahat ve güvende tutuyordu.

"Hadi kahvaltıya gidelim. Kalkıp hareket etmezsem bayılacağım." Gözlerini ovuşturup esniyor.

"Biraz uyu. Ben Kate ve Odessa ile eve gidiyorum."

"Evet, hayır. Her ihtimale karşı orada olmam için bir sebep daha." Karnının alt kısmını ortaya çıkaracak şekilde esneyerek ayağa kalktı ve dün gece çıplak göğsünü öpmeye ne kadar yaklaştığını hatırlattı. Elimi kalbinin üzerindeki lekeden karanlık, mutlu ize doğru kaydırmak için ne kadar çok istiyordum. Ardından yavaşça aşağı doğru öptüm.

"Austin? Sana sarılabilir miyim?"

"Sormana hiç gerek yok canım." Beni kendine çekip yanağını başımın üstüne koydu. Gömleğinin kumaşını parmaklarımla arasına alıp derin bir nefes aldım. Sırtımda yavaşça daireler çizen eli, kaslarıma işlemiş stresi azalttı. Artık güne başlayabilirim.

Eve doğru yürürken cebimden telefonumu çıkarıp Austin'e uzatıyorum. Bu noktada, her şeyi masaya sermek en iyisi gibi görünüyor. Nelerle uğraştığımı görüyor ve çiftliği terk etmemi söylerse onu suçlamam. Özellikle de şimdi, varlığımın sadece benim veya onun için bir tehlike olmadığını hatırlattığı için. KJ buraya gelirse, herkesi riske atmış olur.

Engellediğim bir numaradan gelen birkaç kısa mesaj, hayatıma devam etmeye ne kadar yakın olduğumu düşünsem de KJ'nin hâlâ üzerimde bir güce sahip olduğunu bana garanti etti.

Bilinmeyen Gönderen: Son şansın Cecily. Yeni telefon numaranı bulabileceğimi düşünmemiştin, değil mi? Alan kodunu Google'da arayacağımı düşünmemiştin? Konumunu aşağı yukarı belirledim. Birkaç küçük kasabadan biri.

Bilinmeyen Gönderen: Oraya ait olmadığını biliyorsun bebeğim. Manikür, masaj ve alışveriş gibi ihtiyaç duyduğun şeyleri yapabileceğinden şüpheliyim.

Bilinmeyen Gönderen: Eve gel ve bu küçük psikotik krizin hiç yaşanmadığını varsayalım.

Bilinmeyen Gönderen: Evli olduğumuzu unutma Cecily. Eve dönmezsen ben gelirim. Hangi boktan kasabaya düşersen düş, seni orada bulurum ve öyle ya da böyle eve dönersin. Ölüm bizi ayırana kadar bebeğim.

Austin olduğu yerde duruyor, çizmeleri toz kaldırıyor ve bana doğru dönüyor. "Aman Tanrım. Bana sorarsan bu kesinlikle bir tehdit."

Yüzümü buruşturdum. "Çok fazlaysa, söyle de gideyim. Burada bulunarak aileni tehlikeye atmak istemiyorum ve sözünü tutacağından hiç şüphem yok. Belki bugün, yarın veya gelecek hafta değil. Ama sonunda geleceğinden eminim."

"Eminim o da öyle yapacaktır. Yani... Seni neden geri istediğini anlayabiliyorum." Kızarıyor ve bu kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Yine de vicdanım rahat bir şekilde seni hemen buradan gönderemem. Bir gün gitmek istersen anlarım. Ama bu pislikle işimiz bitene kadar gitmeyeceğiz. Anladın mı?"

"Anladım."

"İstersen Kate'e neler olduğunu anlatabilirsin. Ama ona silahtan bahsetme, tamam mı?" Cevabımı duymayı beklemeden tekrar eve doğru yöneldi. Sanırım Kate'in tüm hikayeyi duymasını istemiyor çünkü o, ailesiyle ilgilenmesi gereken akıllı bir kadın. Arkadaş olmamızın bir önemi yok.

Ciddi bir tehlike sezerse, gözümü kırpmadan evden çıkarılırım.

"Ne oluyor yahu?" Kate ön verandada bekliyor ve belinin alt kısmını tutan elleri, karnının her zamankinden daha fazla çıkmasına neden oluyor. "Neden bu sabah ilk iş olarak Jackson'ı gönderdin? Bu arada, telefon hem Odessa'yı hem de beni uyandırdı, pislik."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Austin, iterek evin içine girerken.

Kate başını sallıyor, kocasının izin gününde neden şafak vakti yataktan çağrıldığını merak ederek ve endişelenerek. Özellikle de Austin'in ekiple birlikte gitmesi gerektiği gibi gitmediğini düşününce.

"Kate, sana anlatacak bir sürü şeyim var." Başımı ön kapının yanındaki hasır sandalyelere doğru eğiyorum.

Her şeyin yalın bir versiyonunu gözden geçiriyorum, Wells Çiftliği'nden önceki hayatımla ilgili milyonlarca sorusunu cevaplamak için duruyorum. Son üç yıldır KJ'nin bana yaşattığı tüm boktan şeyler. Çevremde, Austin'in kapıdan içeri süzülüp elinde taze bir kahveyle ön basamaklara oturduğunu görüyorum. Sessiz bir gözlemci. Ayrıldığım gece ve şu anki durumum hakkında sadece çok az şey duymuş, bu yüzden bu diğer bilgiler de onun için yeni. Hamilelik hormonları sayesinde Kate ağlıyor... çok. Austin başını ellerinin arasına gömmüş oturuyor. Bacağı basamakta endişeyle zıplıyor. Bu arada, şaşırtıcı derecede ilgisiz kalıyorum. Uyuşmuş. Soğuk. Sanki kendi hikayemi anlatmak yerine okuduğum bir kitabı tekrar ısıtıyormuşum gibi.

Mevcut duruma geldiğimizde, Austin'in silah kullanmama tavsiyesine uyuyorum. Kate o kadar yoğun bir şekilde hıçkırıyor ki, bunun benim değil, onun travması olduğunu sanırsınız. Onun hamilelik duygularıyla başa çıkmasını daha da zorlaştırmama gerek yok, bu yüzden bu ihmal beni çok suçlu hissettirmiyor.

Gözyaşları yeterince kuruduktan sonra, üçümüz içeri giriyoruz. Gün neredeyse normal bir şekilde devam ediyor,

sadece Austin mutfak masasında evrak işlerini yapıyor ve Kate beni soru üstüne soruyla sıkıştırıyor. Günlük işlerimi bitirdiğimde, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Austin evine dönmeyi önerdiğinde, kelimelerle karşılık verecek gücü kendimde bile bulamıyorum. Basit bir baş sallama ve ön kapıya doğru yavaşça yürüme yeterli oluyor.

En az yirmi dakika boyunca o ve ben, konuşacak cesareti toplamadan önce, mutlu bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Akşam yemeğini burada mı yiyelim?" Austin'in gözleri kanepenin diğer ucundan yalvarıyordu.

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Lütfen. Daha fazla ağlamaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Hamilelik gözyaşı üretimini normalden yüz kat daha verimli hale mi getiriyor? Susuz kalabileceğinden endişelenmeye başlamıştım."

Kate bütün gün bana her baktığında gözleri doldu. Her seferinde. Eğer yanlışlıkla uzun süre göz teması kurarsam - dolu dolu gözyaşları. Aklına gelen başka soruları da yanıtlamaktan mutluluk duyacağımı söyledim ve anında pişman oldum. Yanıtlamaktan rahatsız olduğum için değil, onu ağlattığım için. Austin'in endişelenmesini engellemek için dışarıda Odessa ile oynaması gerektiği noktaya kadar. Bütün gün stresli olmasının sağlıklı olmadığı konusundaki endişelerime rağmen Kate bütün detayları duymakta ısrar etti. Açık ve samimi konuşmalar yapmanın ve artık böylesine ağır bir sırrı saklamanın yükünü taşımak zorunda kalmamanın iyi hissettirdiğini itiraf edeceğim. Üç yıl boyunca yanımda kimse olmadan, her durumla tek başıma uğraştıktan sonra, Wells Ranch'e gelene kadar insanlara gerçek beni gösterebileceğimden bile emin değildim.

"Harika. Kraft Yemeği olur mu?" diye soruyor. "Burada market alışverişi için pek param yok."

KJ, evine asla hazır makarna ve peynir sokmazdı. Onun için sadece pahalı, gösterişli yemekler vardı; ki bunlar benim çocukluğumda yiyip sevdiğim Lunchables, Kraft Dinner ve Sugar Crisp'e hiç benzemiyordu. Israr etsem bile, bana asla pişirmezdi. Hiçbir şey pişirmezdi, nokta.

"Tanrım, evet, lütfen. Yıllardır böyle bir şey yememiştim." Kaşlarını kaldıran bir iniltiyle kanepenin minderine daha da gömüldüm. "Ooooh, sosisli sandviçin de var mı?"

"Seni memnun etmek kolay. Hoşuma gidiyor." Bacaklarına vurup ayağa kalktı. "Sosisli sandviç ve KD geliyor."

"Yardımcı olabilirim." Arkasından onu takip ediyorum, mutfağın yan yana, birbirimize çarpmadan çalışamayacağımız kadar küçük olduğunun tamamen farkındayım. Tenim, refakatçi eşliğindeki buluşmamız sırasında sevimli çocuğun serçe parmağının benimkine değmesini bekleyen ergenlik öncesi bir kız gibi gerginlikle ısınıyor. "Sen suyu kaynat, ben sosisli sandviçleri alayım."

Tencerenin kaynamasını izlemek homurdanan midemi daha hızlı doyuramayacak, bu yüzden ona bakıyorum. Meşe dolaplara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ön kolundaki damarlar, gömleğinin kolunun altından pazılarına kadar baştan çıkarıcı bir yol izliyor ve aklım dün gece ne kadar güzel görüldüğüne gidiyor. Duştan yeni çıkmış göğüs kılları, köprücük kemiklerindeki çöküklük, omuzlarını kaplayan gergin kaslar. Tam bir göz alıcı, sert hatlı ve bunun farkında bile değil gibi. O kadar yakışıklı ki diğer kovboylara haksızlık ediyor; üstelik bazıları kesinlikle geleneksel olarak çekici kabul ediliyor.

Bana baktığını görünce sırtıttı. "Ne düşünüyorsun?"

Kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum. Ne düşündüğümü söyleyecek kadar cesur değilim. Hele ki gözleri beni paramparça ederken.

"Kate bugün bana yaklaşık bir milyar kişisel soru sordu ve sen hiç sormadın. Şimdi sıra sende."

Austin'in dili yanağının iç kısmına bastırıyor, gözleri yere kayıyor. Birkaç sessiz kalp atışının ardından, alçak sesiyle

soruyor: "Onu hala seviyor musun?"

"Tanrım, hayır," dedim aniden, hazırlıksız yakalanmış bir şekilde. Gerçek bu. "Uzun bir süre, ilk başladığında, sevdim. Onu yeterince sevmenin onu değiştireceğini düşündüm. Sonra, onu hâlâ sevmediğimi anlamaya başladığımda bile, bununla mücadele ettim. Çok. Yani... Bazen işlerin bu hale gelmesine üzülüyorum. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Onu çok, çok uzun zamandır sevmiyorum. En kısa sürede boşanma davası açacağımı söylediğimde ciddiye aldım."

Austin'in tipik tavrıyla bir kez homurdanıyor ve bana bakıyor.

"Başka sorunuz var mı?"

"Ah, sorularım var ama hiçbirisi sana değil."

"Tamam, sana bir soru sorabilir miyim?"

Kaşını kaldırıyor, çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Şimdi beni farklı mı görüyorsun?" Yutkunuyorum, cevabını bekliyorum. Bir kez olsun, sadece ona bakıyorum. Siyah dolap kulpları, fırın kapağı kolundan sarkan çizgili havlu, buzdolabının üzerindeki ağaç şeklindeki tekil mıknaş -ki muhtemelen Odessa tarafından boyanmış gibi görünüyor. Evet mi yoksa hayır mı demesini istediğimden emin değilim. İkisi de doğru cevap gibi gelmiyor.

"Evet." Neyse ki, ikimiz için de yeterince derin bir nefes alıyor çünkü ciğerlerim tutulmuş durumda. "Başına o kadar çok şey geldi ki; tanıdığım en dayanıklı insanların bile geri dönmeyeceği şeyler. Yine de, nedense hâlâ bu lanet çiftliğin güneş ışığı. Bu kadar çok saçmalık olduğunu asla tahmin edemezdim. Lanet olsun, nasıl bu kadar güçlü olabildiğini anlayamıyorum."

Sözleri içimi yatıştırıcı bir merhem gibi kapladı. "Sandığının yarısı kadar bile güçlü olduğumu sanmıyorum. Bugün bunun için ağlamadım çünkü sayamayacağım kadar çok kez suyum akıttım. Güçlü olmaktan çok, her şeye karşı hissizim ve bunun takdir edilecek bir şey olduğundan emin değilim."

"İnanın bana, ben de aynısını yaşadım..." Gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirdi, aniden arkasını döndüğünde arada bir kayboldu. Dağınık koyu renk saçları, bu hareketle en ufak bir yerinden bile ayrılmadı.

Pişmemiş makarna tencereye sıçradı ve Austin bana döndü. "Annemin doğum gününde kolunu tuttuğumda ve sen irkildiğinde bir şeyler döndüğünü anlamıştım ama bize anlattığın her şeyi beklemiyordum. Bilmeni isterim ki, bilseydim asla böyle bir şey yapmazdım, seni tutmazdım. Özür dilerim."

"Sır saklamanın en önemli yanı, insanların sırları bilmemelerini suçlayamazsınız."

Kolları gevşekçe iki yanına düştü ve beklenmedik bir yakınlaşma isteğiyle dolup taşarak ona doğru adım attım. Göğsüm onunkine bastırdı ve kendimi büyük, sıcak bedenine bıraktım. Austin'in sıkı kolları sırtımı sardı ve beni nazikçe kendine çekti. Ona değen her yer, sanki Buz gibi Sıcak bir küvete batırılmışım gibi alev alev yanıyor. Çok güzel yanıyor. Parmak uçları üst kolumda bir çizgi çiziyor ve narin fırça, tenimde dönen bir kıvılcım gönderiyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, avucumu çenesinde gezdirip bakışlarını benimkilerle buluşturdum. Gözlerim kapandı, tenimde nefesini hissetmek için eğildim. Dudaklarımda. Belime dolanan kolu daha da sıkılaştı ve eli hafifçe kalçamı sıktı. KJ'nin halka açık yerlerde aşıkmişiz gibi göstermek istediği zamanki hareketinin aynısıydı bu. Aniden, vücudum düşüyormuş gibi sarsıldı. Bana karşı koymaya bile fırsat vermeyen hain bir refleksti bu. Her zaman gözlemci olan Austin geri çekildi ve gözleri endişeyle dolu bir şekilde açıldı. Savunmasız ve umutsuzdum, su hattımı ıslatan utanç gözyaşlarını silemiyordum.

"Cecily, yapamam. Yapamayız."

"Özür dilerim-" Çatık kaşları kelimeyi boğazımda düğümledi. Özür dilemedi. "İlk içgüdüm her zaman geri çekilmek olsa bile, bana dokunmanı istiyorum. Çünkü bu kırık parça onarılamaz olabilir. Öyle olmasını istemiyorum

ama öyle olmasından korkuyorum. Ve eğer durum buysa, bir daha asla sevgi dolu bir dokunuş hissetmeyi hak etmiyor muyum? Çok mu hasarlıyım?"

"Sevgi dolu bir dokunuştan başka bir şeyi hak etmiyorsun. Her zaman. Hasarlı veya kırık değilsin. Mükemmelsin ama vücudun korkuyor... haklı bir sebepten dolayı. Ve seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Özellikle de öyle olsan bana söyleyip söylemeyeceğinden emin olmadığım için."

Tamamen... haksız değil, itiraf etmek ne kadar acı verse de. Bir şeyden rahatsız olsaydım, ona söyleyecek gücüm veya isteğim asla olmazdı. Onu çok ama çok istiyorum. Söyleyeceğim her şeyin bana inanmasını sağlayacak kadar etkili olmayacağını bilerek, elimi yanağına koyup çenesini yavaşça okşuyorum. Göğüslerimiz her sözsüz nefesle birlikte inip kalkıyor, aramızdaki boşlukta aç bir öpücüğün kalmasına izin veriyorum.

"Bana güvenmen için ne kadar gerekiyorsa bekleyeceğim" diyor.

Nazikçe başımı sallayıp başımı göğsüne yaslıyorum ve sauna gibi sıcaklığında keyif yapıyorum, günün ağırlığını hafifletiyor, ta ki saçlarıma hafifçe "Sanırım yemek hazır," diye fısıldayana kadar.

Ellerim kalın gövdesini okşarken, geri çekilip ne hissettiğini anlamak için ona bakıyorum. Gözleri her zaman her duyguyu ele verir ve şu anda, benden daha fazla ayrılmamı istemediği açık. Akşam yemeğine duyduğum açlıktan daha fazla şefkate aç olabilirim.

Ben de öyle düşünüyorum.

"Yatağa gel," diye mırıldandım banyodan çıkarken, pijama şortumu düzeltirken. Uykusuzluğun da tıpkı alkol gibi

muhakeme yeteneğini etkilediğini söyledikleri doğru olmalı.
"Özür dilerim. Öyle değil. Sadece uyu."

Rağmen...

"Burada iyiyim." Yıpranmış kanepeye temkinli bir gülümsemeyle vuruyor.

"Lütfen. Gerçekten istiyorum." Yine, açıkça engelliydim.
"Yetişkin olup aynı yatakta uyuyabiliriz, değil mi? Platonik sarımalardan başka bir şey değil. Bu gece düzgün bir uyku çekmen gerek ve ben... yalnız uyumak istemiyorum." Kafamın içinde olduğundan daha da acıklı geliyor kulağa. Ama arkadaşlar aynı yatağı paylaşabilir, değil mi? Hem erkek hem de kadın arkadaşlar olsalar bile? Onu sürekli öpmek için can atıyor olsam bile?

Çok yorgun ya da mantıklı gerekçelerimi destekleyecek geçerli bir gerekçe bulamayınca, beni yatak odasına kadar takip ediyor. Elleri dalgın dalgın tişörtünün eteğine gidiyor, sonra duruyor.

"Çıkar şunu." Yumuşak, kalın yorganın altına girdim.
"Tamam, yine söylüyorum, öyle değil. Üzgünüm, yorgun olduğumda normal davranma yeteneğimi kaybediyorum. Özür dilerim."

Tişörtünü ve ardından kot pantolonunu çıkarırken göğsünden nefes nefese bir kahkaha yükseldi. "Benden özür dilemeyi bırak."

Başucu lambasının ışığında, sadece boxer şortla ayakta dururken bana baktığında, karnımda ilk yudum şampanya gibi sıcak, köpüklü bir his belirliyor. Bir anlığına, ondan daha da fazla boşalmasını istemeyi düşünüyorum.

"Özür dilerim. Sadece... çok fazlasın." Duygusal yorgunluktan sarhoş olmuş bir şekilde kıkırdıyorum, utanmadan vücuduna bakıyorum. Uzun, geniş ve kendine güvenen. Yatağa doğru ilerlerken, her kasının kasılmasından ne kadar güçlü olduğu belli oluyor ve yan tarafındaki yorganı kaldırırken ön kollarında koyu mavi damarlar belirliyor. Ama göğsündeki solmuş yara izine dokunduğumda en çok sevdiğim şey, üstündeki yumuşak katmandı. Sıcak ve rahat,

taştan oyulmuş değil. Bütün gün çiftlikte sıkı çalışıp sonra eve gidip güzel yemekler yiyen ve geceleri kadınına sarılan bir adamın vücudu.

Bu gece belki ben o kadın olabilirim.

"ok yorgunsun." Başını sallıyor.

"Doğru. Ama aynı zamanda haksız yere çekici olduğunuzu da bilmelisiniz."

Başucu lambasını kapatmak için uzanıyor, sonra karanlıkta elimi sıkıyor. "Seninle kıyaslanamaz, şehirli Kız. Sen... bok gibisin."

Vücut ağırlığı, rahat ettikçe şilteyi kaydırıyor. Benim kabinimde, çift kişilik yatağımda olsaydık, vcutlarımızın birbirine değmekten başka seçeneği olmazdı. Bu benim için gayet uygun olurdu; hatta istersek aramıza yastık duvarı rebileceğimiz kadar büyük bir yatağa tercih edilirdi. Nefes alış verişi değişmesi uzun sürmedi, daha derin ve yavaş hale geldi. Son zamanlarda bir erkekle aynı yatağı paylaştığım diğer tüm zamanların aksine, o derin uykuya daldığında gizlice uzaklaşmak içimden gelmiyor. Bunun yerine, birkaç santim geri çekilip ağır koluna uzanıyorum. Sıcak uzuv gövde mi kaplıyor ve beni şilteye sabitliyor. Yatakta KJ'den aktif olarak kaçınmak yerine, geceleri böyle bir rahatlığı isteyerek aradığım son zamanı hatırlamıyorum. Austin'in kolunu ağırlıklı bir battaniye gibi kullanarak, yıllarca şefkatli bir insan dokunuşu olmadan nasıl hayatta kaldığımı hayal etmek zor.

Austin

Hindistan cevizi kokusuyla uyanıyorum ve Tanrı'nın beni cennete kabul ederek bana iyilik yaptığını düşünüyorum. Ama gözlerimi açtığımda daha da güzel. Yüzüm Cecily'nin altın sarısı saçlarından iki santimden daha yakın, göğsüm sırtına yaslanmış, kolum beline dolanmış ve... siktir. Sessiz, uykulu bir kahkaha duymak için kendimi geri çekiyorum.

"Austin... bana karşı bastırılan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorum?"

Boğazımı temizleyip sakın görünmeye çalışıyorum. "Yatağımdasın - neredeyse çıplaksın - ve ben sıradan bir adamım, canım. Bundan etkilenmemem beklenemez."

Elimi tutup kolumu tekrar beline doladı. Karşı koymaya çalışma zahmetine girmiyorum. Karnı avucuma değdiğinde sessizce gülüyor, teninin sıcaklığı ince atletinin altından sızıyor.

Memnun bir şekilde iç çekti. "Bu, hayatımda uyuduğum en iyi uykuydu... belki de hayatımın en iyi uykusuydu."

"Yola koyulmalıyız. Sıcaktan kaçalım," diyorum çünkü öyle yapmam gerektiğini hissediyorum, ama vücudumdaki her muhtaç ağrı burada kalmak için yalvarıyor. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu da hatırlamıyorum. Günümüzü yol

boyunca ve her kapıda bulunan izleme kameralarının çalışır durumda olduğundan emin olmakla geçiriyoruz. Cecily ile kesintisiz saatlerce konuşabileceğim için çok heyecanlıyım, ama onun sıcak vücudunu benimkine değdirebileceğim burada olmayı tercih ederim.

İnliyor. "Öf, tamam. Bugün ata bineceğime hâlâ inanamıyorum."

"Seni ikna etmenin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

"Colt ve Red'in çabalamamasından değıl." Kalçaları hafifçe kıpırdandı ve tekrar bana yaslandı. "Haftalardır beni ata binmeye ikna etmeye çalışıyorlar."

Tanrım, bana güç ver. Eğer kocası dışında herhangi bir sebepten dolayı kaşık pozisyonunda olsaydık - gerçi kocası olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor - onu korkutmak için, şu anda çıplak omzunu öper ve burada kalmamız konusunda ısrar ederdim.

"Benimle gelmeye karar vermen onur verici. Yine de -ona söyleme- Red bizim en iyi kovboyumuz olabilir. Bu yüzden emin ellerde olmayacağını söyleyemem."

"Karar mı verdin? Başka seçeneğim olmadığını söylemiştin. Ve onun senden daha iyi olduğunu kabul ediyor musun? Eğer öyleyse, belki de onunla gitmeliyim." Parmaklarının hâlâ karnını sıkıca tutarak parmaklarımın arasından geçmesinden, beni açıkça tahrik ettiği belli.

"Ben kovboy değılim, unuttun mu?" Ellerimizi sıktım. "Ama olsaydım, Red'den çok daha iyi olurdum. Etraftaki en iyisi olurdum. Hadi, bizi markalaştırırken gördün."

"Eh, o zamanlar yargılayacak kadar bilgim yoktu. Kimin daha iyi olduğunu kim söyleyebilir?"

Bedenlerimiz birbirine o kadar yakın ki, Cecily'nin bana dönüp şakacı bir gülümsemeyle nabzının nasıl hızlandığını hissedebiliyorum; kalbimi dengesiz bir ritimle atan türden. Hızla kendime hakim olamıyorum. Sabahın beş buçuğunda, perdelerimin arasından süzülen güneş ışığı ve kimsenin bizi hiçbir yerde beklemediğı bir anda bu kadar güzel

göründüğünde kendimi ona atmamak neredeyse imkânsız. Yatakta tembel bir sabah geçirmek için mükemmel bir ortam. Onu öpmeye cesaret edemediğim için tadını çıkaramayacağım bir sabah. Sarılıp yatan arkadaşlar bütün günlerini çarşafların altında geçirmezler.

Cecily doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor. Dar pijama şortu ve atlet, aynı yatağı paylaştığımız "arkadaşlar" olduğumuz düşünüldüğünde, olması gerektiği kadar örtmüyor. Üstelik sabah ereksiyonuma hiç yardımcı olmuyorlar. Uyandığımızda kışına taş gibi yapışmış olmam şaşırtıcı değil.

"Pekala, Kovboy Değil." Esniyor. "Uyuyakalmadan gidelim. Yatağın çok rahat. Sabahları nasıl kalkıyorsun?"

"Nedense, normalde bugün olduğundan çok daha kolay oluyor." Kendimi onun arkasından dışarı sürüklüyorum.

Atlar, Cecily'nin ihtiyatlı iyimser tavrını hemen fark eder ve onu hafif koklamalar ve sessiz kişnemelerle karşılarlar. Normalde, ahıra ilk gelenler, hemen tahıl almazlarsa saldırıya hazır, aç atlardan oluşan bir saldırıyla karşılaşır.

"Hazır mısın canım?"

"Hayır, ama daha pervasız olman gerektiğini söyledim ve sanırım kendi tavsiyemi dinlemeliyim."

Eyerine yerleştikten sonra, atını benimkinin arkasına aldım ve ilk kameraya doğru dolambaçlı patikada ilerlerken iyi olduğundan emin olmak için tekrar tekrar kontrol ettim. Jackson ve ben, dört yıl önce bir kaçak avcılık sorunu yüzünden bir yaz yirmi sığırımızı kaybettikten sonra patika kameraları kurduk. Kim bunların bir gün kinci eski kocalar için işe yarayacağını düşünürdü ki? Yani, bazı çalışanlarımızın geçmişini düşünürsek, belki de tamamen çılgınca gelmezdi. Ama buna dahil olacağımı tahmin etmezdim. Savannah'ım vardı ve onun benim sonsuzluğum

olduğunu düşünüyordum. İki yıl ve bu patikada birlikte sayısız sürüş - bu kameraları astığımız gün onu kaybetmeye sadece birkaç hafta kala olduğunu bilmiyordum. Déjà vu içime işliyor. O zamandan beri aynı toprak patikada en az beş yüz kez sürdüğümünden eminim, ancak Sav ilk kez aklımdan geçiyor. Neredeyse bir uyarı gibi.

Sonra onun gidişini düşünüyorum. Ve ondan kastım Savannah değil.

Sav ve Cecily hakkındaki çelişkili düşüncelerle boğuşurken, iz sürme kameralarını kontrol ediyoruz. Eski kız arkadaşıma karşı bir his beslediğim söylenemez. Senaryolar ürkütücü derecede benzerken onları karşılaştırmamak elde değil. Evet, Sav berbat bir kocadan değil, berbat ebeveynlerinden kaçıyordu. Ama her iki durumda da, Wells Çiftliği'ni sığınak olarak kullanan şehirli kızlar. Başka bir yere gitmek güvenli olana kadar fırtınaya göğüs gerebilecekleri bir yer.

"Tanrım, bunu her gün, bütün gün nasıl yapıyorsunuz?" Cecily, öğle yemeği için durduğumuzda bacaklarına nazikçe masaj yaparak esniyor. "Döndüğümüzde hareket edebileceğimi sanmıyorum. Eğer KJ bu gece peşime düşerse, bırakın öleyim. Kaçmamız gerekirse, ona yetişebilme şansım yok."

"Gerçek yaşam ve ölüm durumlarını her zaman hafife almaya mı ihtiyacınız var?"

"Ben, o bana silah doğrultana kadar istismarcı bir evlilikte kalan aptaldım. Ara sıra şaka yapmazsam, tamamen dağılacağım. Her iki durumda da rahatsız olacaksın, bu yüzden alışmalısın."

"Aptal olan o... sen değil. Asla sen değil." Geri kalanına itiraz edemem. Öğle yemeklerini eyer çantamdan çıkarıp, kavak ağacının altındaki gölgelik bir yeri işaret ediyorum. "Hadi."

Dün saatlerce her şeyle boğuştu; eğer onda bir nebze olsun nezaket olsaydı, o burada olmazdı. Yanındaki ben

olmazdım. Her boktan hikâyeyle, birinin onu nasıl manipüle edebileceğini, küçümseyebileceğini, korkutabileceğini ve istismar edebileceğini anlamaya çalıştım. Tansiyonum fırlasa ve onun hakkında söylediği her şeyle kalbim göğsümde küt küt atsa da, onun hatırı için içimde tuttum. Ama Tanrım, o orospu çocuğu bir gün burada yüzünü gösterirse öfkemi serbest bırakmak için sabırsızlanıyorum.

"Aman Tanrım, bu manzara ne kadar güzel," diyor uçurumun kenarına doğru yürürken.

Muhteşem manzara konusunda haksız değil; burada durmayı seçmemin bir sebebi var. 100.000 dönümden fazla araziye sahip çiftliğimizin en iyi manzaralarından biri ve bayılacağını biliyordum. Bugün gibi açık bir günde, Timothy Sıradağları'nın tamamını, eteklerinde üç taş büyüklüğünde binalarla Wells Kanyonu'nu görebilirsiniz. Yeşil ağaç tepeleri, kıvrımlı toprak yollar ve daha küçük, engebeli tepeler kasabayı çevreliyor. Ön planda, Wells Çiftliği hem geniş hem de minyatür görünüyor. Bebek evi büyüklüğünde, kırmızı çatılı binalar, onlarca kilometre boyunca sadece tarım arazileriyle çevrili, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyor.

"Hımm." Manzaram gerçekten çok güzel, ama vadiye bakmıyorum. Gözlerim, altın rengi saçlarında esen rüzgardan başka hiçbir şeyi görmüyor. Gömleği her esintiyle birlikte yukarı kalkıyor ve inanılmaz derecede takıntılı olduğum belindeki küçük sıyrığı ortaya çıkarıyor. Kot pantolonu kalçalarının ve yuvarlak kalçasının üzerinde esiyor, kirli ve çıkarılmak için yalvarıyor. Ve gözlerinin kocaman, coşkulu olduğunu ve yüzünü aydınlattığından emin olduğum bir gülümseme sayesinde köşelerinin kırıştığını biliyorum.

"Tamam, bu kovboy olayının cazibesini anlamaya başlıyorum." Yanıma oturup sandviçini açıyor. "Dağ tepesinde pikniğe bayılırım."

Burnumdan eğlenceli bir iç çekiş yükseldi. "Heyecanını kaçırmak istemem canım. Genelde piknik yapmaya

gitmiyoruz."

"Yapmalısın. Eğer tadını çıkarmak için zaman ayırmıyorsan, tüm bu araziye sahip olmanın ne anlamı var?"

"Asıl mesele sığırları beslemek."

"Mmm, ama ne güzel bir manzarayı ziyan etmişler. Eminim inekler yeterince takdir etmiyordur. Gerçi bildiğim kadarıyla ediyorlar. Aslında... Son günlerini burada, muhteşem bir manzaranın altında yaşadıklarını düşünmek hoşuma gidiyor, anlıyor musun?" Bir an duraksadıktan sonra kahkahası vadide yankılanıyor. "Vay canına, tam bir 'şehirli kız' havasıydı, değil mi?"

Kıkırdadım. "Öyleydi."

"Sadece... Mümkün olsa her gün öğle yemeğimi burada yerdim. Sanırım burası dünyadaki yeni favori mekanım."

"Büyükbabamın da. Keyfini kaçırmak istemem ama küllerini buraya serpiyoruz aslında." Kelimeler ağzımdan döküldüğünde, daha önce bunu pek düşünmediğimi fark ettim.

Bu, hoşlandığım bir kızı pikniğe götürmek için uygunsuz bir yer olduğu anlamına mı geliyor?

"Bu, havayı bozmuyor. Aksine, daha özel kılıyor. Sanki onunla öğle yemeği yiyormuşuz gibi."

"Burada olsaydı, oyalanmayı bırakıp inekleri kontrol etmemizi söylerdi. 'Binmek için tek el yeter. Çalışırken öğle yemeğini ye.'" Piknik yapmanın ateşli bir savunucusu olan genç Denny'ye o sözleri bağırarak söylediğini hatırlayarak, derin ve ciddi sesini en iyi şekilde taklit ediyorum. "Huysuz bir ihtiyardı; bazen geçinmesi zordu. Ama sırtındaki gömleği bile verirdi."

"Yani o da aslında sendin." Omzuyla beni dürttü.

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Ilık su şişemden bir yudum alıyorum. "Burasını favori mekanın olarak seçmeden önce, sana benimkini göstereyim."

"Bunu aşmak zor olacak ama bakalım neler başaracaksın."

Ayağa fırlayıp kot pantolonundaki tozu silkeledi. Avuçlarının kalçasında gezinmesini izlerken, bu sabah ona

bastırılmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırladım. Keşke elimi onun üzerinde, kalçasının uyluklarıyla birleştirdiği yumuşak teninde gezdirecek cesaretim olsaydı. Kalçasına olan takıntım, onu eyere oturtmaya yardım etmemle daha da arttı. Sol ayağı üzengide, o sağ ayağıyla sekerek yukarı fırladı. Uyluğunun üst kısmını sıkıca tutarak sağ bacağını savurmasına yetecek kadar destek verdim. Koltuğuna yerleşirken artık bana ihtiyacı yoktu ama elim hâlâ oradaydı.

"Gidelim mi?" Bana gülümsüyor. Mantıklı yanımla ne demek istediğini anlıyor. Ama bu, kasıklarımın hücum eden kanı durdurmuyor.

Kavurucu öğle güneşi aralıksız parlıyor ve şist kaplı patikada gözle görülür sıcak hava dalgaları yaratıyor. Devasa hayvanlar göle doğru gölgesiz yolculuklarında homurdanırken, burun deliklerim at teriyle doluyor. Ama Cecily'ye dönüp baktığımda, bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor. Sıcaktan şikayet etsem veya oraya varmanın ne kadar süreceğini yanlış hatırladığım için özür dilesem bile, sevgiyle gülümsüyor ve bugün daha iyi bir yerde olamayacağını söylüyor. Küçük bir vadiye dalıyoruz ve atlar sık, yaprak döken yeşilliğe doğru ağır ağır ilerlerken hava anında serinliyor. Sayısız kez görmüş olsam da, Karayip mavisini göl hâlâ nefesimi kesiyor.

"Pekala, sonuçta en iyi yeri sen kazanabilirsin." Cecily, sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi atından atlıyor, gözlerini berrak, pırıl pırıl sudan hiç ayırmıyor. "Eğer suda yüzebiliyorsak, buranın dağın tepesinden daha iyi olduğunu kabul ediyorum."

"Yapabilirsin." Pantolon paçalarını sıvamaya başlıyorum - sadece ayaklarımı suya sokacağımı varsayarak- Cecily'nin tişörtünün başının üzerinden uçtuğunu görüyorum. Bronz teni ve sarı saçları öğleden sonra güneşinde parlıyor, gözlerim onu tarıyor.

"Burası cehennemden daha sıcak. Yüzmeyi sevmediğini biliyorum ama benimle gelmelisin." Kot pantolonu yere

düŖerken kemerinin tokası bir kayaya çarpıyor ama ben aynı Ŗekilde davranmıyorum. Tereddüt ettiğimi fark edince ekliyor: "Baksörlerinle seni zaten inanılmaz derecede iyi tanıyorum ve iç amaŖırım da mayomdan daha açık değil. Bebeklik yapmayı bırak."

Tamam. Siktir et. Onu takip edip boxer'ıma kadar soyunuyorum, aniden onun kusursuz, güneŖten kavrulmuş vücudunun yanında ne kadar solgun olduğum konusunda kendimi bilinçli hissediyorum. Çocuklarla dereye gitmek için daha fazla daveti kabul etmem için bir sebep daha. Sıcak, kayalık göl kıyısında, buzulların beslediğİ soğuk su bir kamyon gibi üzerimize arpına kadar nazikçe yürüyoruz. Soğukluk karşısında hafifçe iç çekiyor ve ses doğrudan penisime ulaşıyor.

"Aman Tanrım. Soğuk olduğunu hatırlıyorum ama bu kadar soğuk değildi." Yemin ederim vücudumun her yeri mosmor ve penisim Ŗu an vücudumun içinde olabilir.

"En son ne zaman burada yüzdün?" diye soruyor.

"Ŗey... muhtemelen on yıl önce. Ya da daha fazla? Annemin en sevdiğİ yer burasıydı. Çocukken yaz günlerimizin çoğunu burada geçirirdik."

"Ŗimdiye kadar duyduğum kadarıyla, anneni çok isterdim. Ben de güzel bir gölü ve Mutlu Günleri severim." Suya daha da batıyor, ta ki su göğsünün ortasına gelene kadar. Güneş ışınları cam gibi göl yüzeyinden yansıyor ve köprücük kemiğinin üzerindeki bronz tenindeki küçük çukuru aydınlatıyor.

Annem de Cecily'i isterdi.

"Herkes onu severdi. Çocukken benim, kardeşlerim Red ve dört kardeŖi için bir 'kovboy kulübü' kurmuştu. Ŗimdi geriye dönüp baktığımda, bizi başından savmanın bir yolunu aradığı için olduğunu düşünüyorum. Bizi ılgın hazine avlarına gönderir ve bugünlerde birinin Çocuk Koruma Hizmetleri'ni (CPS) aramasına sebep olacak işler verirdi. Mesela yumurta toplamamızı isterdi ama kümese gidip gelmenin tek yolu koyunlara binmekti. Tek bir yumurtanın

bile sağlam döndüğünü sanmıyorum. Okuldaki tüm çocuklar, bizi gönderdiği maceraları kiskanırdı."

"İnanılmaz bir anne gibi görünüyor. Oğullarının harika olmasına şaşmamalı."

"Evet, o en iyisiydi." Yutkundum. Göl kenarında, iç çamaşırlarımla, güzel bir kızla ağlamayacaktım. Ağlamayacağım.

Sohbeti bu kadar çabuk ilerletmesi, gözlerimin yandığını anlamamı sağlıyor. "Red'in seninle büyüdüğünü söylememiştin. Ama kardeşleri ortalıkta yoktu, değil mi?"

"Bunu anlatacak kişi ben değilim ama hepsi babalarının sebep olduğu bazı sorunlardan sonra gittiler. Red geri döndü. O bir nevi başıboş bir kedi gibi, sürekli geri geliyor."

Başını eğip saçlarının arkasındaki cam gibi suya yayılmasına izin veriyor. Göğüslerini yüzeye doğru bastırıyor. Mükemmel, yuvarlak ve tam görüş alanımda olduklarında onlara bakmamam mümkün değil.

"Bana öyle geliyor ki Wells Çiftliği'nde biraz başıboş kedi sorunu var. Etrafta çok sayıda kedi var. Ama başıboş kedileri beslemek hakkında ne derler bilirsin, Beryl de sürekli lezzetli şeyler pişiriyor."

"Sanırım insanları burada tutan tek şey buysa, ona zam yapmam gerekecek."

"Kesinlikle bunu hak ediyor, ama bence etrafta dolaşmaya değer tek şey onun kekleri değil."

Başını kaldırdığında, şakağından yanağına doğru akan bir su damlası çenesine yapışıyor. Düşünmeye fırsat bulamadan, uzanıp nazikçe parmağımla yakalıyorum. Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirliyor.

"Hey Austin, farklı bir şey fark ettin mi?"

Gözlerimi ona dikip endişeyle ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Göğüs hizasındaki suda sürükleniyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaşıyoruz ve hâlâ bana sırıtıyor. Neyi fark etmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu soru bir

kadından geldiğinde hep bir sınav gibi geliyor, bu yüzden paniklemeye başlıyorum.

"Sana bir ipucu vereyim." Eli başının üzerine kalktı ve parmak uçlarından su damladı. Damlalar saç diplerine düştükten sonra zarif bir şekilde yanaklarından aşağı kaydı. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadı. "Onları benim için silmeyecek misin?"

"Evet, efendim." Elimi kaldırdım, midemde bir delik açan sinirlerim geri çekilmesini beklerken.

Tek bir seğirme, korku titremesi, kaygı kıpırtısı yok. Hiçbir şey yok.

Göğsümde hissettiğim o saldırgan zonklamayı duymaması imkânsız, dünyanın geri kalanı tamamen sessizleşmişken. Avucumu yüzüne bastırmam, çenesinin elimde gevşemesine ve dudaklarının yavaşça aralanmasına neden oluyor. Serçe parmağım boynunun narin tenine değdiğinde, kalp atışlarının ritmi benimkini değiştiriyor. Tamamen onun insafına kalmış durumdayım ve tam da orada olmak istiyorum.

Cecily

Gözleri -karanlık, sarhoş edici ve bilinmeyen duygularla dolu- benimkilere kilitlenmişti.

Kaba, yıpranmış bir el, beklenmedik bir şefkatle yüzümü okşuyor. Dokunuşu, kibrit çakıyormuş gibi hızla saçlarıma doğru yükseliyor ve içimde bir ateş yakıyor. Parmakları ıslak saçlarımı tarayıp enseme ulaşıyor. Hafif bir çekiş sırtımdan aşağı bir titreme gönderiyor, bu da burun deliklerinin genişlemesine neden oluyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, konuşurken dudaklarımın onunkilere kısa bir temas etmesi için dua ediyorum. "Lütfen geri çekilme."

"Sevgilim, sana söylemiştim ben-"

"Bana ne kadar nazik olabileceğini göster. Sana güvenebileceğimi göster." Ellerim çıplak göğsünde geziniyor, damgasının üzerindeki kabarık deriyi, sonra omuzlarını ve kalın kollarını hissediyorum. Nefes alıyorsam bile, zar zor alıyorum. "Beni öpmeni istiyorum."

Dudakları bana yaklaşırken beklentiyle donakaldım. Yavaşça, daha da yakınlaştı. Ve daha da yakınlaştı. Ta ki tehlikeli bir şekilde yakınlaşana kadar, sıcak nefesinin yüzümde gezindiğini hissedebiliyorum. Gözleri donuklaşmış

halde duruyor ve ben de gözlerimi kapatmaya kendimi zorlayamıyorum. Bunun yerine, bakışlarının pekmezinde yüzüyorum, tamamen çaresiz. Gölün kaldırma kuvveti için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa yerde kemiksiz bir su birikintisi olurdu.

Dudaklarımız öyle hafif bir şekilde birbirine değiyor ki, gerçekten olup olmadığını merak ediyorum. Bu, bana bunu ne kadar çok istediğimi kanıtlıyor. Beklenti ve arzuyla dolu, leğen kemiğimin altındaki ağrının tadını çıkarıyorum.

Sonra beni öpüyor. Kesinlikle. Sıcak, esnek dudakları ve daha önce hiç hissetmediğim bir şefkatle. Yavaş ve keşfedici. Beni içine çekiyor ve nefes verirken derin, tutkulu bir öpücükle beni yok ediyor. Sessiz bir iniltiyle içine gömülüyorum. Uzun bir yolculuktan eve dönme hissi. Hamakta uzanıp elinizde kocaman bir kitapla yaz güneşinin sıcaklığı. Sonsuza dek süren ve çok çabuk biten türden bir öpücük.

Elleri çıplak sırtımda gezindiğinde, irkilme isteğime direnmek zorunda kalıyorum. Bu kız olmak istemiyorum. Vücudumun, şüpheye yer bırakmayacak şekilde, onun yanında güvende olduğumu bilmesini istiyorum. Artık tek bir parçamın bile yasak olmadığını görmesini istiyorum. Dokunulmak istiyorum. Sevilmek istiyorum. Sinir sistemimle savaşıp, sıcak avuçlarına geri dönüyorum.

Dudakları benimkileri damgalıyor, adını hassas tenimde dağlıyor. Kemiklerimde bir sızı, kalbimde bir titreme var. Austin beni parça parça onarıyor. Ve onu daha sert öpüyorum, bu anı asla hafife almayacağımı bilerek.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Elleri vücudumda gezinirken parmaklarının nasıl açıldığını fark etmemek elde değil. Sanki tenimi olabildiğince çok hissetmeye çalışıyormuş gibi. Sanki doyamıyormuş gibi. Bir an geri çekilip beni inceliyor. Austin'in gözleri, benimkilerin ardında dönen çelişkili ve coşkulu duyguları yansıtıyor. Gördüğüm kadarıyla, bu öpücük onun için hem mutluluk verici, hem iyileştirici hem de korkutucu.

Dudakları yanağımda gezindi, ta ki sesinin sıcaklığı kulağıma çarpana kadar. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Evet. Evet. Lanet olsun, evet.

"Lütfen."

Dudakları dudaklarıma değiyor; sanki açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor. Alt dudağını ısıyorum, kalçalarımı tutuyor, bedenlerimizi birbirine sıkıca çekiyor. Elleri uyluklarımın arkasına kayıyor ve klitorisime doğru bir şimşek çakıyor. Austin beni üst yarım suyun üstünde kalacak şekilde kaldırıyor ve ılık bir esinti anında tenimi kurutuyor. Bacaklarım beline dolanıyor, yapboz parçaları gibi birbirimize yapışıyoruz.

Ellerinin saçlarıma dolanmadan önce vücudumda gezinmesi beni büyülüyor. Bu yeterli değil ve belki de asla yeterli olmayacak. Onu tamamen istiyorum. Daha da önemlisi, bana tamamen sahip olmasını istiyorum. Kalçalarım, yıllardır uykuda olan bir hisle bilinçaltında onun kalçalarına çarpıyor. İstiyorum.

İstemsizce iç çekip parmak uçlarımı saç diplerinde gezdiriyorum. Onu öpüyorum. O da beni öpüyor. Onu iki aydır tanıyor olmama rağmen, sanki hayatım boyunca beni öpmesini beklemişim gibi hissediyorum. Bu, saf, sınırsız ve saf bir mutluluk.

Ve nefes almak için durduğumuzda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama güneş gökyüzünde daha alçakta duruyor. Dudaklarımı yaladıgımda, çatlamış cildim yanıyor. Güçsüz ve dengesizim, onun sarhoşluğundayım.

"Geri dönmeliyiz," diyor alçak sesle. "İstemiyorum ama..."

Bir kereliğine, kelimeler kifayetsiz kalan ben oldum. "Mmhm," diye iç çektim boynuna, kendimi ondan kurtarıken.

Göle girdiğimiz zamankinden daha serin hava, tüm vücuduma bir ürperti yayıyor. Kot pantolonumu nemli bacaklarıma geçirip tişörtümü başımdan aşağı atıyorum, ıslak sütyenimin pamuğu anında ıslattığını hissediyorum. Austin beni eyere oturturken bakışlarını gizlemek için hiç

aba göstermiyor. Bana bakışındaki bir Şey, daha önce hiç düşünmediğim bir Şekilde seksi hissetmemi sağlıyor. Sanki peşinde koŐtuĐu bir ödül gibi.

"Bu arada sen kazandın. Burası kesinlikle yeni favori mekanım," diyorum, bırakmayı reddettiğim bir gülümsemeyle. Bu gece yatağa çılgın bir genç kız gibi gireceğim; yanaklarım ağrıyor, göğsümde bir çırpınma, ayaklarımı havaya kaldırarak, yastığa çığlıklar atarak.

Keşke bu anın fotoğrafını çekmek için telefonumu yanıma alsaydım. Özellikle de çarpık, çocuksu sırtıŐının fotoğrafını. Huysuz, Kovboy Olmayan'ımın kŐ. İstedini yapması, eğlenmesi, pervasızca davranması. Dağlarda, ikimiz dışında her Şeyi unutmak kolay. Uzun süre birbirimize gmldĞmzde, diğer her Şey silinip gidiyor.

Wells Ranch'te olmayı ne kadar sevsem de, atlarımız köşeyi döndüğünde, çiftlik binaları görüş alanımıza girdiğinde ve gerçekler yüzümüze vurduğunda yüreğim ağzıma geliyor.

Austin beni ahır duvarına bastırırken, sert tahta parçası gmleğime takılıyor. Dudakları dudaklarıma kenetleniyor ve yıkılmamak için kollarımı boynuna daha sıkı dolamak zorunda kalıyorum. Bugüne kadar kimse beni kemiklerimi eritecek ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettirecek Şekilde pmemiŐti.

Ellerim üzerinde geziniyor, sırtının st kısmındaki her kasın nasıl inip kalktını hissediyorum. Austin'in parmak uçları ince tiŐrtmn üzerinden sutyenimi çevreliyor ve onu daha sert öpüyorum. Nabzımın düzenli vuruŐları gbeğimin altında yer ediniyor. Sessiz ahırda birlikte kaybolmuŐuz ve artık dağdan inmek konusunda neden endişelendiğimi anlamıyorum. Bynn bitmesine gerek yok. Parmaklarım kemer halkalarını kavırıyor, kalalarımızı birbirine

yaklaştırıyor. Kıyafetlerimizin çıkma arzusunu yanlış anlamak mümkün değil ve kalçalarımı çevirerek zonklamaya başlayan noktada sert çıkıntısını hissediyorum. Bu yeterli değil. Daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var. Bana sürtünürken boğazımın arkasında hayal kırıklığı dolu bir inilti yankılanıyor.

Eli benimkini kapatana kadar kemer tokasıyla uğraşıyorum. "Canım."

Düşünsenize, birkaç hafta önce bana canım dediğinde küçümseyici geliyordu. Şimdi ise o kelimenin dilinden derin, şehvetli bir hırıltıyla döküldüğünü duyduğumda bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Aus," diye sızlandım. Beklemek istemiyorum. İki saat boyunca ellerini tenimde, dudaklarını da dudaklarımda hissetmeden yol almak işkenceden öteydi.

"Sevgilim, benden istediğin her şeyi yapmayı çok isterim. Sana çok iyi davranırım. Ama ilk sefer burada, at boklarıyla çevrili kirlili bir ahırda olmayacak." Güven verici dudakları, gelecekte olacaklara dair bir söz verircesine dudaklarımı örttü.

Ne o ne de ben olan biri boğazını temizliyor. Geri dönmek zorunda kaldığımız o aptalca gerçeklik, bize eğlenceli bir sırtışla ve alev alev kızıl saçlarıyla bakıyor. Geri adım atmak yerine, Austin'in belimdeki eli daha sıkı tutuyor.

"Genellikle lafımı kesmem... Hatta, ahırda güzel bir sevişmeyi herkes kadar ben de severim. Ama siz ikiniz eyer odasının tam önündesiniz."

"Ah, biz değildik..." Kendimi savunmaya başlıyorum, boynumdan yukarı tırmanan sıcaklığı bastırmaya çalışıyorum ama Red beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Açıklamana gerek yok, Kızım. Hemen yanından geçmeme izin ver, sonra da yakanı bırakayım." Etrafımızdan dolaşıp kapıdan içeri giriyor. Hafif bir kahkaha atıyorum ve Austin'e son, yavaş bir öpücük konduruyorum.

"Kate muhtemelen akşam yemeği için bizi bekliyordur," diyorum sıcak, kızarmış yanağına doğru. Memnuniyetsizliğini

belirten sessiz homurdanması göğsümde çatırdıyor.

Gülümseyerek, kaşlarının arasında oluşan kırıışıklığı başparmağımla siliyorum. Gözleri şaşkınlıkla kısılıyor ve hafifçe geri çekiliyor.

"Kimse sana o suratı yapmaya devam edersen kalıcı olacağını söylemedi mi? Bu yakışıklı suratında kalıcı kaş çatma çizgileri olmasını ister misin? Ben kesinlikle istemiyorum."

Gözlerini devirdi ve hafifçe öpmek için eğildi. Dudakları benimkilerle buluştuğunda gevşek bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kate hemen anlıyor. Jackson da muhtemelen anlıyor, ama yüzünü saklamak için daha çok çaba sarf ediyor. Ama Kate anlamıyor. Gözlerine bir gülümseme yayılıyor, gözleri aramızda hevesle gidip geliyor. Sanırım Austin'in sakalından yüzümdeki kızarıklığı ve yeni öpülmüş dudaklarımızın dolgunluğunu saklamanın bir yolu yok.

"Ee, günün nasıldı?" Odessa'nın tabağından lokma büyüklüğünde parçalar kesiyor.

"İz sürme kameraları iyi," diyor Austin, Kate'i umursamayıp Jackson'a bakarak. Jackson ağzına bir parça biftek tıktırırken başını sallıyor.

"Peki senin günün nasıldı?" diye tekrar soruyor Kate.

"Tamam," diyor Austin. Konuşma daha başlamadan bitiyor.

Bir lokma yutup dudaklarımı yavaşça yaladım. "Güzeldi. Yakın zamanda rodeolara katılmayı düşünmüyorum ama attan düşmedim. Bunu bir zafer sayıyorum. Austin bana dağın diğer tarafındaki gölü gösterdi - Tanrıya şükür, çünkü oradaki sıcaklık dayanılmazdı. Kameraları kontrol edip eve döndük."

Yani, biz bundan biraz daha fazlasını yaptık ama boşlukları kendilerinin doldurmasına izin vereceğim.

Odessa canlanıyor. "Göle gitmek istiyorum, ata binebilirim. Neden gidemedim ki?"

"Uzun bir gündü evlat. Dört yaşındaki çocuklar için çok uzun bir yolculuk." Austin'in sesindeki tüm sertlik, sözleri ona odaklandığı anda buharlaşıyor. İzlerken göğsüm bir duygu fırtınasıyla doluyor. Daha önce de defalarca etkileşimde olduklarını görmüştüm ve her zaman tatlıydı - Odessa'nın ona göz kulak olan bu kadar çok amcası ve fahri amcası olduğu için şanslı - ama bu gece beni çok daha fazla etkiliyor.

Acaba kendi çocuklarıyla nasıl olurdu?

Cevabını bir an düşünüyor. "Belki gelecek yıl beş yaşına geldiğimde?"

"Kesinlikle gelecek yıl beş yaşına geldiğinde," diyor Austin.

Başını hafifçe sallayarak bunun gayet makul bir cevap olduğunu kabul eder ve yemeğine geri döner.

"Onu da şelaleye götürdün mü?" Kate sandalyesine yaslandı.

Austin'in bardağı sertçe tahta masaya çarptı. "Hayır."

Ona baktım, huysuzluğundan daha da huysuzluğa geçişini anlamaya çalıştım. "Sen benden bir şey saklıyorken, çiftlikteki en sevdiğim yeri nasıl seçmem beklenebilir? Şelaleleri severim."

"Yılın bu zamanında su neredeyse hiç akıyor. Çok fazla bir şey kaçırmadın."

"Gerçekten mi? Normalde hâlâ çok hoş olduğunu düşünürdüm, değil mi?" Kate kaşlarını çatarak destek için Jackson'a bakıyor ama Jackson sadece omuz silkiyor. Austin'in genel huysuzluğundan ziyade, Jackson'ın Kate'in sinirlendiği hiçbir şeye karışmak için yeterince umursamadığını düşünüyorum. Bu yüzden her zaman sessiz kalıyor.

Yemeğin geri kalanında Odessa dışında kimse konuşmuyor. Bugün uydurduğu yeni bir şarkıyı gösterip Austin Amca'ya tavuk kümesinin yanında bulduğu bir sincap ailesini anlatmak için can atıyor. Tanrıya şükürler olsun. Wells ailesi

için sıradan bir akşam yemeği bu kadar gergin geçiyorsa, Austin'in babası da buradayken neden gelmeyi reddettiğine şaşmamalı. Yemekler harika, ama ben yine Austin'in kanepesinde KD ve sosisli sandviç yemeyi tercih ederim.

"Her şey her zaman bu kadar garip midir?" diye soruyorum evden çıktığımız anda.

"HAYIR."

"Konuşmak ister misin?"

"HAYIR."

Ne kadar da aptalım. Nedense, son kırk sekiz saatte olanlardan sonra bana karşı daha açık olabileceğini düşünmüştüm.

Austin

Aile yemekleri, eminim ki dünyada cehennemi isteyen biri tarafından tasarlanmıştır.

Kate şelaleyi gündeme getirirken kötü niyetli değildi. Olamazdı da. Savannah'la ayrıldığından beri gizli bir konuşma yapmamışsa, Kate'in şelaleler hakkında hiçbir şey bilmesi mümkün değil. Ya da evlenme teklifi hakkında. Ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü kafamın içine girdi. Cecily'yi şelaleye götürmememin çok geçerli sebepleri var ve bunun yaz havasının şelaleyi kurutmasıyla hiçbir ilgisi yok. Beni büyük ihtimalle terk edecek biriyle fazlasıyla içli dışlı olduğumun bir kez daha hatırlatılmasına ihtiyacım yok.

Akşam yemeğinden önce ahırda başladığımız şeye devam etmeyi dört gözle bekliyordum. Akşam yemeğinden sonra ise kendi kafamın içinde o kadar kayboluyorum ki, sadece uyumak istiyorum.

"Her şey her zaman bu kadar garip midir?" diye sordu Cecily, ön basamaklardan inerken sessizce.

"HAYIR."

"Konuşmak ister misin?"

Burun deliklerimden bir hava akımı çıkıyor. "Hayır."

Çiftlik işçilerinin kulübelerine yaklaşırken, "Eğer bu gece hala sizde kalmamı istiyorsanız, önce temiz kıyafetler almam gerekiyor." dedi.

"Tamam aşkım."

"Peki, Austin?" Kapının eşiğinde duruyor. "Kalmamı istiyorsan, bu boktan tavrını bırakmalısın. Huysuz bir pislikle takılmak istemiyorum. Şu anda ne düşünüyorsan, ya ben dönene kadar bırak ya da konuşalım."

Bir dakika sonra tekrar ortaya çıktığında hem onun arabasının lastiğine hem de kendime tekme atıyorum.

"Evet, evet. Lastiklerimle ilgili nutuğunu kendine sakla." Gözlerini devirip katlanmış kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırdı. "Yemin ederim ki yapacağım."

"Alay yok. Senin için değiştirdim zaten." Fark ettiğini ama bir şey söylemeyi unuttuğunu varsaydım. Sonuçta o günden beri biraz fırtınalı günler geçirdik. Arabasının lastiklerinden bahsetmek ikimiz için de öncelik olmadı.

"Dur, ne? Yapmana gerek yoktu. Bunu yapmamalıydın. Keşke yapmasaydın. Param var. Bu sefer gerçekten. Sana geri ödeyeceğim." Sözleri aceleci ve yapmacıktı. Panik halindeydi.

"Lastiklere ihtiyacın vardı ve bize iyi fiyat veren birini tanıyorum. Geçen gün attım. Önemli bir şey değil."

"Anlamamı beklemiyorum ama artık bana bir şey alma. Çok önemli. Lastiklerin parasını sana geri ödeyeceğim."

Bu gece nedense gittikçe kötüleşiyor. Evime vardığımızda, acı verici bir şekilde sessizleşiyor ve ben de uzaklaşmak için bir bahane uydurmaya başlıyorum. O burada kalabilir, ben de uzaktan göz kulak olurum. Red'i de onunla kalmaya ikna edebilirim.

Hayır, bu onu istemektir.

Red'e birçok konuda güveniyorum ama ilgimi çeken kadın bunlardan biri değil.

"Neden kızgın olduğunu anlamama yardım et, çünkü burada iyi bir şey yaptığımı sanıyordum." Botlarımı çıkarıp

soğuk bir bira açtım. "Aman Tanrım, sana yardım etmeyeyim de, gitmek istediğinde güvenle gidebilesin."

"Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Öyle değil. Ama çoğu insanın nazik bir davranış olarak göreceği bir şey yaptığım için neden aniden başım belaya girdiğini anlamak güzel olurdu." Kanepe ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor ama diğer her yerimdeki ağrılı kramplara hiçbir faydası yok. İşte bu yüzden yalnız kalmak daha iyi.

Haftalar önce nasıl etkileşimdeysek, şimdi de öyleyiz. Göl hiç bu kadar uzak hissettirmemişti.

"Pekala. Hediyelerle aram pek iyi değil, tamam mı? Tuzak gibi geliyor bana."

"Bir tuzak mı? Arabana lastik takıp istediğin zaman gidebilmek, bir tuzak gibi mi hissettiriyor?"

"Lastiklerle ilgili değil. Mesele..." Ayaklarını altına alıp derin bir nefes alıyor. "KJ zengin bir aileden geliyor ve insanları kazanmak için parayı harcıyor. Bana pahalı hediyeler alırdı ama onları her zaman yüzüme vurmanın bir yolunu bulurdu. Beryl bana bu işi ve kalacak bir yer teklif ettiği için sana çok şey borçluymuşum gibi hissediyorum. Sonunda evet demek yeterince zordu çünkü yük olmak istemiyordum. Bu şekilde hissetmemek için, işe yarar olduğumu kanıtlamak için kıcımlı yırttım. Şimdi KJ ile ilgili tüm bu saçmalıklar var, bu yüzden burada uyumama izin veriyorsun, kendimi daha güvende hissetmem için bütün gece ayakta kalıyorsun, bana uyum sağlamak için işini değiştiriyorsun. Çok fazla ve lastikler... hoş bir jest. Öyle. Bundan şikayet ederken tamamen deli gibi görüldüğümü biliyorum çünkü, dürüst olalım, onları ne zaman değiştireceğimi kim bilir. Ve sen sadece... sen. Yani bunu anladın ve benim için yaptın. Bu hoş bir şey, alıştığımdan çok daha hoş. Ama sana... Bana kızmak veya daha sonra kendimi berbat hissetmeme sebep olmak için bir sebep. Burada kalmazsam sana bir şey daha borçlu olmak istemiyorum."

"Seni manipüle etmeye çalışıyordu. Senin gibi inanılmaz birinin, kendisi gibi bir pislikle kalmasını sağlamanın tek yolu

buydu. Arabana lastik taktım çünkü en son isteyeceğim şey, kalmaktan başka seçeneğin olmadığını hissetmen. Sana bir hediye veriyorsam, seni mutlu görmek istediğim içindir. Gizli bir amacım yok."

"Şimdilik."

Yüzüme tokat atılmasını tercih ederim.

"Her zaman için, Cecily. Bir hediye benim için sadece lanet bir hediyedir. Bunu ileride sana karşı nasıl kullanacağımı planlamıyorum. Sana yepyeni bir araba alabilirdim ve yarın gitsen de umurumda olmazdı." Boş bira kutusu sehpanın ahşabında şingirdadı.

Sessiz ama yüzündeki ifadeyi çok iyi anlıyorum. Muhtemelen aynada aynı ifadeyi gördüğüm içindir. İçine kapanık, konuşmayı bırakmaya hazır... ve muhtemelen benden tamamen vazgeçmeye. Aramızda olup biten her neyse, şimdi uzaklaşmak uzun vadede daha kolay olurdu ama bu düşünceye gerçekten, gerçekten dayanamıyorum.

"Yani... yani, gitmen umurumda bile değil. Araba değil. Zengin değilim ama paranın benim için hiçbir önemi yok, çiftliğin ayakta kalmasını ve buradaki herkesin geçinmesini sağlamak dışında. Ve buna sen de dahilsin."

"Bana bakmak zorunda değilsin. Seni bu duruma ben soktum, KJ beni tehdit ediyor, ama bunun ötesinde bana bakmana ihtiyacım yok. Ben gayet yetenekliyim."

"Anlıyorum. Belli ki, benim yardımım olmadan çok zor bir şeyin üstesinden gelmişsin. Ama senin yanında olmak istiyorum çünkü..." Cümlemin sonu zihnimde tekrar tekrar yankılansa da, sözlerim yarıda kesiliyor.

"Çünkü arkadaşlar bunu yapar. Bunu biliyorum ama-"

Sözünü kesiyorum, "Hayır. Çünkü sana değer veriyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Senin ve arkadaşlarının durumu nasıl bilmiyorum ama ben arkadaşlarımı bugün seni öptüğüm gibi öpmüyorum."

Vücudumun öpücüğüne verdiği tepki beni dehşete düşürdü. Hiçbiri dostça değildi. Öyle sıradan bir yaz aşkı öpüşmesi bile değildi. Ona ihtiyacım vardı. Onu

arzuluyordum. Hayatının geri kalanında dudaklarının başka kimsenin dudaklarına değmesini istemiyorum ve onu tatmadan tek bir gün bile geçirmek istemiyorum. Çiftliğe geldiği gün hayatımı altüst etti ve onu öpmek her şeyi bir kez daha altüst etti.

"Ama arkadaşlarını öpüyorsun, öyle mi?" Yaramaz bir gülümseme belirirken dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı.

"Aman Tanrım, kadın." Başımı sallayıp gözlerinin tekrar gözlerimle buluşmasını bekledim ve devam ettim. "Sana bir şeyler almamı istemiyorsan, sorun değil. Ama lastiklerin parasını bana geri ödemiyorsun çünkü arabanla çiftlik işlerini yapıyorsun, yani bunlar bir iş masrafı. Aslında, kilometre ücretini ödemediği için işverenine kızmalısın; lastikler, haftalık şehir içi geziler için kilometre başına elli sentten çok daha ucuz."

"Şimdi sen söyledin ya," diyor.

"Fikir üretmeye çalışma. Sana çiftlik kamyonlarını nasıl süreceğini öğretebilirim, böylece biraz para biriktirebilirim."

"Belki de biraz pratik yapmama yardım etmelisin. Yani, kar yağdığında arabamın şehre gidip gelmekte pek başarılı olacağını sanmıyorum."

Kar yağdığında.

"Kamyonlarla bile, kar fırtınaları bizi günlerce burada mahsur bırakabiliyor." Tepkisini dikkatle izliyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisine karşı hazırlıklı oluyorum. Savannah eskiden kışlar konusunda huzursuz olurdu; geriye dönüp baktığımda, bu onun buradaki hayata uygun olmadığına bir göstergesi olmalıydı. Evlenip çocuk sahibi olsaydık, her yıl kız kardeşiyle Florida'da bir iki ay geçirmek gibi bir seçeneğimiz olmazdı.

"Eh, artık ikna oldum. Buradaki kış bir rüya gibi geliyor. Şöminenin başında çay ve güzel bir kitapla kıvrılmışken dışarıda kar yağışını izlemek. Beni de yazın. Yine de, Fonz'u ne kadar sevsem de, bir ara vermem gerekeceğinden, Happy Days'in DVD'sinden başka bir şey izlemeliyiz. Ah, bir

de içeride s'mores yapabiliriz; ömineniz bunun için mükemmel bir yer."

Cecily'nin kış için plan yapmak istemesi karşısında neredeyse boğuluyordum. Görünüşe göre beni de ilgilendiren planlar.

"Erkeklerin kardan ve soğuktan sevgiyle bahsettiğini duymasına izin verme. Çok can sıkıcı - her şey donuyor, motorlar çalışmıyor, hayvanları beslemek ve güvende tutmak daha fazla iş demek." Ama tüm bunlar, içeride güzel bir kızla sıcak bir eve dönmek anlamına geliyorsa katlanılabilir olabilir.

"Özür dilerim, hediye meselesine sinirlenmemeliydim, çünkü bunun benim için bir sorun olduğunu farkında değildin." Bacaklarımız birbirine değecek şekilde kanepede kıpırdanıyor. Yarattığı sıcak elektrik şokuna ek olarak, iim rahatlıyor. "İyi bir adamsın, Aus."

"Evet?"

"Biliyorsun öylesin. Keşke her zaman bu kadar mütevazı olabilseydin, Bay En İyi Kovboy."

"Doğruyu söylemekte küstahlık yok canım. Kovboy olsaydım, en iyisi olurdum."

Onun kahkahası tam bir sihir.

"Tamam, Kovboy Değil, hadi yatağa gidelim. Platonik bir kucaklaşma mı?" diye sordu esneyerek.

Evet, lütfen. Bu gece ona yapmayı hayal ettiğim şey tam olarak bu olmayabilir, ama bana vermeye razı olduğu her şeyi kabul ederim. Özellikle de bir ara, onun huzurunda hiç hoş karşılanmayacakmışım gibi görüldüğü için.

"Önce duş almam gerek," diyorum.

"Güzel karar. Ben de öyle yapmalıyım. Önce sen alabilirsin."

"Burada iyi misin?"

"Sanırım bu gece iyi olacağım, evet. Katil eski kocam gelirse. Onunla dövüşmek zorunda kalmadan önce pantolonunu giymen için sana yeterince uyarıda bulunmaya çalışacağım." Odadaki en komik kişiymiş gibi gülümsüyor.

Ona, onu öldürmeye çalışan biriyle ilgili şaka yapmanın uygunsuz olduğunu söyleyebilirdim, hatta belki de söylemeliyim. Ama gevezeliğimle bir anı daha mahvetmeyeceğim.

"Teşekkür ederim. Eski kocanı fena halde döverken beni ilk kez çıplak görmeni hiç istemem." "Eski" kısmını vurguluyorum - ama henüz yasal olarak doğru değil. Aramızda olanların evlilik yeminini bozmadığı konusunda ikimizin de aynı fikirde olmamız gerekiyor.

"İlk defa olduğunu kim söyledi?" Ellerini gözlerinin üzerine koydu ve parmaklarını açarak bana göz kırptı.

Cecily

Dün gece yanına yatağa girdiğimde, kollarım ve bacaklarım ağrıyor, gözlerim ağırlaşıyordu. Karanlık odada, kolunu belime doladı. Ona sımsıkı sarılmış, aynı havayı soluyorduk. Pürüzsüz çarşafların altında uykulu, tüy kadar hafif öpücükler değiş tokuş ederken, elleri vücudumda acele etmeden geziniyordu. Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Ama yüzüm köprücük kemiği ile çenesi arasındaki boşluğa gömülmüş halde, sakin ve huzurlu bir rüyaya daldım.

Sabahın sessizliğinde, arkama uzanıp çarşafların üzerinde sıcacık bedenini arıyorum. Kalın göğsünün yavaşça inip kalktığını görmeyi bekliyorum. Yatağın diğer tarafındaki beklenmedik yokluğu kalbimi yerinden oynatıyor; damarlarımda hafif bir korku dalgası dolaşiyor.

Hayır, bir şey olsaydı, yatakta uyuyakalmazdım. Dönüp zaten bildiğim şeyi doğruluyorum. Gitmiş. Saate baktığımda panik azalıyor: 7:04.

Ah, bugün her şeyi duyacağımdan eminim. Buraya geldiğimden beri en geç bu kadar uyudum ve Austin'ın geç kalkanlar hakkındaki hislerini gayet iyi biliyorum. Yastığa inliyorum. Hangi yatağı varsa, para biriktirip evim için aynısını almalıyım çünkü yemin ederim hayatım boyunca hiç

bu kadar iyi uyumamıştım. Yine de, belki de benimle yatakta kimin yattığıyla daha çok ilgisi vardır - emin olmak için kollarında birkaç gece daha uyumam gerekebilir. Bilirsin, bilim adına.

Odasından çıkarken havada asılı kalan pastırma, yumurta ve taze kahve kokusu beni karşılıyor. Austin kanepede rahatça oturmuş, kitap okuyor. Çalışması gereken saatlerin çok ötesinde.

Açıkçası ben hâlâ uyuyorum.

"Bu bir rüya mı?" diye soruyorum kapı eşiğinden, kitabı aniden bırakıp bana bakmasını izlerken. "Eğer öyleyse, bana söylemelisin. Sanırım bu, bir polise polis olup olmadığını sormak gibi bir şey."

"Rüya değil canım. Ayrıca bu bir efsane. Sana bir şey söylemek zorunda değiller." Ayağa kalkıp yanıma geldi, alnıma belli belirsiz bir öpücük kondurduktan sonra mutfağa doğru yürüdü. Dudaklarının az önce bıraktığı yerden bir havai fişek kıvılcımları fışkırdı.

"Öyleyse bütün bunlar ne?" Tezgahtaki yiyecekleri işaret ediyorum. "Peki neden çalışmıyorsun?"

"Şehirli bir kız, uzun bir kovboyluk gününden sonra yataktan çıkamamış ve kahvaltısını kaçırmış. Hem de hiç denemediği için değil. Seni resmen sarstım ama sanki ölüyü diriltmek gibiydi. Sanırım bu - şehirde buna ne denir? Brunch?"

"Sakin ol, komik çocuk. Saat sabahın yedisi ve normal insanlar için hâlâ kahvaltı vakti."

Kanepeye doğru işaret etti ve ben oturup ayaklarımı altına aldım. Saniyeler sonra sihirli bir şekilde kucağımda dolu bir tabak belirdi. Ardından, kahvemi nasıl içtiğime şüpheyi baktığını gösteren bir kahve geldi. Fincana ve sonra ona baktım, aklımı okuduğunu belli eden tek bir baş sallama hareketini izledim. Üç yıllık evlilik ve eminim KJ'nin kahvemi nasıl sevdiğim hakkında en ufak bir fikri yoktur. Bu inanılmaz derecede utanç verici çünkü hiç de zor değil - bir damla süt ve iki şeker. Ondaki kadar uzak kalırsam, tüm

bu küçük şeylerin onun hiç umursamadığını kanıtlamak için nasıl bir araya geldiğini o kadar çok fark ediyorum.

"Ee, ne okuyorsun?" Koltuğun karşısındaki kol dayanağında dengede duran romana bakıyorum.

"En sevdiğim yazardan bir polisiye. Bir süre önce çıktı ama son zamanlarda, şey, biraz odaklanamıyorum. Sonunda bu sabah başladım."

"Tam birini tanıdığını sandığın anda." Düşünceli bir şekilde bir parça pastırmayı çiğniyorum. "Şimdi aniden uyumamla ilgili tek bir alaycı yorum yapıyorsun, bana kahvaltı ayırıyorsun ve sabahın yedisinde çalışmak yerine kitap okuyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

Kalın, kahverengi saçlarını eliyle düzeltiyor. "Çocuklar bu sabah erken geldiler, ben de gidip Denny ile konuştum. Bugün çalışıyorlar. Bu gece döndüklerinde, en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca birinin seni gözetlemesini sağlayacak bir plan yapacağız."

"Buraya gelmedi ya da bana başka mesaj göndermedi. Sence fikrini mi değiştirdi?"

Biliyorum ki öyle değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Asla yapacağını sanmıyorum. Ama kahretsin. Adamları bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Onlarla konuşurken benimle gel. Olan biten hakkında ne kadar bilgi sahibi olmalarını istediğine sen karar ver. Çiftliği korumak onların işinin bir parçası. Onlara hiçbir şey söylemesen bile, gece gündüz kulübenin önünde oturacaklar. Sırf ben onlara öyle söylediğim için."

Mürettebatın geri kalanı çiftlikte olduğuna göre, bu gece kendi evime döneceğimin farkındayım. Geri dönmek, başlangıçta yaptığımız plandı. Burada kalmanın mantıklı bir sebebi yok ve birkaç öpücük, birlikte olmadığımız gerçeğini değiştirmiyor.

"Tamam, tamam. Ben de gelirim." Bir yudum almaya giderken sesim seramik kupada yankılanıyor.

Kahvaltımı bitirir bitirmez Austin çalışmak için ofisine gidiyor, ben de Kate ile mutfakta günü geçirmek için büyük eve doğru yürüyorum. Son birkaç gündür yanından ayrılmama izin vermiyor ve şimdi görünüşe göre hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz. Beryl'in yokluğu dışında - kovboyların çoğu yokken kız kardeşini ziyaret etme fırsatını değerlendirmiş- çiftlikte her şey tamamen normale dönmüş durumda. Ama yle değil, çünkü Austin'i öpmeyi hayal etmekle, psikopat eski sevgilimin buraya gelmekle tehdit ettiğini kovboylara söylemek arasında gidip geliyorum.

"şimdi sadece biz kızlar kaldık. Dünkü gnnle ilgili her şeyi anlat bana. Sakal yanığını gördüğümde tanırım." Kate kavanozlara özenle böğürtlen reçeli eklerken, ben de devasa mutfak adasının diğer tarafında salatalık turşusu yapmakla meşgulüm.

"Dağın tepesinde öğle yemeği için durduk ve ona burasının hayatımın en sevdiğim yeri olabileceğini söyledim. Sonra o da en sevdiği yere gitmemizi önerdi. Gle vardığımızda, dışarısı neredeyse bir milyon dereceydi, bu yüzden yzduk ve sonra yüzmek bir şekilde öpüşmeye yol açtı. Bol bol pşme. Ve sonra ahırda Red bizi blene kadar daha fazla pşme." Kate'in hafif glmsemesi kibirli bir hal alırken başımı salladım. "Hepsi bu kadar. Akşam yemeğinden sonra tuhaf bir ruh halindeydi ve biraz dalaştık. Ama güzel bir sohbet ettik ve her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Bu sabah uyumama izin verdi ve kahvaltımı hazırlamıştı. Ama şimdi günlerdir gözünün önünden ayırmadığı için bugün beni yalnız bırakmakta bir sakınca görmüyor. Sanırım bu gece evime dönüyorum. Yani aklından neler geçtiğine dair bir fikriniz varsa, paylaşmaktan çekinmeyin."

Wells ailesini anlayan biri varsa, o da büyük ihtimalle Kate'tir. Kate, çiftliğe hasta annelerine bakıcı olarak gelmişti, yani her zaman yanlarındaydı.

Ağzından tek bir kahkaha kaçıyor. "Kızım, 'iyi bir konuşma' yaptığınız söylemeniz, muhtemelen buradaki herkesten

daha fazlasını bildiğiniz anlamına geliyor. Sanırım bazen Beryl'le konuşuyor ama çocuklar pek samimi konuşmuyor ve bana kesinlikle hiçbir şey anlatmıyor. Ancak anneleri ölmeden önce bu kadar hırçın olmadığını söyleyebilirim. Sanırım bu onu en çok etkiledi. Ve sonra Savannah bardağı taşıran son damla oldu. Ondan sonra herkesi tamamen susturdu."

Savannah mı? Austin pek konuşkan biri olmayabilir ama bu ismi hiç anmaması kesinlikle eski sevgilisiymiş gibi hissettiriyor.

"Savannah mı?"

"Ah, kahretsin. Ondan hiç bahsetmedi. Muhtemelen bahsetmeyeceğini tahmin etmeliydim. Birkaç yıl çıktılar ve ayrıldıklarında yıkılmıştı. Ondan önce de adamın arada sırada görüştüğüne şahit olmuştum ama Sav'ın gidişinden beri başka bir kıza baktığını sanmıyorum. Şey... ta ki sen. Sana sanki gece gökyüzünü çizmişsin gibi bakıyor."

Turşuluk salatalıklarla dolu kavanozlara bakıyorum, yüzümde ve göğsümde oluşan kızarmanın sıcaklığını hissediyorum.

"Bu beni mutlu ediyor." Ellerini neşeyle çırpıyor. "İyi biri ve asla birini bulamayacağından endişelenmeye başlamıştım. Bu, ikinizin birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hayır... Ondan hoşlanıyorum. Ama sence evlendikten sonra çok mu hızlı ilerliyorum? Jackson'la bugün ayrılırsanız, iki ay sonra yeni bir ilişki aramazdınız, değil mi?"

Kate, Odessa'nın gizlice içeri girmediğinden emin olmak için hızlıca bir kontrol yapıyor. "Bana vursa mı? Evet, vururdum. Ertesi gün en yakın arkadaşıyla yatardım. Ama yapmazdım çünkü Jackson'ın en yakın arkadaşı Red ve o adam tam bir baş belası. Ama inan bana, aynı gece yerel barda kışımı sallıyor olurdum."

Kaşımı kaldırıp karnına bakıyorum.

"Tamam, belki ben de bunu yapmazdım." Gülüp karnını ovuşturuyor. "Senin yerinde olsam yapardım. Demek

istediğim bu. Bana kalırsa yeminini bozan o ve artık istediğini yapmakta özgürsün."

Haklı noktalara değinmiş. Ama barda kıcımlı sallamakla, huysuz bir çiftçiye aşık olma ihtimalim çok farklı şeyler.

Austin'in arkasından, oğlanların eyerlerini çıkardıkları ahıra doğru isteksizce yürüyorum. Saatlerdir midem ne söyleyeceğimi, ne kadarını paylaşacağımı düşünerek düğümleniyor. Ve yapacağım konuşma için pratik mankenim olması gereken Austin, bütün gün sinir bozucu bir şekilde ortalıkta yoktu. Tam on beş dakika önce bahçedeki işimi bitirirken ortaya çıktı.

"Bu biraz abartılı. Eminim ki biri beni gözetlemese de gayet iyi olacağım. Muhtemelen gecenin bir yarısı mülke gelmeyecektir ve gelse bile, burada olduğumu bileceğini kim söyleyebilir?"

"Arabani burada park halinde görmek, her şeyi açıkça ortaya koyacaktır. Yoksa bu, bana bir kamyonet almama izin vereceğini söylemenin bir yolu mu?"

"Hayır, kesinlikle değil. Sadece onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Dediğim gibi, onlara hiçbir şey söylemene gerek yok." Yirmi kişilik mürettebattan on dört kişiyi ortaya çıkarmak için devasa ahır kapısını açtı.

Denny bize bakıp bilmiş bilmiş başını sallıyor. "Aus. Filly."

"Hey millet. Büyük galibiyetiniz için tebrikler Jacky." Austin, kısa boylu, esmer adamın elini sıkıyor. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Birkaç adamın homurdanması midemdeki sinir girdabına daha da güç katıyor.

"Yani, bir... tehditle karşı karşıyayız." Gözleri benimkilerle buluştu ve adamların hepsi onun bakışlarını takip etti.

Hiçbir şey söylemeden beni rahat bırakmalarına izin vermen çok yazık.

"Şey, merhaba." Bu adamların çoğuyla iyi arkadaş olmuş olmamın bir önemi yok, kalabalık önünde konuşmakta berbatım. "Kahretsin, hiçbir şey söylemek istemedim ama Wells Çiftliği'ne profesyonel bir kovboy falan olduğum için gelmedim."

Birkaç adam kıkırdıyor.

"Şey, kocam..." Red'in gözlerinin yuvalarından fırlayacak gibi olduğunu gördüm, önce bana, sonra Austin'e bakıyordu. "Ayrınız, o yüzden eski kocam demeliydim... Neyse, önemli değil. Ayrıldım ve buraya geldim çünkü bana kötü davranıyordu ve... şey, arkadaşım olduğunu sandığım biri yaklaşık konumumu bulmasına yardım etti ve kısacası, beni bulacağını söyledi. Yani, Austin..."

"Bunun olmasını engelleyeceğiz." Austin sözümü kesiyor. "Gündüzleri etrafta yeterince insan olur, sorun olmaz. Geceleri, etrafı gözetleyecek birine ihtiyacım var. Garaj yolundan gelen garip araçlar görürsen beni ara."

"Başardın patron." Red'in çenesi kaskatı kesilmiş ve gözleri kısılmıştı.

"Kimse Filly'ye bulaşamaz," diye katılıyor Colt.

"Sırayla yapalım mı?" Denny, diğerlerine baktı, onlar da onaylarcasına başlarını salladılar. Potansiyel olarak tehlikeli bir durumda, bana göz kulak olmak için bütün gece uyanık kalma konusunda oybirliğiyle alınmış bir karardı. Ağlayabilir, her birine sarılabilir ve daha fazla ağlayabilirdim. Ama hepsi sanki yarın sandviçlerinde hindi yerine jambon olsa sorun olur mu diye sormuşuz gibi rahat bir tavırla işlerine geri döndüler.

"Denny, bu gece idare edebilir misin?" diye soruyor Austin.

Bunun plan olduğunu bilsem de, Austin'in bu geceyi benimle olmaktansa yalnız geçirmeyi tercih edeceğini bilmek canımı acıtıyor. Beni kardeşine emanet ediyor, sanki bakıcıya ihtiyacı olan küçük bir çocukmuşum gibi. Söylemediği her şeyi en yüksek sesle duyuyorum; beni eve

davet etme ihtimalini dűűünecek kadar aptal olduđuma inanamıyorum.

"Anlaştık. Filly, bizimle şehre geliyorsun." Denny gülümsüyor.

"Anlaşma bu değil." Austin'in çenesindeki bir kas seğirdi.

"Öyleyse ona bakacak başka birini bul, çünkü bu gece dışarı çıkıyorum."

İki adam birbirlerine dik dik bakıyorlar ve ben, "Dur, ne için şehre gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Jacky, Stampede'deki kesme yarışmasını kazandı, yani cebinde bira almak için epey parası var. Ayrıca, yeni ve parlak bir kemer tokası sayesinde bu gece tüm kadınları tekerlekli sandalyeyle gezdirecek. Kutlamaya gidiyoruz."

Austin'in asık suratını görmezden gelerek, "Eğlenceli görünüyor. Ben de varım. Ne zaman gidiyoruz?" diyorum.

Denny, saate bakmak için tişörtünün ön cebinden telefonunu çıkarıyor. "şey, bize sıçmak, tıraş olmak ve duş almak için yarım saat ver. Sonra Red'in kamyonetinde buluşalım."

Geceyi Austin'le geçirmeyi mi tercih ederdim? Evet. Ama görünüşe göre o bununla ilgilenmiyor, bu yüzden gidip barda kışımı sallayacağım. Kate için.

"Cecily." Austin'in sesi şimenlerin üzerinden yankılanıyor, eve doğru zıplarken beni kovalıyor. Ne giyeceğimi şimdiden planlıyor ve uzun zamandır ilk kez makyaj yapmayı dört gözle bekliyorum. Austin sonunda gürleyen bağırışına yetiştiğinde, kulübemin basamaklarında duruyorum.

"Bu gece benim evimde kal. O zaman şehre gitmene gerek kalmaz."

Aptalca bir řey söylemeden önce derin bir nefes alıp dűűüncelerimi tartıyorum. Mesela, ona en başından beri kalmamı önermediği için kızgın olduğumu söylemek gibi. Çiftlik işçilerinin gözetiminde kendi yatağımda uyumama izin vermekten gayet memnundu, ta ki bara gideceğimi duyana kadar. Eđer böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Daha önce sormadığına pişman olmasını sağlayacağım.

"Hiç gitmek isteyip istemediğimi düşündün mü? Süslenip püsleneyeceğim, biraz eğleneceğim, rahatlayacağım, sana bir gece izin vereceğim. Ayrıca Jacky kazandı, yani gidip kutlama yapmam gerek."

Ne tür bir yarışmayı kazandığını bilmiyorum ama bu konu ne burada ne de orada önemli.

"Peki... ya bu gece şehre gelirse?"

"O zaman beni korumaya yemin etmiş yarım düzine veya daha fazla adamla birlikte olacağım. Sanırım iyi olacağım."

"Tamam." İçini çekti. "Gidip eğlenmeye bak."

Durun. Bu kadar mı? En azından ufak bir tepki bekliyordum. Ama bunun yerine uzanıyor, elimi hafifçe sıkıyor ve hızla kaybolan gün ışığına karışıyor. Peşinden koşabilirim ama koşmuyorum.

Tam yirmi beş dakika sonra, Red'in kamyonetinin ön koltuğunda Red ve Denny'nin arasında sıkışmıştım, Sundial ve Colt ise arkadaydı.

Colt omzuma dokundu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, Filly."

"Teşekkürler. Güzel bir elbise giymek ve ruj sürmek için iyi bir bahane bekliyordum."

Buz mavisi mini elbisemin eteğini düzeltiyorum. Kendini beğenmişlik olsun diye söylemiyorum ama kısa boyu, bağcıklı askıları ve sırt dekoltesiyle bronzlaşmış yaz tenime harika görünüyor. Buraya geldiğimden beri ilk kez destekli sütyen giyiyorum, bu da kızlara canlılık katıyor. Erkeklerden gelen iltifatlar güzel ama tek düşünebildiğim Austin'in beni güzel bulup bulmayacağı.

Wells Canyon ne kadar küçük olsa da, bar şaşırtıcı derecede kalabalık. Dışarıda birkaç kişi dolaşıyor, sigara içiyor ve ılık gece havasında takılıyorlar. Biz geçerken hepsi

Jacky'yi tebrik ediyor. Anlaşılan kasabada Jacky'nin bir şey kazandığının farkında olmayan tek kişi bendim. Ve belli ki Denny bunun önemli bir şey olduğunu abartmıyordu.

Öyle büyük ki, içeri girdiğimizde barmen bize birer bedava tekila shot'ı veriyor. Altın rengi sıvı, orman yangını gibi mideme iniyor ve Long Island Iced Tea ile devam edene kadar midemde kalıyor.

"Kızım, bu bizim sadık barmenimiz Dave." Denny beni barın arkasındaki yakışıklı, fit vücutlu, ellili yaşlardaki adamla tanıştırıyor. "Ve bu da Cass."

Sevimli sarışın garson yanımıza sokuldu. "Bu kadar güzel bir kızla birlikte olmana imkan yok, Denver Wells. Seni henüz çok iyi tanımıyor olmalı."

"Biliyor musun Cassidy Bowman, eğer binmek istiyorsan, diğer kızları benden korkutmaya çalışmak yerine sorabilirsin." Denny birasından bir yudum aldı. "Bu Cecily, çiftlikte çalışıyor. Sanırım bu gece benimle eve gelmiyorsun, değil mi Filly?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu hayatta olmaz, Denny."

"Gördün mü Cass? Kalbim sadece sana ait."

"Ah, eminim." Bana doğru eğilmeden önce hafifçe ensesine vurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum Cecily. Sanırım bu çocukları kontrol altında tutuyorsun ama eğer tutamazsan, beni sustur."

"Bir tur daha lütfen." Denny gözlerini kırpıştırarak ona baktı, o da orta parmağıyla karşılık verdi. "Seni seviyorum Cass!"

"Peki, siz ikiniz?" Denny'yi dürterek, onun ve Red'in arasından geçerek Wells Çiftliği'nin diğer kovboylarının dolu olduğu masaya doğru yürüdüm.

"Ah, hayır. Hayır, birlikte büyüdük. Arkadaşlıktan öte değiliz ama onu kızdırmayı seviyorum."

Red homurdandı. "Ayrıca Dave onun babası, bu yüzden ona dokunmak, bu kasabanın tek barına tekrar girememek anlamına geliyor."

Cassidy birkaç dakika sonra masamıza elinde birkaç shot ile geliyor ama içki dudaklarıma değdiği anda pişman oluyorum. Austin'le içtiğim birkaç bira dışında aylardır hiçbir şey içmedim. Dilim televizyon cızırtısından karıncalanıyor ve kafam normalden daha dolu, daha sulu hissediyor.

"Dans etmek ister misin, Filly?" Colt elimi tutup beni dans pistine sürüklüyor. Aman Tanrım, sarhoşum. Ayakta olmam bunu daha da belirginleştiriyor.

Colt bizi ahşap döşeme tahtaları üzerinde döndürürken, ben başım dönene, terleyene ve inanılmaz derecede susayana kadar birbiri ardına klasik bir country şarkısı çalıyor. Kol kola bara doğru yürüyoruz ve bir sonraki Long Island'ım su gibi akıp gidiyor. Red, ahşap bar tezgahına yaslanmış, ben de şakayla karışık kızıl saçlarının arasından eski, siyah kovboy şapkasını kapıyorum.

"Olmaz, Kızım." Şapkanın siperliğini kavrayıp sarhoşluğumdan kurtardı. "Şapkamı takarsan, buradaki herkes bu gece benimle eve geleceğini sanacak. Şapkayı tak, kovboy gibi sür."

"Kahretsin. Tamam... şey, özür dilerim ama hayır teşekkürler."

"Öyle düşünmüştüm." Birasını alıp köşedeki masamıza doğru yürüyor. Colt da beni dans pistine geri sürüklüyor.

İçiyorum, country şarkıları dinleyerek kıcımlı sallıyorum ve şehrin dört bir yanından rastgele erkeklerle flört ediyorum, bana iki adım atmayı öğretmelerine izin veriyorum. Tüm bunlar reddedilmenin acısını hafifletmeye yardımcı oluyor ama hiçbiri Austin'ı aklımdan tamamen çıkarmaya yetmiyor. Çok kibar, tatlı kovboylardan içki kabul etmek, görünüşe göre nazik kovboylardan hoşlanmadığımı hatırlatıyor. Ben somurtkan, huysuz, kovboylardan hoşlanmıyorum. Özellikle birinden.

Sessiz, loş ışıklı banyoya adım attığımda, tanıdık bir sarhoş kız dürtüsüyle dolup taşıyorum.

Ona mesaj at.

Austin

Yarı uykuluyum ve erkeklerin ona bakmasına yardım etme planımdan vazgeçmediğim için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar korkak olmasaydım, en başta burada kalmak isteyip istemediğini sorardım. Çiftlik işçilerini işin içine katmadan önce. Ve belki de sorsaydım, şu anda benimle olurdu, başka erkeklerle The Horseshoe'da içmek yerine. Onun gibi kokan, onun gibi hissettiren bir yatakta, içim sızlayarak ve kendimden başka suçlayacak kimsem olmadan yalnız olmazdım.

Cep telefonumun tekrarlayan sesi beni irkiltir ve cihazı elime aldığımda midemde bir çukur oluşur.

Cecily: Keşke burada olsaydın

Cecily: Ya da keşke orada olsaydım. Her iki durumda da. Neden kalmamı sağlamadın?

Cecily: Bu gece seninle kalmamı sağlasaydım sana neler yapacağımı bildiğini sanmıyorum.

Cecily: Ya da biliyorsun ama sen kocaman bir bebeksin.

Demek sarhoş. Anlaşılan çok sarhoş. Ve muhtemelen azmış, bu da midemi bulandırıyor. Ama eğleniyor ve orada konuşabileceği kaç erkek olursa olsun bana mesaj atıyor.

Her şey yolunda, değil mi? Onu bırakmak kötü bir karar değildi, değil mi?

Austin: Birileri eğleniyor, anlıyorum. İyi misin?

Cecily: Daha eğlenceli bir şey yapmayı düşünebilirim

Cecily: *birisi

Aletim bu kinayeyi anlamak için hiç vakit kaybetmiyor. İnce, pamuklu boxer'ıma karşı nabız gibi atıyor. Şimdi de ona burada benimle kalmasını rica etmediğim, yalvarmadığım için kendime çok kızgınım. Konu ona gelince, hatalarımın sınırı yok.

Austin: Bunu, birkaç tane fazla içtiğin için söylüyorsun.

Cecily: ya da gerçek olduğu için

Cecily: Seni istiyorum

Austin: evet?

Mesajı gönderirken kot pantolonumu giyip kapıdan çıkıyorum bile.

Cecily: Ama umurunda değil. Sanırım bu gece kendime dokunmam gerekecek.

Cecily: ya da belki şimdi yaparım... banyoda başka kimse yok

Cecily: Söz veriyorum seni düşüneceğim.

Aman Tanrım. Hayatımda hiç çiftlik işçileriyle bara gitmeyi dilememiştim. Onu azgın ve her istediğini yapmaya hazır erkeklerle çevrili hayal etmek, beni toprak yolda hız sınırının çok üzerinde, kasabaya doğru sürmeye itiyor. Başkasının kollarına düşmeden önce oraya varabilmek için Tanrı'ya dua ediyorum. Onun dışarı çıkması konusunda yaygara koparmamanın doğru karar olduğunu düşünmüştüm; her şeyi eski sevgilisinin yapacağını düşündüğümün tam tersi şekilde yapmaya çalışıyorum. Ama belli ki bu yanlış karardı.

Onun benimle kalmasını sağlamalıydım.

Austin: Sıkı dur canım. Geliyorum.

Cecily: Bu bizi ikimiz yapıyor

Cecily: Seni düşünürken çok ıslanıyorum

Cecily: Keşke bana yardım etmek için burada olsaydın.

Hiçbir şekilde mümkün değil.

Onu arıyorum ve sesli mesaja yönlendiriliyorum; bir dakika sonra, kalp çarpıntılarım ölümcül bir hal almadan hemen önce geri arıyor. Hafifçe geveleyerek söylediği merhabanın fonunda, bas sesinin boğuk sesi yankılanıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye patladım bıkkın bir iç çekişle. Penisim kot pantolonumun fermuarına rahatsız edici bir şekilde bastırılmış, başparmaklarım direksiyonda durmadan ritim tutuyor, onun cevabını bekliyordum.

"Bilmek istemez misin?"

Açıkça.

"Sevgilim-" Sessiz, nefesli bir inlemeyle sözüm bölündü. Kahretsin. O sesi bizzat duymak için neler vermezdim.

"Cecily, yemin ederim." Nabzım hızla atıyor ve yola odaklanmak giderek zorlaşıyor. "Bana ne yapıyorsun Şehirli Kız?"

"Şaka yapıyorum Austin. Bir bar tuvaletinde kendime dokunacağımı mı sanıyorsun?" Sarhoş bir şekilde telefona kıkırdıyor. "Ama sonunda dikkatini çekmek için bunun gerekeceğini kim bilebilirdi ki?"

"Ah, dikkatimi çektin."

"Gerçekten bunu yaptığımda seni aramamı ister misin?"

"Gerek yok. Şahsen orada olacağım."

Birkaç dakika sonra, kamyonetimi tamamen durmadan önce park konumuna getirip bar kapısından öyle bir hızla geçiyorum ki, herkes bana doğru bakıyor. Denny'nin yüzü beni görünce asılıyor. Dürüst olmak gerekirse, normalde burada olmamın tek sebebi baskı altında olmam, bu yüzden muhtemelen büyük bir acil durum olduğunu düşünüyor.

"Neler oluyor?" diye sordular Red ve Denny her iki taraftan yaklaşırken.

"Cecily bana mesaj attı. Onu arabayla bırakmaya geldim," diye bağırdım yüksek sesli country müziğinin arasından.

"Her şey yolunda mı? Onu en son gördüğümde eğleniyor gibiydi," diyor Denny.

Red bana cevap veriyor: "Ah, eminim her şey yolundadır. Son birkaç gündür bu durumdan etkilenen tek kişiler siz değildiniz, Den."

"Ahhh, tam zamanı." Denny'nin eli omzuma vurmak için kalkıyor ve onu gördüğüm için etkisini hissetmiyorum bile.

Küçük bir kasaba barı için fazla güzel görünen kısa, mavi, fırfırlı bir elbise giymişti. Ama Cecily, küçük bir kasaba barı için fazla güzeldi. Hiç umursamadan, dans ederken Colt'un onu döndürmesine izin veriyor ve elbisesi bronzlaşmış bacaklarının üzerinde dönüyordu. Bu kadar güzel ve kaygısız görünürken onu rahatsız etmem mümkün değildi. Bunun yerine bir bar taburesine oturup izliyordum. Her dönüşte çıplak sırtının parıltıları ve hafif bir göğüs dekoltesi gözüme çarpıyordu. Başka bir adamla böyle dans etmesini izlerken muhtemelen içimde dayanılmaz bir kıskançlık duygusu olmalıydı, ama Colt'a bakış şekli, gözlerinin beni tek bir bakışta parçalara ayırmasına hiç benzemiyordu.

Ayrıca, bu gece onun tamamen benim olduğunu kanıtlayacak mesajlarım var.

Ve o, hâlâ nefes nefese ve Colt'un söylediği bir şeyden gülerek yanıma geldiğinde, şapkamı başına koyup herkese gösteriyorum.

"Şapkayı tak, kovboyu sür... değil mi?" Sırıltısı çarpık, gözleri alkolden donuk ve sesi boğuk. "Red, şapkasını çalmaya çalıştığımda bana bu kuraldan bahsetmişti."

"Çok sarhoşsun." Zaten devirmeyi başardığı şapkayı düzeltiyorum.

"Öyleyim. Bu başımın belada olduğu anlamına mı geliyor?" Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kucağıma oturuyor ve kolunu boynuma doluyor.

"Sen baş belasısın, Şehirli Kız. Hadi gidelim buradan."

"Ya gitmek istemezsem?" Nefesindeki tekilanın tadını alabileceğim kadar bana doğru eğildi. Kalçaları bana doğru dönerek, mükemmel kıcıyla aletim arasında ateşli bir sürtünme yarattı. "Gerçekten bana sahip olmama izin mi vereceksin? Bana şaplak mı atacaksın?"

Karanlık bar aydınlatması için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü yanaklarımın ne kadar sıcak olduğunu düşününce ne kadar kızarmış olduğunu tahmin edebiliyorum. "Şimdi bana fikir vermeye kalkma."

Elimi tutup karnına yerleştirirken, kalçalarıyla gizlice daireler çizmeye devam ediyor. Kulağına sessizce inliyorum. "Durmalsın."

"Neyi durduracağım?" Kirpiklerini masumca kırıştırdı.

Sikim, kolalı kottan kurtulmak için yalvararak, sıkı kıcına sıkıca bastırıyor. Onu yumuşak ellerinde, sıcak ağzında veya -Tanrım- sıkı amında hissetmek için can atıyorum. Bunu düşünmeye devam edemem, yoksa lanet olası pantolonuma boşalırim. O tam bir baştan çıkarıcı ve ben neredeyse pes etmeye hazırım.

"Neyi bırakayım Austin? Penisini sertleştirmeyi mi bırakayım? Belki de istemiyordumdur."

Tanrım yardım et, inanılmaz derecede aptalca bir şey yapacağım. Sarhoşluğu beni osmoz yoluyla etkiliyor olmalı.

"Elbisenden içeri elimi soksam seni ne kadar ıslak bulurum, canım?"

"Bunu öğrenmek ister misin?"

Evet. Tanrım, evet. Ama talihsiz bir mantık sesi bana onun sarhoş olduğunu hatırlatıyor. Buraya geldiğimde birkaç kadeh viski içmeliydim ki, bu işe bulaştığım için bu kadar vicdan azabı çekmeyeyim. Çünkü şu anda ne yapıyorsak ona gerçekten meraklıyım.

"Ee? Dikkatsiz ol canım." Bana cüretkâr bir gülümsemeyle bakıyor. Bar loş ışıklı, rahatsız edici derecede gürültülü ve kimse ne yaptığımıza dikkat etmiyor gibi görünüyor. Belki hafif bir dokunuş yeterli olur... Elim tutup uyluğunun iç kısmına kaydırıldığında kalbim hızla çarpıyor, benim yerime

karar veriyor. Beni ne kadar çok istediğini hissetmek için külotuna kadar inmeme gerek yok. Daha ona dokunmadım bile ve bu, uyluğundan aşağı doğru akıyor. Benim için ıslak olduğunu bilmek beni daha da sertleştiriyor.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Siktir," diye fısıldadım boynuna doğru. "Seni bu kadar ıslatan ne, güzelim? Penisimi içinde mi hayal ediyordun?"

Elimi esneterek parmak uçlarım ıslak iç çamaşırına zar zor değdi. Bu, hayatımın açık ara en ateşli, en pervasız anıydı.

"Lanet olası haftalardır, Austin."

Dişlerim omzuna saplanıyor. Sınırlı bir kısıtlamam var ve şu anda bunu deniyor. Parmaklarımı biraz daha kaydırıp külotunun altına soksam, içine girsem ve hassas klitorisini ovuştururken yüzündeki ifadeyi görsem. Tüm bunları yapsam, çok ileri gitmiş olurum. Onu tam burada, barın ortasında becermek zorunda kalırdım.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Tatlı tatlı gülümsüyor, sanki sikilmek için yalvarmıyormuş gibi. "Dans eder misin, Kovboy Değil?"

Elim yavaşça geri çekiliyor ve beni ne kadar sertleştirdiğini gizlemek için kot pantolonumu kaydırıyorum. "Şehrin en iyi dansçısı, Şehirli Kız."

"En iyi kovboy, en iyi dansçı... kanıtla."

Kolumu gövdesine doladım, ayaklarını yapış yapış bar zemininden kaldırdım ve ona birçok şeyi kanıtlamak için onu dans pistine sürükledim. Cecily'yi kendime çekip elimi beline yerleştirdim. Sallanırken, dönerken ve eğilirken saçları şapkamın altında savruldu; onu ayakta tutacağıma tamamen güvenmişti. Bana baktığında gözlerini kısmasına neden olan bir gülümseme, kalbimin elbisesindeki fırfırlardan daha hızlı çarpmasına neden oldu. Kabul ediyorum, biraz paslandım. Bir country barda en son iki adım attığımdan beri birkaç yıldan fazla zaman geçti ama Cecily fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Şarkılar arasında onu sıkıca tutuyorum, hala bar sohbetlerinin sesleriyle sallanıyorum.

"Elbiseyi beğendin mi?" Gülümseyerek bana baktı. "Beğenmeni umuyordum."

"Evet. Her halinle güzelsin." Ve -sanırım- hiçbir şeyle daha da güzelsin.

Göğsüme doğru dönüyor ve dudakları dudaklarımda. Ellerim beline dolanıyor, biri sırtından yukarı doğru çıkarak onu kendime doğru çekiyor. Dilim dudaklarını aralıyor, ağzını keşfederken ve onu içime çekerken tatlı alkolün tadına bakıyorum. Onu ayaklarından kaldırıyorum, onu bu kalabalık bardan uzaklaştırıp gerçekten benim yapmak için can atıyorum. Yarın hatırlayacağını düşünseydim, tam olarak bunu yapardım.

Şarkı üstüne şarkı, iki adım ve çizgi dansı yapıyoruz, kalabalık dans pistinde öpüşmek için bolca mola veriyoruz. Şehirdeki herkes bizim hakkımızda konuşacak ve dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Muhtemelen küçük kasaba dedikodularına malzeme olmaktan daha çok heyecanlandırıyor. Herkesin onun benim sevgilim olduğunu bilmesini istiyorum.

Red omzuma hafifçe vurdu. "Hey, patron. Sanırım Den ve ben eve gitmeye hazırız?"

"Evet, Red. Bu gece onu yakaladım." Belini daha sıkı kavriyorum, Cecily'nin o ani tepkisinin alkolün reflekslerini uyuşturmasından değil, bana güvendiğinden kaynaklandığını umarak aptalca bir şekilde. "Biz de eve gitsek iyi olur."

Cecily surat asıyor ama Red ve Denny'yi otoparka kadar takip ediyoruz. Bar müziğinin bası ayaklarımızın dibindeki çakıllarda yankılanıyor ve sonunda alkol, kızarmış yiyecek ve ter gibi kokmayan derin bir nefes alıyorum.

Yolcu koltuğuma özensizce tırmanıp botlarını çıkarıyor. Parmakları sarı saçlarını tarayıp rahat bir nefes veriyor. "Tanrım, bilmiyorum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

Cevap verme fırsatım olmadan, hâlâ bir dereceye kadar sarhoş olduğunu gösteren bir gevezelikle tekrar konuşmaya başladı. "Neden dışarı çıkarken benimle kavga etmedin? Ah, doğru ya. Kendine bir gece geçirmek istiyordun ve bu da

benden kurtulmanın kolay bir yoluydu. Ne aptalım. Aramızda bir şey olacağını sanıyordum, sonra da sen bir aptal gibi suskun kaldın."

Kamyon, kasabanın tek dur işaretinde gereğinden çok daha uzun süre rölantide kalıyor. Gözlerimi ondan ayırıp yola odaklanamıyorum. Sözleri şu anda başımın büyük belada olduğunu ima etse de, hiç de kızgın görünmüyor.

Ne saçmalıyor bu?

"Senden kurtulmak istemedim. Gitmek istediğini söylemiştin."

Gülüyor. "Hayır, hayır, hayır. Bu gece kesinlikle seninle olmak istiyordum ama sen gitmeme izin verdin. Kate'in tavsiyesine uydum; teknik olarak KJ'yi unutmaktan bahsediyordu, senden değil. Anlamıyorum. Öpüştük, güzel bir öpüşmeydi ve aramızda bir şeyler olduğunu düşündüm. Sonra şefkatli bir erkek arkadaş gibi davranıp uyumama izin verdin ve bana kahvaltı hazırladın. Beni bütün gün görmezden gelip ilk fırsatta beni kardeşine satmaya çalıştın. Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum ama sanki artık beni istemiyormuşsun gibi hissediyorum."

Saçmalık. "Bu doğru değil. Seni çok istiyorum. Hem de çok. Ama özellikle yasal olarak evliyken, sana baskı yaptığımı hissetmeni istemiyorum."

Ayrıca, ödüm kopuyor. Son birkaç gündür gerçekmiş gibi hissettiğim için çok korkuyorum, üstelik onunla seks yapmadan önce. Zaten çok derinlere battım.

Austin, boşanmanın bu kadar çabuk gerçekleşmemesinin tek sebebi yasal olarak evli olmam. Ama onunla işim bitti. Seninle sevişmek istiyorum. Tamam mı? Anladın mı? İşte bu. Bana baskı yapıyorsun." Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Bunu şu lanet olası sistemlerimizden çıkarmak istiyorum çünkü seni becermek istemiyormuş gibi davranmak çok yorucu. Öyleyse becer beni, kahretsin. Seninle seks yapmak için sana güvenmem gerekmiyor - aman Tanrım."

Küçük konuşması beni tahrik etmeli. Beni taş gibi yapmalı ama bunun yerine midemde bir çukur, göğsümde bir çatlak

yaratıyor. Vücuduma kemik kıran, kalp durduran bir vahşilikle vuruyor.

"Hepsi bu mu?" O kadar sarhoş ki yarın bu konuşmayı hatırlayacağından şüpheliyim - en iyisi her şeyi açıklayayım. "Bir rebound mu istiyorsun yoksa başka bir şey mi? Çünkü yavaştan almak için elimden geleni yapıyorum - sana zaman vermek için. Seninle gerçek bir ilişki istiyorum, beni korkutsa da. Seni rahatsız edebilecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyorum. Ama kahretsin, tek istediğin başka birinin altına girerek kocanı unutmaksa, bana haber ver. Bana bir rebound adama ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin, tatlım. Eğer senin için hepsi buysa, günlerce beni düşünmeden tek bir kasını bile kıpırdatamayana kadar seni becereceğim ve sen onun adını bile hatırlamıyorsun."

"HAYIR."

"Hayır, ne?"

"Hayır, mesele bu değil. Onu unutmak için seni kullanmayacağım. Sen benim toparlanma adamım değilsin." Ne kadar karanlık olsa da eli orta konsoldaki elimi buldu. Parmaklarımızı geçirip sıktı. "Bu noktada beni herkesten daha iyi tanıyor olabilirsin ve ben sadece... görmezden gelinmek istemiyorum. Yeterince görmezden gelindim ve senin farklı olacağını düşünmüştüm..."

Sesi titriyor ve direksiyonu sıkıca kavrayarak, son anda omzuna doğru eğilip yanağından süzülen ilk gözyaşını yakalamak için uzanıyorum. Göğsümdeki çatlak, onu üzdüğümün sorumlusu olduğumu bilerek kocaman açılıyor.

"Ağlama canım. Lütfen. Kalbim kırılıyor."

"Özür dilerim," diye özür diliyor, pembe yanaklarındaki ıslaklığı silerek. Tanrım, özür gerektirmeyen şeyler için ne kadar sık özür dilediğinden nefret ediyorum. Daha da kötüsü, hayatındaki birinin ona özür dilemesi gerektiğini hissettirmiş olmasından nefret ediyorum. "İçtiğimde ağlarım. Bu aptalca, unut gitsin."

Avuçlarını gözlerinin üzerinde gezdirerek gözyaşlarını etkili bir şekilde siliyor, aynı zamanda etrafa maskara sürüyor. Bu

onu sevimli, sarhoş bir rakun gibi gösteriyor.

"Seni görmezden geldiğimi düşünmeni hiç istemedim, yemin ederim. Seni görmezden gelmek imkânsız. Buraya geldiğin günden beri öyle - inan bana, denedim. Seni yol kenarında gördüğüm anda seni görmezden gelme umudum kayboldu. Seninle ilgili her şey beni daha önce hiç olmadığı kadar telaşlandırıyor - konu sen olunca kafam allak bullak oluyor. Durumu gerektiği gibi idare edemediğimi biliyorum ve üzgünüm."

Parmak eklemleri hafifçe yanağıma değiyor, sert sakallarına sürtünüyor. Sonra dudakları karanlıkta benimkileri buluyor, sanki ağızlarımız mümkün olduğunca sık birbirine bağlanmak için yaratılmış gibi mükemmel bir şekilde birbirine oturuyor. Tercih ettiğim içki olmasa da, dudaklarından tekila içmekten her zaman keyif alırım.

"Bu gece yatıya kalabilir miyim?" diye fısıldıyor çekinerek. Sanki gerçekten hayır diyeceğimi düşünüyormuş gibi. Kalıcı olarak taşınmayı isteyebilir, ben de bu gece şifonyerimin yarısını onun için boşaltabilirim. Zaten en başından beri kendi kulübesine dönmesini hiç istememiştim. Yapmam gerektiğini düşündüğüm her şeyi yapmakla o kadar meşguldüm ki.

"Benim yatağım senin yatağındır canım."

"Mmm. Harika bir yatağımız var." Ben yola geri dönerken başını pencereye yasladı. "Şehre kadar geldiğini biliyorum çünkü sana müstehcen mesajlar gönderdim... bu yüzden toparlanmaya çalışıyorum. Ama kahretsin, bitkinim."

"İlk mesajdan itibaren seni almaya gelmeye hazırlanıyordum, sarhoş olmandan faydalanmak için değil. Ama ayıkken benimle böyle konuşmak istersen, seni dinlemeye hazırım."

Cümlemi bitirmeden önce hafifçe horlamaya başlıyor. Yüzü cama dönük, şapkam ise başının yan tarafından eğri bir şekilde sarkıyor. Yoldaki her virajda yavaşlıyor, çukurlardan elimden geldiğince kaçıyor ve araba yoluna girdiğimde, parlak ahır ışıklarından kaçınmak için daha uzun yolu

seiyorurur. Bu kadar sakin görünürken onu uyandırırururur mümkün değil.

Yolcu kapısını yavaşça aralayıp, düşmesin diye elimi dikkatlice içeri sokuyorum. Onu kollarırurda tutarak karanlık patikada yürüyorum. Kapı tokmağıyla uğraşırken, o kıpırdanırur, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırur ve başını çenemin altına sokacak şekilde bana doğru kıvrılırur. Yerırurde donup kalırururur, yerleşmesini bekledikten sonra yatak odama geçip onu yavaşça yatağa yatırırururur.

Sarhoş olmasına rağmen makyajlı ve vücudunu saran bir elbiseyle uyumak isteyeceğinden şüpheliyim. Gizlice banyoya gidip bir yüz havlusunu ıslatırururur, sonra geri dönüp şifonyerırurden bir tişört ıkarırururur.

"Sevgilim, selam." Saçlarını yüzünden ekirurur. Kıpırdanırur bile. Beni görmezden gelirur olma ihtimaline karşı, "Yatmaya hazırlanmana yardım edeceğim, tamam mı?" diye ekliyrurur.

Beklendiği gibi cevap vermirur. Bu kız  l  gibi uyuyur. Sıcak bezle g zlerırurdeki bulaşırurmuş maskarayı silmeye başlıyrurur. Eli bir kez kalkırur ve beni tembelce savururur, sonra vazgeçip yastığının altına saklanırur. Uzaktaki banyo ışığının parıltısı altında çalıştığım için makyajının temizlendiğinden olabildiğince emin olduktan sonra, yanırurda duran tiş rte bakırurur. Aklıırurdan milyonlarca çelişkili düşünce geirur.

Belki elbise ona yakışır.

Ama pek de rahat olacağa benzemirur.

Uyurken üstünü değiştirmek ürkütücü m ?

Onu daha önce sutyen ve i amaşırıyla görmüştüm... Hatta daha önce yarı çıplak vücudunu benimkine bastırırurmuştu.

Sonunda pes edip elbisesinin askılarını omuzlarından geirirurur ve uyandığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dikkatle izliyrurur. Dar elbiseyi vücudunun üzerinden aşaağı doğru çekerken bir şeyler mırıldanırur. Başırurımı kaldırdığırurda, gözleri yarı açık ve bana bakırur.

"Bu elbiseden başka bir şey giydiğinde daha rahat edebileceğini düşünmüştüm," diye hemen kendimi savundum.

Başını sallayıp kalçalarını kaldırarak soyunmamı bitirmeme yardım ediyor. Baş deliğini aramak için tişörtü kaptığımda, sutyeninin kopçasını hızla açıp yere fırlatıyor.

Aman Tanrım. Yutkunup gözlerimi hemen kaçırıyorum çünkü loş ııkta bile bu gece planladığımdan çok daha fazlasını görebiliyorum. Buna sinirli olduğum söylenemez.

"İşte bir tişört." Gömleği körü körüne uzatıyorum, hafifçe sallayarak onu almaya teşvik ediyorum.

"Böbürlenme. Bakabilirsin... ya da dokunabilirsin." Sesinde hafif bir mizah var. Sarhoş Cecily çok tehlikeli. "Beni görmezden gelmeyeceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamak için bir an duruyorum. "Sevgilim, seni kesinlikle görmezden gelmiyorum. Sadece annemin beni yetiştirdiği saygılı adam olmak için elimden geleni yapıyorum, tamam mı?"

"Üh, hiç eğlenceli değil." Tişörtü başından geçirip yorganın altına giriyor. "Hey, Aus?"

"Evet?"

"Bir hediyem var." Yüzünde uykulu bir gülümsemeyle kapalı yumruğunu uzatıyor, ben de refleks olarak açık avucumu ona doğru uzatıyorum. Küçük, buruşturulmuş dantelli bir iç çamaşırı Cecily'nin elinden benimkine düşüyor ve hafifçe kıkırdıyor.

Aman Tanrım, cehennemde. Keşke bu gece ben de sarhoş olsaydım. O zaman birlikte kötü kararlar verebilirdik.

"Siktir et kadın. Bu gece gerçekten beni korkunç bir şey yapmaya zorluyorsun, değil mi?" Penisime hücum eden tüm kanla, şu anda akıllıca kararlar alabilmem küçük bir mucize. "Ne kadar güzel olsan da ve güneş doğana kadar seninle sevişmek istesem de, sana sunabileceğim en fazla şey sarılmak."

Sinirlenerek inliyor.

Başını öpüyorum, saçları burnumu gıdıklıyor. "Bir dakika uyanık kalabilir misin? Hemen su ve ibuprofenle döneceğim."

Elbette ki yapamaz. Bir dakika sonra, yan tarafına kıvrılmış, ellerini yanağının altına sokmuş, huzur içinde uyuyordu. Derin, yavaş nefeslerinin rahatlatıcı sesine ve yatağımdaki vücudunun sıcaklığına rağmen uykuya dalamadım. Uyuyamadım çünkü burada yatarken, ona bakarken, bu bataklığın ne kadar derininde olduğumu fark ettim. Kendime hissetmeyeceğime söz verdiğim tanıdık bir duygu orada, dilimin ucunda oturuyor, çıkıp itiraf etmemi bekliyordu. Anlaşılan, kendime bunun işe yaramayacağını kaç kez söylesem de - burada kalması gerektiğini hissetmediği anda gidecekti. Onu tuttuğumda ve öptüğümde, korkularımın hiçbirisi önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi.

Derin bir rüyanın içindeyken Cecily, tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Kıçını bana doğru yaklaştırıyor ve yastığa adımı mırıldanıyor. Beni rüyasında görüyor. Zifiri karanlık odada gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve gürültülü kalp atışlarım sessizliği dolduruyor. Elmacık kemiklerinin üzerinde uzanan uzun kirpiklerine, gülümsediğinde gamzeleşen yanağının yumuşak kısmına ve alnının hemen üzerindeki küçük çiline bakıyorum.

Kahretsin.

Sanırım ona aşık oldum.

Cecily

"Dün gece söylediğim veya yaptığım, potansiyel olarak utanç verici saçmalıkları bilmek istemiyorum." Sanki beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi kahve kupamı sıkıca kavriyorum. Işıklar çok parlak ve kahve makinesi bile çok gürültülü. Patronla platonik olarak yatmanın bir avantajı varsa, o da bugün işe gitmemek.

"O zaman mesajlarını silmek isteyebilirsin canım. Ve biraz su iç." Başımın tepesini öpüyor. "Bana ihtiyacın olursa, ofisimde olacağım. Tamam mı?"

"Burada ölüyor olacağım ve eğer bir gün bu koltuktan kalkabilirsem Beryl'i görmeye gideceğim."

"Lütfen ölmemeye çalışın." diye sesleniyor kapıdan çıkarken.

Yarım saat daha kahvemi yudumladıktan, tekila shot'larıma pişman olduktan ve dün gecedan kalma yarım kalmış anıların yavaş yavaş geri dönmesinden sonra, zavallı kıcımlı koltuktan sürüyerek kalktım. Duşa girdiğimde, ibuprofen, iki büyük bardak soğuk su ve diş fırçayla üç tur sayesinde kendimi çoktan önemli ölçüde daha iyi hissediyordum. Komodinin üzerinden telefonumu aldım, evden çıkacak kadar gaza gelmemi sağlayacak bir şarkı

listesine ihtiyacım vardı ki, Austin'in mesajlarımı silmemi söyleyen sesi beni sohbet geçmişimi açmaya teşvik etti.

Kahretsin. Ona gönderdiğim her şeyi okurken tüylerim diken diken oluyor. Dün gece ona rastladığımı belli belirsiz hatırlıyorum ama bu bambaşka bir şey.

Gerçi... o da bu işe meraklı görünüyordu.

Hâlâ sarhoş olmalıyım ki, sil tuşuna basmak yerine kendimi dün geceki sohbeti sürdürürken buluyorum. Tekila vücudunuzda ne kadar kalıyor?

Cecily: Şimdi bana yardım etmek ister misin?

Zili sonuna kadar açıp duşa giriyorum ve soğuk suyu saçlarımdan akıtıyorum. Saç derimdeki his, baş ağrımın son damlalarını da dindiriyor ve telefonumun sesini kulaklarımdan akan suyun üstünde zar zor duyuyorum. Duş perdesinin arkasından uzanıp elimi havluya kurulayıp telefonu açıyorum.

Austin: Neyle? İyi misin?

Kesinlikle hâlâ sarhoşum. Olmak zorundayım. Ayık ve akli başında Cecily, elimdeki el duş başlığının fotoğrafını ona gönderecek cesareti asla bulamazdı. Ama buluyorum.

Cecily: Bunu kullanmalı mıyım yoksa bunun yerine yardım etmek mi istiyorsun?

Eğer biri kırsal kesimdeki çocukların aptal olduğunu söylerse, ona Austin Wells'i takdim ederim. Çünkü o da durumu anlıyor ve otuz saniye içinde cevap veriyor.

Austin: EVET, yardım etmek istiyorum

Austin: Yemin ederim şaka yapmıyor olmalısın. Bana beş dakika ver. Beryl'den kurtulmam gerek.

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine, yazma baloncuklarının sonraki iki dakika içinde dört kez belirip kaybolmasının tadını çıkarıyorum.

Austin: Lütfen bunun ciddi olup olmadığını bana söyleyin.

Cecily: Gerçekten bunu kendin öğrenmeme riskini mi alacaksın?

Austin: Lanet olası bir kasını bile oynatma.

Tam zamanında, birkaç dakika sonra ön kapıdan içeri daldığını duydum. Çimlerin üzerinden ve patikadan aşağı doğru koştuğunu hayal edebiliyorum. Buraya bu kadar çabuk geldiğine göre inanılmaz hızlı hareket etmiş olmalı. Yumruğu kapıya iki kez vuruyor, sonra kapı hızla açılıp duvara çarpıyor.

"Sevgilim, son zamanlarda benimle uğraşmaktan keyif mi alıyorsun, yoksa yine içmeye mi başladın bilmiyorum. Şu anda ciddiysen lütfen söyle."

Duş perdesinin arkasından ona bakıyorum. Kızarıyor ve hafifçe rahatsız görünüyor, ama aynı zamanda dizginlenemeyen heyecanını bastırmakta zorlanıyor gibi.

"İçeri gir ve öğren." Sesim titriyor, yüz yüze seksi ve cesur olmakta çok daha zorlanıyorum. Ama kahretsin, dün gecedan hatırladığım bir şey varsa, o da onu ne kadar çok istediğim. Austin saygılı ve nazikti elbette - her zaman sorumluluk sahibi olan. Sonunda istediğini elde ettiğinde neler olacağını görmek için can atıyorum.

"Çık dışarı. Blöf yapmıyorsan, seni yatağa götüreceğim ve bunu doğru yapacağım."

Evet, kulağa daha hoş geliyor aslında. Bu duş, bacaklarımı rahatça tıraş etmem için bile yeterince büyük değil. Seks en iyi ihtimalle zor olurdu. Duş perdesinin arasından bir havlu uzatıyor, ben de dışarı çıkmadan önce havluyu vücuduma gevşekçe sarıyorum. Austin'in eli belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve alnını alnıma yaslıyor. Pantolonundaki

zaten sertleşmiş çıkıntıyı avuçlayıp bu konuda ne kadar ciddi olduğumu ona hissettiriyorum.

"Siktir." Derin bir nefes aldı. "Tamam o zaman."

Havlu ayaklarımızın dibine düşüyor ve küçük bir adım geri çekilip beni baştan aşağı süzmeye başlıyor. Daha önce beni seksi hissettirdiğini düşünmüştüm ama dudağını hafifçe ısırıp gözlerini vücudumda gezdirmesi başımı döndürüyor.

"Haftalardır bunu hayal etmeye çalışıyorum ama sen hayal edebileceğimden çok daha güzelsin."

Göğsüm inip kalkıyor, bakmayı bırakıp dokunmaya başlamasını çaresizce bekliyorum. Elleri her yerde ihtiyacım var. Parmaklarımı kemer halkalarına geçirip, çaresiz gözlerimle buluşarak ona doğru bir adım atıyorum. Eli ensemden tutup çıplak bedenimi kendine doğru çekiyor ve ben bir an donup kalıyorum. İkimiz de hissediyoruz ve zaman duruyor. Kalbim midemdeki çukura kadar batıyor, beni kırık bir nesne gibi iteceği anın bu olmasına hazırlıklıyım.

"İstediğinin bu olduğunu söylemeni duymaya ihtiyacım var. Hiç şüphen olmadığını," diye mırıldandı, kelimeler arasında boynuma yumuşak öpücükler kondururken. Vücudu bana daha da yaklaşıyor ve ben ona doğru eriyorum, çaresiz bir arzuyla doluyum. "Durmamı söyle, yoksa seni yatağımıza alıp sevişeceğim. Seni zevkle, zevkinin her anını sonuna kadar yaşayarak geçireceğim."

Yatağımız.

Austin eklemleriyle çenemi okşuyor ve ellerinin arasında oyuncak gibi kalıyorum. "Sana her baktığımda hayal ettiğim her şeyi yapacağım."

"Bana bakmayı çok seviyorsun," diye düşünüyorum, omzumu öperken. Bunu düşündüğünü bilmek, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

"Bakmak istediğim tek şey sensin. Sadece sen." Dudakları dudaklarıma değdi ve ağzım hafif bir iç çekişle aralandı. "Ne istediğini söyle bana."

Dudaklarının köprücük kemiğime doğru hareket ederkenki şefkatinden nefesim kesilmiş bir halde, "Bunu istiyorum. Seni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Sonra vücudu benimkine degecek şekilde geriye doğru yürüyorum, dün gecedan ve bu güne kadar her gün biriktirdiğim tüm cinsel enerjiyle öpüşüyorum. Sırtım duvara çarptığında, kalın uzuvları pantolonunun üzerinden bana baskı yapıyor. Midemde tanıdık bir sıcaklık düğümleniyor ve gömleğinin düğmeleriyle çılgınca uğraşıyorum. Ona dokunmam gerekiyor. Ellerim göğsünde ve omuzlarında geziniyor, gömleği itiyorum. Aç bir adam gibi dokunuşumu içine çekiyor ve dudaklarını boynumun aşağısına doğru sürüklüyor. Kollarında inleyen bir enkaza dönüşene kadar hassas tenimi ısırıp emmek için duruyor.

"Sana karşı nazik olacağım," - dilini meme ucumda gezdirdi ve ben de saçlarını kökünden çekiştirip kalçalarını sert penisinin hatlarına doğru yuvarladım - "ta ki sen istemediğin ana kadar. Kontrol sende, tatlım."

Kendimi hiç kontrol altında hissetmiyorum.

Elleri belimden aşağı doğru inerken dili önce göğüslerimin kıvrımına, sonra karnıma, sonra da kalça kemiğimi kaplayan ince deriye doğru yol alıyor. Dişlerimin arasından serin havayı içime çekiyorum ve o olduğu yerde donup kalıyor.

Austin ayağa kalkıp yüzümü sıcak, nasırlı ellerinin arasına aldı. "İyi misin? Durmamı ister misin?"

"Hayır." Onu kendime çekiyorum. Bir erkeğin dokunuşunu şu anki kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama onu aynı anda her yerde görme arzusuyla doluyum. "Bunu istiyorum. Bazen nasıl gerildiğimi görmezden gel, tamam mı? İstediğim son şey kırılmış hissetmek."

Tekrar çömelip kalçamda irkilmeme neden olan noktayı öptü. "Kırık değilsin."

Sertleşmiş eli, uyarılmanın ve duş suyunun birbirine karıştığı iç uyluğumda nazikçe gezinirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Dili ıslak teninde gezinirken göğsünde hafif bir homurtu duyuluyor.

"Yatak odasına, hemen." Ayağa kalkıp kalçamı kavrayıp beni havaya kaldırdı. Tepki olarak ona tutundum, kollarımı boynuna, bacaklarımı da gövdesine doladım. Kemer tokasındaki soğuk metal, bizi odaya götürürken bana sürtündü ve klitorisime değen her sarsıntıda bacaklarımın daha da sıkışmasına neden oldu.

Sessizce inlememe neden olan şeyi fark ettiğinde gülümsedi. "Tokam seni tatmin etmeye yetiyorsa, dilimi hissedene kadar bekle."

Dikkatlice yatağa yatırıldığım anda, keşfi devam ediyor. Saldırgan öpücükler, nazik ısırıklar ve vücudumun neredeyse her santimini belli belirsiz yalamalar. Sert ve tatlı hislerin bir araya gelmesi, nefes nefese kalmama, sanki uyuşturulmuşum gibi yumuşak yatağa yığılmama neden oluyor. Üzerime buharlı bir sis çöküyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, dikkatini tekrar dudaklarıma çevirerek. Şu an içinde bulunduğum savunmasız durum göz önüne alındığında, tuhaf bir soru gibi görünüyor.

"E-evet." Boynumu öpmek için eğilirken kalçalarımı ona doğru salladım. "Neden?"

"Dün gece sana söylemiştim, yavaş yavaş ilerliyorum. Bana güvendiğinden emin olmam gerekiyor. Bunun eski sevgilini unutman için tek seferlik hızlı bir sevişme olmasını istemiyorum ve sana zarar verebilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Aman Tanrım, şimdi KJ'yi düşünmemi sağlayacak zaman değil. Tabii ki Sahra'dan daha kurak olmamı istemiyorsa.

"Austin, eğer onun hakkında çeneni kapamazsan." Çenesini parmaklarımın arasına alıp sıkıca kavradım. "Sana güveniyorum. Seni istiyorum."

Boştaki elim göğsünden pantolonunun çıkıntısına doğru iniyor ve dokunuşum kot pantolonunun üzerinden penisini takip ederken titrek bir nefes veriyor. Kemerini çözmek için hızla çabalıyorum, öpücüklerim vahşileşiyor. İkimiz de nefes almıyoruz, cesurca elimi pantolonunun içine, boxer'ının

altına sokuyorum. Kamyoneti kesinlikle hiçbir şeyi telafi etmiyor. Başparmağım başının etrafında dönerken, iniltisi ağzımda düğümleniyor, ucundaki boncuk boncuk uyarılmanın arasından kayıp aşağı doğru yayılıyor.

"Başka aptalca bir şey söyleyecek misin?" Dudaklarına doğru gülümsedim.

Başını hayır anlamında sallayıp vücudumu tekrar öpüyor. Zeki adam. Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Gözleri beni yatağa sabitlerken avuçları uyluklarımda kayıyor. Dokunuşunun altında titriyorlar ve onları sıkıca ayırarak açık, bekleyen, çaresiz vücudumu içine alıyor. Bacaklarımdaki ıslaklığa yavaşça bir parmağını kaydırırken omuzları gevşiyor, sanki bana dokunmaktan başka bir şey yapmadığı için gayet memnunmuş gibi. Bu arada, ona olan ihtiyacım acı verici. Yüzü onu yalvaran noktaya o kadar yakın ki, vücudum içgüdüsel olarak ona doğru sallanıyor. Baskı, rahatlama, herhangi bir şey için çaresizce. Beni parmaklarıyla ayırıyor, sıcak nefesinin hassas cildimde esmesine izin veriyor. Elektrik akımlarının uğultusu, dilinin klitorisimle hafif bir temas kurmasıyla kalçalarımın onun altında sarsılmasına neden oluyor.

Aman Tanrım.

Kahkahaları vajinamda titreşince bunu yüksek sesle söylemiş olmam gerektiğini anladım. Nazikçe yerleştirilmiş yalamalar ve öpücükler arasında gözleri parlıyor, beni tahrik ediyor. Her hafif dokunuşu beni daha da huzursuz, aç ve ona karşı daha da şehvetli kılıyor. Parmakları ıslaklığın üzerinde kayıyor ve buna karşılık sırtım sertçe kavisleniyor.

"Çok ıslak ve güzelsin." Sesi her zamankinden daha derin ve muhtaçtı. Sözlerinde merak ve arzu vardı. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Austin'in dili içime girdi ve ilkel içgüdülerinin onu ele geçirmesine neden olan bir inilti çıkardım. Gözleri karardı, gözbebekleri tamamen büyüdü ve bakışları vücudumda dolaştı. İki parmağı içimde santim santim ilerledi ve hemen

kıvılcımları orman yangınına dönüştüren noktaya doğru kaydı. Aynı zamanda dili klitorisimde hızlı daireler çizdi. Parmaklarım koyu renk saçlarına kenetlendi; yataktan fırlamamak için çekiştirip kavırıyordum. Derinlerimin derinliklerindeki o yozlaşmış his dışında hiçbir şey düşünme yeteneğimi kaybediyordum.

Tam zirveye ulaşacağım sırada yavaşlıyor. Tatlı öpücüklerle ve tüy kadar yumuşak bir dokunuşa geri dönüyor. Başını tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Lütfen," diye sızlandım. "Çok yakıным."

"Söz veriyorum, bu heyecana değecek. Seni tatminsiz bırakmayacağım. Parmaklarıma, dilime, sonra da tekrar penisime boşalacaksın."

Sert elleri kalçalarımı sertçe kavırıyor. Beni tekrar yutuyor ve coşkulu iç çekişim onun gürleyen iniltisiyle buluşuyor. Sadece sesi bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyor. Onun da benim kadar keyif aldığını bilmek her şeyi çok daha tatlı kılıyor. Beni tekrar tekrar oraya götürüyor ve sonra, dünyayı sarsacak bir orgazm olacağını hayal edebileceğim bir noktaya çok yaklaştığında duruyor. Tekrar başlamadan önce, tenimin her yerine sessizce, özür dileyen öpücükler kondurarak pişmanlık duyuyorum.

Bıkkınlıkla iç çektim. "Bunu bana kendim yaptıracaksın."

"Çok sabırsızım. Burada geçirebildiğim her dakikayı mutlulukla geçiriyorum. Aceleniz ne?" Parmakları iç duvarıma bastırıp aşağı doğru sürükleniyor, kalçalarımı yalvarırcasına yataktan yukarı kaldırıyor. Çarşaflara tutunup beni yere sağlam basacak her şeye tutunurken inlemem odayı dolduruyor.

Austin küstahça bir gülümsemeyle parmaklarını çekip ağzına sokuyor. Koyu gözlerinde arzu dolu bir ifade belirliyor. Şiş ve aşırı hassas klitorisim beklentiyle zonkluyor. Bana dokunmasını istemiyorum. İhtiyacım var.

"Mükemmel bir tadın var. Hayatımda yediğim en tatlı şey." Parmakları girişimde gezinirken vücudumda bir titreme

oluştu ve parmaklarındaki parıldayan ıslaklığı bir kez daha yaladı. "Nazik olmayı bırakmaya hazır mısınız?"

"Nazik mi davranıyordun?" Gözlerim sanki kafamdan fırlayacakmış gibi. Ne planladıysa korkuyorum, meraklanıyorum ve çok heyecanlıyım.

Austin'in sakalı hassas iç bacaklarımı tırmalıyor ve sakallarımı başının etrafına kapatıyorum. Ne istediğimi biliyorum. Bu sefer, istediğimi elde edene kadar onu bırakmayacağım.

Ön kolları dizlerimi ayırdı ve bana baktı. "Uslu bir kız gibi bacaklarını açık tut. Spermlemlerle yüzümü ıslatırken seni izleyebilmen gerek. Boğ beni, tatlım."

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı ama titreyen bacaklarım arasındaki ıslak sıcaklığa bir de bu ekleniyor. Tek yapabildiğim, yumuşak bir "Tamam," diye inlemek.

Yumuşak yatak bedenimi okşuyor ve her şefkatli dokunuşta daha da derine batıyorum. Bir erkekle yaşayabileceğimi hiç düşünmediğim her şeydi bu; hiç bu kadar ilgilenildiğimi hissetmemiştim. Sevildiğimi. Gözleri benimkilere kayıyor, koyu kirpiklerinin arasından bakıyor, rahat olduğumdan emin olmak için beni ölçüyor.

Dilinin klitorisime tekrar girdiğini hissettiğimde vücudum anında titriyor ve parmakları içime, sadece en sevdiğim vibratörün yapabileceği bir şekilde sürtünüyor. Yatakta çırpınıyorum ve tırnakları beni aşağıda tutmak için uyluklarıma saplanıyor, tüm gücüyle orgazmımı uzatıyor. Vücudumdaki tüm kaslar kasılıyor ve geri inerken bile durmuyor. Dili hassas klitorisimin üzerinde gezinmeye devam ederken, artçı şoklar bacaklarımı onun kavrayışı altında şiddetle titretiyor.

"Austin," diye haykırıyorum. Yatakta bir erkeğin adını sayıklayan tiplerden hiç olmadım ama hiçbirini beni bu kadar sertleştirmemişti.

"Mmm." Sesinin bana çarpması damarlarımda yeni bir arzu dalgasının yayılmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye sızlandım. "Daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum."

Geri çekilip gözlerimin içine baktı ve "Bir tane daha. Bana bir tane daha ver canım. Yapabileceğini biliyorum. Tanrım. Bunu düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptım - seni orgazma ulaştırırken tadın ve vücudunun altımda kıvrınması. Artık sana sahip olduğuma göre, bunun asla bitmesini istemiyorum." dedi.

Parmakları bir kez daha içime girdi ve kendimi şiddetle onun penisi olmasını dilediğimi fark ettim. Ona bir tane daha verebileceğimden emin değildim ama başka seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. Başparmağı klitorisimi okşadı ve çığlık atmamak için dudagımı ısırdım. Beni tekrar zirveye çıkarırken, tek istediğim onun tarafından doldurulmaktı. Bir olduğumuzu hissetmek. Şu an benimkinde yarattığı etkinin aynısını onun vücudunda da yaşamak. İkinci orgazm sert ve hızlı bir şekilde geldi, o da elinin yanında istikrarlı bir ritimle agresifçe yaladı. Tırnaklarım omuzlarında gezindi, ayaklarım kramp girdi ve dilinin son bir darbesiyle kasılırken sıcak sıvı içimden aktı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı bacaklarımın arasından. "Bütün gün ağzımda olman için neler vermezdim."

Saçlarını kökünden çekiştirip yüz yüze gelene kadar yukarı çektim ve bacaklarımın arasından soğuk bir hava akımı gönderdim. Şu an gözlerinde ne varsa, sonsuza dek her gün görmek istiyorum. Ağzımı harap ediyor ve dili dudaklarımı ayırırken onu ne kadar çok istediğimi tadabiliyorum. Beni ne kadar çok istediği, kot pantolonuna sıkıca bastırıldığı kaya gibi sert penisinden belli oluyor, boğuk bir iniltiyle bana sürüyor. Belinden çekiştiriyorum, kıyafetlerinin önümden çekilmesini istiyorum. Her şey, hava bile, çok büyük bir engel. Yıllardır hiçbir erkek beni çılgınca çaresiz hissettirmedi ve artık tek bir an bile dayanamıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. "Ve bunları çıkarmam gerek."

Ayağa kalkıp pantolonunu yere düşürdü ve ben de hızla doğruldum, ama bunu yaptığımda başım rahatsız edici bir şekilde hafif ve başım dönüyordu. Tam karşıya odaklanarak parmaklarımı boxer'ının beline geçirdim ve penisi serbest kalana kadar çektim. Kalbim göğsümde gürültülü bir şekilde çarpıyor, durgun ve nemli havada yankılanıyordu. Onu içimde hissetme ihtimaliyle ağzım aniden sulandı. Aşağı uzandı, iki sert pompayla kendini baştan sona okşadı ve ucunda bir damla daha ön sıvı birikmesini sağladı.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ona bakıp "Şimdi seni tadabilir miyim?" diyorum.

Yüzünde acı dolu bir arzu ifadesiyle hafifçe kıkırdadı. "Beni gerçekten öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Kalçalarını kavrayarak öne doğru kaydım ve penisinin tabanından ucuna kadar yaladım, dilimi penisinde parıldayan tuzlu sıvının üzerinde gezdirdim. Onu ağzıma aldım ve ikimizden de şaşkınlıkla kısık, boğuk bir inilti yükseldi. Ucunu sertçe emdim ve sonra, santim santim, ağzımı kaldırabildiğim kadar doldurdum. Düşündüğümde daha geniş açtığımda yanaklarımda sıcaklığı ve çenemde donuk bir acı hissettim. Nefes nefese inlemeleri ve bastırılmış solukları beni daha fazlasını almaya teşvik etti.

Elim testislerini avuçlamak için aşağı iniyor ve o da refleks olarak öne doğru atılıp penisini boğazımın arkasına saplıyor. Bu beni öğürüyor. Hayranlıkla ona bakarken gözlerimde yaşlar birikiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde bayıldım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve özür dilercesine saçımı okşayarak geri çekildi.

"Özür gerektirmeyen şeyler için özür dileme." Kendi sözlerini ona sırtarak geri attım. "Tekrar yap. Lütfen."

Ağzımı onunla doldurup burnumdan sertçe nefes veriyorum. Saçlarımı yüzümden itip nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Aman Tanrım, çok güzelsin - her zaman, ama özellikle şu anda, ağzındayken, sikimi."

Yavaşça ilerliyor, dibe vurmaya bile yaklaşmıyor.

Dilim onun üzerinde kayarken ağzımı tekrar konuşabilmek için serbest bıraktım. "Kendini tutmayı bırak. Tekrar yap, dedim."

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Yapmayacaksın, söz veriyorum. Durman gerekirse seni tokatlarım. Şimdi, lütfen bir kereliğine bırak ve ağzımı, can attığını bildiğim şekilde sik. Sana güveniyorum... Kendine izin ver."

Austin derin bir nefes verip parmaklarını saçlarıma doladı, başımı sıkıca kavradı. Ellerim kalçasını kavradı, onu kendime doğru çekti. Çaresiz. Muhtaç. Ne oldu bilmiyorum. Oral seks yaptım ama bu? Daha önce yaptığım bir şey değildi bu, yapmayı beklediğim bir şey de değildi ve doyamıyorum. İsteddiği her şeyi, bana vereceği her şeyi. Onu ve daha fazlasını istiyorum.

Tüm vücudu titreyerek boğazımdan aşağıya doğru daha da ilerledi.

"İşte bu. Beni sonuna kadar götür - daha derine... sik."

Kalçaları öne doğru sallanıyor, göğsümün derinliklerinden boğuk bir inilti yükseliyor. Tamamen çözülüyor. Austin'in açık ara en sevdiğim yanı bu. Bu vahşi, evcilleşmemiş, tutkulu adamın beni hissizleştirecek şekilde becermesini istiyorum.

"Penisimin boğazına takılmayı sevmeni beklemiyordum ama güzel ağzının konuşmaktan daha fazlasına yaradığını biliyordum." Güçlü ve sessiz biri için, kesinlikle müstehcen konuşmaların hayranı. Buna kızmıyorum. Sözleri her seferinde klitorisimde titremelere yol açıyor.

Dilim ucunun üzerinde geziniyor ve o sıcıyor. Yanaklarım çökük, dudaklarım penisinin başındaki vakumu yüksek bir sesle kesene kadar yavaşça geri çekiliyorum. "O zaman iyi kullansan iyi olur," diye sataşıyorum. Sonra onu tekrar içime alıyorum. Yavaşça. Penisinin shaftının etrafında nefes alıp yutkunarak. Saçlarımı yumruğunun içine alıp, doğaçlama bir atkuyruğu yapıp sallanan başımla aynı anda hareket ettirirken ben de testislerine masaj yapıyorum.

"Siktir git... Tanrım." Aniden geri çekildi ve ben de dudaklarımı yalayıp dilimdeki tuzluluğun tadını çıkardım. Göğsü inip kalktı. "Hayır, henüz boşalmıyorum. Önce mükemmel amının penisime sarıldığını hissetmem gerek."

Şifonyerine doğru yürüyüp bir prezervatif çıkarıyor. Prezervatifi penisinin uzunluğu boyunca yuvarlayıp yatakta üzerime doğru eğilirken, bir köpek gibi ağzından salyalar akararak ona bakıyorum. "Fikrini değiştirmek için son şansın. Eğer bunu istemiyorsan-"

Alaycı bir tavırla sıırttım. "Austin Wells, o fikri aklından çıkar. Seni istiyorum. Sana bunu daha kaç şekilde gösterebilirim?" Çenesini tutup onu göldeki ilk öpüşmemizi hatırlatan yavaş bir öpücük için kendime çektim. Sıcak nefes ve ortak uyarılma, dilimle ağzını keşfederken birbirine karıştı. Bacaklarımın arasına uzanıp, ıslak parmaklarımı dudaklarına götürmeden önce bir an kendimi parmakladım. Beni tattığında, elimden yumuşak bir inilti yükseldi.

"Gördün mü?" diye sordum. "Islaktım, hepsi senin için. Daha önce hiç kimseyi senin kadar arzulamamıştım ve yemin ederim ki bunu istiyorum. Lütfen Avustralyalı. Bana ver."

Başka bir şey söylemeden, girişime bir çentik atıyor, ucunu klitorisime sürüyor ve ben inliyorum. İçimde bir şey, herhangi bir şey hissetme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Beni yalvartmaktan zevk aldığına eminim; son yirmi dört saatte bu teoriyi destekleyecek yeterli kanıt kesinlikle var. Yavaş ve lezzetli bir hareketle beni etrafında gererken, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Aman Tanrım." Boğuk iniltisi kalın havayı yardı. Sert penisinin ucu hariç her yerini geri çekti, sonra daha güçlü bir şekilde geri bastırdı, beni gıdım gıdım doldurdu ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkardı.

Aman Tanrım. Yüzündeki aç ifade, ayak bileklerimi kalçalarına dolamama, onu vahşi bir boğa gibi mahmuzlamama neden oluyor. Her pompalayışında gözlerinde biriken zevki izlemekten kendimi alamıyorum.

Ayak bileğimi kavrayıp omzuna doğru kaydırıyor ve kalçaları bana çarpıyor. Daha da derine, daha da derine, ta ki dibe vurana kadar. Açgözlü ve açlığı, ciğerlerimdeki havayı boşaltan güçlü hamlelere dönüşüyor.

"Bak, etrafıma ne kadar da iyi uyum sağlıyorsun, mükemmel."

Bacaklarını tırmalayıp onu olabildiğince derine itiyorum. Bana her şeyi ve hatta daha fazlasını ver.

Beni tam ortadan ikiye böl.

Elinin topuğu uyluğumun arkasına bastırıyor. Daha derine ve daha sert bir şekilde sürüyor, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi beni beceriyor. Pervasız ve sonunda istediğini alıyor ve ben buna bayılıyorum. Tüm vücudum yastık gibi yatağa daha da gömülüyor, yumuşak yatak örtüsündeki her bir lif karıncalanan tenimde kayıyor. Başparmağı klitorisime değiyor, itme hareketleriyle uyumlu bir şekilde yumuşak daireler çiziyor, ta ki ısırduğım yorgana çığlık atana kadar.

"Austin, ben—" Cümlem kendi gırtlaktan gelen inlememle kesildi.

"Boş ver canım. Bıraktığını hissetmek istiyorum. Bana geldiğinde çok güzelsin."

Sıcak bal, etrafında paramparça olurken beni tepeden tırnağa eritiyor. Austin öne doğru eğiliyor, içeri girip çıkarken kulağımı ve boynumu öpüyor. Saç diplerinde ter damlaları birikiyor ve hamleleri daha da özensiz, çılgın ve çaresiz bir hal alıyor. Titreyen pazılarına sıkıca tutunuyorum ve birkaç saniye içinde boşalmasıyla üstümde dağılıyor. Dudakları alnıma yapışırken vücudu bir anlığına kaskatı kesiliyor, sonra yavaşça gevşeyip içimde eriyor. Terden kayganlaşmış göğüslerimiz birbirine yapışıyor, nefes nefese kalıp yaşam mücadelesi veriyoruz. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Nefesi tenimde sıcak ve düzensiz.

"Bu... inanılmazdın." Omzumu öpüp yanıma, yatağa uzandı, vücudumu onunkine bastırdım. Hâlâ ten tene temas özlemiyle bacaklarımı tembelce gövdesine doladım.

"Bunu hayatımın geri kalanında her gün yapabilirim."

"Sen burada olduğun sürece, bunu gerçekleştirmekte hiçbir sorun görmüyorum."

Burada olduğum sürece mi? Hiçbir yere gitmeyi planlamadığıma onu inandırmak için daha ne yapabilirim? Austin'in gitmemi istediği hissine kapılmıyorum. Daha çok, bunu insanlardan beklemeye başlamış olması. Sanırım babasının gitmesinin de bununla bir ilgisi var. Savannah'ın da.

İzleniyor olma hissi tüylerimi diken diken ediyor ve başımı çevirdiğimde tam olarak bunu görüyorum: Austin bana eğlenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Hayal mi kuruyorsun?"

"Öyle bir şey işte." Yüzünü okşadım ve yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Ben sadece seni tekrar duşa sokmamız gerektiğini söyledim."

"Hareket edebileceğimi bilmiyorum." diye inliyorum. "Beni burada ölüme terk etmeniz gerekebilir."

"Seni en son bir yerde ölmeye bıraktığımda, bir saatten kısa bir süre sonra neredeyse duş başlığıyla yer değiştiriyordum. Seni henüz gözümün önünden ayırmalı mıyım bilmiyorum."

"Artık gerçek bir anlaşma yaptığım için, yerini başkasının alma tehlikesi sıfır." Gülüyorum, ona daha çok sarılıyorum, böylece başım göğsüne rahatça yaslanabiliyor. Kalp atışları kulağımda gümbürdüyor. "Bütün gün burada kalabilir miyiz?"

"Maalesef bugün biraz iş yapmam gerekiyor, yoksa birkaç hafta içinde nakliye olmadan birkaç yüz baş hayvanımız olacak."

şehirli, aptal yanımda bunun illa ki kötü bir şey olmayacağını düşünüyor. Düşünsenize, Austin'la seks yapmak yüzlerce hayat kurtarabilir. Ama işler böyle yürümüyor ve bu çiftlikte çalışan yanımda bunu biliyor. Wells Çiftliği'nin para kazanma yolu bu. İnsanların tabaklarına yemek nasıl geliyor? Hatta, başımı sokacak bir çatım olmasının yolu bu.

Yatağın yanındaki saate bakmak için kıpırdanıyor. "Ve iki saat içinde kesinlikle kaçıramayacağım bir toplantım var."

"Toplantı mı? Şehirde mi?"

"Evet, bu... şey, avukatlarla ilgili bir çiftlik meselesi." Elimi tutup beni oturtuyor. "Neyse, boş ver. Gel de yıkan."

Ondan sonra duşa giriyorum ve o da vücudumu sabunla köpürterek, masaj yaparak ve tepeden tırnağa nazikçe yıkayarak vakit geçiriyor. Onu öpüyorum, ellerimi saçlarında gezdirip ılık suyun altında bedenlerimizi birleştiriyorum. Hayatım boyunca hiçbir erkek bana bu kadar değer vermemişti. Ve ağlamaya başladığımda kendimi tutamıyorum.

"Sorun ne?" Parmakları çenemi yukarı kaldırarak gözyaşlarıyla dolu bakışlarımın onunkilerle buluşmasını sağladı. "Ağladığında kalbim kırılıyor."

"İyi gözyaşları. Ben sadece... Daha önce hiç böyle bir şey yapan bir erkek görmemiştim." Alt dudağım titriyor ve başparmağı hafifçe okşuyor. "Teşekkür ederim."

"Sevgilim, en azından bir şey yaptığım için bana teşekkür etmeni duymak istemediğim gibi, bir boktan dolayı özür dilemeni de duymak istemiyorum. Şu anda seninle bu küçük duşta olmaktan daha çok olmak isteyeceğim bir yer yok." Tüm bunları en azından bir şey olarak görmesi şok edici. Gerçi erkeklerle olan geçmişim çok hayal kırıklığı yaratıyor; sanırım seksten sonra şefkat göstermek başkaları için normal olabilir.

Su duruyor ve bana bir havlu sarıyor. Düzeltme: Lüks, tereyağı gibi yumuşak, beyaz bir banyo havlusunu bana sarıyor. Omzumun üzerinden ona baktığımda, yüzünde kibirli bir gülümseme var.

"Havlu almak için tek başına 'kız mağazasına' mı gittin?" Sevincimi gizleme gereği duymadan, yumuşak kumaşı yanağıma sürterek sırtıyorum. Zihnimde canlandırdığım o halini seviyorum; kirli çiftlik kıyafetleri içinde, en kabarık banyo havlularını ararken koridorlarda dolaşıyor.

"Eh, sadece iki tane vardı ve sürekli çamaşır yıkamak istemiyorsak, daha fazla almam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden dün aldım. Kesinlikle önceki berbat olanlardan çok daha iyiler." Havlu kumaşı başparmağıyla yoklayıp etrafıma daha sıkı sardı. "Grileri kalmamıştı, bu yüzden beyaz aldım. Umarım sorun olmaz."

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Havluların üstünde. Ya da belki de ona nedensiz yere aşık olduğum gerçeğı yüzünden.

Austin

Cecily'nin eski sevgilisinin henüz ortaya çıkmamasını anlamakta güçlük çekiyorum. Her geçen gün tehdit mesajları gelmediği ve Wells Kanyonu'nda bir yabancının ortaya çıktığına dair hiçbir haber gelmediği için, daha rahat ve kaygısız görünüyor. Öte yandan, her zamankinden daha temkinliyim. Eğer o ilk mesajların geldiği gece ortaya çıksaydı, onunla kolayca başa çıkabilirdim. Şimdi, daha büyük bir şeyler planladığı için bu kadar uzun sürdüğünü hissetmeye başlıyorum. Vazgeçmiş olması mümkün değil.

Kesinlikle vazgeçmem.

"Nasılsın?" Denny ve Red'in çit paneline yaslanıp Jackson'ın yeni tayını nasıl koştüğünü izlediği yuvarlak ahıra yaklaşıyorum. Önümüzdeki birkaç yıl içinde remudaya katılacak.

"Biraz baharatlı." Red, üst korkuluktan bakıp yere tükürüyor. "Bunu kaldırabilecek biri varsa, o da Jackson'dır."

"Hiçbir zaman kolay olanı seçmiyor, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Hayır, karısına bak," diyor Denny.

Jackson bağılıyor: "Güzel melek karım hakkında saçma sapan konuşma artık."

"Bu sabah çikolatalı sütün sonunu içtiği için ona bağıran güzel melek." Denny sessizce gülüyor. "Eğer bir gün bir kız hamile kalırsa, umarım doğduktan sonra beni arar."

Red uzanıp hızla kafasının arkasına vurur. "Sen tam bir salaksın."

Yanlarına yaslanıp tayın, ortada bir sirk yöneticisi gibi davranan Jackson'ın etrafında geniş daireler çizerek koşmasını izliyorum. "Bu gece bensiz sığırları yükleme işini hâlâ halledebiliyor musunuz?"

"Sanki sana orada ihtiyacımız varmış gibi." Denny şapkasını düzeltiyor. "Tek yaptığın etrafta dikilip ihtiyacımız olmayan emirler yağdırmak."

"Hey, Jackson, sıradaki hamle Denny mi olacak? Sanırım biraz daha çalışması gerek," diye bağırıyorum kardeşime, o da gülüp hevesle başını sallıyor.

"Evet, içeri gel Den. Seni düzene sokayım."

"Sadece iri göğüslü sarışınlar tarafından kırbalanmayı tercih ederim, teşekkürler. Ya da ara sıra çılgın kızıl salılar." Red'e göz kırptı.

"Defol git." Red, Denny'ye tekrar vurmaya çalışır ama Denny tam zamanında eğilir.

Aman Tanrım. Bazen otuzlu yaşlarındaki adamlarla uğraşmak yerine gençlerle uğraşmak gibi geliyor. Tüm o aylaklıklara rağmen, daha sonra sığır taşıma araçları gelene kadar eyerlenmiş ve bekliyor olacaklarını biliyorum. Ve sorunsuz bir şekilde ykleyeceklerinden de eminim.

Cecily'nin yüzündeki ifadeyi görünce, bu yükü mezbahaya göndermem gerektiğinden bahsederken çiftlikten uzakta olmasının daha iyi olacağına karar verdim. Sığırları mezbahaya göndermek, bir sığır iftliği işletmenin en önemli unsurlarından biridir... ve belki de orada olmalıyım. Ama bu gece onu yalnız bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. Birçok yönden, çiftlik yaşam tarzına o kadar iyi uyum sağlamış ki, kırsalda doğup büyümediğini unutmak kolay. Ama masaya eti nasıl getirdiğimizi düşünürken gözlerindeki

yaşlar, Cecily'nin bir şehir kızı olarak yetiştirildiğinin açık bir hatırlatıcısı. Acı gerçeğe bir dahaki sefere yüzleşebilir.

"Sen ve Filly ne planladınız?" Denny bana abartılı bir şekilde göz kırptı ve kaburgalarıma dirsek attı.

"Araba sineması."

"Ah, orada çok güzel zamanlar geçirdim," diye düşündü Red. "Ama aslında tek bir film bile izlemedim."

Erkekler yokken onunla baş başa geçirdiğim birkaç günün muhteşem olduğunu düşünsem de, son birkaç hafta hayatımın en güzel günleriydi. Yanında uyanmak, her fırsatta onu öpmek, mutfakta şarkı söylemesini dinlemek, minik kutuda birlikte duş almak ve birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya dalmak. Sonsuza dek benimle olmayacak bir kadına sımsıkı ve hızla aşık olmam umurumda değil. Ya da en azından, mümkün olduğunca az yanımda olacağı ihtimalini düşünerek umursamamaya çalışıyorum. Beni istediği sürece evcilik oynamanın, onun karım olacağı bir geleceğin hayalini kurmanın tadını çıkarmak istiyorum.

Cecily boyalı kot pantolon ve dar siyah bir atlet ile yatak odasından çıktığında, ağzım açık kalıyor ve randevu planlarımıza "siktir et" demeyi düşünüyorum. Zaten onu izlemekle film izlemekten daha çok ilgileniyorum. Ağzım anında göğüs dekoltesine ulaşıyor ve yumuşak öpücüklerle göğüslerinin arasına yerleşiyor.

"Seni özledim," diye mırıldandım tenine karşı.

"Şu anda kiminle konuşuyorsun?" diye gülüyor.

"Sen, onlar, her şey."

"Seni ahıra doğru giderken gördüm, yarım saat kadar önce."

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp ellerimi her zamanki yerlerine, kışına koydum. "Birbirimizi uzaktan görmek, bunu yapabilmekle aynı şey değil."

Onu içime çekip pervasızca öpüyorum. Kot pantolonunu çıkardığında ne kadar harika görüneceğini hayal edince, penisim anında sertleşmeye başlıyor. Şehre gitmeyi atlasaydık, bunu şimdi yapabilirdim. Kalçalarını bana doğru hafifçe döndürerek inliyor ve bu inilti doğrudan penisime ulaşıyor.

Öpüşmeyi yarıda keserken kalçaları dalgın dalgın penisime sürtünmeye devam ediyor. "Hadi gidelim, aklıktan ölüyorum."

"Ben de." Alt dudağını ısırdım.

Sertleşmiş penisimi yumuşak bir gülümsemeye kavırıyor. "Sanırım çok farklı bir şey istiyorsun."

"Yanılmıyorsun." Kendimi ensesindeki saçlarla oynarken buluyorum. Vücudu kasılıyor ama buna rağmen çenesi boyunca uzanan o sert kası öpüyorum. Onu belirli şekillerde tuttuğumda veya çok hızlı hareket ettiğimde hâlâ ürküyor ama bunun olmadığını varsaymanın en iyisi olduğunu öğrendim. Dikkatini çekersem, kendi içine çekiliyor. Ve birkaç yavaş, şehvetli öpücük her zaman onu tekrar altımda eritiyor. "Kot pantolon ve botlarla bu kadar güzel görüldüğünde elimde değil."

"Neredeyse her gün giydiğim aynı şeyleri mi kastediyorsun?" Boynunun yanlarından aşağı doğru uzanan öpücüklerime doğru eğilerek gülüyor. Hızla atan nabzını emmek için kısa bir an duruyorum, nefesini kesiyorum. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek, kot pantolonumdaki sert şişkinliğe hiçbir fayda sağlamıyor. "Ve botlarımı umursamadığını mı sanıyordum? 'Birini gördün, hepsini gördün,' değil mi?"

"Sanki seni sadece o çizmelerle hayal ediyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum."

"Şimdi ne yapacağımızı biliyorum. Hadi, geç kalacağız." Avuçlarını göğsüme bastırarak beni geri çekti.

"Duş alayım, gidelim. Yoksa sen de katılmak ister misin?" Somurtkan yüzüne elimi uzatıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Keşke makyaj yapmadan önce gelseydin. Şansını kaçırdın canım."

Popoma şakacı bir şaplak atıp beni tek başıma duşa gönderiyor. Banyoya doğru on adımlık yürüyüş boyunca yüksek sesle homurdanıyorum, sonra hayatımın en hızlı duşunu alıyorum. Kalçalarımın bir havlu sarılı halde yatak odasına girdiğimde Cecily'yi yatağın kenarında otururken buluyorum. Normalde, birimiz veya ikimiz şu anda flörtöz bir yorum yapardık; ama havada belirgin bir gerginlik var ve gözlerinde görmeyi beklediğim heyecan yok.

Çenem elindeki telefona işaret ediyor. "Neler oluyor?"

"Tahmin et bakalım." Çantayı bana doğru uzatıyor ve derin bir nefes alarak onu bu kadar sarsan şeyin ne olduğuna bakıyorum.

Bilinmeyen Gönderen: Wells Kanyonu. Oradasın, değil mi Cecily? 2.000 kişilik bir kasabada saklanabileceğini düşünecek kadar aptalsın herhalde. Yakında görüşürüz karıcığım.

"Uzun süre hiçbir şey duymayınca gerçekten vazgeçtiğini düşündüm," diye mırıldanıyor.

Hiç bu kadar yanılmak istememiştim.

Önünde çömeldim, avuç içlerimi bacaklarına sürttüm. "Biliyorum, öyle yaptın ve keşke haklı olsaydın."

"Gitmeliyiz. Sinemaya geç kalıp gecemizi mahvetmek istemiyorum," diyor tekdüze bir sesle. Ağlamasını, çığlık atmasını, bir şeyler fırlatmasını bekliyorum... O kadar metanetli ki tüylerim diken diken oluyor.

"Saygısızlık etmek istemem canım, filmi boş ver. Artık gitmek istemiyorsan anlarım. Gecenin mahvolmayacağına söz veriyorum."

"Hayır, gitmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını burada saklanarak geçirmeyeceğim. Eğer beni bu gece bulursa, ne olaksa olsun. Ayrıca, bunu gönderdiğinde zaten yolda değilse, saatlerce buraya varamaz."

Onu burada tutmak çok daha kolay olurdu. Daha güvenli. Araziye kimin girdiği konusunda biraz kontrolüm var. Onu korumak için her zaman etrafta en az bir düzine çiftlik işçisi bulunur. Silahlar ve köpekler var, ayrıca kasabadan otuz kilometre uzakta, engebeli bir toprak yolda olmak, çoğu istenmeyen misafiri caydırır. Ama onu güvende tutmak ne kadar önemliyse, mutlu olmasını da o kadar çok istiyorum.

"Eğer eve dönmek istersen bana söyler misin?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Peki sana gitmemiz gerektiğini söylersem, beni dinler misin?" Parlak mavi gözlerine bakıyorum. "Yolda The Horseshoe'a uğrarız. Dave, bu gece etrafta koklayan biri olursa bana haber verir."

"Aus, özür dilerim. Bu sana haksızlık. Sürekli benimle ve benim dramlarımla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

Bacaklarını sıkarak dizini hafifçe öptüm. "Seninle uğraşmayacağım. Burada olmam gerektiği için buradayım. Bu işi birlikte çözmek istiyorum. Çünkü," -parmağım aramızda dolaşıyor- "aramızda olan bu şey buna değer. Sen buna değersin."

"Emin misin?"

"Canım, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Hadi ama, yoksa filmde önce yiyecek almaya vaktimiz olmayacak ve açlıktan öleceğim konusunda şaka yapmıyordum."

Saat sekizden kısa bir süre sonra vardığımızda, mahalledeki meyhane müdavimleriyle dolup taşıyordu. Kapıya yaklaşırken elini tuttuğumda, Cecily'nin avucunun terlemeye başladığını hissedebiliyorum. Onu suçlamıyorum. KJ'nin barda olma ihtimali var ve Cecily'yi tam ona teslim etmek üzereyim.

"Burada değil," diye fısıldadı kapı arkamızdan kapanırken. Tanrıya şükür. Güzel bir gece ve o bunu mahvetmek için burada değil. En azından henüz değil.

"Hey, Dave. Bir iyiliğe ihtiyacım var." Cecily'nin elini sıkıca tutarak ahşap bar tezgahına yaslanıyorum. Onun ortaya çıkma ihtimali sıfıra inene kadar onu bırakmaya razı olacağımı sanmıyorum.

"Austin. Cecily. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir adam buraya gelip Cecily'yi sorabilir. Buralarda o isimde biriyle hiç tanışmadığını varsay. Sonra bana mesaj at. Cass'e de aynısını söyle."

"Yapabilirim." Cecily'ye baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Ona güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bu arada, yaklaşık 1.90 boyunda ve kısa, koyu saçlı... şey, siyah bir Bentley kullanıyor. Buraya gelirse çok dikkat çekeceğinden eminim."

Cecily'nin kocasının nasıl biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama tanıdığım ve karısına vuran tek adam kısa boylu, tımbul ve sürekli saçını yıkaması gerekiyormuş gibi görünen biriydi. Beynim, karşımda tam olarak bu olduğuna karar vermişti. Benden 12 santim uzun ve evimden daha değerli bir araba kullanan biriyle değil. Cecily'yi geri isteyen ve onunla yattığımı öğrendiğinde kesinlikle ölmemi isteyecek bir adamla. Kahretsin.

"Peki, şey, şu eski sevgilin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" Kamyonete binip anahtarı çeviriyorum, düşüncelerim hızla kontrolden çıkıyor. "Jiu-Jitsu'da yarışıyor mu yoksa askeri eğitim mi almış? Öyle bir şey mi? Yoksa sadece savaş yolunda ilerleyen dev, silahlı bir adam mı?"

"Kıskanıyor musun, yoksa korkuyor musun?"

"İkisinden de biraz. Aslında Batman'le rekabet ettiğimi fark etmemiştim."

Gülerek başını koltuk başlığına yasladı. "Uzun boylu ve zengin bir aileden geliyor olması, etraftaki en iyi kovboy olmayan adamla boy ölçüşebileceği anlamına gelmez. Sert

adamlar, kontrolsüz saldırganlıklarını eşlerinden çıkarmak zorunda değiller."

"Neden senin teneke kutunun değerinin yaklaşık on katı değerinde bir araba kullanıyor?"

"Ah, arabayı kullanmamdan nefret ediyor. Belki senden bile daha fazla. Başından beri bir tartışma konusuydu. Çıkmaya başlamadan önce satın aldım ve kendime ait bir şeye ihtiyacım olduğu için sakladım. Beni işimden istifa ettirdi ve ev tamamen onun adına... hatta telefonum bile teknik olarak onundu. KJ hemen her şeyin "bizim" olduğunu söyledi ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Bana lüks bir araba da aldı ve ben onu kullanmayı reddettim."

Arabasını onun için elden çıkarmayı reddettikten sonra muhtemelen neler yaşadığını düşünmemeye çalışıyorum ve bir daha asla bu konuda bir pislik olmayacağıma dair içimden söz veriyorum. "Bu hafta sonu gelmezse, pazartesi sabahı cep telefonu dükkanına gidip sana farklı bir numara vereceğim, tamam mı?"

"O zaman bir sonraki hamlesini bilemeyiz."

"Şimdiye kadar sadece lafta kaldı ve bu seni strese sokuyor." Elinin üstündeki yumuşak teni öpüyorum. "Her iki durumda da seni güvende tutacağım."

Cecily kolunu benimkinin altına doladı ve yumuşak parmak uçları, açık hava sinemasına doğru beş dakikalık yolculuğumuz sırasında ön kolumun iç kısmını okşadı. Dokunuşu kalp atışlarımı sakinleştirip kaslarımı gevşetiyor. Yine de sinirlerim hâlâ biraz gergin.

Batman olsun ya da olmasın, her şeyi mahveden o olacak ve sonunda kızı ben alacağım. Bundan emin olacağım.

Kapısını açıyorum ve aşağıdaki çakılların üzerine atlıyor. "Çocukluğumdan beri açık hava sinemasına gitmedim. Bazen kuzenlerimle büyükannem ve büyükbabamın kulübesinde kaldığımızda giderdik. Buraya sık sık gelir miydin?"

Arka koltuktan battaniyelerle dolu kollarımla onu kamyon kasasına koydum ve birlikte geçici bir yatak hazırladık.

"Küçükken neredeyse her hafta. Pazar günleri hep çocuk filmleri gösterirlerdi. Ve ergenlik çağımda kasabada randevulaşabileceğim tek düzgün yer burasıydı... yani, evet."

"Sinemaya getirdiğin ilk kızın ben olmadığımı mı söylüyorsun?" Beni battaniye yığınının üzerine çekip kolumun altına yerleştiriyor. Sonra ağızma bir patates kızartması atıyor. "En azından araba sinemasında seviştiğin ilk kızın ben olacağımı söyle bana?"

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa yalan söylememi mi tercih edersin?"

Şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor, başını çenemle köprücük kemiğim arasındaki boşluğa gömüyor. Bu gece ona onu sevdiğimi söyleyeceğimi gerçekten düşünmüştüm. Ama kocasının tehdidiyle -bu kelime o pislikle bağdaştırıldığında sonsuza dek midemi bulandıracak- şehirde olduğu için beklemek zorunda kalacak. Ona söylediğimde düşüncelerinin bulanıklaşmasını göze alamam.

Filmin yirmi dakikasını bile doldurmadan ergenlik çağındaki çocuklar gibi davranmaya başlıyoruz. Boynumu usulca öpüyor ve bedenlerimiz ince battaniyenin altında birbirine dolanıyor. Dudaklarımız karanlıkta buluşuyor ve ben elimi tişörtünün içine sokarken onun sessiz iniltisi sert bir öpücükle bastırılıyor. Dilim ağzını keşfederken, penisim zonklayana kadar sürtünüyorum. Çılgın öpücükleri ve gezinen elleri, içinde olmanın acısını dayanılmaz derecede yoğun hale getiriyor.

Sert meme ucunu başparmağımla ovuşturuyorum ve iniltisi damarlarımda dolaşüyor. Sütyen takmayı atladığından eminim çünkü bunun olacağını biliyordu ve bu beni daha da vahşileştiriyor. Kız arkadaşım açık hava sinemasında onu okşamamı istedi. Eğilip gömleğinin üzerinden meme ucunu öptüm, sonra da dişlerimin arasında sıkıştırdım. Gömleğinin ince kumaşı ıslanıp meme uçları taş gibi sertleşene kadar ısırp emdim. Parmakları saçlarıma girdi, yüzümü göğüslerinin arasına soktu ve boğazımın derinliklerinden bir

inilti kopardı. Beni burada boğabilir ve inanılmaz derecede mutlu bir şekilde ölebilirdim. Sırf ona teşekkür etmek için hayalet olarak geri dönerdim.

Ellerim meme uçlarından beline ve karnının alt kısmına doğru kayıyor. Kot pantolonunun üzerinden kayıyorum, dokusu altındaki yumuşak, öpülesi tenden çok daha sert. Avucum amına bastırıyor, klitorisinin olduğundan emin olduğum yerin üzerinde yavaş bir daire çiziyor. Haklı olduğumu kanıtlamak için, sürtünmeye tepki olarak irkilip kulak mememi sertçe ısırıyor, hırıltılı nefesi boynuma sıcak hava üflüyor.

Ayaklarımdaki tüm kan yukarı doğru fışkırıyor, başımdaki kan kasıklarım doluyor. Hepsi kalçalarımın arasındaki boşlukta toplanıyor. Sonunda bana dokunduğunda o tatlı rahatlamayı bekliyorum.

"Tatlım, kot pantolonunun üzerinden beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum." Gülümsedim ve parmaklarımı bacaklarının arasındaki nemli kot pantolona bastırdım.

"Bu ikimiz de öyleyiz." Kot pantolonumun üzerinden aletini kavradı. "Madem araba sineması buluşmaları konusunda uzmansın, bunu nasıl halledeceğimizi söyle bana."

Uzman olmaktan çok uzağım. On yedi yaşındayken bir keresinde burada bir kızı parmaklamıştım ve açıkçası, pek de iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum. Ama bana göre, bu, o berbat eski sevgiliyi aklımızdan çıkarmak için harika bir yol. Film, gürültümüzün çoğunu bastırarak kadar gürültülü ve yakalanmamız ihtimaline karşı kuzenim kasabadaki tek polis. Kaybedecek hiçbir şeyim yok ve onun içinde olmak için çarpıcı, çaresiz bir ihtiyacım var.

"Burada seviştiğim ilk kız olmayabilirsin ama ilk seviştiğim kız olmak ister misin?" Önce onun kot pantolonunun, sonra da benimkinin düğmelerini açıyorum. Cevabının ne olacağını şimdiden biliyorum.

Gözlerinin beyazları gecede kocaman açılıp parlıyor. "Ciddi misin?"

"Ama sessiz olman gerek canım, bu senin en güçlü yanın değil." Elimi kot pantolonunun içine sokup şişmiş klitorisini parmağımla çevreliyorum ve tüm vücudu titriyor. Sanki söylediklerimi kanıtlamak istercesine, yüksek bir inilti çıkıyor ağzından. Avucumu ağzının üzerine koyup dudaklarının gevşemesini bekliyorum, sonra da çekiyorum.

"Bana iyi bir kız olabileceğini gösterene kadar pipimi alamayacaksın." Parmağımla tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, sonra içine kaydırıyorum, kendi arzu seslerimi kilitlemeye çalışıyorum.

Battaniyeden bir avuç alıp açık ağzına sıkıca bastırıyor, elim üzerindeyken kurallara uymaya çalışıyor. Vücudu benimkine sürtünüyor, kasları senfoni gibi kasılırken, vajinası dokunuşumla daha da ıslanıyor. Sırılsıklam ve bu çıldırtıcı. Keşke gizlice bacaklarının arasına diz çöküp tadını alabilseydim.

"Çok iyi gidiyorsun, güzelim," diye fısıldadım yumuşak amını okşarken, klitorisine sürtünerek boğuk bir inilti çıkardım. "Sessiz ol, istediğini bildiğim şeyi sana vereceğim."

Tamamen benim olduğuna inanamıyorum.

İki parmağımla tekrar içine daldırıp, klitorisini hafifçe okşayarak onu orgazma yaklaştırırken, uyarılmasını kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum. Eli telaşlı ve hızlı hareketlerle benimkine kavuşuyor ve birlikte, yaklaşan orgazmı bacaklarını titretiyoruz.

Ağzımı kulağına dayayıp fısıldıyorum: "İşte bu. Bu iyi hissettiriyor mu canım? Kimse bizi burada yakalamasın diye sessiz kalmaktan hoşlanıyor musun?" Boştaki elimle saçlarını okşuyorum ve o da sorularına hevesle başını sallayıp battaniyeyi daha sert ısıırıyor.

Ama o tamamen benim değil. Başka biriyle evli.

Düşünceyi bastırmaya çalışıyorum ve dudağımla o kadar sert ısıırıyorum ki metalik bir tat oluşuyor.

"Bana bak," diye fısıldıyorum. "O güzelim gözlerini aç." Gözleri aniden açılıyor, parlak mavi gözleriyle benimkiler

buluşuyor, tam o sırada orgazm oluyor. İnlemesi boğuk ama yine de şaşırtıcı derecede yüksek, sırtı uzun bir orgazmla kamburlaşıyor. Bu arada bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmıyor.

O benim. Kocam olsun ya da olmasın.

"İşte benim kızım. Seninle gurur duyuyorum, güzelim." Parmaklarımdaki tatlı tadını yalayıp ağzını örten battaniyeyi dudaklarımla kapatıyorum ve o aşağı inerken şefkatle öpüyorum. "Bir saniye ver. Kamyonette prezervatif var."

Sertleşmemi beceriksizce gizlemeye çalışarak kamyonetin kasasından çıkıp sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüyorum. Diğer tüm araçların bize ne kadar yakın olduğunu çok hafife almışım. Sağımızda, birbirlerinin boğazına o kadar gömülmüş iki genç var ki, bizimkiyle aynı şeyi yapacak olsalar şaşırmam. Solumuzda ise, terapistleri onlara randevu gecesi düzenlemelerini emrettiği için buradaymış gibi görünen yaşlı bir çift var. Fark ederlerse bizi hemen susturacaklardır. Prezervatifi kapalı avucuma takıp bagaj kapağına doğru yürüyorum, kadına kibarca başımı sallıyor ve yüzümden daha güneye bakmaması için dua ediyorum.

Cecily'nin yanına sokulup kot pantolonumu dizlerimin üzerine indiriyorum. Kendi pantolonu çoktan çıkmış halde, yüzünü benden çeviriyor ve tombul kıcını bana doğru sallıyor. Karanlıkta bile, vücudunun her kıpırtısı ve dalgalanması, zaten sertleşmiş olan penisimi daha da sertleştiriyor. Ellerimi belinden aşağı doğru kaydırırken testislerim geriliyor.

Siktir, ona aşığım.

"Hala istiyor musun canım?"

"Hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı. "Al bakalım. Bana anlat."

Aletim boxer'ımdan hafifçe çekilerek çıkıyor ve yumrukluyorum. Loş ışıklı kamyon kasasında prezervatif ambalajıyla uğraşırken ucu kıcına doğru kayıyor. Plastiğin hisırtısı kalbimi küt küt attırıyor, yan araçtaki yaşlı cadının çoktan peşimize düştüğünden eminim. Sinirlerimi hissedem

Cecily elini uzatıp prezervatifi kavrıyır, sonra titrek bir nefesle vücuduma doğru yuvarlayarak indiriyor.

Başını sırlıklam ıslak amına bastırıyorum ve ucu içeri kaydığında nefes nefese kalıyor. Omzunun üzerinden bana bakıp "lütfe" diyor; tek bir kelimeyle beni çözüyor. Beni her şeyi yapmaya hazır hale getiriyor.

Santim santim onu dolduruyorum, kamyonetin kasasını çok fazla sallamamaya dikkat ederek neredeyse tamamen dışarı kayıyorum ve geri çarpıyorum. Kız arkadaşımın en tatlı inlemeleri zorla çıkarıyorum. Tırnakları ön kollarıma batarken, penisim onu defalarca kabzasına kadar dolduruyor ve tenimde koyu, mor hilaller bırakıyor. Çığlık atmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Normalde çıkardığı sesler neredeyse boşalmama yetecek kadar fazla ama onun bununla mücadele etmesini izlemekte seksi bir şey var. Filmin hala oynayıp oynamadığından bile emin olamıyorum çünkü tek duyduğum penisimin etrafında ne kadar ıslak olduğu. Boğuk inlemeleri.

"Ne kadar da iyi bir kızsın," diye fısıldadım kulağına. "Adımı herkesin duyacağı şekilde bağırarak istediğini bilmeme rağmen bu kadar sessiz olman."

Bacaklarını bacaklarının arasına alıp aralarına uzanıp sırlıklam penisimin içine girip çıktığını hissedebilmek için bacaklarını ayırdım. Sırtını kamburlaştırdı, penisimin ona farklı bir açıyla vurmasını sağladı ve omurgamdan yukarı doğru bir zevk havai fişegi gönderdi.

"Siktir." Bu basit hareketten sıyrılmamak için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarım klitorisinde sabit bir ritim tuttururken, diğer elimle karnını tutuyor, dokunuşumdan kıvrınmasına izin vermiyorum.

"Tanrım, beni o kadar mükemmel dolduruyorsun ki. O kadar derin." diye inledi, battaniyeyi tekrar ağzına bastırarak.

"Şşş," diye fısıldadım kulağına. "Sus canım. Benim için ne kadar ıslak olduğunu duymak istiyorum. Baştan çıkarıcı."

Görüşümün kenarları bulanıklaşana kadar aletimi içeri ve dışarı sürüklüyorum. Kamyon kasasının kesinlikle bir yandan diğer yana sallanması umurumda bile değil. Hatta bir yerlerde bir gıcırta bile var ki, bunu tekrar yapmadan önce biraz WD-40 sıkmam gerekecek.

Geri ittiğimde kalçalarım sallanıyor, her santimini hissetmesini sağlıyor. "Gel bana. Gel sikimi. Beni mahvet. Beni kendine mal et."

"Sen zaten benimsin, ben de seninim," diye fısıldadı. "Senin."

Kesinlikle öyle.

Burnum ensesine doğru uzanıyor, tatlı şampuan kokusunu içime çekiyorum. Gözlerini kapatıyor, uçurumdan aşağı yuvarlanmaya hazırlanıyor, titreyen bacaklarını kavrayıp itiyorum. Hırıltılı bir inilti çıkıyor, orgazmı penisimi sıkıyor, ta ki kendi boşalmam içimden fışkırana kadar. Doyamıyorum. O her şey. Hayatımın geri kalanını burada, onunla birlikte geçirebilirim. Cecily'yi kollarıma alıyorum ve son jenerik akana kadar onun içinde gömülü kalıyorum. Bu arada omuzlarına öpücükler konduruyor ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum.

Eğer bu gece ona onu sevdiğimi söyleyemezsem, ona bunu gösterebilirim.

Cecily

"Kahretsin," diye mırıldandım, ızgara peynirli sandviçi yarım saniye geç çevirirken. Kömür parçası o kadar da önemli değil. Tabağıma geldiğinden emin olabilirim. Kararmış parçaları yüzü aşağı bakacak şekilde yiyerek, onun görmesini engelleyebilirim. Ya da kanıtları çöp kutusunun derinliklerine saklamayı deneyebilirim. Belki de ziyan olmasın diye hemen içime çekmeliyim.

Austin öğle yemeği için kapıdan içeri girdiğinde, yanmış ekmek aniden korkutucu derecede büyük bir mesele gibi geliyor. Saç diplerimden akan ter damlasını siliyorum ve ardından üretimi durdurmak için iki parmağımı gözyaşı kanallarına bastırıyorum. Belki de bir şekilde fark etmez. Bu saçma bir düşünce - Austin benimle ilgili her şeyi fark ediyor. Bazen sanki ben hissetmeden önce ne hissettiğimi içgüdüsel olarak biliyormuş gibi hissediyorum.

"Çok güzel kokuyor canım." Arkamdan gelip omzumu öpüyor. Sırtıma uzanan eli omurgamın dikleşmesine neden oluyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bu kadar yakındayken kaygımı gizleyemiyorum. "Sorun ne? Kendini mi yaktın?"

"İyiyim. Dikkat etmiyordum, sanırım tavayı fazla ısıttım ve sandviçi yaktım. Ama bunu yiyeceğim, merak etme."

"Olmaz. Biraz daha çıtır severim. Bu benim." Dokunuşu kolumda kaydı ve spatulayı elimden çekip beni kendisine doğru çevirdi. Hâlâ ne kadar sık irkildiğimin farkında bile olmadığını düşünüyorum ama şu an gözlerindeki hüznün her şeyi ele veriyor. "Cecily, yanmış ekmek umurumda değil. Bana peynirli bir hokey diski versen bile, yüzümde bir gülümsemeyle yerken dişimi kırarım. Bu asla benimle ilgili endişelenmen gereken bir şey değil... söz veriyorum."

Beni göğsüne çekiyor ve kokusunu içime çekiyorum. O, o değil, diye hatırlatıyorum kendime, ta ki kalp atışlarım düzene girip kendimi güvende hissedene kadar. Sıcak bedeni, bedenimi ısıtılmış bir battaniye gibi sarıyor, kalp atışlarının düzenli uğultusu kulağımda, avucu sırtımı sıkıca kavramış.

"Şimdi iki tarafta da iyi kömür var, o yüzden kesinlikle benim," diyor, kararmış sandviçi tabağa koyarken beni hala tek kolunda tutuyor.

"Üzgünüm."

"Şşş," diye fısıldadı beni öpmeden önce. "Hadi yemek yiyelim, yetişmen gereken bir rodeo var."

Sakinleştirici kucağından isteksizce sıyrılıp tabağımı aldım. "Bizimle gelemeyeceğinden emin misin?"

"Seni sonra bulurum. Önce bitirmem gereken bir işim var. Lütfen bana her zaman adamlardan biriyle kalacağına söz ver, tamam mı? Böylesine halka açık bir yerde olmanı, onun etrafta olup olmadığını bilmemeni düşünmek istemiyorum."

"Biliyorsun, benimle gelip beni güvende tutabilirsin."

Izgara peyniri tabağında gezdiriyor. "Keşke yapabilseydim, canım."

Neden gelemeyeceği konusunda çok belirsiz davranıyor ve her seferinde daha fazlasını istediğimde, konuşmayı hemen kesiyor. Artık sıkıldım. Austin'le orada olmaktan her şeyden çok hoşlansam da, diğer herkesle eğleneceğimi biliyorum.

"Lütfen en kısa sürede oraya gel. Seninle orada olmak istiyorum," diyorum.

"Yapacağım. Söz veriyorum yapacağım."

Banyodaki hava nemli ve saç spreyi kokusuyla dolu, doksanların country şarkılarından oluşan bir şarkı listesi eşliğinde dans ediyoruz. Bana lisedeki partilere gitmeye hazırlanmayı hatırlatıyor, berbat moda ve şüpheli saç modelleri hariç.

"Hiç rodeoya gitmediğine inanamıyorum!" Kate'in tüm gün boyunca duyduğu heyecan, tüm bunların ne kadar büyük bir olay olduğunu merak etmeme neden oluyor. Hatta kendisi ve Odessa için uyumlu kıyafetler bile almış. Otuz beş haftalık hamile olmasına ve çok terlemesine rağmen, son bir saattir mükemmel olduğundan emin olmak için saçlarını kıvırıyor.

"Aslında bu, ailemin veya KJ'nin genelde katıldığı türden bir etkinlik değil." Saç maşamı isteksizce prize takıyorum çünkü basit örgülerle uygunsuz görünme korkusu sonunda rahatlığımı ağır basıyor. "Gidip görmek için heyecanlıyım."

"Austin hâlâ gitmemen gerektiğini mi düşünüyor?"

"Hiç de bile." Omuz silktim. "Ne demek istediğini anlıyorum ama... bilmiyorum. Ya KJ şehre gelir ya da gelmez. Bu noktada, neredeyse gelmesini diliyorum. O zaman belki sonunda ondan kurtulma şansım olur."

Kapı pervazının arkasından üç turuncu içecek beliriyor, ardından Beryl'in neşeli yüzü. "Kim rodeoya hazır? İçecekleri ben aldım, küçük şemsiye de hazır."

"Öğg. Bu herifin dışarı çıkmasını ve rodeo bar danslarında tekrar sarhoş olmayı sabırsızlıkla bekliyorum." Kate kadehini benimkiyle Beryl'inkine tokuşturdu ve hepimiz ferahlatıcı bir yudum aldık.

"Yine de, rodeolar bunun" -eliyle karnını okşadı- "sürekli olmasını sağlıyor gibi görünüyor. Seksi kovboylar, içki, country müzik. Bu gece dikkatli ol, Cecily."

Sanki tekila içmişim gibi yüzümü buruşturdum. Beryl'in bileziklerle kaplı kolları şingirdadı, tüm vücudu kahkahadan titredi. Eğer o yorumu yaptığında ağızımda sıvı olsaydı, Kate onu kullanıyor olurdu.

"Evet, benim için endişelenmene gerek yok." Karnımı sıvazladım. "Bebeksiz bir bölge sağlamak için buraya eski, sadık bir rahim içi araç taktım."

Küçükken, bir gün çocuk sahibi olacağımı varsayıordum. Ama KJ ile evlendikten sonra, bunun onunla kesinlikle yapmak istediğim bir şey olmadığına hemen karar verdim. Gizlice bir rahim içi araç (RIA) taktırdım ve neyse ki, bebek fikrine yüzeysel bir ilgiden fazlasını göstermedi. Çoğunlukla, sonunda olacağını bekliyordu. Bildiği kadarıyla, "denemiyorduk, engellemiyorduk". Doktor randevumun olduğu gün, asla çocuk sahibi olmamaya karar verdim. Hamile Kate'in yanında her gün olmama rağmen, çocukların geleceğimin bir parçası olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Sanırım çocuk istiyorum... ama hemen değil. Tabii ki. En azından düzgün bir şekilde boşanmam gerekiyor. Ve belki de yeniden evlenmem?

Tanrım, bir gün başka biriyle evlenmek istiyor muyum?

Kendime sessizce bu soruyu sorduğum anda, cevabın anında ve gür bir "evet" olması bana çılgınca geliyor. Aklıma gelen belirli bir esmer, sakallı adam olabilir de olmayabilir de.

Dur bakalım Cecily.

"Austin, Odessa'yla çok iyi anlaşıyor. Hep öyleydi. Bebekken bezini bile değiştirirdi." Kate, saç maşasından son saç telini düşürürken gülümsemesini bastırıyor. "Sadece söylüyorum."

Sadece Odessa'yla ne kadar iyi anlaştığının farkında değilim, aynı zamanda ona aşık olmamı sağlayan şeylerden biri de bu. Bir adamın iyi bir amca olduğunu izlemek cehennem kadar sıcak.

Kate, "İkiniz de gençleşmiyorsunuz," diye ekliyor.

"Öncelikle - kabalık. Oldukça gencim. Lütfen kendimizi kaptırmayalım." Arka planda benzer bir sohbetten uzak bir anı canlanıyor. Ancak o zamanlar arkadaşlarım KJ'nin neden harika bir koca ve baba olmak yerine berbat bir koca ve baba olacağını sıralıyorlardı. Yani, aslında tam tersi bir sohbet; Kate, Austin'le birlikte olup çocuk yapmamız için can atıyor. "Belki birkaç yıl içinde bu konuşmayı tekrar yapabiliriz. Tabii Austin'le aramızdaki bu ilişki o kadar uzun sürerse."

Beryl bir an düşünüyor ve sonra şöyle diyor: "Bildiğin zaman, bilirsin. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun tatlım. Bebekler de dahilse -veya değilse- seni desteklediğimizi söylüyoruz."

Kate onaylarcasına başını sallıyor ve bir kat daha maskara sürüyor.

Sonra Beryl ekliyor: "Ve çok güzel bebekler olurlardı. Burada sarılıp uyuyabileceğim daha fazla tatlı minik yavruya her zaman ihtiyacım var."

Kate neşeleniyor. "Evet, Beryl! Teşekkür ederim. Çocuklarımın kuzenlere ihtiyacı var ve Denny, yanlışlıkla birini hamile bırakmadığı sürece umutsuz vaka."

"Aman Tanrım Beryl. O içkine kaç shot attın?" diye güldüm. "Hayatımda aynı anda gerçekleşen tek bir korkunç olayla başa çıkabilir miyiz? Yoksa her an ortaya çıkabilecek çılgın bir eski kocam olduğunu hepimiz unuttuk mu?"

Kate bana yaramaz bir gülümsemeyle bakıp pipetini dudaklarına götürüyor. "Tek söylediğim şu ki, bu geceki bebek yapma olayına kimse kızmayacak. En azından ben."

"Ya da ben," diye onaylıyor Beryl göz kırparak.

Başım ellerimin arasına düştü, yenik bir nefes verdim ve isteksizce güldüm. Kesinlikle hayır.

"Tay, düve yarışına katılacak mısın?" diye soruyor Sundial arka koltuktan, tüm pencereler açık bir şekilde yolda uçarken etrafta esen rüzgarın sesi yüzünden zar zor duyuluyor. Kusursuz buklelerim de cabası.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye bağıyorum omzumun üzerinden.

"Austin kesinlikle senin düve kapmaca yapmandan hoşlanmayacak." Denny şakayla kaburgalarımın dirsek attı.

"Demek istediğin şu? Ben yetişkin bir kadıyım ve kendi seçimlerimi yapabilirim."

"Aman Tanrım, Filly bu gece başını belaya sokmak istiyor." Red pencereden bir yeehaw sesi çıkarıp kamyonu toprak yolda bir o yana bir bu yana savuruyor. "Tabii, patron gelmeden önce başını belaya sokalım."

Gülüyorum, savrulan saçlarımı elime alıp boynuma dolduruyorum. Austin bizimle daha sonra buluşacağını söylediğinde, beni bu ekiple göndermenin iyi bir fikir olup olmadığını tam olarak düşünüp düşünmediğinden emin değilim. Ona bir seçenek bırakmadığımdan değil. "Sen gelsen de gelmesen de, çocuklarla rodeoya gidiyorum," dedim tam olarak.

"Yani olan şu: Bir boğaya kurdele bağlayıp onu bir grup kadınla birlikte arenaya salıyorlar. Kurdeleyi kim alırsa ödülü o kazanıyor," diye açıklıyor Denny.

Colt arkamdan bağıyor: "Dağlama sırasında baldırlarda sorun yaşamadın. Bu da temelde aynı şey."

"Ehhhh." Red'in yüzü itirazla buruştu. "Tam olarak değil."

"Bunların hepsi inanılmaz derecede aptalca geliyor. Gerçekten gönüllü olarak kaydolan var mı?" Başım hızla Red ve Denny arasında dönüyor.

Çocuklar birbirlerine baktıktan sonra Colt, "Evet, bence çoğu kadın öyle düşünüyor, gerçekten. Klasik bir etkinlik." dedi.

İç çekiyorum. En kötü ne olabilir ki? Biraz tehlikeli olabilir ama aynı zamanda cüretkâr ve eğlenceli de geliyor.

"Tamam, siktir et. Beni de yaz. Ama bunu yaptığın için bu gece tüm içkilerimi ismarlamayı bekliyorum."

"Bahse girerim ki yapacağız." Red'in avucu heyecanla direksiyona çarptı. "Kahretsin, rodeoyu severim."

Kamyon, sonsuz sayıda pikapın sıralandığı geniş bir alana sapıyor. Bazıları at römorkları taşıyor, diğerleri kasalarında insanlarla dolu. Kovboy şapkalarından oluşan bir kalabalık metal tribünlere doğru ilerliyor. Görünüşe göre tüm kasaba ve daha fazlası Wells Kanyonu rodeosu için burada.

Çocukların yanında yürüyor, her şeyi içime çekiyorum. Sıcak öğleden sonra havası at, toz ve sosis kokuyor. Güneş, açık alana vuruyor, güneşten yıpranmış tenimi cızırdatıyor. Eyerden turkuaz mücevherlere kadar her şeyi satan yiyecek satıcılarının ve tezgahların yanından geçiyoruz. Sonunda, içki, dans ve genel bir kargaşa için tasarlanmış, rodeo tribünlerinin yetişkinlere özel bölümü olarak da bilinen bira bahçelerine giriyoruz.

"Siz çocuklar bana bütün gece içki ismarlıyorsunuz, unutmayın. Buna, beni bir boğayla arenaya çıkarmak için gereken sıvı cesaret de dahil."

"Atış mı?" Denny baştan çıkarıcı bir kaşını kaldırdı.

"Muhtemelen en az iki katım büyüklüğünde bir hayvanla güreşmek zorunda kalana kadar rahat olmalıyım. Bira sorun değil."

"Yalnızca yeterince olduğundan emin ol ki, darbe aldığında gerilmeyesin," diyor Red. "İnanın bana, eğer gevşek davranırsanız ertesi gün çok daha az acır."

Neyi kabul ettim ben?

Austin

Neyi kabul ettim ben?

Wells Canyon rodeosunda bulunmam, Cecily'nin benden istediği her şeyi yapacağımın kesin kanıtı. İstedinde, asla yapmayacağıma yemin ettiğim her şeyi yapmak istiyorum.

Kamyonetten indiğim anda bir anı seli beni sarıyor ve neredeyse hemen geri atlayıp eve gidecekmişim gibi hissediyorum ama ona bunu yapamam. Geleceğime söz vermişken bile. Neden burada olamadığımı açıklasam, anlayacağından şüphem yok. Ama ailemin eski halinin anılarıyla yüzleşmek istemediğimi itiraf etmektense sessizce acı çekmeyi tercih ederim. Büyükbabam ve annem hayattayken, babam ortalıktaydı ve omuzlarımda nesiller boyu sürececek bir çiftliğin yükü yoktu.

Satıcıların arasında dolaşırken, on yıldan uzun bir süredir ilk kez her şeyi inceliyormuşum gibi hissediyorum. Eskiden burası benim uğrak yerimdi. Bütün hafta sonu kamyonetimde, at römorkuna bağlı bir şekilde uyudum ve eve parlak bir toka ve biraz nakit getirmenin dışında hiçbir derdim yoktu. Hayatımın en önemli insanlarını altı aydan kısa bir sürede kaybetmeden önce. O zamanlar çiftliği

işletmek ve kardeşlerimle ilgilenmek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tüylər ürpertici derecede tanıdık bir ses tribün kirişlerinden ve sahanın karşısına kadar uzanıyor. Gözlerimdeki iğne batmalarını kırıpıştırarak atıyorum. George Shaw, Wells Kanyonu'nun son otuz yıldır, belki de daha uzun süredir rodeo spikeri. Beni olduğum yerde durduruyor. 2.000 nüfuslu bir kasabada onu sık sık görüyorum. Ama cızırtılı mikrofonun üzerinden daha alçak, otoriter bir ton kullanıyor. Bu, on iki yıl önce herkesi bir dakikalık saygı duruşunda bulunmaya zorladığından beri duymadığım ses. Hem Büyükbabam hem de Annem vefat ettikten hemen sonra. Wells Kanyonu topluluğunun iki önemli üyesi, ikisi de aynı zamanda rodeo derneğinin eski başkanları, aynı yıl kaybettiler. George'un yürekten konuşmasında babamdan hiç bahsedilmiyor, oysa o da aramızdan ayrılmıştı.

Tanıdığım insanlara selam vererek, herhangi bir ip atlama etkinliğini izlemekten tamamen kaçınacak kadar zaman geçirmeyi başarıyorum. Sanki bunu planlamışım gibi. Tam da boğa sürme yarışı bitmek üzereyken tribünlere girip kalabalığa bakıyorum.

"Austin!" Arenanın en solundan bir ses adımı haykırıyor. Bira bahçelerinde olacaklarını tahmin etmeliydim.

"Nasılsın?" Gruba yaklaşırken Red sırtıma vuruyor. "Bu sene gelmene şaşırdım. Seni burada görmek güzel, patron."

"Ceciliy nerede?" Kalabalığın içindeki yüzlere bakıyorum. Bir sürü kız var. Hiçbiri o değıl. Bu lanet rodeodan sağ çıkmamın tek yolu, elinin elimde olması. Kıskanç veya sahiplenici bir erkek arkadaş olma meselesi değıl bu.

Ona ihtiyacım var.

Colt ve Levi yan yan birbirlerine baktılar ve Red bana küçümseyici bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Nerede o?" Sesimdeki dost canlısı ton çoktan kayboldu. Artık çalmıyorum.

Hoparlörden George'un spiker sesi duyuluyor ve düve mücadelesinin bir dakika içinde başlayacağını söylüyor.

Bana söyleme.

"Nerede lan o?" Red'e doğru adım attığımda sözlerim ona tükürdü. "Eğer siz pislikler onu buna zorlarsanız, hepinizi lanet olası testislerinizden asarım."

Colt'un yüzü buruştu. "Onu biz kıskırtmadık. O istedi."

Red omzuna sertçe vuruyor. Bu orospu çocuklarıyla sonra ilgilenirim.

Bira bahçelerine girmeye çalışan kalabalığın arasından geçerken, kulaklarımdan fışkıran kan, müziği ve gürültülü rodeo gürültüsünü bastırıyor. Kalabalıktan kurtulduğumda, ayaklarım tozlu zemine daha sert basıyor ve arenanın kenarından hızla koşmaya başlıyorum.

Ona güvendim. Onlara güvendim. Ve daha önce buraya gelmediğim için tam bir pisliktim. Burada olsaydım, kendini böyle riske atmazdı. İnsanları bez bebek gibi havaya fırlatmaktan keyif alan devasa bir boğayla başa baş mücadeleye hazırlanıyordu. Kırık kemikler, delici yaralar, beyin sarsıntıları...

Siktir. Tanrıya şükür zamanında buraya geldim. Tanrıya şükür ki arkamı dönüp eve gitmedim. Eğer ona bir şey olursa...

O benim hayatımın aşkı. Artık bundan en ufak bir şüphem yok.

Bunaltıcı bir korku ve öfkeyle, ayaklarımdan hâlâ altında olup olmadığını bile anlayamıyorum ama sanırım kas hafızam beni gitmem gereken yere taşıyor. Yarışları için sıraya girmiş varil yarışçılarından geçip halat atma rampasının yanındaki çitin üzerinden atlıyorum. Bir kereliğine de olsa, düzeni avucumun içi gibi bildiğim için şanslıyım. Red, Colt ve diğerlerinin sarhoş tezahüratlarını duymazdan gelip arenanın içinden hızla geçiyorum. Ben bitirdiğimde işleri -ya da hayatları- varsa şanslı sayılırlar.

Denny. O kadar aptal insan varken, onun bu kadar aptal olmayacağını düşünürdüm.

"Nerede lan o?" diye bağıriyorum ona, yaslandığı kapıya doğru tüm gücümle koşarken.

"Kahretsin. Rahatla Aus." Kardeşim gülümsüyor.

"Cidden onun bunu yapmasına izin mi verecektin?"

"İstedi!" Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

Kapıyı hızla açıp, omzumdan elini çektiğimde, tam o sırada bir grup kızın bize doğru geldiğini gördüm. En az yirmi kişiydiler. Çoğu, muhtemelen bu etkinliğe daha önce katılmış yerlilerdi, bu da onları bir kovboyu etkilemeye çalışan ilk kez gelen şehirli kızlardan bile daha aptal yapıyor. Denny'nin etrafta dolanmasına şaşmamalı.

Kadınlar yanımdan geçip arenaya giriyorlar, ben de onun yüzünü görene kadar telaşla yüzlerini inceliyorum.

"Austin?" Cecily'nin gözleri benimkilerle buluştu ve kafası karıştı. "Sen ne-"

"Hayır." Durmadan eğilip kalçalarından yakaladım ve tek hamlede omzuma fırlattım. Sonra onunla birlikte uzaklaştım. Arenadan uzağa. Herkesten uzağa. Onu kamyonete atıp eve götürmek dışında gidebildiğim kadar uzağa.

"Ne oluyor? Senin kahrolası derdin ne? Siktir git." Yumrukları sırtıma çarparken çırpınıyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu ve ben de karşılık olarak kollarımı daha da sıkı sardım.

Sonunda mücadeleyi bırakıp bitkin düşüyor. Sert hayvanlarla dolu ağıların yanından geçerken omzumda ölü bir ağırlık gibi sallanıyorum. Bana kızabiliyor. Ben de ona kızıyorum.

Ayaklarım en az bin kez yürüdüğüm bir patikayı takip ediyor. Ahırımıza giden patika. Anneme adanmış plaketin yanından geçiyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, beynimi meşgul eden şey bu değil.

Yeterince uzaklaştığımıza karar verdiğimde onu yere bıraktım. Ellerimi Cecily'nin iki yanındaki ahır duvarına vurarak, geri dönüp ölüm dileği olan kızların arasına katılmasını engelledim. Çok kızgınım; bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için ona, ona göz kulak olacağına güvendiğim adamlara ve daha erken burada olmadığım için kendime.

"Senin sorunun ne?" diye alay ediyor.

"Benim sorunum ne? Benim sorunum, seni birkaç saat yalnız bırakmam ve sen kendini öldürtmeye çalışman. Benim sorunum, o aptalların seni tehlikeli şeylere ikna etmesine izin vermen. Ne oluyor Cecily? Cesedimin üzerinden mi dışarı çıkmaya izin vereceğim?" diye bağırdım. Hayır, patladım. Yeterince yakınım, eminim her kelimemin yanaklarında yandığını hissediyordur. Dudakları kıvrıldı ve bana bağarmamak için kendini zor tutuyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Cidden, yapabileceğin en aptalca şey bu. Tanrım - ne saçmalıyorsun? Kendini öldürtebileceğini biliyorsun. Buraya gelmeseydim ne olurdu? Sana inanamıyorum."

Bana sandığımdan daha soğuk gözlerle bakıyor, beni küçümseyerek süzüyor. "Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Beni korkutmak için yüzüme bağarmaktan fazlası gerekecek Austin. Tıpkı onun gibi mi olmak istiyorsun? Öyle mi? Hadi vur bakalım."

Benim bunu yapmak istediğimi mi sanıyor?

Kollarımı indirip sendeledim ve titreyen bedenini inceledim. Kalbim göğüs kafesime çarparak her bir kaburgamı tek tek hırıldattı ve onu görünce midemde indi. Korkmadığını söylemiş olabilirdi ama beden dili tam tersini haykırıyordu. Kendime yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptım. Ona da yapmayacağıma yemin ettim. Ellerimi başımın arkasında kavuşturup bakışlarımı tavan kirişlerine çevirdim. Boynuma ve yüzüme bir sıcaklık yayıldı. İnanamıyorum, az önce...

"Cecily. Asla... Yani demek istediğim, seni korkutmaya çalışmıyordum. Sana asla böyle zarar vermem." Ellerimle yüzümü sertçe ovalayıp keskin bir nefes verdim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Her şeyi mahvettim. Tek istediğim senin güvende olmandı. Orada olduğunu öğrendiğimde çok endişelendim."

"Eğlenceli bir ara etkinliği, Austin. O kadar da ciddi değil. Bu yüzden azarlanmayı hak etmiyorum."

Açıkçası, adamlar ona tüm detayları anlatmamışlar.

"Kimse hastaneye kaldırılmazsa bu bir fiyasko sayılır. Elleriindeki en hırçın öküzü seçip, yollarına çıkan herkesi tekmelemek gibi bir alışkanlıkları var. Dost canlısı küçük bir buzağıyı dışarı gönderip tüm hanımların ona sarılması da kalabalığı o kadar memnun etmiyor, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp dudaklarına doğru büzerek alay ediyor. "Lanet olası bir inek bana doğru koşarken ateş hattının tam ortasında duracak kadar aptal değilim."

"Önemli olan bu değil - o lanet olası eyer dükkanından 200 dolarlık hediye çeki almak için bu kadar mı çaresizsin ki riske atmaya razısın? Çünkü eğer öyleyse sana hemen 300 dolar veririm."

"Aslında ödülün ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Aman Tanrım." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "O zaman seni imza atmaya iten neydi?"

Omuzlarını isteksizce silkti. "Sanırım kendimi canlı hissetmek istedim. Bunun için özür dilemeyeceğim. Her şeyin her an yerle bir olabileceğini bilerek hayatını yaşamaya çalış. Belki o zaman anlarsın."

"Ah, o hissi çok iyi anlıyorum canım." Şakaklarımı ovuşturuyorum, hâlâ yere bakıyorum. Az önce yaptığım şeyden sonra ona bakmaya dayanamıyorum. "Ama kendini canlı hissettirecek ve muhtemelen ciddi bedensel zarara yol açacak bir araç arıyorsan, tam buradayım."

Boğuk bir kahkaha bile bana ona bakmam için yetiyor.

"Austin, sana hâlâ kızgıyım. Ama söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar birinin söylediği en saçma şey."

Utanç verici derecede yapmacıktı ve tam olarak istediğim etkiyi yaratmadı. Ama en azından birkaç saniyeliğine de olsa benden bu kadar korkmasını, öfkelenmesini ve hayal kırıklığına uğramasını engelledim. Tuhaf bir sessizlik içinde dururken botumu yerdeki gevşek samanların üzerinde gezdiriyorum.

Gergin birkaç dakikanın ardından, tekrar bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Ne kadar sinirli veya

sinirli olursam olayım, sana vurmam. Ben o değilim."

"Biliyorum."

"Yemin ederim, seni korkutmaya çalışmıyordum ve sana zarar vermektense ölmeyi tercih ederim. Dışarı çıkacağını öğrendiğimde içimde bir şeyler koptu. Seni durdurmazsam ve bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

Başını iki yana sallıyor, belli ki bana sinirlenmiş. "Ama ben kendi seçimlerimi yapabilecek bir yetişkinim. Zırhlı şövalyemmiş gibi davranıp acele etmene gerek yok."

"Doğru olabilir, ama seni güvende tutacağımı söylemiştim. Korumam sadece çiftlik arazisindeyken veya onun hakkında konuşurken geçerli değil. Seni tehlikeli olduğunu düşündüğüm her şeyden koruyacağım. Ve bu konuda istediğin kadar sinirlenebilirsin, ama seni güvende tutmak anlamına geliyorsa, seni omzuma atıp eve götürmekten çekinmem."

Burnundan bir nefes esiyor, burun delikleri genişliyor. "Ah, çok sinirleneceğim. Merak etme."

"Eminim öyledir canım. Ama sorun değil. Deli Cecily inanılmaz seksi." Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Şimdi, 300 dolarını nakit mi istiyorsun yoksa doğrudan kız mağazasına mı vereyim?"

"Nakit. Denny'nin eyerli at binmesine bahse girerim. Tabii onu da omzuna atıp götürmeyeceksen? O zaman söyle de, şimdiye kadarki en tuhaf bahsi yapıp buradan zengin bir şekilde ayrılalım."

"Hayır, değilim."

"Hiç düşünmemiştim." Gözlerini devirdi. "Bana anlattıklarına bakılırsa, benim yapmaya çalıştığımdan çok daha tehlikeli görünüyor. Neden onun için bu kadar endişelenmiyorsun?"

"Çünkü durum farklı. Birincisi, bunu çocukluğumuzdan beri yapıyor. Şehirden buraya taşınalı dört aydan az olmadı. İkincisi, kardeşimi seviyorum ama..." Yutkundum, gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekledim. "Ama seni sevdiğim gibi değil. Bu yüzden sana kötü bir şey olmasına izin veremem."

Bu yüzden sana aynı şekilde davranmıyorum. Seni seviyorum."

"Ah... Austin," diye fısıldıyor adımı. Beni böyle izlerken nefes alamıyorum. İşte bu kadar. Bunu söylediği an bir geri dönüş oldu. Ciddi bir şey değil. Sonra yine yalnız eve dönüyorum. Korku ve yalnızlık dalgaları her yanıma sarıyor. Gidişi her zaman kaçınılmazdı. Ona aşık olmak da öyleydi.

"Aynı şekilde hissetmiyorsan sorun değil," diye yalan söyledim dişlerimin arasından. Hiç de fena değil ama sonunda bununla yaşamayı öğreneceğim. "Aynı şekilde hissetmeyeceğini gayet iyi bilerek gidip aşık olan benim. Sen incinme riskine değecek bir şey yaptın çünkü inanılmazsın ve bana yapabileceğimi düşünmediğim şeyleri hissettiriyorsun... Hayatımda birkaç ay ya da elli yıl olsan da, bu bana asla yetmeyecek. Bu yüzden, umrumda değil, burada olduğun sürece seni seveceğim. Sana aşık oldum, büyük ihtimalle bir gün seni kaybedeceğimi biliyordum. Ve eğer aynı hisleri beslemiyorsan ya da yaz sonunda çiftliği terk etmek istiyorsan, anlıyorum. Eminim KJ bir tehdit olmaktan çıkınca şehre geri dönmek isteyeceksin. Ben sadece... denemem gerekiyordu."

Başkalarına da aynı gerekçeyi verip başarısız olsam da, ona kalması için bir sebep vermeye çalışmam gerekiyordu. Beryl riske değdiğini söyledi ve ben bunu ona itiraf etmesem de, nadiren yanılır.

"Gideceğimden her zaman o kadar eminsin ki." Kollarını göğsünde kavuşturup kısıp gözlerle bana bakıyor. Duruşu düşmanca olsa da, o okyanus mavisi gözleri sulu ve hüznü. "Bunun hakkında ne kadar sık yorum yaptığını fark ettin mi? İlk günden beri senin için 'eğer' meselesi bile olmadığını açıkça belirttin. Mesele her zaman 'ne zaman' gideceğim. Babanın kendi isteğiyle terk edilen tek kişi olmadığı hissine kapılıyorum ama bence ben o değilim. Tıpkı senin KJ olmadığın gibi. Ben ve senden bahsediyoruz, onlardan değil."

O. Birisi ona Savannah'dan bahsetmiş.

"Wells Kanyonu'na kaçmaya ihtiyacın olduğu için geldin ve burası bunun için uygun bir yerdi. İşte bu yüzden gideceğini düşünüyorum. Biliyorsun, her şey bittiğinde." Tıpkı Sav gibi. Onları karşılaştırmaktan nefret ediyorum çünkü aslında birbirlerine hiç benzemediklerini fark ettim, sadece iki kadın da çiftliği kaçış yolu olarak kullanmış ve ben de bu süreçte aşık olmuştum. Ve şimdi, tarihin tekerrür ettiği bir başka anda, duygularımı dile getiriyorum ve eziliyorum. Deja vu.

"Buraya gelmemin sebebi bu, kalmamın sebebi değil. Gitmemi mi istiyorsun?" Cecily bana doğru bir adım attı. Çarpıcı mavi gözleri, aklımdan geçenlere dair ipuçları arıyordu. Şu anda beynimden neler geçtiğini anlayamıyorum ama o her zaman anlayabiliyor gibi görünüyor, ben bile anlamasam bile. "Çünkü gitmemi istemeyen biri muhtemelen sürekli bundan bahsetmemeli. Horseshoe'ya gittiğim gece gibi - kalmak istedim ama sonra sen sustunuz. İstedğin bu olmasa da gitmeme izin verdin. Peki... ne istiyorsun Austin? Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır. Kal. Lütfen."

"Öyleyse yapacağım."

Nedense, onun bunu söylemesini duymak ciğerlerimi sıkıca tutan mengeneyi kaldırmaya yetmiyor. Yıllardır süren kaygıyı hafifletmeye yetmiyor ve gözlerindeki yumuşaklık, anladığını düşündürüyor.

O, kendisinin kırıldığını sanıyor ama ben onun yanındayım.

"Güvenimi kazanmaya bu kadar odaklandın ama bana da güvenmen gerekiyor. İnsanlara güvenmek kolay değil, bunu çok iyi anlıyorum. Ama buradayım ve sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylüyorum. Bu yüzden bana güvenmelisin. Çiftlik benim evim. Sen benim evimsin. Seninle burada olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmem."

Titrek, zavallı nefesimi sonunda bıraktı ve kolları gövdeme dolanarak göğsümü yüzüne doğru çekti. Geniş, açık avucum sanki orada dinlenmek için yaratılmış gibi beline düştü ve onu sıkıca tuttum. Şampuanının tatlı hindistan cevizi kokusu burnumu doldurdu. Kokuya odaklandım, ağlamamak için

elimden geleni yaptım. Ve korkunç bir şekilde başarısız olunca, nemli gözlerimi buklelerini mahvetmeden silmek için onu tutan ellerimi gevşetmek zorunda kaldım.

"Seni seviyorum Austin."

"Siz yapıyorsunuz?"

Sanki doğrudan kalbime konuşuyormuş gibi, göğsüme fısıldıyor: "Dokunuşuna dayanamadığımda beni asla kırgın hissettirmedin. Kendimin en berbat hallerinden bahsettiğimde bile, bana ne kadar değer verdiğini göstermekten vazgeçmiyorsun. Ve sadece benimle ilgilenmiyorsun, sevdiğin tüm insanlarla da ilgileniyorsun. Olmaya çalışmadan bile çok iyi bir adamsın. Tatlı, koruyucu ve komiksin. Yetmiş yaşında bir adam gibi sığır yetiştiriciliği dergileri okuyup Happy Days izliyorsun. Seni nasıl sevmeyeyim ki?"

"Kırık değilsin. Bana karşı değil. Asla böyle hissetmeni istemedim."

"Sen de değilsin Aus. Birinin seni nasıl terk edebileceğini anlamıyorum. Kalacak birine layıksın ve ben o kişi olmak istiyorum. Seni terk etmeyeceğim. Ne bugün, ne yarın, ne de gelecek yıl. Asla. Elli yıl sonra benden önce ölebilirsin, böylece bir daha asla terk edilmiş hissetmek zorunda kalmazsın."

Ve sonra beni öpmeye başladı. Sertçe. Bana asla vuramayacağımı düşünen biri gibi değil. Aşık olup da doyamayan biri gibi. Biliyorum, çünkü ben de onu tam olarak böyle öpüyorum.

Boynunun yumuşak tenini öpmek için hareketlendim, kulağına doğru ilerlerken tüylerim diken diken oldu. "Sen her şeysin. İnsanları kendimden uzaklaştırmak için harcadığım onca zaman, sadece beni kendine çekmeni beklediğim içindi. Sen benim için her şeysin ve sana ne kadar aşık olduğumu söylemek için doğru zamanı beklemeye çalışıyorum."

"Göster bana." Kemerimden tutup kalçalarımızı birbirine çarptı. Penisime sürtünen kan, bölgeye hücum ederek tüm

vücudumu ısıttı. Parmakları kot pantolonumun beline daldı, çıplak tenime hafifçe dokundu.

"Bana sana güvenebileceğimi göster," diyor, tıpkı onu ilk öptüğümde yaptığı gibi. Şu anda bu beni çok daha fazla etkiliyor çünkü daha on beş dakika önce bana olan inancını sorgulamasına neden olmuştum. "Seni ne kadar sevdiğimi göstereyim."

"Sevgilim, seni kirli bir ahıra götürmeyeceğimi söylemiştim."

"Hayır," diye mırıldandı, hızla büyüyen ereksiyonumu kot pantolonumun üzerinden kavrayarak. "İlk seferin ahırda olmayacağını söylemiştin. Bu bizim ilk seferimiz olmaktan çok uzak."

Şimdi onu kamyonete atıp eve götürmek yerine ahıra sürüklediğim için kendime çok kızıyorum.

"Prezervatifim yok." Bunu pek beklemiyordum. Bu gece daha sonra mı? Elbette, evden çıkmadan önce kamyonetin torpido gözüne bir avuç attım. Ama cebime koymadım çünkü kendimizi Wells Kanyonu rodeo alanının ortasında bir ahırda bulacağımızı düşünmemiştim.

Hafifçe gülüyor. "Kate'i sikeyim. Biliyor musun, bunun olacağını bana önceden haber vermişti."

Kaşlarım endişeli bir ilgiyle havaya kalkıyor. Bu tür bir durumun ortaya çıkması için ne konuştuklarından biraz endişeleniyorum.

"Rodeoların insanları azdırma gibi bir özelliği olduğunu ve bu gece hamile kalmamak için dikkatli olunması gerektiğini söyledi."

Havada boğuluyorum, yumruğumu sıkarak öksürüyorum ve yüzümün her bir noktasının ısındığını hissediyorum. Bebek sahibi olmaktan mı bahsediyorlardı? Bizden. Cecily ve benden. İsteddiği bu mu?

"Rahatla." Gülümseyerek kollarımı kavradı. Muhtemelen kaçacağımdan korktuğu için beni tutuyor. "Paniklemiş görünüyorsun. Ona kesinlikle olmayacağını söyledim. Henüz

beni yarı yolda bırakmayan bir rahim içi aracım var. Bu yüzden..."

Hissettiğim rahatlama beklediğimden daha azdı; hamile kalmasına gerektiği kadar karşı olmadığım için korkuyordum ama korkuyu bir kenara bırakıp gözlerinin içine baktım. Gülümsedi ve ben de gülümsemeden edemedim. "Sandığım şeyi mi yapıyoruz canım?"

Boynumun kıvrımındaki sıcak nefesi, sikimin heyecandan irkilmesine neden oluyor. Onu burada becermeyi gerçekten düşündüğüme inanamıyorum. Önce açık hava sinemasında, şimdi de çok kalabalık bir rodeoda, çok umumi bir ahırda. Güpegündüz. Hayatımda ilk kez prezervatifsiz. Nedense üzerimde böyle bir etkisi var.

"Lütfen" diyor.

Onu yumuşakça öpüyorum, sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi tutuyorum. Kırılganlıkla, şefkatle, sevgiyle. Ellerim saçlarına dolanıyor, yüzüne, çenesine ve boynuna biber öpücükleri kondururken onu hareketsiz tutuyorum. Tişörtünün üzerinden göğüslerinin kıvrımlarını nazikçe takip ediyorum, sonra belinden aşağı iniyorum ve etli kalçalarını sıkmak için duruyorum. Eve dönüş yolumuz uzun olmasaydı, onu şu anda tam anlamıyla şımartabileceğim bir yatağa götürürdüm. Hayatımda duyduğum en yumuşak, en tatlı iniltiyi çıkarıyor ve ses doğrudan penisime ulaşıyor.

"Sana asla zarar vermeyeceğime inanıyor musun?"

"Evet," diye iniliyor, ben de kot pantolonunun dikişini zevkin içinden geçmesi için doğru pozisyona bastırırken.

"Seni sevdiğime inanıyor musun?"

"E-evet." Kemerini çözüp elimi içine sokup dantelli külotunu parmak uçlarımla okşarken sırtı kamburlaşıyor. Ona zar zor dokundum ve çoktan sırılsıklam olmuştu.

"Ölene kadar seni koruyacağıma inanıyor musun?"

Yutkundu. "Evet."

Parmaklarım ıslak, sıcak girişine daldı. "Güzel, çünkü bunların hiçbirisi önümüzdeki birkaç dakika boyunca gerçek görünmeyebilir, bu yüzden gerçek olduklarına inanmak

zorundasın. Birinin bizi basmasını istemiyorsan sert, kirli ve hızlı olmalıyız."

"Tam da sevdiğim gibi."

Aman Tanrım.

Cecily

Austin beni tozlu yonca kokusuyla dolu boş bir ahıra çekiyor. Gözleri koyu ve ona sahip olduğum her şeyi vermesem, ne kadar yoğun olduğunu görünce dehşete düşerdim. İşler biraz kızılsa da ona güveniyorum. Spikerin sesi, boğa mücadelesinin sona erdiğini belirtmek için uzaktan bir yerden yükseliyor ve rodeo alanında kalan süre boyunca coşkulu bir müzik yankılanıyor.

Tamamen giyinik olmama rağmen sırtım duvara dayalıyken ve Austin bana bir yırtıcı hayvanın bakışlarıyla bakarken kendimi çıplak hissediyorum. Koyu mavi ekoseli gömleğinin kollarını dikkatlice sıvayıp ön kollarını ortaya çıkarıyor, sanki işe koyulacakmış gibi. Avucunu başımın yanındaki duvara bastırıyor ve gözleri beni olduğum yere mihliyor. Tıpkı önceki gibi ama korku ve tüm o sıcaklık olmadan. Sonra sanki oksijen açlığı çekiyormuş ve tek kaynağı benmişim gibi beni öpüyor, nefesimi çalıyor. Austin kemerimi hızla çözüp kot pantolonumu uyluklarımdan aşağı kaydırıyor. Parmakları iç çamaşırlarımın üzerinden kayıyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince göğsünden derin bir inilti yükseliyor.

"Lanet olsun, beni çıldırtıyorsun. Bunu biliyor musun?"
Dişleri kulağıma değdi. "Benim için bu kadar ıslak olduğunu bilmek çok fazla."

Kalçalarım refleks olarak eline doğru kıvrılıyor, bana dokunması için onu teşvik ediyor. Yavaşça ona yaklaşıyor. İç çamaşırımı parmağıyla yakalayıp kot pantolonumla buluşacak şekilde aşağı kaydırıyor. Tedirgin bir nefes veriyorum, zaten çözülmek için mücadele ederken tek istediğim pantolonunu aşağı çekip üzerine çıkmak. Boşluğun verdiği acı dayanılmaz ve birbirimiz için mükemmel yaratılmışız; beni gerçekten tatmin edecek tek şey onun penisi. Parmak ucu hassas klitorisime sertçe temas ediyor, vücudumda sıcak elektrik dalgaları zonkluyor ve boğazımda yüksek sesli bir inilti yükseliyor.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum göğsüne yaslanırken, tüm duyularımı kaybederek.

Boştaki eliyle kovboy şapkasını çıkarıp nazikçe başıma koyuyor. Beni sahipleniyor. Ona sırtıtıyorum. "Şapkayı takıp 'Kovboy Değil'e binelim mi?"

"Şapkayı takıyorsun çünkü ben onunla bunu yapamam canım." Austin dizlerinin üzerine çöküp yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor ve düzleşmiş dilini tenimde gezdiriyor.

Dili parmak uçlarının yerini alıp klitorisimde çılgınca daireler çizmeye başladığında derin bir nefes alıyorum. Her dokunuşta omurgamda ılık akımlar dolaşüyor. Kalçalarım hazla ağzına çarpıyor, sert ahşap duvarın sırtımı sıyırdığını hissediyorum. Gömleğimin eteğine yapışıp santim santim yukarı doğru çekiyor, ta ki karnım ortaya çıkana ve sırtım iltihaplanana kadar. Ve ben de dik durmak için çaresizce çabalayarak parmaklarımı kalın kahverengi saçlarının arasından geçirerek başına tutunuyorum. Dişlerinin ve dilinin üzerimde her bir hareketi, ona daha fazla ihtiyaç duymamla beni çıldırtıyor.

Belki yakalanma korkusundandır ya da bacaklarımdan arasında o muhteşem, sakallı adamın beni sevdiğini bilmektendir, ama kıvranıyor ve saniyeler içinde serbest

bırakılmak için yalvarıyorum. Dizlerim bükölüyor ve elleri kıcıımı kavramak için yukarı çıkıyor, beni istediğı yerde tutuyor. Dili içime giriyor ve daha fazla sürtünme için kalçalarımı yüzüne bastırıyorum - his çok fazla ve asla yeterli olmuyor. Muhtaç klitorisim ağzına çekildiğinde patlıyorum. Lanet olsun, patlıyorum.

Adı dudaklarımdan bir feryat halinde dökölüyor, o kadar yüksek sesle ki eminim ki tüm rodeo duymuştur; şarkının mükemmel zamanlanmış sonu sayesinde.

Ayağa kalktığında göğsü inip kalkıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Buradaki her erkeğın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Seni orgazma ulaştıranların kim olduğunu duysunlar."

Ellerimiz pantolonunu açmak için mücadele ediyor, pantolonun ayak bileklerinin etrafına bir yığın halinde düşmesine izin veriyor. Çıplak penisini yakalayıp sert uzunluğu boyunca pompalıyorum, her damarı avucumda zonkluyor. Onu öpmek için kendime çekmek için kaldıracımı kullandığımda inleyerek bana sokuluyor. Bacaklarımı dizlerimin etrafındaki sert kot pantolonun izin verdiği kadar açıp, çıplak penisinin ucunun klitorisimi tahrik etmesini izlerken titriyorum. Onu içime çekmek için sırtımı kamburlaştırsam bile, asla içeri kaymıyor.

Dudaklarımda sırtışı apaçık belli oluyor. "Bana bu kadar muhtaç olmanı seviyorum. Çok ateşli."

Austin'in ucu bana saplanırken gözleri benimkilerle buluştu. Sanki hâlâ bunu yapmak istediğimi teyit etmek ister gibi. Şu anda hiçbir şeyi ondan daha çok istememiştim. Beni gerdiğini, özlemle beklediğim boşluğu doldurduğunu hissetmeyi beklerken göğsüm dengesiz bir şekilde inip kalkıyor.

Austin'in tükürüğü penisinin başına iniyor ve eli onu shaftında aşağı doğru düzeltiyor, saniyeler sonra derin, pürüzlü bir iniltiyle içime giriyor.

Tamam, kahretsin.

Vahşiyim. Başının arkasından tutup saçlarını kökünden çekip öpüyorum. Alt dudağı dişlerimin arasına giriyor ve ağzım demir tadıyla doluyor ama yine de onu öpmeyi bırakmıyorum.

"Aus, bir daha yap şunu," diye soludum. "Sikişine tükür ve beni becer."

Dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. "Evet, efendim."

"Bunu çabuk yapmamız gerek" diyen biri için işkence derecesinde yavaş bir tempoda hareket ediyor, sadece ucunu çekiyor. Kollarında kıvranıp inliyorum, onu hissetmek için yalvarıyorum.

"Tükürüğümü kayganlaştırıcı olarak kullanmamı mı seviyorsun? Benim için inle, canım. Bana pis kızım olmayı ne kadar sevdiğini göster."

"Lütfen," diye inliyorum boynundaki nabız noktasına doğru.

Öne eğilerek ağzından tükürükler akıyor ve şaftının iki yanından aşağı doğru damlıyor. Dudağımı ısırduğım yerden bir inilti duyuluyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor. Onu çaresizce öperek, aramıza uzanıp sıvıyı penisine sürüyorum, iniltisinin boğazımdan aşağı doğru aktığını hissediyorum.

"Aman Tanrım." Ellerim göğsüne gitti ve gömleğinden avuç avuç parçalar topladım.

Başı bir anlığına omzuma düştükten sonra geri çekilip tekrar tükürdü. Heyecandan titriyordum - kabzaya doğru güçlü ve derin bir hamle daha yapmaya hazırlanıyordum - kendini çekip beni döndürdüğünde. Ellerim zar zor kalkıyor ve kaygan aleti arkamdan içeri girerken kendimi duvara yapıştırıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor.

Vücudumdaki her kas jöleye dönüşüyor ve yanağım ahır duvarına çarpıyor, pürüzlü tahtanın üzerinde sürükleniyor. Tanrı'ya şükür Austin'in kolları belimi kavlıyor, yoksa yüzüstü beton zeminde olurdum.

"Seni yakaladım. Klitorisini benim için ov, böylece seni bu duvara sikebileyim. Mükemmel aminla oyna."

Geriye uzanıp parmaklarımı ağzına sokuyorum. İnleyerek emiyor ve ben de ıslak parmaklarımı bacaklarımın arasına bırakıyorum. Çılgınca ama tüy kadar hafif vuruşlar beni uçuruma fırlatıyor, ta ki kendi bedenimde kalmak için mücadele edene kadar.

Sözüne sadık, sert ve hızlı, tekrar tekrar içime giriyor. Her hamlede göğsümü duvara bastırıyor. Vücudumu tam doğru açıyla tutarak, boynumu ve omzumu alçak, muhtaç homurtularla ısırırken nefes nefese kalmama neden olan noktaya vuruyor. Yarın tenim erik rengi izlerle kaplanacak ama umursamıyorum. Her inilti onu daha sert ısırp emmeye zorluyor. Her sert dokunuş beni ateşli bir zirveye yaklaştırıyor.

"Aferin kızım. Seni boşalırken, boşalmamı o güzel bacaklarından aşağı akana kadar hissetmek istiyorum. Bütün gece bunu düşünmeni sağlayacağım."

"Siktir. Aus—çok derin." Eli çıplak kıcıma vururken başımı geriye attım. "Siktir... durma. Bana daha fazlasını ver."

Beni kalçalarının arasına daha da çekiyor, sahip olduğu her santimle dolduruyor. İlkel bir ivmeyle, daha önce yaşadığımız öfkeli duyguları silip süpürüyoruz. Beni ne kadar sevdiğini bilmesem, benden nefret ettiğini düşünürdüm.

Parmaklarım sırlıklam, klitorisimle oynuyorum ve havayı gırtlaktan gelen bir iniltiyle dolduruyorum. İçimdeki dağılmış, yakıcı sıcaklık patlamak üzere. Her tutkulu hamlede ciğerlerim oksijen kaybediyor.

Göğsünü sırtıma bastırıp kulağıma fısıldadı. "Şehirli güzel kızın ahırda kirlenmeyi ve kaba davranmayı sevdiğini kim bilebilirdi ki?"

Kesinlikle yapmadım. "Kovboy Olmayan'ım bana vermeye razı olduğu her yere ve her şekilde götürürüm. Seninim. İçime gir. Beni doldur, spermin bacaklarımdan aşağı aksın, lanet olası adını içime yaz."

Başımı yana çeviriyorum ve beni öpüyor. Dişlerim ve dilimle yere yığılırken, orgazmın beni tepeden tırnağa parçaladığını hissediyorum. Başkası için beni mahveden bir tsunami. İnlemem ahırda yankılanırken, onun hamleleri daha da özensiz ve çılgınca oluyor. Dengemi korumak için kollarına sıkıca tutunuyorum ve derin, hırıltılı inlemesi içime boşalırken saçlarımda boğuluyor.

Göğsünü sırtıma yasladı, hızla atan kalbimle aynı anda nefes alıp verirken aşağı doğru uzanıp kot pantolonumu yukarı çekti. Kot pantolonum kıcıma ulaştığında, titreyerek geri çekildi ve beni rahatsız edici bir şekilde boş bıraktı. Tıpkı açık hava sineması gibi olmasını tercih ederdim; ikimiz de seks sarhoşluğundan kurtulduktan çok sonra bile içeride kalırdı. Hayatımın en mahrem anıydı. Ama ahırda kısa bir sevişmeden sonra içimdeki penisiyle kucaklaşmak mümkün değil.

"Kahretsin, çok şanslıyım." Zor kazandığı nefesini alıp kot pantolonumu iliklemeğe çalışırken kelimeleri hafifçe geveledi. "Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun? Sana fena halde takıntılıyım."

Alnındaki ter damlasını parmaklarımla silerek onu hafifçe öptüm. "Şanslı olan benim; bu her neyse, sanırım bunu bir alışkanlık haline getirmeliyiz."

"Kolumu bükmene gerek yok. Bu... Tanrım, bilmiyorum bile. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Kemerini takıp saçlarını düzeltmeye çalışıyor, sanırım bir ahırda sikilmişim gibi görünüyor.

Elimi ellerinin arasına alıp beni sıcak yaz güneşine geri götürüyor. Bir an gözlerimi kısıyorum, gözlerim alışmaya çalışıyor.

"Biliyor musun, burası ailemin ahır." Başını çevirip az önce çıktığımız binayı işaret ediyor. "On beş yaşlarındayken yaptırdım. Dedem o zamanlar rodeo başkanıydı. Ondan sonra da annem başkan oldu, ta ki... şey... Orada bizim fotoğraflarımız ve her şey var."

Elini sıkıca kavrayarak onu içeri çektim. "Nerede? Görmek istiyorum."

Sinirle burnunu kırıstırıyor ama sonra pes ediyor. "Buradaki eyer odasında." Işığı açtığımda, duvarlarda asılı bir düzineden fazla aile fotoğrafıyla karşılaşyorum.

"Ah, telefonumu Colt'ta bıraktığım için çok sinirliyim. Bu fotoğrafına ihtiyacım var." Ön dişi eksik, gülümseyen küçük bir çocuğun fotoğrafını işaret ediyorum. "Koyun Eti Patlatan Şampiyon '93" yazıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey."

Her fotoğrafı inceliyorum. Büyükbabası torunlarına çeşitli rodeo ödülleri gururla takdim ediyor, Denny zıplayan bir atın sırtında, üç oğlan da küçükken bir çitin üzerinde oturuyor. Jackson'ın tıpatıp aynısı olan babalarının yer aldığı hiçbir fotoğrafa yorum yapmamaya dikkat ediyorum. Aslında, birbirlerine bu kadar benzemeselerdi, Austin'le akraba olduğunu hiç düşünmezdim. Çünkü Austin annesine tıpatıp benziyor.

"Annenin adı Lucy mi? Gerçekten mi?" Wells Kanyonu'nun ilk kadın rodeo başkanı olduğunu anlatan çerçeveli bir haber makalesini okumak için eğildim. "Benim göbek adım Lucille."

"Hmm."

Ortamı yumuşatmaya çalışarak şakayla karnıma vurup, "En azından bu rodeo bebeği için bir kız ismi seçtik," diye ekledim.

Beklendiği gibi sesli bir şekilde gülmüyor ama burun delikleri genişliyor ve ağzının köşesi berbat şaka bahanem karşısında dikleşiyor. Bunu bir zafer sayacağım.

"Çok güzeldi. Gözlerin de ona benziyor," dedim ve Austin'in yanağını kemirdiğini, bakışlarını yere diktiğini gördüm.

"Hadi gidelim. Az önce bir şeye karar verdim." Gülümseyip omzumla dürttüm.

"Öyle mi?" Hiç vakit kaybetmeden düğmeye basıp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Bu gece senin olmanı istiyorum - nasıl demiştin? 'Oldukça eğlenceli' mi? Sen iç, ben sürerim." Parmaklarım sanki kalıcı evleriymiş gibi parmaklarının arasına dolanıyor ve arenanın etrafında uzun uzun yürüyoruz. Spikerin sesi ve kalabalığın tezahüratları nemli havada yankılanıyor.

"Sen kamyon kullanmıyorsun, ben de eskiden eğlenceli olduğumu söyledim."

"Çok keyif almasam da onları sürebiliyorum. Beni aciz halde görmeyi ve seks dışında saçını başını yolmana tanık olma zevkini yaşamamam adil değil. Ve seks sırasında bunu gerçekten seviyorum, bu yüzden seni sarhoş görmeyi ipte çekiyorum. Ayrıca, "Memen bütün gece benden akacak" kartını oynayacağım. Yaptığın bu karmaşayla başa çıktığın için bana borçlusun."

Gülerek kaş kemiğini ovuşturuyor, seçeneklerinin yetersizliğini tartıyor. "Ya KJ gelirse?"

"Kalabalık bir rodeo dansında ne yapacak ki? Ben yine de bütün gece seninle ve diğer adamlarla orada olacağım." Elini sıktım. "Lütfen?"

"İçerim ama işler kontrolden çıktığında seni uyarmadığımı söyleme."

"Ah, sabırsızlanıyorum." Onu bira bahçelerine, ardından da tuvalette kısa bir mola verdikten sonra bara sürüklüyorum. Ayık kalıp sarhoş kovboy grubumuzun tamamından sorumlu olmak umurumda bile değil. Sadece onu serbest bıraktığını görmek bile buna değer.

Saat neredeyse sabahın ikisi ve tahmin edilebileceği gibi çocuklar tamamen kontrolden çıkmış durumda. Beryl, Kate ve Jackson beş saat önce ayrıldılar ve o zamandan beri herkesle tek başıma baş başa kaldım. Kendimi kedileri güdüyormuş gibi hissettiğim zamanlar olsa da pişman değilim çünkü Austin'ın iyi ruh hali kalbimi dolduruyor. Ve

dürüst olmak gerekirse, aynı zamanda düzeltiyorum da. Birkaç içki içtikten sonra onun kötü bir sarhoş olup olmadığını hiç sorgulamadığımı fark ettim. Geçmişime rağmen, sanırım bilinçaltımda onun için bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ve şimdi ona bakınca - hiçbir şansı yok. Bu gece birine zarar vermesinin tek yolu, kontrolden çıkmış bir dans hareketinin ters gitmesi olabilir.

Bu gece dört yüzüncü kez elimi tutuyor ve iki adım atmaya başlıyor. Ne zaman bir country şarkısı çalsa -ki rodeo dansında olduğumuz düşünülürse bu çok fazla- benimle iki adım atmakta ısrar ediyor. Bu konuda bildiğim her şeyi The Horseshoe'da Colt'la sarhoş dans ederken öğrendim ama ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Ağrıyan ayaklarım her adımda kramp giriyor. Austin amansız, beni savuruyor ve saç uçlarım yere değecek kadar aşağı indiriyor.

"Aus, biraz oturmam gerek. Ayaklarım acıyor," diye bağıriyorum müziğin sesini bastırarak, bir şarkı bitip diğeri başlarken.

Birkaç saniye alt dudağını dışarı çıkardıktan sonra, "Pekala, eğlenceyi bozan çocuk. Seni seviyorum!" dedi.

Eğlenceyi bozan mı? Bu adamlar sarhoş olduklarında tam on yaşında çocuklara dönüşüyorlar. Tekrar oturup sayım yapıyorum. Aman Tanrım. Colt sahnede grupta birlikte üstsüz ama umursamıyormuşum gibi. Onu orada istemezlerse kovarlar. Denny piknik masasında bir kızla öpüşüyor. Sundial, Jacky ve Austin'le dans ediyor. Red de yanımda. Güzel, hâlâ burada olması gereken herkesin hesabı verildi. Rahat bir nefes aldım.

"Eğleniyor musun, Filly?" diye bağıriyor Red bana doğru.

"Evet, ayaklarım ağrıyor ve yorulmaya başladım. Neden dışarı çıkmadın?"

"Birçok şeyim ama dansçı değilim." Bira şişesinden bir yudum alıyor ve ikimiz de kalabalığın şarkının basıyla birlikte zıplamasını izliyoruz. "Seni seviyor, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğim? "Ah... evet."

"Annelerinin öldüğü yıldan beri bu rodeoya geri dönmedi. Sav varil yarışı yapıyordu ve annesinin burada yarışmasını bile izlemedi. Bu yüzden onu buraya getirmek için ne dedin bilmiyorum ama iyi ki geldi. Gelmesine sevindim."

"Evet, ben de." Doğrusunu söylemek gerekirse, burada olacağım dışında hiçbir şey söylemedim. Red'e gülümsedim ve sonra Austin'i izlemeye geri döndüm, üstü çıplak Colt'u çevirirken tam bir aptal gibi davranıyordu. Tanrım, onu seviyorum.

Orkestra son içki çağrısını anons etmek için çalmayı bıraktığında, kalabalık homurdanırken ben tezahürat yapmayı bırakmak için dilimi ısııyorum. Eğlenceliydi ama acı verici derecede ayığım ve artık bebek bakıcılığı görevlerimden keyif almıyorum. Çocuklar son biralarını alıp piknik masamın etrafında toplanıyorlar.

Colt yanımıza koşarken, "Roughies kampında bir after party olduğunu duydum," diye duyurdu.

Hepsi bana dikkatle bakıyor, ben de başımı kararlı bir şekilde hayır anlamında sallıyorum. "Olmaz, eve gidiyorum. Çok geç ve çok ayığım."

Austin arkamdan gelip göğsünü sırtıma bastırdı ve kollarını bana öyle sıkı doladı ki inledim. "Eğlenceli olabilir."

"Şu anda iç çamaşırimda olan sperm durumunu hatırlatmama gerek var mı?" Umumi bir rodeo tuvaletinde ne kadar temizlik yapsam da yetmiyordu. Dudaklarım kulağının kepeğine değdi. "Burada bu kadar uzun süre kaldığım için kendini şanslı say."

"Lanet olsun, yine beni sertleştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Her zaman." Göz kırptım.

Başımın üstüne bir öpücük kondurup çocuklara bakıyor ve "Eve gitme vakti çocuklar. Hanımı dinleyin." diyor.

"Hepinizi mi götürüyorum? Nasıl?" Austin'in kamyonetinde kesinlikle yeterli koltuk yok. Red'inkinde de. Gerekirse iki sefer de gidebilirim sanırım ama çok geç oldu ve bitkinim.

"Sorun değil, locaya bineriz." Denny boş bira şişesini masaya sertçe vuruyor. "Hadi gidelim."

"Bu tehlikeli. Olamaz."

"Biz bunu her zaman yapıyoruz, Filly," diye karşılık verir Denny.

Onay almak için Austin'e bakıyorum ve başını sallıyor. Bu, şehirde kesinlikle kabul edilebilir bir şey değil. Yine de, muhtemelen taksinin arkasında arkadaşınızın kucağında oturmaktan çok daha tehlikeli değil. Ben de bilet fiyatlarından tasarruf etmek için bunu onlarca kez yaptım.

"Öf, tamam." Kapılı çıkışa doğru yöneliyorum. "Beş dakika içinde kamyonetin önünde olmazsanız, sizsiz eve gidiyorum."

Yarı boş otoparktan kamyonetine doğru yürürken Austin'in eli belimi tutuyor. Sallanıyoruz, kalçalarımız sürekli birbirine çarpıyor. Beş dakikalık yürüyüşte daha önce hiç duymadığım kadar çok gülüyor ve ben de ona hiç bu kadar aşık olmamıştım.

Adamlar arkaya doluştuktan sonra kamyonu çalıştırıp ana yola doğru sürünüyorum. Adamların güvende olduğundan emin olmak için her birkaç saniyede bir dikiz aynasını endişeyle kontrol ediyorum.

Yolculuğun ilk on dakikasında Austin o kadar sessiz ki, uyuyor olmalı. Karanlık takside sesini duymak beni irkiltir. "Düşünüyordum."

Sinirlerim çözülene kadar elimi göğsüme bastırarak, "Neyi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"İkinci kocan olmayı kabul ettim çünkü sonuncusu olacağım."

Ona bakmak için dönerken neredeyse yoldan çıkıyorum. Aman Tanrım, bu nereden çıktı? Beynim lapa oldu. Kelimelerle düşünemiyorum, anlamlı bir cümle kurmaktan bahsetmiyorum bile.

Konuşmaya devam etmek için koltuğunda yana döndü. "İlk ve tek sevgilim sen olacaksın. Ama komik olan ne biliyor musun?"

Hayır, bilmiyorum çünkü bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyorum. Annesi ve çocukluğu hakkında küçük, mutlu

anlar paylaştı ama zor konulara sadece benim hayatımla ilgili olduğunda değiniyoruz. Tamamen açılmasını ve beni içeri almasını dört gözle bekliyorum. Yine de, sarhoşken bunu yapmanın en iyi yol olduğundan emin değilim.

"Sav evet deseydi, çok mahvolurdum çünkü iki karın olamaz ve yine de seni isterdim. Sen her şeydin."

Gülmemi bastırıyorum. "Tamam, neden arkana yaslanıp biraz uyumuyorsun?"

"Şey... şey." Beyni bir anlığına kısa devre yapıyor gibi görünüyor. "Sanırım gitmeseydi sen de burada olmazdın, değil mi? Yani seninle tanışmazdım ve belki de hâlâ onunla olurum. Ama... yok, muhtemelen olmazdı—herkes bana onun asla kalmayacağını söyleyip duruyor. Benim için son dakika haberi. Kendimi rezil etmeden önce söylemeliydin. Neyse... belki de beni becerdiği için mutluyum çünkü burada olman hoşuma gidiyor."

"Ben de burada olmaktan hoşlanıyorum." Uzanıp elini sıkıyorum.

"Onu bildiğini biliyorum. Sana kimin söylediğini tahmin edebiliyorum... Kate. Ama işte kimsenin bilmediği dedikodu." Kelimeleri hafifçe birbirine karıştırıyor ve sanki çok önemli bir açıklama yapacakmış gibi parmağını kaldırıyor. "Şey... gittiği gün, ona evlenme teklif ettim. O aptal şelalede, aptal bir aptal gibi. Ne dedi biliyor musun?"

Hayır. Yani... Tahmin yürütebilirim ama şu anda bunu duymakla kesinlikle ilgileniyorum.

"Ciddi olduğumuzu düşünmedi. Affedersiniz? İki yıl birlikte yaşamak ciddi bir şey değil mi?" Ellerini havaya kaldırıp bıkkın bir iç çekti. "Bilmiyorum. Muhtemelen benim hatamdı. Konuşmakta berbatım, bu yüzden sanırım benim için ne kadar ciddi olduğunu belli etmedim."

"Bana oldukça ciddi görünüyor." Parmaklarım direksiyona endişeyle vuruyor ve arkadaki tüm adamların sayıldığından emin olmak için yüzüncü kez kargo ışığını yakıyorum. Ne kadar açılmasını istesem de, başarısız bir evlilik teklifinin acısını yeniden yaşamasını duymak midemi bulandırıyor. Bu

adil değil, çünkü evli olduğum için beni hiç kötü hissettirmedi, ama bunu mide ekşimeme anlatmaya alış.

"Ama boş ver. Biliyor musun?" Sesinde hâlâ hafif bir kırıgınlık vardı.

"Belki de hayır demesi en iyisiydi? Kalmak ve mutlu olmamak yerine."

"Ah, evet, hayır, kesinlikle. Babam yle yaptı. Annem için burada kaldı ve annem öldüğünde, "Boş ver" dedi." Eli havada sallandı.

Aman Tanrım. Tamam, bu gece her şeye giriyoruz.

"Austin." Ona bakıyorum. Bir yanımda ona durmasını söylemek istiyor çünkü şu anda bu konuya girmek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor. Diğer yanımda sonunda bu saçmalığı içinden atmasına izin vermek istiyor.

Derin bir nefes veriyor. "Sorun değil. Herkes gidiyor ve benim halledebileceğim için sorun olmadığını düşünüyor. Merak etme, Austin ortalığı temizler. Büyükbaba ölür, annem ölür. İnanabiliyor musun, altı ay bile arayla değil. Sonra babam, 'zavallı ben, kendimi bulup memleketimden ayrılmam gerek' diyor. Lanet olsun. Her şeyin sorumluluğunu yirmi beş yaşındaki çocuğa bırakalım."

Kardeşleri hariç, neredeyse kendisi kadar zorlandıkları rollere, sevdiği herkes gitti. Bizimle ilgili güvensiz hissetmesine şaşmamalı. Hâlâ başka biriyle yasal olarak evli olduğum düşünüldüğünde, korkusunu hafifletmeye de yardımcı olmuyorum. Ona baktığımda burnum yanıyor ve gözlerimin kenarları sızlıyor. Arkadaki oğlanların beni sorgulamasına yol amasaydı, hemen şu lanet kamyonu kenara çekip ona sarılırdım. Buna çok ihtiyaı var.

"zgnm. Bu duruma düşmen adil değildi. Babandan daha iyisini hak ediyordun; nasıl yas tutması gerekiyorsa gereksin, seni dşnmeliydi."

"yle işte... her neyse." Camı hafifçe açıp ılık gece havasını derin derin içine çekiyor. "Uzun zaman önceydi ve muhtemelen bunların hiçbirini umursamamalıyım. En azından şimdi seni yakaladım."

"Öyle." Ona elimden geldiğince güzel bir gülümsemeye bakıp kollarımı ona dolayana kadar onu tutuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu arada, bu ciddi, değil mi? Sen ve ben? Bu sefer herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum."

"Ciddi bir durum. Ve seni gerçekten seviyorum."

Austin

Sadece boxer şortumla yatağa yığıldım, sadece hafif bir uyuşukluk kalmıştı. Anlaşılan hiçbir şey eski kız arkadaşını ve aile travmanı düşünmek kadar çabuk ayıltmıyor insanı. Cecily banyoda makyajını temizliyor, beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Ve orası tehlikeli bir yer.

Hayatımın en uzun bekleyişlerinden birinin ardından, sessizce karanlık yatak odasına girip yatağın kendi tarafına doğru yürüdü; muhtemelen uyuduğumu varsayarak. En kolay, bu duruma ayak uydurmak ve fazla paylaştığım saçmalıkları açıklamam gerektiği hissinden kaçınmaktı.

Sıcak bedeni yanımdaki çarşafların altına kayarken yatak sıkışıyor. Kıçını geriye doğru itiyorum ve ben de hemen yana dönüp ona sarılıyorum. Onu göğsüme çekip göğsünü avucuma alıyorum ve memnun bir homurtuyla penisimi kıçına yerleştiriyorum.

"Uyanık mısın?" diye fısıldıyor.

Lanet olsun. Ona doğrudan yalan söyleyemem.

"Hımm."

"İyi misin?" Elini elimin üzerine koyup yumuşak avucunu tenimde gezdiriyor.

"Mükemmel," diye mırıldandım ıslak saçlarına doğru.
"Bensiz duş aldın."

"Uyuduğunu sanıyordum." Sesi, sanki odada uyanması konusunda endişelenmemiz gereken başka biri varmış gibi kısık. "Ya da biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varmış gibi."

"Sana ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum.

"Buradayım."

"Bu gece eve dönerken söylediğim saçmalıklar hakkında-"

Sözümü kesip kolumun ön kısmını yavaşça ovuşturdu.
"İstemiyorsan konuşmamıza gerek yok. Pek paylaşımcı olmaman sorun değil. Seni tanıyip sevmek için geçmişinle ilgili her ayrıntıyı bilmeme gerek yok."

"Ama sen de paylaştın. Bana sor, ben de anlatayım."
Yavaşça nefesimi veriyorum, hemen teklif ettiğime pişman olmaya başlıyorum. Yine de, eğer bu konuşmayı yapmanın bir zamanı varsa, o da sabahın üçünde onunla yatakta olmaktır.

"Red, annen öldüğünden beri rodeoya geri dönmediğini söyledi. Bugün neden geldin?"

Dudaklarım ensesine yapıştı, neden bu konuşmayı yapmaya istekli olduğumu kendime hatırlatmak için. Savannah'ı mesafeli tuttum ve sanırım bu yüzden aramızda ciddi bir ilişki olduğunu hiç düşünmemiş olması gayet doğal. Aynı hatayı Cecily ile tekrarlayamam.

"Oradaydın." Gitme sebebim bu kadar basitti. "Yine de yalan söyledim... Geç kalmadım çünkü yapacak işim vardı. Yani... İşlerim vardı ama muhtemelen yarına erteleyebilirdim. Tüm rodeoyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Büyükbabam ve annem hayattayken, rodeo alanı - ve tabii ki çiftlik- tüm hayatımızdı. Onlar öldüğünden beri geri dönmedim ve çok fazla olacağından endişeliydim. Yıllardır görmediğim insanları görmek, spikeri duymak, ipleri çekmek. Ama sen tüm bu durumla başa çıkmayı çok daha kolaylaştırdın - yara bandını söküp attın."

Dönüyor ve ben de değişen pozisyonuna itiraz etmek için ağzımı açıyorum, ta ki beni öpene kadar. Parmakları sakalımı

okşuyor ve dudaklarının benimkilerde gülümsediğini hissedebiliyorum. "Bugün geldiğin için teşekkür ederim."

"Birden fazla şekilde mi?" diye sırıttım. Ahırda yaptıklarımızı düşünmek bile sikimi titretiyor.

"Sen bir aptalsın." Üzerime doğru bir bacak atıyor ve, siktir, yatağa benim tişörtlerimi giymeye başlamasına sevindim çünkü çıplak amını uyluğuma bastırıyordu.

"Bugün bana vurmayacağını biliyordum." Parmakları yavaşça göğüs kıllarımın arasından geçti. "Ona hiç benzemiyorsun."

"Ama seni korkuttum. Yani umduğum kadar farklı olmadım."

"Hayır." Üzerimde kıvrılıyor. Penisim onun yakınlığının ve aramızda gerçek kıyafet olmamasının içgüdüsel olarak farkında, karanlıkta sesine odaklanmakta zorlanıyorum. "Onun hayal edebileceğinden çok daha iyi bir adamsın. Düşünceli ve şefkatlisin."

Dudaklarımdan öpüyor beni.

"Güçlü."

Dişleri kulağıma değiyor.

"Fedakar ve sadık."

Kalçaları göğsümün üzerinden geçen bir izi öperken kalçaları benimkilere sürtünüyor.

"Beni şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı kadar sert boşaltıyorsun. Ve bunu yaparken çok iyi görünüyorsun."

Sert bir açlıkla beni öperken eli aşağı doğru kayarak penisimi kavlıyor.

"Ve seni seviyorum, Austin."

Sonra öne doğru düştü, sıcak vücudunun tüm ağırlığıyla benimkini sardı. Bir koala gibi bana sarıldı. Öpüşürken göğüslerimiz senfonik bir şekilde inip kalktı. Ellerim üzerinde gezinirken, gömleğinin altına girip sırtındaki pürüzsüz teni hissederken, yavaş, keşif dolu öpücükler.

Bana sımsıkı sarılıyor; bacaklarının arasındaki sıcaklık kasıklarımı ısıtıyor. Keşke çıplak yatağa girseydim diye

düşünüyorum çünkü onu sadece yanımda hissetmek için boxer'ımı yırtmaya hazırım. Çıplak tenin üzerinde çıplak ten.

"Bana anne ve babandan bahset."

"Ah, şimdi bunu yapmak zorunda mıyız?" Kalçalarımı kaldırdım, sertleşmiş penisimin klitorisine sürtünmesinin fikrini değiştirmesini umdum.

"Tek bir soruya cevap vererek kurtulabileceğini mi sandın? Normalde ne kadar konuşkan olduğumu düşünürsek, bir daha böyle bir fırsat bulabileceğimi pek sanmıyorum."

İç çekip ellerimi kalçalarının iki yanına koydum. Normalde onunla bu pozisyonda olmak çok daha eğlenceliydi.

Elleri saçlarımda dolanırken dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bunun hakkında konuşmanın zor olabileceğini biliyorum. Ama burada sadece sen ve ben varız; kafanın içine girmeme izin ver. Lütfen."

Sanırım ağzından yumuşak, tatlı bir hırıltıyla çıkan "lütfen" kelimesinin benim kriptomitim olduğunu anlıyor. Sonuna lütfen eklese reddedeceğim hiçbir istek olmazdı.

İnliyorum. "Şey, lise aşıklarıydılar. On dokuz yaşında evlendiler ve hemen ardından bana sahip oldular. Annem bu çiftlik ve Wells Kanyonu için yaşıyordu; tüm bunları nasıl yaptığını bilmiyorum. Buradaki işlerle ilgilendi, okulumuzda gönüllü olarak çalıştı, kasaba etkinlikleri düzenledi, bizi her hafta sonu rodeolara götürdü." Cecily'nin burnunun kemerini öpmek için durdum, yaz boyunca beliren minik çilleri düşündüm. Bu oda zifiri karanlık olabilir ama her birinin yerini mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyorum. "Neyse, şey... Meme kanserine yakalandı. Babam onu sürekli kemoterapi için şehre götürürken çiftliği ben, Jackson ve büyükbabam işletiyorduk. Sonra büyükbabam öldü, annem de altı aydan kısa bir süre sonra. Sonrasında babam, burada kalmaya degecek bir şey olmadığına karar verdi. Anlaşılan, çiftliği hiç işletmek istememiş. Bu komik, çünkü yükü bana yüklemekten çekinmiyordu."

Dudakları yanağımda yumuşak ve sıcaktı. "Çalıştırmak ister misin?"

"Evet," diyorum düşünmeden. "Benim için vazgeçilemeyecek kadar önemli bir yer. Ama çocuğumuza asla böyle baskı yapmam... Yani, çocuk sahibi olacağımızı söylemiyorum."

"Şşş, kontrolden çıkıyorsun. Rodeo bebeğimiz Lucy'nin aile çiftliğini yönetmeye zorlanmayacağını duyduğuma sevindim." Eliyle şaka yollu karnına vurduğunu duydum ve bir anlığına Cecily'nin sarı saçlı tatlı kızını düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, bu beni en ufak bir şekilde üzecek bir şey değildi. "Gidişinin senin yüzünden olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bunun yüzünden değil. Ama kesinlikle buna rağmen."

"Acaba pişman mı diye merak ediyorum. Aynı şey değil - hiç de değil - ama kafam allak bullakken ailemi hemen terk ettim. Ve pişmanım." Yumuşak parmaklar göğsümde ileri geri bir yol çiziyor ve ona hiçbir şeyden pişman olmadığını söylemek istiyorum. Ama bunu kesin olarak söyleyemiyorum çünkü gerçek şu ki, bilmiyorum. En son ne zaman konuştuğumuza dair detayları hatırlamıyorum ama kesinlikle büyükbabamdan, annemden, çiftlikten, ikimizin de ne hissettiğinden veya önemli olan hiçbir şeyden bahsetmedik.

"Belki de öyledir." diye düşünürken kendimi kaybediyorum.

Odadaki tek ses, tavan vantilatörünün sessiz vızıltısı. Cecily'nin başı omzumda ve bu açıdan anlamak zor olsa da, sanırım gözleri kapalı. Yumruğu göğsümün tam ortasında, hiç kıpırdamadan duruyor.

"Uyuyor musun?" Elimi saçlarının üzerinden geçirip, çok sevdiğim o baş döndürücü hindistan cevizi kokusunu burnuma getiriyorum.

"Sadece düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Benden önce gelen kızların ne kadar şanslı olduklarının farkında olmamaları beni ne kadar mutlu ediyor."

"Ben şanslı olanım. Seni bir an bile hak etmiyorum canım. Ama izin verirsen, seni sevmeye layık bir adam olmak için her gün çalışacağım. Sana geçmişimdeki kızlara

verdiğimden daha fazlasını vereceğim ve sana senin geçmişindeki tüm erkeklerden daha iyi davranacağım."

Parmağım elmacık kemiğini, sonra çene kemiğini takip ediyor. Eli yüzümü tutuyor ve alnı çeneme bastırıyor. Bir dakika iki dakika üç dakikaya dönüşüyor. Karanlık bir odada, sadece ikimizden oluşan bir dünyada birbirimize sarılıyoruz.

Cecily

Akşam karanlığı çiftliğin üzerine çöküyor, mutfağı altın turuncu bir ışıkla dolduruyor. Kate'e akşam yemeğinin son bulaşıklarını yıkamasında yardım ediyorum. Çocuklar geç saatlere kadar evde olmadığı için, onunla ve Odessa'yla yemek yemek için büyük eve geldim. Kurulama havlusunu fırın sapına atıp arka verandaya giderken buzdolabından soğuk bir bira alıyorum. Kate bir bardak buzlu suyla geliyor. Mükemmel bir yaz sonu gecesi. Cırcır böcekleri yüksek sesle cıvıldıyor, ılık bir esinti yakındaki fıskiyeleden gelen sisi taşıyor ve çayırırlar koyu zümrüt renginde.

"Biliyor musun, Odessa'ya hamileyken bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum çünkü onu kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Bu sefer sadece bitmesini istiyorum ki rahatça uyuyabileyim, bir bira içebileyim ve her hızlı hareket ettiğimde altıma işeme riskini almayayım." Yüksek sesle nefes vererek verandadaki salıncağa çöktü.

"En azından sadece birkaç hafta kaldı."

Eliyle kendini yelpazeliyor. "Ve bu sıcakta, ne yazık ki bir an önce gelmeyecek. Ayrıca, bir ay daha ve yoğun sonbaharın tam ortasına geleceğiz. Üçüncü ot biçme işlemini yapmamız gerekiyor, birkaç bin uzun bir yaşındaki

sığırı göndereceğiz ve tüm sürü Ekim ortası civarında kış için eve dönecek. Sonbahar çalışmaları başladığında, Jackson burada benim için neredeyse tamamen işe yaramaz olacak."

"Aynı şey olmadığını biliyorum ama ihtiyacın olan her konuda yardımcı olurum."

"Doğrusu, sen her gün Jackson'dan daha iyi bir yardımcı olabilirsin." Gülüyor. "Kocamı seviyorum ama sanki bir bebek ağlamaya başlar başlamaz beyni yulaf ezmesine dönüşüyor. En vahşi atları bile kırabilir ama kucağında yedi kiloluk bir yenidoğan varken paniğe kapılıp donup kalıyor."

"Bu sefer daha iyi olacağından eminim. Zaten her şeyi bir kez yaşadı." Uzun bir yudum alıp Odessa'nın bahçedeki fıskiyeinin içinde koşmasını izliyorum. Pembe, diz hizasındaki elbisesi sıırılsıklam ve açık kahverengi saçları yüzüne ve boynuna yapışmış.

"Bir daha böyle bir şey yapmamı bekliyorsa, çok iyi olur."

Güneş ağaçların tepelerinin altına batıyor ve leylakların olduğu yere vuran farlar, lastiklerin yolda çıkardığı sesi duymadan önce yaklaşan aracı fark etmemizi sağlıyor. Kate, çiftlik girişini daha net görebilmek için öne eğiliyor.

"Hı hı, o arabayı hiç görmedim." Kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluşurken gözleri kısıldı, akşamın bu kadar geç saatlerinde buraya kimin gelebileceğini anlamaya çalıştı.

Onun ötesine bakmak için ayağa kalkıyorum ve tanıdık farlar ve ızgara karşısında dizlerim hemen bükölüyor. Vücudum ahşap döşemenin üzerine yığılıyor ve kendimi yakalamaya çalıştığımda kolumdan yukarı doğru yükselen şiddetli bir acı hissediyorum. Görüş alanımın kenarları kararıyor. Pus, yüzümden birkaç santim ötedeki ahşap döşemedeki düğümleri zar zor seçebilmemi sağlıyor. Sanırım kusuyorum. Ya da çığlık atıyorum. Zihnim bana oyun oynuyor olmalı. İmkani yok. Beni bulamamış olamaz.

Burada değil.

O değil.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Kate'in dikkati bana kayıyor.

Keskin nefesler ve boğazımdaki sert kayanın arasından tek bir cümle çıkarmayı başarıyorum. "Odessa'yı al ve içeri gir."

Omzuma elini koyuyor. "Sen—"

"İçeri gir, Kate. Hemen." Çığlık atmamaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey, arkamızdakilere dikkat çekmek. Neyse ki alacakaranlık bizi yeterince iyi gizlemiş.

Korkudan tenim bembeyaz kesilmiş olmalı ki Kate'in gözleri kocaman açıldı ve saniyeler önce arabanın olduğu yere döndü. Sonra tekrar bana döndü.

"Cecily." Kate'in sesi kulaklarımda biriken kanın arasından zar zor duyuluyor. Görüşümü bulandıran leylak rengi pusun arasından insan biçimli bir leke gibi görünüyor. Gözlerimi hızla kırptırarak, gözlerimin üzerindeki örtüyü kaldırmaya ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini belirlemeye çalışıyorum.

Hiçbir fikrim yok.

Austin. Austin'e ihtiyacım var. Geçmişte KJ ile milyonlarca kez tek başıma ilgilenmiş olabilirim ama istemiyorum. Artık istemiyorum. Austin bana buna gerek kalmayacağına söz verdiğinde de istemiyorum.

"Odessa Wells, içeri gir!" diye fısıldadı Kate. Ayağa fırlayıp kızının kolundan tuttu. "Annenin odasına çık ve ben gelip seni alana kadar orada kal, tamam mı?"

"Yeniden makyaj yapabilir miyim?" Odessa nemli saçlarını gözlerinden itiyor.

"Elbette bebeğim. Makyaj, saç, kıyafet, hatta annenin topuklu ayakkabıları bile. Ben gelip seni alana kadar orada kal. Aşağı inme."

Odessa'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve içeri koştu. Küçük ayakları merdivenlerden gürültüyle çıktı ve Kate'in yatak odası kapısının hafifçe çarpması, onun güvende ve mutlu olduğunu gösteriyordu. En azından, ben tehlikede olsam bile, onun tehlikede olmadığına dair ufak bir umut ışığı vardı.

"Kate, sen de içeri girmelisin. Git Odessa'yla ol." Bacaklarımdaki titremeye rağmen kendimi tekrar ayağa

kaldırarak tek bir nefes almaya çalışıyorum. "Bununla kendim ilgilenmem gerek."

"Hayır, çocuklar dönene kadar ikimiz de yerimizde kalacağız. Yakında dönerler."

Peki, ne kadar erken yeterince erken olacak?

Kate arka cebinden cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşluyor. "Eğer yeterince çabuk gelmezlerse, çocukların polis kuzeni Nick yaklaşık yarım saat içinde buraya gelebilir."

Austin'de büyük ihtimalle cep telefonu çekmiyordur; ana binalardan çok uzaklaştığınızda çekmiyordur. Ama bu, numarasını tekrar tekrar aramama engel olmuyor.

Arabamı gördüğü anda burada olduğumu anlayacak. İnat etmek yerine Austin'ın kamyonet alma tekliflerini kabul etmeliydim. O zaman o gidene kadar bir dolapta saklanabilirdim. Eğer saklanmak bir seçenek olsaydı, bir daha buraya geri dönmeme ihtimalim olabilirdi.

"Beni bulması ne kadar uzun sürerse, o kadar çok sinirlenecek." O kadar tehlikeli olacak.

"Erkeklerin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok. Oraya gitmeye değmez."

"Burada kal."

Saflıktan mı yoksa çılgınca bir cesareten mi, kendimi ona doğru hareket etmeye zorluyorum. Ayaklarım betona gömülmüş gibi hissediyor ama evde bir zombi gibi sürünerek ilerleyecek gücü kendimde buluyorum. Arka verandadan karanlık koridora doğru. Ön kapının metal kolu avucumu yakıyor ve omzuma dokunan bir el kalbimi durduruyor.

"Özür dilerim, hemen dışarıdaysa diye arkandan bağırmak istemedim," diye fısıldıyor Kate. Kelimeleri paramparça olmuş. Korkuyor. "Nick en kısa sürede burada olacak. Eğer dışarı çıkacaksan, ben de seninle geliyorum. Hatta, burada yalnız olmadığını anlayacak. Belki çocuklar dönene kadar sana zaman kazandırır."

Başımı sallıyorum ama o yüzümün iki yanından tutuyor, gözlerimin onun gözlerine kaymasını sağlıyor.

"Cecily, inatçı olmayı bırak. Artık neredeyse kız kardeşimsin ve dışarı tek başına çıkmaya izin vermeyeceğim. Ya içeride kalıp arkadaşlarını beklersin ya da birlikte dışarı çıkarız. Her iki durumda da, seninleyim."

Seeneklerimi değerlendirirken sessizliğim, KJ'nin adımı haykırmasıyla bozuldu. Neredeyse camı kıracak kadar yüksek bir sesle.

Kahretsin.

Uzun ve acı dolu bir nefesin ardından tekrar kulpuna uzanıp dışarı çıkıyorum.

Sessizce kaşlarını çatarak beni süzdü. Yıpranmış tişörtüme ve kir lekeli kot pantolonuma baktım. Bahecilikten tırnaklarımın altındaki toprağa. Kollarımdaki bronzlaşmış, çilli tene, iki dağınık Fransız örgüsü saçlarıma. Ve beni makyajsız ilk kez görüyordu. Bunların hepsi Austin'in bana kendimi çirkin hissettirmediği şeylerdi. Aslında bakışları beni güzel, seksi ve arzulanır hissettiriyordu. Buna rağmen, KJ'nin beni şu anda nasıl gördüğünü düşünmek aniden kendime olan güvenimi sarstı. Onu terk ettiğim zamanki halime hiç benzemiyordum; içten içe bunu biliyordum ama bu konuda fazla kafa yormamıştım.

"Vay canına. Kasabadaki biri bana burada olduğunu söylediğinde, gerçekten benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm." Sert kahkahası tenimi deldi. En azından silahı yok gibi görünüyor. Saklanmış olabilir -gerçekten de muhtemelen öyledir- ama şu anda elinde değil. Bu bana zaman kazandırıyor. "Şuna bak, tam bir köylü gibi görünüyorsun."

"Ne istiyorsun Kyson?" Aptalca ismi, soluk borumu kesen bir jilet bıçağı gibi hissettiriyor.

Omzum verandadaki merdivenlerin tepesindeki direğe yaslanmış. Umursamaz bir tavır takınmayı hedefliyorum, hatta tekrar devrilmemek için dengeye ihtiyacım var. Kate dirseklerini yanımdaki korkuluğa dayıyor, öfkesini hissedebileceğim kadar yakın. Rüzgar anlarından hiçbir

melodi duyulmuyor; yaklaşan kasırgayla birlikte hava tuhaf bir şekilde durgun.

"Yeterince uzun zaman oldu Cecily. Umarım son birkaç aydır beni kırsalın her yerinde aramama zorlayarak eğlenmişsindir, ama artık eve dönme zamanı."

"HAYIR."

"Hayır mı?" Dişlerini sıktı. "Seni almak için bu kadar yol geldim ve sen buna mı cevap veriyorsun?"

Onun yanından, Austin'in evine, bizim evimize bakıyorum. Ait olduğum yer burası. Onunla, rahat yatağımızda veya yıpranmış kanepemizde Happy Days izleyip sosisli sandviçle KD yerken. Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. "Beni aramanı ben istemedim. Ve seninle geri dönmeyeceğimden de eminim. Burada kalıyorum. İşim bitti, KJ. En kısa sürede boşanma davası açacağım."

Gözleri benden Kate'e kaydı. Kate, benimle burada durması gerektiği konusunda haklıydı. Başkaları yanındayken her zaman en iyi tavrını takınır.

Ancak, sanırım, D kelimesine gelince durum farklı.

"Siktir git Cecily." Hem sesinin şiddeti hem de ardındaki öfke sert bir şekilde artıyor. Sanırım o da bitti. Yani, iyi davranmayı bıraktı. "Sen benim karımsın ve hiçbir boşanma belgesi imzalamıyorum. Hemen şimdi benimle eve geliyorsun. Saçmalamayı kes."

"Değilim." Yanağımın içini ısırdım ve Kate'in eli belime kaydı. "Burada kalıyorum. Artık burası benim evim."

"Bebeğim." Kelimeyi hakaretmiş gibi söylüyor ve ben de karşılık olarak geriliyorum. "Benimle geliyorsun. Öyle ya da böyle. Seni zorlamama izin verme."

Kate'e şakacı bir göz devirip sırtıyor, sanki "Lanet olası eşler asla kendileri için en iyi olanı dinlemiyorlar, değil mi?" der gibi. Nezaketlerine karşılık vermediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Sosyopat sırtışından katilce kaş çatmasına dönüşen surat ifadesi her şeyi anlatıyor.

"Polisler yolda. Mülkümden defolup gitmeni öneririm," dedi Kate soğuk bir ses tonuyla.

"Cecily, hadi gidelim. Yeter artık. Piç kurusu olmayı bırak. Küçük arkadaşının önünde seni utandıracak bir şey yapmama izin verme." Bize doğru bir adım attı ve omurgam Kate'in eline karşı kaskatı kesildi. Parmakları tişörtümü kavradı, sanki beni yakalayıp kaçmasını engelleyecek kadar güçlü olacakmış gibi.

Kate'e şükürler olsun.

"Seninle gelmiyorum. Sen tacizci, değersiz, aşağılık bir herifsin ve keşke seninle hiç evlenmeseydim. Birkaç ay uzak kalmam, beni asla hak etmediğini anlamamı sağladı. Beni hiç sevmedin. Bana asla olması gerektiği gibi davranmadın. Artık senin değilim. Beni rahat bırak."

Evet, öyle. Cesaretim beni hoş bir şekilde şaşırttı. Saatlerce buraya gelirse neler söyleyeceğimi hayal ettim ama zamanı geldiğinde ona karşı koyacak cesaretimin olacağını hiç düşünmemiştim.

"Hadi gidelim," diye bağılıyor ve bize doğru yürümeye başlıyor.

"Git!" diye ciğerlerim patlayarak bağırdım. "Beni rahat bırak. Git siktir git ve cehennemde çürü."

"Beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlama Cecily."

Hızlı giden atların istikrarlı nal sesleri, kalbimin etrafındaki gergin kasları rahatlatıyor. KJ'nin başına ne geleceği hakkında en ufak bir fikri yok ama birden duruyor ve sese doğru dönüyor.

Austin.

Austin, nefes kesici bir hızla ahırların köşesinden geliyor. At sırtında, Denny ve Jackson'ın iki yanında, yatakhanelerin yanından uçarak geçiyor. Onlara doğru koşturmak için kendimi zor tutuyorum. Lanet olası atına binip beni göle götürmesini istiyorum. Beni buradan başka herhangi bir yere götür. Çok da geride olmayan Red, Jacky ve Colt da peşlerinde.

KJ'ye baktığımda burun deliklerinin genişlediğini ve ciğerlerinden tek bir kahkaha yükseldiğini gördüm. "Ah,

demek buraya bunun için geldin, değil mi? Kahretsin, her zaman tam bir orospuydun, değil mi? Buraya bir sürü kovboyun seninle sırayla oynamasına izin vermek için mi geldin?"

Austin'in atı Jubilee henüz tam olarak ayağa kalkmamışken yere sıçrıyor. İndiği yerin etrafında toz bulutları var ve gözlerinde ateşle bize doğru yürüyor.

"İyi misin canım?" diye sesleniyor bana.

Titrek, kararsız bir baş sallayışımla ona selam veriyorum. Sanırım iyiyim.

Sonra dönüp "Sen KJ misin?" diyor ve Austin, benim kovboyum, yumruğunu doğrudan KJ'in burnuna geçiriyor.

Austin

Kavurucu sıcakta geçen uzun bir günün ardından, tek düşündüğüm soğuk bir duş ve Cecily'nin yorgun kaslarıma değen elleri. Ahıra dönüş yolundaki son iki kilometrelik mesafe her zaman en yavaş olanıdır. Sırtı aştığınızda, yolculuğın geri kalanında eviniz net bir şekilde görünür. Onun orada olduğunu, hem çok yakın hem de çok uzak olduğunu bilmek, zamanın geçmesini zorlaştırır.

Bu gece hiç bu kadar doğru olmamıştı. Sulama işlerini halletmek için beklediğimden daha fazla çalıştıktan sonra, normalden daha geç saatlere kadar, yani gün batımından çok sonra bile dışarıda kaldık. Patikalara aşına olmama rağmen, karanlıkta bisiklet sürmeyi tercih etmiyorum. Bu yüzden eve dönüş yolculuğunu yavaş yavaş yapıyoruz, her birimiz olası tehlikelere karşı dikkatliyiz. Çukurlar, başıboş kökler, büyük kayalar.

En büyük potansiyel tehlikeyi fark eden Jacky'di. Benim de yanlışlıkla dikkatimi dağıtın bir tehlikeydi bu.

"Misafir mi bekliyorduk?" Büyük evi işaret ediyor ve bakışlarım onu takip ediyor.

Koyu renkli bir araba farları açık bir şekilde duruyor. Rengini veya markasını tam olarak belirleyecek kadar gün

ışığı yok ve dışarıdaki insanları göremeyecek kadar uzaktayız. Bunların hiçbirisi önemli değil.

Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Aniden çalan alarm zilleri ve midemin derinliklerindeki o batma hissi, fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede geri dönmek dışında hiçbir şeyi umursamamam için fazlasıyla yeterli.

"Değildik." Mahmuzlarım kısırağın yanlarına çarptı ve onu tepeden aşağı inanılmaz bir hızla gönderdi. Eve varmaya kararlıyım, bu atı perişan edecektim ve eğer oraya sağ salım varırsak, ondan sonra özür dileyecektim. Şu anda, ne atımın lanet olası bacaklarını kırma ihtimali ne de beni bir uçurumdan aşağı fırlatması beni yavaşlatmaya yetiyor. Potansiyel tehlikeler umrumda değil, onu olabildiğince hızlı koşturuyorum. En dar virajlarda veya en dik yokuşlarda bile bir an bile yavaşlamıyorum. Benimle mücadele ettiğinde - köşelerden veya engellerin yanından hızla geçmeye çalıştığında- daha sert tekmeliyorum. Daha sert bağıriyorum. Daha sert itiyorum.

Eve vardığımızda kanlar içinde sürünerek Cecily'ye doğru gidiyor olsam da fark etmez. Oraya varacağım. Ona ulaşacağım.

Denny'nin atına hızlanması için bağırdığını duyana kadar yamaçtan tek başıma aşağı indiğimi sanıyorum. O ve Jackson hemen orada, diğer adamlar da onları takip ediyor. Neden kaçtığımı anlamış olmalılar ve benimle gecenin karanlığında yarışmak için kendilerini ve atlarını tehlikeye atmaya hazırlar.

Kalbim küt küt atıyor ve yüzüme çarpan sert rüzgar gözlerimi yakıyor. Yokluğumuzda bir şey olduysa, kendimi asla affetmem. Cecily konusunda fazla gevşek davrandım. Yanında biri olmalıydı. Haftalarca boş mesaj tehditleriyle ve kasabadaki insanlardan onun tarifine uyan biri hakkında hiçbir haber alamamanın ardından, KJ'nin asla ortaya çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım. Hatta, tam bir

haftadır Wells Kanyonu'nda olduğunu biliyordu ve hâlâ hiçbir şey yoktu. Artık önemli değil, çünkü o evde. Bense değilim.

"Sanırım koştığımız sebepten dolayı mı koşuyoruz?" Tepenin eteğindeki düz, geniş alana ulaştığımızda Jackson yanıma yanaştı.

"Öyle sanıyorum," diye bağıriyorum.

Kardeşime bakıyorum ve gözlerinde tarifsiz bir korku görüyorum. Kate ve Odessa şu anda evdeyken, onun da benim kadar endişelenmesi için bir sebebi var. Tüm detayları bilmesee bile, korkuma o kadar güveniyor ki kendisi de korkuyor.

Lanet olsun, kızları rahat bırakmak düpedüz ihmalkarlıktı.

Ahırların köşesinden dönerken, Cecily ve Kate'in verandada durduğunu görüyorum. Ön kapının yanındaki küçük ışık arkadan aydınlatıyor. Merdivenlerin dibinde ise, pahalı arabasına bakılırsa KJ olması gereken o pislik duruyor.

Yaklaştığımızı gördüklerinde iki kızın da yüzlerinde anlık bir rahatlama beliriyor ve Jubilee daha durmadan ayaklarını yere çarpıyor. Bu herifi öldürmek istiyorum.

Ama ilk ve en önemlisi: Cecily.

"İyi misin canım?" Başını sallamasının doğru olduğundan emin olmak için yüzünü inceledim.

Başardık. Zamanında geldik.

Şimdi. O. "Sen KJ misin?" diye soruyorum ve o da tek bir alaycı baş sallaması yapıyor.

Kendimi tanıtmama gerek yok, yumruğum yeter. Sert bir darbe yüzünün tam ortasına indi ve burun deliklerinden akan kana bakılırsa, o piç kurusunun burnunu kırdım.

"Silahım var, pislik," diyor. KJ, kanayan burnunu bir eliyle tutarak çılgınca arabanın kapı koluna tutunuyor.

Denny ve Red onu hemen geri çekiyorlar, ancak adamın eli kapı koluna takılıp siyah yolcu kapısını ardına kadar açıyor. Nitekim, koltukta bir tabanca var. Kanada yasaları göz önüne alındığında, büyük ihtimalle yasadışı olarak sahip olunuyor - kesinlikle yasadışı olarak taşınıyor.

Bu piçin iyi bir dövüş çıkarmasından neden endişelendiğimi hiç anlamadım. Benden uzun olabilir ama sıksa vücudu ve kusursuz ütülü kıyafetleri beni rahatlattı. Bu adam hayatında hiç dövüşmemiş. Ve yumruk yumruğa kavgaya silah getireceksen, onu arabada bırakma.

"Bu silah mı?" Denny, Red'in KJ'nin iki kolunu tutmasına izin veriyor, böylece silaha bakabiliyor. "Dostum, emniyeti açık ve dolu bile değil. Bununla ne yapacağını sanıyordun?"

Verandada, arkamdan bir yerden Jackson'ın kendine özgü uluyan kahkahasını duyuyorum.

KJ bunu hiç komik bulmuyor. "Cecily, bu ne halt-"

"Hayır." Sözüünü kesip, kız arkadaşımı görmesini engellemek için kenara çekildim. Etrafımızdaki tüm kahkahalar sustu. "Onunla konuşma. Artık seninle ben konuşuyoruz, pislik."

"O benim karım ve onunla istediğim kadar konuşurum."

Gülümsedim, "karı" kelimesi yüzüme tokat gibi çarpsa da, ölü, şeytani gözlerine sert bir bakış atmaya devam ettim. "Kağıt üzerinde belki. Ama onu senden daha iyi tanıdığımdan, ona senden daha iyi davrandığımdan ve onu senin umduğundan çok daha iyi becerdiğimden emin olabilirsin. Önemli olan her şekilde, o benim."

"Aman Tanrım, sen tam bir orospusun," diye bağıyor üstümden.

Yumruğum çenesine indi ve ağzından kanlı tükürükler fıskırdı. Şık, bebek mavisii gömleğinin her yerine.

"Onunla konuşmaman gerektiğini sana ne bok yedim?" Çenesini tutup başparmağımı hassas etine bastırıyorum. Yüzünü buruşturuyor. "Daha fazlasını istemiyorsan, dinlemeni öneririm."

Bıraktığım anda bana tükürdü. Kanlı tükürüğünün zaten kirli olan iş gömleğime düşmesi umurumda bile değildi. Prensip bu. Tekrar yere serdim. Ve tekrar... iyi ki de öyle yapmışım. Nefes almaya çalışırken yere yığıldı ve ayaklarının dibindeki tozlu çakıllara daha fazla kan tükürdü.

"Hey, canım?" diye seslendim omzumun üzerinden, gözlerimi karşımdaki o aptaldan ayırmadan, burnundan akan kanı telaşla silmesini izleyerek. Saniyeler içinde Cecily yanımdaydı. Ellerim kollarına düştü ve hüzünlü, mavi gözlerine baktım. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," diye fısıldıyor. Dikkati benden ona kayıyor ve dudaklarının titremesi, onu sonsuza dek pataklamak istememe neden oluyor.

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım, yanaklarına ve burnuna yumuşak öpücükler kondururken. "Ona bakma Cecily. Bana bak. Güvendesin. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Dudaklarımdan sertçe öperek karşılık veriyor ve nedense bu, burnunu kırmaktan çok daha büyük bir zafer gibi geliyor. Çenemin iki yanını avuçlarının içine alıp, sanki başka kimse yokmuş gibi öpüyor. Yavaş, sert ve sanki o da benim kadar bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

Siktir git. Ben kazandım.

"Polisler buraya geldiğinde suç duyurusunda bulunacağım," diye bağılıyor KJ.

"Hayır, yapmayacaksın." Cecily'nin elini tutup ona dik dik bakıyorum. "Öncelikle, izinsiz giriyorsun. Yasadışı yollardan elde edildiğinden oldukça emin olduğum bir silahla."

Cecily boğazını temizleyip, sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey buymuş gibi elimi sıktı. "Bir şey söylersen, bana yaptığın her şeyi polise anlatırım. Birlikteyken arkadaşşıma mesaj attım. Kanıtım var. Tek kelime edersen, polise gitmem; ailene, iş arkadaşlarına, arkadaşlarına söylerim. Eminim Nana gerçeği duymak ister."

Karanlıkta bile, Adem elmasının ne kadar sert hareket ettiğini görebiliyorum. Hiçbir şeyi yok ve bunu biliyor.

Kesinlikle öyle. Birbirine yapışık ellerimizi hafifçe kalçasına vuruyorum ve ona ne kadar gurur duyduğumu göstermek için küçük bir gülümseme gönderiyorum.

"Lütfen gidip nikah yüzüğünü alabilir misin canım? Colt da seninle gelebilir." Bir tutam saçını kulağının arkasına

sıkıştırdım. "Çorap çekmecemde kahverengi bir zarf var. Onu da al."

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı ama Colt'a döndü ve Colt onu uzaklaştırmak için elini uzattı.

"O sözü biliyorsun, değil mi?" KJ yine konuşacak cesareti buluyor. Nedense. "Sana yapıyorlarsa, sana da yaparlar. Beni seninle aldatıyor. Arkasını dönüp seni aldatmayacağından nasıl emin olabilirsin? Belki de şuradaki diğer kovboylardan biriyle."

Kafamın içine girmeye çalışıyor, ilişkileri hakkında bildiğim her şeyi bilmeseydim işe yarayabilirdi. Şu anki haliyle, sadece konuşmak için konuşuyor. Dedikleri gibi, duvara bok atıyor.

"Bakın, sanırım benimle kalmaya meyilli olabilir çünkü onu dövmüyorum ve silahla tehdit etmiyorum."

"O bir psikopat, yalan söylüyor biraz-" Sözleri, parmaklarımın kaş kemiğine çarpmasıyla çıkan yüksek sesle kesildi.

Aman Tanrım, ona yumruk atmaktan gerçekten sıkılmaya başlıyorum.

"Söyleyeceğin hiçbir şey ondan şüphe etmemi sağlamayacak. Dediğim gibi, Cecily'yi senden daha iyi tanıyorum, pislik. Şimdi, çeneni kapatıp dinleyeceksin. Sen konuşursan, ben seni döverim. O buraya geri döndüğünde, dünyanın seni düşünmesini istediğin gibi, tam bir beyefendi gibi davranacaksın. Dediğimi sorgusuz sualsiz yapacaksın. Sonra da gideceksin. Bir daha asla Cecily'ye yaklaşmayacaksın çünkü yaklaşırsan, ben ve adamlarım seni takip edip öldürürüz."

KJ homurdanıyor.

"Bana inanmıyor musun?" diye meydan okudum. "100.000 dönümden fazla özel arazim ve içinde o kadar çok gömülü hayvan leşi olan bir arazim var ki, kargaşada kaybolursunuz. Onlarca kilometre boyunca çığlıklarınızı duyacak komşunuz yok ve kayıp dosyanıza bakacak tek polis memuru da kuzenim. Adamlarımın yarısı hapse girdi ve doğru sebepten

dolayı geri dönmeye itirazları yok. Bir sonraki adımlarınızı buna göre seçmenizi öneririm."

"Kahretsin, onu ormanın derinliklerine doğru yüz kilometre kadar koşturup 'doğal yollarla' ölmesine izin verebiliriz," diye öneriyor Denny. "Öncelikle iki bacağını da kırabiliriz. Trajik bir yürüyüş kazası."

KJ'nin kırmızı burnunun kemeri Denny'e yan yan bakarken kırışıyor.

"Peki, ne olacak?" Onu baştan aşağı süzdüm, Cecily'nin bu zavallı adamla ilgilenebilmesine hâlâ şaşıırıyordum.

"Ne olursa olsun. Onu alabilirsin, seni köylü pislik. O biraz —"

Bu sefer Denny'nin yumruğu tam karnına iniyor.

"Aman Tanrım, ne kadar aptal. Bu kadar çok darbe alan biri ağzını kapatmayı öğrenmez mi?" KJ arabasına yığılıırken Denny çarpık bir gülümsemeye başını sallıyor.

Cecily, KJ'yi yerde dövülmüş ve kirlenmiş halde görünce yüzündeki kocaman ifade, bu durumu bu kadar acımasızca ele almamış olmayı dilememe neden oluyor. Hak etmediği için değil, kesinlikle hak etmişti. Sadece, gözleri benimkilerle buluşana kadar, onu tekmelemenin travmatik olup olmayacağını veya ona zarar verip vermeyeceğini düşünmedim bile.

"Hey." Titreyen ellerini tuttum. "Belki de gitmelisin. Eğer bu kadarı fazlaysa Colt seninle oturabilir."

"Hayır. İyiyim. İşte istediğin zarf." Cebini karıştırıp ince altın bir bant çıkarıyor, burnunu kırıştırarak bana uzatıyor. "Ve yüzük."

Dudaklarım hafifçe başının tepesine değiyor ve şampuanı, burun deliklerime sinmiş kan ve kir kokusunu geçici olarak ortadan kaldırıyor. "Teşekkür ederim canım. Söz veriyorum, her şey yakında bitecek."

Tekrar yerdeki pisliğe dönüp, "Peki, pislik, şimdi sana söyleyeceklerimi yapmaya hazır mısın?" diyorum.

Ya dersini aldığı için ya da fiziksel olarak konuşamadığı için, KJ sadece inliyor. Sonunda. Onu ölü görmeyi ne kadar

çok istesem de, Cecily izlerken ona bir daha vurabileceğimi sanmıyorum. Yüzündeki o ifadeyle değil.

"Bu zarfın içindeki vadesi geçmiş boşanma belgelerini imzalayacaksın. Cecily de zavallı kışını terk ettiği tarihten tam bir yıl sonra dosyalayacak. Buna karşı koymayacaksın, tek kelime etmeyeceksin, yoksa seni yakalayıp zavallı hayatına son veririm. Şanslısın ki boşanmada hiçbir şey istemeyecek... canım, sen ondan hiçbir şey istemiyorsun, değil mi?"

Başını hayır anlamında sallıyor, gülümsemesini gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor. Sonunda, bir kez olsun doğru seçimi yapmışım gibi görünüyor.

"Ve sonra, adamlarım senin şehre geri dönmeni sağlayacak. Ve seni bir daha asla görmek veya adını duymak istemiyorum. Eğer bu çiftliğin yüz kilometre yakınında bir yerde sıska kışını duyarsam veya kız arkadaşımı bir daha rahatsız edersen, seni öldürme sözümü yerine getiririm."

Zarfın içinden evrakları çıkarıyorum ve Jackson merdivenlerden aşağı inip bana bir kalem uzatıyor. Önünde çömelerek homurdanıyorum: "Berbat edersen, ölü bir adam olursun."

Kan çanağına dönmüş gözleri o kadar şişmiş ki bana bakmakta zorlanıyor ve titreyen elleriyle imzasını atıyor. İmzasını ne kadar özenle ve yavaşça attığı yüzlerce sayfa varmış gibi geliyor. Her birinin dibi kanla lekelenmiş. Tüm bu süre boyunca tek bir nefes bile almıyorum, bana cinayet işlemekten başka seçenek bırakmayacak bir şey yapmasını bekliyorum.

O yapmaz.

Tamamen hayal kırıklığı yaratan bir durum - Tanrıya şükür, Cecily adına.

Denny ve Red onu ayağa kaldırırken, Colt o gösterişli arabanın sürücü koltuğuna atlıyor. "Evet, kesinlikle, bu şeyi toprak yolda sürmek için sabırsızlanıyorum. Denny, dostum,

sen ön koltukta oturmalısın. Sence bu şey ne kadar hızlı gidiyor?"

Jacky, kamyonetim çalışır vaziyette onları şehre kadar takip etmek için bekliyor. KJ'nin çenesini tutup sertçe sıkarak zorla açıyorum. Gözleri merhamet dileniyor ve sevdiğim kadını korkutabilecek herhangi bir şey yapmayı reddettiğim için çok şanslı.

Onu bitirmek yerine -ki bu tartışmasız hak ettiği bir şey- cebimden altın alyansı çıkarıp arkamda uzatıyorum. "Bu şerefi sen mi taşımak istiyorsun Cecily?"

Adımları yavaş ama kararlıydı ve yüzüğü avucumdan nazikçe aldı. Boynumda terli, kirli, yabani bezin düğümünü, düğüm çözülene kadar çekiştirdi. Uzun nefesi koluma sıcak bir şekilde çarptı ve yüzüğü panayırda oyun oynuyormuş gibi ağzına fırlattı. Bandanamı sıkıştırmadan hemen önce çenesi küçük bir tıkaçla kasıldı.

"Boğuluyorum," diye hırladı.

Kazandı, orospu çocuğu.

Denny ve Red onu arka koltuğa itip araba kapısını çarparken bile izlemiyorum. Vücutum çoktan Cecily'nin etrafına sıkıca sarılmış, başını göğsüme çekip sessiz gece havasında yankılanan yüksek sesli hıçkırıkları içime çekiyor. Kendi duygularımı bastırmaya çalışırken, saçlarını niyet ettiğimden daha sert okşuyorum. Çenem alnına dayanıyor ve nefes almakta zorlandığı için sıkıca tutuyorum.

"Şşş, canım. Gitti. Güvendesin," diye fısıldadım. "Seni yakaladım. Buradayım. Seni seviyorum."

Bilekleri boynuma dolandı ve onu kollarıma aldım. Keşke onu daha önce buradan götürebilseydim. O gelmeden önce. Onu her şeyden kurtarabilseydim.

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor. Başına gelenlere fazla iyi davranıyor. Şimdi ise KJ'nin kalbine verdiği zararı telafi etmeye çalışmak benim görevim.

Karanlıkta temkinli bir şekilde yürürken gözyaşları boynumdan aşağı süzülüyor, gömleğimin yakasını ıslatıyor. Derin, boğuk mırıltılarım, ara sıra çıkan hıçkırıklar dışında

tamamen sessizleşene kadar ağlamasını yavaşça yatıştırıyor.

"Bütün bunları benim için yaptığın için çok mutluyum." Ön kapı koluyla uğraşırken sesi boynumda boğuk bir şekilde duyuluyor.

"Burada olduğun sürece güvende olduğunu söylemiştim, değil mi?" Onu yavaşça yatağın üstüne bıraktım. Yatağımıza. "Hemen duş alıp hemen burada olacağım, tamam mı?"

"Seninle geliyorum." Hızla ayağa kalkıyor, vücudundaki adrenalin tükenirken dizleri neredeyse bükülüyor. Ona bakıyorum, itiraz etmeye hazırlanıyorum ama faydası yok. Çoktan çıplak ayakla banyoya doğru yürüyor.

Gömleğinin eteğini çekiştirip yukarı kaldırıyorum, sonra kot pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine kadar indiriyorum. Başka bir durumda olsa, onu tepeden tırnağa öper ve ona vakit ayırırdım. Oysa bunun yerine, kolumu omzuna atıp onu duşa sokuyorum. Göğsüme yaslanıp ılık suyun birbirimize sokulmuş bedenlerimizden akmasına izin verirken dudaklarından kısık bir iç çekiş dökülüyor. Ellerimden kanını temizliyor. Gözyaşlarının bıraktığı kurumuş tuzu alıp götürüyor. Bizi şifalı bir merhem gibi kaplıyor.

"Bu gece seni korkuttum mu?" Yumuşak karnını sıkıyorum, sırtı vücuduma değene kadar çekiyorum.

"Daha önce hiç görmediğim bir yanındı." Sözleri kalbimi bir anlığına sıkıştırdı. Kolumu okşadı, bunu olumsuz anlamda söylemediğini söyledi ve ciğerlerime tekrar çalışma izni verdi. "Yoğun ve sahipleniciydi - ya da hayır. Koruyucu. Ama korkmadım. Sen geldikten sonra bile. Arabasının yanaştığını gördüğümde tek düşünebildiğim sana ne kadar ihtiyacım olduğuydu."

"Tamam, iyi. Böyle davrandığım için bana kızacağından endişelenmiştim. Sürekli burun kıran bir adam olduğumdan korkuyordum."

"Senin o adam olmadığını biliyorum. Ona yumruk atmasaydın hayal kırıklığına uğrardım. Ne yapmanı isteyeceğimi sanıyordun?"

"Bilmiyorum. Belki de yetişkinler gibi konuşmamız gerektiğini düşünürdün."

Nefesinin altında gülüyor. "Sen gelmeden hemen önce ona defolup gitmesini söyledim. Onunla akıl yürütmeye çalışmanı izlemekle ilgilenmiyordum..." Bir an sessiz kalıyor, ağlamaktan kızaran gözlerini dindirmek için nemli bir bez tutuyor. "Boşanma kağıtları gerçek miydi?"

"Gerçekler. Elbette, bölümlerini doldurup imzalaman gerekecek. Ama en azından imzasını almak konusunda endişelenmene gerek yok."

Tereddütlü bir yarım gülümsemeyle bana dönüp baktı. "Şey... bekle. Beynimin düzgün çalışmadığını hissediyorum. Nasıl? Neden? Sanırım zarfın içindekini söyler söylemez bayıldım."

Havaya hızlıca bir yumruk atmak geliyor içimden. Cecily söz konusu olduğunda haftalardır çok kötü kararlar aldığımı hissediyorum. Sonunda doğru kararı buldum.

"Gerçekler, haftalardır çekmecemde duruyorlar ve Mayıs ayına ertelenmişler. O zamana kadar yasal olarak boşanma davası açamazsınız ama avukatım bir yıl beklemenin, istismar nedeniyle daha erken boşanmanız gerektiğini kanıtlamaktan çok daha kolay olduğunu söyledi. Yine de her şeyi imzalamasını sağlamanın eskisinden çok daha zor olacağını düşünmüştüm. Eğer buraya gelmezse bu sonbaharda onu ziyarete gitmeyi planlamaya başladım."

"Ve sonra... onunla işim bitecek mi?"

"Sevgilim, zaten öylesin. O gitti."

Cecily

Gitti. Nedenini bilmiyorum ama her şeye karşı daha güçlü bir duygusal tepki vereceğimi sanıyordum. Tabii ki, çocuklar onu araba yoluna sürdükten hemen sonra sinir krizi geçirdim. Şimdi nihayet fırtınayı atlattığım için, sadece... iyiyim. Sanırım, neyse.

"Tamam aşkım."

Dudaklarımdaki temiz su damlalarını yalayıp çenesine uzanıyorum. Bileğimdeki burkulma, daha önceki düşüşümü, korkunç bir acıyla hatırlatıyor. Dişlerimin arasından sert bir nefes çekip elimi çekiyorum.

"Ne oldu? O mu?" Austin çekinerek elimi tutarken bakışları karardı.

"Hayır. Sadece... Az önce verandada düşüp bileğimi incittim. Şimdiye kadar unutmuştum."

Elimi ve bileğimi şefkatle inceliyor. Morarma veya şişlik yok gibi; sadece çok fazla bükersem keskin bir acı hissediyorum. Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım küçük bir burkulma. Yatağa girince sana biraz buz getiririm. Burada dur canım, saçını yıkamana yardım edeyim; bu bileği kullanmamalısın."

Ilık suya kendimi bırakıyorum ve o da şampuanı nazikçe kafa derime masaj yapıyor. Gözlerim yavaşça kapanıyor, nazik ve sevgi dolu dokunuşuyla uykuya dalmamak zorlaşıyor. Sonra saçlarımı yatıştırıcı su fışkırıyor ve o da sağlıklı bir saç kremi uyguluyor.

Austin hem öpücükleriyle hem de duş jeliyle tenimi kaplıyor. Her santiminin ikisiyle de yeterince kaplandığından emin olarak, vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Sıcağa ve neme rağmen dudakları tüyleri diken diken ediyor. Bugünün her anı, bu an için değerli.

Nefis bir uyku sersemliğine gömülmüş halde havada süzülürken, suyu kapatıp üzerime bir havlu sarıyor. Islak saçlarım boynuma yapışıyor, göğsümden aşağı bir damla su sızıyor. Arkamda duran Austin, dikkatle saçlarımı tarıyor ve sadece kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı silmek için duruyor.

"Sensiz ne yapardım?" diye fısıldıyorum. Sadece duşu değil. Her şeyi. Benim için her şeyi yaptı.

"Bence gayet iyi idare edersin. Ama sana hizmet etmekten mutluluk duyarım." Havlumu omuzlarıma daha sıkı sardı. "Yatmaya hazır mısın?"

Aman Tanrım. Evet öyleyim.

İlk buluşmamıza benzer bir sahnede, Austin'in önünde durup havlumu bırakıyorum. Bana dokunma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Daha önce eski kocamın suratına yumruk attığını gördüğüm ellerle vücudumu usulca okşuyorum. Çıplak göğüslerim göğsüne bastırıyor ve ellerimi başının arkasına kaydırıyorum. Ensesindeki saçlar parmağımın etrafında dönüyor. "Aus, teşekkür ederim. Yaptığın her şey için. Özellikle de bugün KJ'yi fena halde tekmelediğin için. Lütfen beni yatağa götür ve bana dokun."

"Ona öyle vurmanın seni korkuttuğunu sanıyordum." Elleri kaslarımdaki karıncalanma hissini görmezden gelerek üzerimde gezindi ve sonunda sırtımın alt kısmına inerek beni kendine çekti.

Onu öptüm. "Ortaya çıktığında korkmuştum. Sonra sen oradaydın. Eski bir western filmindeki kovboy kahramanı gibi atını sürüp tereddüt etmeden ona yumruk atıyordun."

"Daha önce orada olmalıydım. Seni asla bırakmamalıydım."

"Bunu yapma." Elimi karnında gezdirdim. "Önemli olan anda yanındaydın."

"Ben her zaman öyle olacağım."

Elleri uyluklarımın arkasını kavradı, beni kendine doğru çekti ve yatağa götürdü. Tertemiz çarşafların üzerine birlikte çöktük ve ben de kolunun kıvrımına oturdum. Benim yerim, benim yuvam, benim aşkım. KJ beni arabasına bindirme becerisine bu kadar güvenmeseydi, her şey göz açıp kapayıncaya kadar yok olabilirdi. Konuşmaya elinde silahla başlasaydı, Austin'i bekleyecek kadar zaman olmayabilirdi.

"Nasıl bir histi?" diye soruyorum, başucu lambalarımızın sıcak ışığı altında sağ eline bakarken. Parmaklarımızı defalarca bağlayıp çözüyoruz. Eklem yerleri lekeli, biraz şişmiş.

"Ne?"

"Ona yumruk atıyordum. Daha önce hiç birine yumruk atmamıştım ama ona vurmak istiyordum."

"Bir şey söylemeliydin Şehirli Kız. Onun yüzündeki o kibirli ifadeyi silmeni izlemek bana hayatım boyunca tokat yiyebileceğim bir malzeme verirdi." Boştaki eli uyluğumda gezindi. "Nasıl hissettiğime gelince... ona vurmak güzeldi ama onun önünde seni öpmek çok daha iyiydi."

Gözlerimi devirip göğsüne doğru bir kahkaha attım. "Bölgeni işaretlemeyi seviyordun. Erkekler hayvandır."

"Kim kimi öptü canım? Küçük hayvanım."

"Tamam, tamam. Sorumluluğu üstleniyorum." Göğsünü daha sıkı kavriyorum, kalbinin düzenli atışları avucumda yankılanıyor. "Sanırım onu hiç böyle öpmemiştim. Belki de en başında... ama uzun zamandır değil. Son bir "siktir git" gibi hissettirdi."

"O zaman seni orgazma ulaştırırken onu izlemeye zorlamalıydım. Gerçekten canını acıtacak bir darbe indirdin."

Kahkaham tüm yatağı sarstı, Austin'e tutunurken gözlerimden yaşlar boşandı. "Daha önce beni hiç görmediğı için neye baktığını bile anlamazdı."

"Aman Tanrım, kaçırdı. Bunu duyduğuma hiç sevinmediğimi söyleyemem." Saçlarımı öptükten sonra hafifçe okşadı. "Ve şimdi yeni hedefim, yıllar içinde kaçırdığın tüm orgazmları sana yaşatmak."

"Şimdi başlayabilir miyiz? Telafi etmen gereken çok şey var." Dudaklarım boynunda geziniyor, öpücükler konduruyor ve nabzının attığı noktaya sıkıca bastırıyorum.

"İyi ki elimizde sadece zaman var," diyor ve elini bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Biliyorum, her şeye aceleyle girişmek gibi kötü bir alışkanlığım var ama yemin ederim ki bu adamla evleneceğim.

Uyandığımda, tam da ait olduğum yerdeydim. Austin'in kollarında, bacağımı onun üzerine atmış, kalp atışlarının nazik ritmini dinliyordum. Ve yıllar sonra ilk kez kendimi tamamen rahat hissediyordum.

"Bu bir rüya değil mi?"

Gözleri hâlâ kapalı olan Austin esniyor. "Rüya değil canım. Yine de sana söylemek zorunda değilim."

"Polis misin?" Kaburgasına bir yumruk atıyorum ve içtenlikle gülüyor. Rodeodan sonra sarhoşken kamyonetine doğru yürürken duyduğum türden bir kahkaha. Bu sabah benim kadar rahatlamış hisseden birinin kahkahası.

Elim göğsünden aşağı doğru iniyor, boxer'ının içine sıkıştırdığı hafif V şeklindeki kısmı geçip bel kısmına yerleşiyor. Parmaklarım altındaki hassas tenine dokunmaya

başlıyor. Yumuşak dokunuşum altında eriyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için açılıyor.

"Dört orgazm geride kaldı... Bugün kaç orgazm hedefliyoruz?" diye soruyorum.

"Bugünkü planım, bu muhteşem bacakların arasında bana izin verdiğin kadar zaman geçirmek." Dudakları dudaklarıma değiyor ve eli tam olması gereken yerde. Bacaklarımın arasına sıkışmış, narin klitorisimin üzerinde sevgi dolu daireler çiziyor. "Acıktığında ve molaya ihtiyacın olduğunda bana haber ver, güzelim."

Bunun üzerine altımdan sıyrılıp incecik çarşafın altında kayboluyor. Öpücükler ve sakalla bir yol oluşturarak karnımdan aşağı doğru, sonra da her iki uyluğumun iç kısmından aşağı doğru yakıyor.

Süzülüyorum. Dili yavaş ve şefkatli hareketlerle vajinama doğru kayıyor ve sonunda iyice içine giriyor. Küçük, nazik yalamalar. Sıcak bir battaniye gibi vücudumu kaplayan bir zevk gönderiyor. Yastığa gömülüp ellerimi çarşafın altına sokup başının iki yanını kavriyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diyorum, vücudumun her bir noktasını yumuşakça öperken. "Çünkü - kahretsin - sana delicesine aşığım."

Uykulu öpücüklerini bir anlığına durdurdu. "Anlatmaya devam et."

Dili aşırı hassas klitorisimi okşarken, göz kapaklarımın arkası bir renk cümbüşüyle kaplanıyor. Anlaşılan, dün gecenin acısından hâlâ yeni yeni kendime geliyorum. Her şey normalden bin kat daha yoğun.

"Sen benim için her şeysin. Sen her şeysin." Klitorisimi ağzına alırken nefes nefese kaldım. Omurgamın dibinde bir sıcaklık oluştu, hassas tenimde her hızlı hareketle yoğunluğu arttı. Beni memnun ettiği her saniyenin tadını çıkararak inledi.

"Hayatımın geri kalanında her gece kollarında uyuyakalmak istiyorum." İki parmak içime girerken sırtım kavislendi. "Ve tam da böyle uyanmak istiyorum."

"Bunları başarabilirim" diyebilecek kadar uzun bir süre ayrı kalıyor.

"Burada olduğun sürece"den hiç bahsedilmiyor. Belki de, sadece belki de, sonunda bu işin uzun vadeli olduğunu anlıyor. Parmakları bükölüyor, beni dolduruyor, ta ki hayatım için savaşana kadar. Ta ki karnımdaki sert eli, derimden çıkmamı engelleyen tek şey olana kadar.

"Aus, bayılıyorrum-aman Tanrım." Tatlı, rahatlatıcı bir his saç derimden başlayıp ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Yarım saat geçti; iki orgazm daha dünyamı döndürüyor ve kalbim hızla çarpıyor. Televizyon paraziti gibi bir uğultu tenimde dolaşıyor. Austin, ağzı benimkini yiyip bitirene kadar vücudumu öperek yukarı doğru çıkıyor, uyarılmamın tatlı tadı dilinde. Sert penisini kavradığımda boğazında muhtaç bir inilti yükseliyor.

"Lütfen beni sik. Beni senin yap," diye fısıldıyorum ona, vücudum onunkinin altında kıvrılırken. Penisini hissetmeye çaballıyor, içimde olma ihtiyacımı tatmin etmesi için dua ediyordum.

"Sevgilim, sen benim için yaratılmışsın. Her zaman benimdin ve her zaman da öyle kalacaksın." Penisinin ucu girişimde çentik atıyor ve inliyorum, bu da onu gülümsetiyor. "Ama kız arkadaşımın bunu kanıtlamak için sikilmeye ihtiyacı varsa, ben kimim ki hayır diyeyim?"

Bana pürüzlü bir iniltiyle bastırıyor. Austin ayak bileklerimi yakalayıp omuzlarına atıyor. Aleti vücuduma sürtünüyor. Uyluklarıma yaptığı baskı acı verici olmalı ama bu, içimdeki sımsıkı sarılmış sıcaklığı daha da artırıyor.

"Lanet olsun, beni çok iyi anlıyorsun." Başını geriye doğru sert bir hamleyle atıyor ve yatak başlığı duvara çarpıyor.

Tam boşalmadan bir nefes daha alamayacağımı düşündüğüm anda, geri çekilip sertçe geri geliyor. Ayak tabanlarım kramp giriyor ve altında kıvrılırken bacaklarım titremeyi bırakmıyor. Tırnaklarımı bacaklarına geçirip, yorgun, yatak odası gözleriyle ona bakıyorum. Vücudumun her yeri narin ve ağrıyor; hem arzudan hem de bitkinlikten.

"Aus, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Sen pes mi ediyorsun canım?"

"Bir tane daha," diye inledim pompaları yavaşlarken. "Bir tane daha alayım."

Eğilip beni yavaşça yalıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluğun tadını çıkarıyor. Beni son kez uçurumdan aşağı itmek için ne yapması gerektiğini tam olarak bilerek, doğrudan klitorisime tükürüyor ve başparmağıyla ovuyor. Gözlerim, onun penisine tükürmesini izlemek için kafamın içinde çok geriye kaydı, ama içime geri dalmadan hemen önce duyuyorum ve tamamen çözülüyorum.

Bacaklarım kontrolden çıkıyor ve sıcak spermi içimi doldururken sıcaklıkla doluyor. Ayak bileklerim omuzlarından düşüp beline tembelce dolanıyor. Göğsü inip kalkarken onu yerinde tutuyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

"Yorgun, biraz ağırlı ve sanırım hayatımın en mutlu anlarını yaşıyorum."

Her şey mükemmel bir şekilde yerli yerinde. KJ tehdidi ortadan kalktı, Austin hâlâ içimde ve nefes nefese sesi bana ne kadar çok sevdiğini fısıldıyor.

"Resmi olarak aklıktan ölüyorum. Ama buradan ayrılmak da istemiyorum."

"O zaman gidip sana yiyecek getireyim." Üzerime doğru geliyor ve ben de bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, onu tam olması gereken yerde tutuyorum.

"Hayır, taşınmanı istemiyorum." Gülüyorum. "Bahse girerim Kate, adamlardan biriyle kahvaltı tepsisi gönderirdi, istersek."

Gülümseyip başını sallıyor. "İçinde hala penisim varken birinin buraya yemek getirmesini gerçekten ister misin? Muhteşem görünüyorsun ama ben uygunsuz bir durumdayım ve kardeşlerimin buraya girmesini istemiyorum. Burada biraz malzememiz var. Gidip sana yemek hazırlayayım."

"Ah, tamam." Belindeki tutuşumu bıraktım ve her santiminin isteksizce geri çekildiğini hissettim.

"Endişelenme canım. Karnını doyurup, bakımını yaptıktan sonra hemen konuya döneriz."

Austin'in evinin sınırlarından hiç çıkmamak ne kadar cazip gelse de, aynı zamanda pratik de değil. Özellikle de buzdolabında gerçek yiyecek olmadığı düşünülendiğinde. Akşam yemeğine geldiğimizde neredeyse tüm ekibin büyük evde bizi bekleyeceğini bilseydim, belki de bu gece yiyeceksiz idare edebilirdim.

Kalabalık mutfağa adım attığımızda beni kucaklayan ilk kişi Beryl oluyor. Gözlerimi kapatıp rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum, herkesin bakışlarını görmezden gelmek için bir saniyeliğine duruyorum. "İyisin tatlım. Cesur, cesur kız," diye fısıldıyor.

İncecik kolları gevşemeye başladığı anda Kate beni kendine doğru çekiyor. İkisi arasında sıkışıp kalan bir bez bebek gibiyim.

"Tamam, bırakın beni çocuklar." Gülererek aralarından sıyrıldım. Ama kendimi, şok edici bir şekilde, Denny'nin kollarında buldum. Beni öyle sıkı sardı ki inledim.

"İyi misin, Filly?" diye soruyor Denny, bırakırken. "Dün gece biraz çılgıncaydı."

"Sayenizde hayattayım ve iyiyim."

"Gerçekten çok çalışkan. Şehre dönerken Denny ona birkaç şaplak daha atmak zorunda kaldı çünkü susmuyordu." Colt mutfağa doğru ilerledi ve kolunu omzuma dolayarak bana sarıldı. "Ama çoktan gitti. Şehirden çok hızlı bir şekilde ayrıldı. Bir süre otoyolda onu takip etmeye çalıştık ama bizi hemen kaybetti."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, çocuklara dudaklarımı sımsıkı tebessümle. "Hepiniz gelmeseydiniz ne

yapardım bilmiyorum."

"Seni seviyorum, Filly," diyor Denny.

"Bir adama hak ettiği dayağı atmaya her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım." Red, mutfak masasındaki yerinden gülüyor. "Filly sonunda geldiğine göre, lütfen yemek yiyebilir miyiz?"

"Evet, herkes servis yapsın." Beryl, tezgahta fark etmediğim yemeklerin servis edildiği masaya işaret ediyor. Akşam yemeğinin sunumuna ve oradaki insan sayısına benim kadar şaşırmış görünen Austin'e bakıyorum.

Çocuklar vahşı köpek sürüsü gibi yiyeceklere hücum ediyor, ben de Beryl'in yanına sokuluyorum. Vücudum, avucunun kürek kemiklerim arasında ovuşturduğu daireler halinde gevşiyor.

"Ne zamandan beri herkes akşam yemeğine buraya geliyor?" Çevremdeki yıpranmış, huzurlu yüzüne bakıyorum.

"Özel günler. Bu gece seni kutluyoruz. Git kendine bir tabak al ve tadını çıkar tatlım. şu anda başına gelecek tüm güzellikleri hak ediyorsun."

Herkes gülüyor, Denny'nin son tokalı tavşan fethi hakkında şakalaşıyor, kasabanın diğer tarafındaki yaklaşan rodeoyu tartışıyor ve Güneş Saati'yle dalga geçiyor. Her şey normal ve neşeli. Ve buraya geldiğimden beri her gün olduğu gibi, karşımda oturan yakışıklı ve huysuz çiftçiye tamamen kapılmış durumdayım. Ayaklarımız birbirine çarpıyor ve masanın üzerine düşen altın rengi gün batımında gözlerimiz buluşuyor.

Göl artık ikinci sırada. Çünkü ailem ve hayatımın aşkıyla bu mutfak masasının etrafında oturmak, en sevdiğim yer.

Sensöz - Austin

Keşke ekiple dağa çıksaydım. Ofisimde antika ahşap zeminde aşınma izleri bırakana kadar volta atmaktan daha iyi olurdu. Ya da tüm işlerimi iptal edip Cecily ile şehre gitmeliydim, çünkü zaten hayatımın en verimsiz dönemindeyim. Son iki saatin her anı, açık samanlık kapısından araba yolunu izlemek, çakıl taşlarında lastik sesi duymak ve hayalet telefon bildirimleri duymakla geçti.

Kamyon nihayet yolun virajını dönüp garaj yoluna girdiğinde, merdivenlerden aşağı koştum. Botlarım zemindeki kaygan betona çarptığında neredeyse yere çakılıyordum. Evin önünde beklerken, dişlerim birbirine çarpıyor ve cildim sinirden kaşınıyordu. O, ifadesiz bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ve feci şekilde başarısız oluyor.

"Ee?" Nefesimi tutarak onu izliyorum.

"Farklı mı görünüyorum? Bekar mıyım?" Sarı çiçekli yazlık elbisesi uçuşarak ve bacaklarına çarparak düşerken etrafında dönüyor.

"Boşanmış. Bekar değil." Onu kollarıma alıp sıcak bedenini sıkıyor ve tatlı saçlarını içime çekiyorum. "Ve sen gördüğüm en güzel kadınsın."

"Hadi kutlayalım. Şampanya aldım - yani Wells Canyon'ın şampanyaya en yakın köpüklü şarabını aldım." Şişeyi almak için geri çekilip eve doğru koştu. Arkasından içeri girdiğinde, neşeyle iki kadeh şarap dolduruyordu. Ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Yani KJ ile ilgili bir sorun yok mu? Evrak işleri yolundaydı?" Kanepeye oturuyorum ve o da yanıma gelip her gece yaptığımız gibi kolumun altına sokuluyor.

"Evrak işleri harikaydı; avukat kan lekeleri konusunda biraz şüpheciydi. İmzalarken kötü bir kağıt kesiği aldığımı söyledim. Ama KJ itiraz etmeye çalışmadı... hiçbir şey. Yine de, evlilik öncesi sözleşmemizde hakkım olan şeyleri istemediğimi söyledim, bu yüzden muhtemelen kazananın kendisi olduğunu düşündü."

"Güzel." Bir yudum alıp onu öpmek için eğiliyorum, başımı döndüren girdap gibi dönen duygularla boğuşuyorum. Sonunda her şey bitiyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve göz göze geliyoruz. O bebek mavisini parıltılar saçıyor ve yemin ederim ki hiçbir şeyi ondan daha çok sevmedim.

"Şimdi sadece sen ve ben varız. Şey... önümüzdeki yarım saat boyunca. Sonra Odessa ve Rhett'e bakıcılık yapmaya gideceğiz." diye fısıldıyor.

"Benim bile olmayan çocuklar tarafından engellendim." Jackson ve Kate'in randevu gecesi yapabilmesi için her iki haftada bir bebek bakıcılığı yapmaya ikna olduk. Çok tatlı olmaları çok iyi bir şey, çünkü Cecily'yi yatağa götürüp yarın bu saatlere kadar orada kalmayı tercih ederim.

"Sadece çabuk olmam gerekecek." Kucağıma oturmuş, pervasızca öpüyor beni. İçime gömülüyor, kalçalarını sallayarak penisimin pantolonumun içinde dönmesini sağlıyor. Daha ne olduğunu anlayamadan kemerimi çözüp kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. Onu hak ediyorum.

"Sen ve ben," diye tekrarladı muhtaç bir iniltiyle, eli hızla sertleşen penisimi kavrarken. Başım inleyerek kanepe

minderine geri çarptı. "Sanırım ona o kağıtları imzalattığın için sana borcumu ödeme zamanım geldi."

"Sevgilim, sen borçlu değilsin-"

Eli penisimi agresif bir şekilde pompalarken, beni ham ve aç bir öpücükle susturuyor. Her bir vuruşta, baştan sona keskin ve yoğun bir zevk dalgası gönderiyor. Parmak uçlarım uyluklarına gömülüyor ve kalçalarımı eliyle aynı anda kaldırıyorum. Başparmağı, damlayan ön sıvımı yakalamak için ucunu ovuyor ve gözlerimin içine bakarak başparmağını ağzına sokup inleyerek yanaklarını oyuyor.

"Lanet olsun, çok ateşlisin. Ve tamamen benimsin. Sadece benim." Elim uyluğunun iç kısmından yukarı, bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa doğru kayarken onu öptüm.

Siktir. Bu lanet yazlık elbiseyi altına külot giymeden her yerde mi giyiyor?

Gözleri yaramaz bir parıltıyla benimkilerle buluştu. Parmaklarım ıslak amında gezinirken derin bir nefes aldım ve o, en tatlı iç çekişiyle dokunuşumla eridi.

"Şimdi seni böyle beceren tek kişinin ben olduğuma inanamıyorum." Aletinin tabanını tutup sabit tutuyorum, girişini ucumun etrafına odaklamasına izin veriyorum.

"Beni sadece sen böyle beceriyorsun."

O pis, muhteşem, muhteşem kadın gibi, eline tükürüp, yüksek sesle inleyerek aşağı inmeden önce, penisimin üzerinde gezdiriyor. Onun hissinin tadını çıkarırken göğsüm bir iki ritmi kaçırarak titriyor.

"Çok sıcak," diye inliyorum.

Kalçaları ellerime tam oturuyor. Cecily'deki her şey sanki benim için yaratılmış gibi. Birlikte mükemmeliz. Onu yukarı aşağı yönlendiriyorum, vücudu dik durmaya çalışana kadar bana binerken denge sağlıyorum. Elimi klitorisine koyup hızlı daireler çiziyorum. İnemeleri ve titremeleri daha yüksek ve daha sabırsız hale geliyor. Sarı yazlık elbise etrafımızda uçuşuyor, aşırı hassas cildimi gıdıkliyor.

Vay canına, yazlık elbise sezonunu çok seviyorum.

Amcığı, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sikimi sıkıyor ve ben de boşalmamak için dudağımı kanatana kadar sertçe ısırmak zorunda kalıyorum. Beni lanet olası bir rodeo kraliçesi gibi kullanıyor ve içine kaç kez girmiş olursam olayım, bu his her zaman dayanamayacağım kadar fazla. Elbisesinin askılarından biri omzundan kayıyor ve parmaklarımla hafifçe dürterek çıplak göğsünü serbest bırakıyorum. Dik meme ucu ağzıma tam oturuyor. Dilimi yumuşak, pembe teninde gezdirip emiyor, nefes nefese kalana kadar ovuyorum; tüm vücudu kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Ah, kahretsin. Evet." Tiz sesi havayı delerken, başı geriye doğru düştü ve uzun, sarı saçları kıçına kadar uzandı. Uzun bir zevk dalgasıyla, penisimin etrafında fışkırdı.

"Aman Tanrım, bu benim kızım. Sikimi ıslat."

Yukarı doğru itiyorum, sahip olduğum her santimle onu dolduruyor ve yeni bir vahşilikle hareket ediyorum. Başparmağım klitorisinin üzerinde, ikinci bir boşalmaya yaklaşana kadar tıngırdatıyor. Onu bütün gün böyle izleyebilirim. O çok güzel ve tamamen benim. Onun zlmeye başladığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor, içimdeki boşalmayı dışarı çıkarmak için kasılıyor.

"Yine üzerime boşal. Bu çok seksiydi." Kelimeleri zar zor ıkarabildim ve o da göğsümü kavradı, pençelerini etime geçirdi ve yine penisimi mahvetti.

Artık dayanamıyorum. Penisimde kıpırdanırken ona tutunuyorum. Her hareketi görüş alanımda yıldızlar uuşturuyor ve testislerimden omurgama doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor. Buna bir saniye daha dayanamayacak kadar hassas ama uslu bir kız gibi yine de kabulleniyor. Adımı inlediğinde, artan baskıya boğuk bir "sik" sesiyle boyun eğip onu sıcak spermle dolduruyorum. Dünyanın en güzel manzarasına bakarken çılgınca dağılıyor.

Kalktığında soğuk bir hava akımı oluyor, beni sıkıca kavrayan elini bırakıyor ve yavaşça uyluğundan aşağı doğru

akıyor. Düşünmek için hiç vakit kaybetmeden, penisimin ucunu teninde gezdirip onu topluyor ve kalçalarımı kaldırarak tekrar içine itiyorum. Göğsüme düşerken inliyor, burnundan derin nefesler alıyor.

"Sen az önce—"

"Evet. Evet, yaptım." Nedenini bilmiyorum; hayvansal bir dürtü beni ele geçirdi. Rahim içi aracını falan devirmeye çalışmıyorum - henüz değil.

"Tamam." Penisimin üzerinde sıkıca otururken yüzündeki şeytani sırıtış, onun da benim kadar ateşli bulduğunu düşünmemi sağlıyor.

Ben dünyanın en şanslı adamıyım.

Alnını alnıma bastırıp yavaş ve derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Austin. Her şey için teşekkür ederim."

İsmimin dudaklarından çıkması dünyadaki en sevdiğim ses. Yine de, muhtemelen her şeyi söyleyebilirdi ve sesinin tatlılığı onu yeni favori kelimem yapardı. Benim için Cecily her şey demek. Yavaşça üzerimden kalktıktan sonra kucağıma kıvrıldı.

Gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum. "Bana en ufak bir şey için bile teşekkür etmemeyi asla öğrenemeyeceksin, değil mi?"

"Sürekli çıtayı yükseltiyorsun. Artık senin için asgari seviyenin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Güzel, tam da bunu hedefliyorum." Anladım; ona hazırladığım sürprizi neredeyse unutuyordum. Eve varır varmaz pipime atlayarak beni oyundan düşürdü. "Bu aklıma geldi. Sana bir boşanma hediyem var. Yine dikkatimi dağıtıyor." "

Yüzünde seks sonrası ışıltı hâlâ varken doğruldu. "Ne? Bunu yapmak zorunda değildin Aus. Hislerimi biliyorsun-"

"Sakin ol, hediyeler konusunda ne hissettiğini biliyorum. Sana para harcamadım. En azından... henüz harcamadım. Bir saniye bekle."

Yatak odasına girip çorap çekmecemden büyük bir zarf çıkardım, kısa bir süre sonra geri döndüğümde gözlerini

devirip güldüğünü gördüm.

"Çekmecelerini karıştırmaya başlamam lazım, değil mi?"

"Ama mahvedeceğin tüm sürprizleri düşün." Yanına geri çöktüm ve manila zarfı hevesle bekleyen ellerine bıraktım.

Ağzını yırtarken gözleri kısılıyor ve yanağının içini kemiriyor. "Dur, bu ne?"

"Şey, eğer hâlâ kalmayı planlıyorsan, diye düşündüm." Cecily kalın zarfı göğsüme vurdu ve sanki nefesim kesilmiş gibi öksürdü. "Tamam, tamam. Kalacağını biliyorum. Bu ev benim için iyiydi ama... yani, bizim için. Ve ileride ne olursa olsun. Belki daha büyük bir şeye ihtiyacımız olur diye düşündüm. Biliyor musun? Bizim olan bir şeye. Ve şey, beğenebileceğini düşündüğüm birkaç farklı plana indirdim, böylece seçebilirsin. Ayrıca seçebileceğimiz birkaç potansiyel inşaat alanı da var. Yani..."

Kucağındaki evrak yığınının bakarken ölüm sessizliği. Kahretsin, bu kıza ilgilenmesi gereken evrakları hediye etmek gibi kötü bir alışkanlığım var...

"Canım? Bir şey söyle lütfen."

Gözleri benimkilere kaydı, alt kirpikleri yaşlarla doldu. Dudağının kenarı en ufak bir hareketle yukarı kalktı. "Bir ev mi? Ciddi olamazsın - bu gerçek olamaz. Bu... Tanrım, ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu sadece küçük bir boşanma hediyesi değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet," diye sözünü kestim. "Güzel bir evi, güzel bir mutfak, sevişmek için yeterince büyük bir duşu ve bebekler, köpekler veya ne istersen onu için bir alanı hak ediyorsun."

"Bebekler, köpekler veya ne istersem, tamam mı? Kendini kaptırmadan önce beni dürüst bir kadın mı yapacaksın?"

"Aman Tanrım, kadın. Yeni biriyle yasal olarak evleneli daha bir saat oldu ve şimdiden bana baskı mı yapıyorsun?" Gülümsemeden edemiyorum. Ona aşık olduğumu anladığım günden beri, onunla evlenmek her düşüncemi meşgul ediyor. "Evlilik konusunda biraz çekingen olmadığından emin olsaydım, bugün seni adliyeye götürürdüm."

"Eğer evlenme teklif etmekten çekinmeseydin, evet derdim."

"Evet mi dersin?" Gözlerini tam olarak görebilmek için kıpırdanıyorum, mavi gözleri şakacı bir ifadeyle ruhumun derinliklerine bakıyor.

"Elbette. Bana bunu bilmediğini söyleme."

"Öyleyse, şunu açıklığa kavuşturayım. Sen anlayacaksın. Ben anlayacağım. Öyleyse şu anda burada oturup ne yapıyoruz?"

Gülüyor ve beni öpüyor, şampanyaya bulanmış dilini alt dudağımda gezdiriyor, sonra dilimin etrafını sarıyor.

"Dur bakalım, boşanma evraklarımı teslim ettikleri öğleden sonra evlenmek için adliyeye koşacak değilim. Kasabadaki dedikoduları bir düşünün."

İşgüzarlar umurumda değil. Zaten şehirdeki herkes birlikte olduğumuzu bilmiyor değil. Hatta iki hafta önce bütün günü Wells Canyon rodeosunda geçirdik. El ele tutuştuk, öpüştük, dans ettik. Herkes onun benim sevgilim olduğunu biliyor.

"Tamam, peki. Her neyse, düzgün bir evlenme teklifini hak ediyorsun. Güzel bir yüzük ve hazırlanmış bir konuşmayla. Ve belki de aletim hala yarı sertken değil."

"Ya da uyluğumdan aşağı akan meninin. Gerçekten, Avustralyalı. Süslü, düzgün şeylere ihtiyacım yok. Ailenin leylaklarını kestir. Pis eski kocamı boşanma belgelerini imzalamaya zorladın. Buraya geldiğimden beri her gün benimle ilgilendin. Şimdi de bana bir ev yapmayı teklif ediyorsun. Sanırım aşk ilanlarında hak ettiğin payına düşeni yaptın."

"Yine de." Önünde diz çöküyorum. "Sevgilim, bunu yapmayı ne zamanı ne de yeri olarak planlamıştım. Ama sana evlenme teklif etme konusunda en ufak bir endişem olmadığını anlamamı istiyorum. Bu yüzden bunu kanıtlaman için şimdi burada olmanı isteyeceğim. Sonra gidip paramızla bir yüzük alacağız. Ve bunu tekrar düzgün bir şekilde yapacağım."

Boğazımı temizleyip ellerini tutup titreyen dizlerinin üzerine koyuyorum. Ama neden gergin olduğunu bilmiyorum.

Aman boş ver. Titreyen benim.

"Seninle ilk tanıştığımda birine karşı böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. İstedığimi de sanmıyordum - ta ki sen gelene kadar. Buraya geldiğin günden beri her şeydin sen. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey ve beni uyutan o düşsel düşünce. Kafamın içindesin, beni herkesten daha iyi tanıyorsun ve sürekli daha iyi bir insan olmam için beni zorluyorsun." Konuşurken elim uyluğunun yumuşak tenini tembelce okşuyor. "İşte şimdi buradayım, kendime asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yine yapıyorum. Hepsi senin sayende. İstedığın her şeyi yapacağım Cecily. Hayatımın geri kalanında seni hak ettiğimi kanıtlamak için her şeyi yapacağım. Seni seviyorum ve sonsuza dek senin olmak istiyorum canım. Lütfen benimle evlenir misin?"

Gözünden düşen bir damla yaşı anında siliyor, sonra bir tane daha. Bir anlığına tavana bakıyor, sonra gözlerini tekrar benimkilerle buluşturuyor.

Aman Tanrım, o mükemmel.

"Sen benimsin, ben de seninim. Ve senin karın olmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Dudakları sanki milyonlarca kez dudaklarıma değmiş gibi, farklı bir şeyin ipucuyla. Karım.

Bonus **Sansöz** - *Cecily*

Yağmur pencerelere doksan derecelik bir açıyla vuruyor ve ben ön kapının soğuk camlarına yaslanıp damlaların arasından ahır görmeye çalışıyorum. Işıklar açık ve bir hareketlenme var gibi, bu yüzden içimde biriken nefesi bırakıp topuklarımın üzerine gömüldüm. Çocuklar sağ salim eve vardılar. Neyse ki, Kovboy Olmayan kocam genellikle çiftlik işçileriyle uzun süreler dışarıda olmuyor; Kate'in böyle havalarda at sırtında gezerken Jackson'ın güvende olup olmadığını asla bilememesini nasıl idare ettiğini bilmiyorum. Özellikle de sürüyü uzun mesafeler taşımak için gece boyunca yola çıktıklarında. Elbette uydu telefonları var ama bu, durumu kontrol etme konusunda pek iyi oldukları anlamına gelmiyor.

En azından bu, sığırları kış için eve getirdiğim son gündü. Austin'i neredeyse hiç göremediğim birkaç uzun haftanın ardından, önümüzdeki... iki, üç veya daha fazla gün boyunca onunla yatakta kıvrılıp yatmak için sabırsızlanıyorum. Son zamanlarda kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünürsek, bahara kadar yorganın altında kıvrılıp yatmayı çok isterdim. Yatak odamızdaki şöminenin ve kocaman kollarının beni sarmasıyla ısınarak.

Kapıyı hızla açıp pervaza yaslandım. Yağmura ve rüzgara rağmen, ekim ortası bir akşam için hava hoş bir şekilde sıcaktı. Temiz hava, bütün hafta boyunca çektiğim neredeyse hiç dinmeyen migrenimi hafifletiyordu. Eve doğru yürüyen iki gölgeli çerçeveyi görmek, göğsümde hâlâ duran küçük kaygı çekirdeğinden beni kurtarıyordu. Austin ve babası. Çünkü son üç yıldır hayatında bir şekilde biraz olsun güven olması -ve benim ailemle ilişki kurmak için çaba sarf ettiğimi görmek- onu annesinin ölüm yıldönümünde bana ulaşmaya teşvik etmişti. Bira ve Happy Days yerine, aile yemeğine katıldık. Sonra Bennett, kış için sığırları eve getirmeye yardım etmeyi teklif etti. Ve herkesin şaşkınlığına rağmen Austin kabul etti.

Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama yan yana yürümelerini izlemek ve boğuk seslerini duymak beni ağlatıyor. Belki de hormonlardır.

Yağmurdan kurtulmasını bekleyip ona doğru hareket edecek gücü kendimde bulamıyorum. Ayaklarım ön verandadaki basamaklara zar zor değiyor, ona doğru hızla ilerliyorum. Ön bahçede ona sarılıyorum.

Austin'in omzunun üzerinden, Jackson'a benzeyen ama tıpkı Austin gibi davranan adama, "Merhaba Bennett," diye sesleniyorum. Adam sessizce el sallıyor ve büyük eve doğru yoluna devam ediyor.

"Seni özledim." Kocamı öptüm, dağınık çenesini avucumla ovuşturdum. "Tanrım, seni özledim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak gülüyor. "Ben de seni özledim canım. Ama sadece iki gündür yoktum."

Yağmur gömleğimi çoktan ıslatmış, saçlarım boynuma yapışmış. Burada üşütebilirim ama umurumda değil. Sanki bir yıldır yokmuş gibi öpüyorum onu, bacaklarım beline dolanmış, ellerinin sıcaklığını kıcımda hissediyorum.

"Daha uzun sürmüş gibi geliyor," diye itiraf ediyorum. Öyleydi. Normalde o yokken katlanılabilirdi. Bu seyahatte ise öyle değil.

"Yağmurdan kurtulalım, beni ne kadar özlediğini anlatmaya devam edebilirsin." Elleri uyluklarımdan dizlerime doğru kaydı ve yavaşça bedenlerimizi çözdü. İsteksizce bıraktım, ayaklarımı yumuşak zemine koyup ona baktım.

Sıcak eve girdiğimizde, duş almak için kıyafetlerini çıkarıyor. Yağmurdan sıılsıklam, at ve ter gibi kokuyor, yüzünde ve ellerinde kir lekeleri var. Şahsen gördüğüm en yakışıklı adam ve ben de yatağımızın kenarına oturup ona gülümsüyorum.

"Birileri çok iyi bir ruh halinde." Kıyafetlerini çamaşır sepetine atıyor. "Daha önce bu kadar büyük bir sırtış görmemiştim sanırım."

"Geri döndüğüne sevindim."

"O zaman ben gidip duş alayım, sana geri döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu göstereyim, tamam mı?"

Bana doğru eğilip hafifçe öpüyor, ben de ellerimi kirli, sıılsıklam saçlarının arasından geçiriyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gergin bir nefes alıyorum.

"Tamam... baba." Dudağımı ısıyorum, anlayıp anlamayacağını görmek için bekliyorum. Bir dakika daha bekleyemem.

Bana sırtıp kaşını kaldırdı. Kahretsin. Ne ima etmeye çalıştığımı anlamadığı için sapıkça davrandığımı düşündüğünden oldukça eminim.

"Sadece ismin sana nasıl yakıştığını görmek istedim. Daha çok baba gibi mi olursun? Yok. Baba? Hayır, fazla resmi. Evet... Biliyor musun Aus, bence baba sana en çok yakışacak."

"Bekle." Yatağın kenarına diz çöküp göz hizamıza geldi, gözleri kocaman açılırken gözlerimi aradı. "Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum, ellerinin yüzümün iki yanını kavrayıp beni derinden öpmeye başladığını, alyansının soğuk metalinin çeneme bastırdığını hissediyorum. Dudaklarım onun baskısı altında aralanıyor, onu içime çekiyorum. Geri

çekildiğinde, gözlerim tam zamanında açılıp sulu gözlerini hızla sildiğini fark ediyorum.

"Aus, ağlama." Başparmaklarımı yanaklarında gezdirip kendi gözyaşlarımı geri püskürtmeye çalışıyorum. Hormonlarım şimdiden beni alt etmeye başladı.

"Alış buna canım. Bebeğimiz hakkında son kez duygulanacağımdan oldukça eminim - aman Tanrım. Bebeğimiz. Bunu söylemek gerçeküstü geliyor. Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, güzel kızım." Gökyüzüne yıldızlar saçıyormuş gibi yüzüme en az yüz öpücük konduruyor.

"Yani bundan mutlu musun?" diye takıldım. Bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda aklımda tek bir şüphe bile yoktu. RİA'm çıkarıldıktan bir yıldan fazla bir süre sonra, çocuk sahibi olma ihtimalimizin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmiştik. Dün sabah öğrendiğim andan beri, eve gelene kadar ona haber verebilmek için dakikaları sayıyorum. Ve zaman durmuş gibiydi. Evden çıkamıyor, kimseyle konuşamıyordum, yanlışlıkla ağzımdan kaçırdığımı biliyordum.

Kulağımın arkasına bir tutam saç itiyor. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Beni her gün dünyanın en mutlu insanı yapıyorsun, şimdi de bu. Neden olmayayım ki? Tam olarak dindar bir adam değilim ama son bir yıldır her gün bunun için dua ediyorum."

Kontrol edilemeyen bir gülümsemeyle sıcak dudakları dudaklarıma değdi. "Hâlâ istediğin bu, değil mi?"

Ben de onu yumuşakça öpüyorum. "Öyle."

Gerçekten, gerçekten öyle. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve Austin Wells karnıma tek bir öpücük kondurduğunda, hayatımın en canlı anında oluyorum.

Bu hikayeyi beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı düşünün!

Okuyucu yorumları, bağımsız yazarların başarısında çok önemli. Kendinizi en rahat hissettiğiniz yerde (Amazon, Goodreads, TikTok, Instagram vb.) yayınlanan dürüst bir yorum benim için dünyalar kadar değerli.

Wells Ranch'in bir sonraki aşk hikayesinden haberdar olmak için sosyal medyadan (@baileyhannahwrites everywhere) bizi takip edin.

Teşekkürler

Her şeyden önce, inanılmaz derecede destekleyici kocama teşekkür ederim. Sana bir kitap yayınlamak istediğimi söylemiştim ve her olay örgüsünü ve karakter özelliğini anlatmamı dinlemek için kaydolduğunu bilmesen de, her şeyi hiç düşünmeden kabul ettin. Sonunda bu adımı atıp yayınlamadan önce yazdığım birçok tamamlanmış romanı da dinledin... Özür dilerim! Seni seviyorum!

Cüretkâr ve tatlı kızıma kocaman sarılıyorum. Henüz okumayı bilmiyor olabilirsin (ve bunu en az on beş yıl boyunca okumana izin verilmeyecek), ama sen benim en büyük ilham kaynağımsın. Sana risk almayı ve hayallerinin peşinden koşmayı öğretmek isterken, ben de aynısını yapmam gerektiğini fark ettim. Sen olmasaydın, Odessa Wells şu anki hırçın dört yaşındaki kız olmazdı.

Brooke'a, gece geç saatlerde içimi dökmeme katlandığın, benimle senaryodaki boşlukları doldurduğun ve sahtekârlık sendromu beni çökertirken moralimi yüksek tutmama yardım ettiğin için. Kızım... Köpeğimizin Instagram hesapları aracılığıyla nasıl tanıştık ve aslında aynı kişi olduğumuzu nasıl anladık?

İnanılmaz derecede destekleyici anne ve babam... Küçük bir çocukken ilk kitaplarımı yazarken bana her zaman çok cesaret verdiniz. Yirmi yıl sonra nihayet peşinden koştuktan heyecan duyduğum bir hayali bana aşılamanıza yardımcı oldunuz. Anne, yüzümü buruşturup defalarca "yapma" dememe rağmen bunu okuduğunu biliyorum... Bu kitabın içeriğinden hiç bahsetmeyelim.

Muhteşem beta okuyucularım! Siz olmasaydınız, bu kitap şu anki halinin çok ötesinde olurdu. Geri bildirimleriniz, eleştirileriniz ve coşkunuz beni motive etti. Hepiniz sayesinde daha iyi bir yazarım.

Bu arada, Naomi ve Andrea. Editörlüğünüz, bunun sonunda yayınlamayı planladığım kitap olduğunu gerçekten sağlamlaştırdı. Naomi, bu hikâyenin her küçük ayrıntısını sorguladınız ve bu titizlik karakterleri gerçekten canlandırdı. Andrea, siz bir sihirbazsınız. Yüzlerce kendi düzenlememin ve yarım düzine beta okuyucumun kaçırdığı hataları yakalamayı başardınız ve Tanrı'ya şükürler olsun ki başardınız. Ve *öhöm* oral seks lojistiğiyle ilgili sorunları yakalayıp düzelttiğiniz için de teşekkür ederim.

Ever After Cover Design'dan Acacia'ya. Her gördüğümde çığlık atıp ayaklarımı havaya kaldırmama sebep olan bir kapak yaptığınız için teşekkür ederim. "Ne istediğimi bilmiyorum ama leylaklar ve kovboylar güzeldir" lafımı alıp BUNU mu ortaya çıkardınız?!?!

Ve tüm inanılmaz ARC okuyucularına—son olarak ama kesinlikle en az önemli değil. Bir kitap yazmak için gereken her şeyi yapabilir, bir milyon kişinin beta/editörlüğünü yapabilirdim ve okuyucular olmadan hiçbir yerde olamazdım. Özellikle de kitabımı inceleyecek, adını haykıracak ve sosyal medyada paylaşacak kadar önemseyenlere. İlk romanımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz benim için tahmin edebileceğinizden çok daha değerlisiniz.

Yazar Hakkında

Bailey Hannah, Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. Güçlü kadın kahramanlar ve kadınlarını sevmekten korkmayan sert erkekler yazmayı sever.

Britanya Kolombiyası'ndaki küçük bir kasabada doğup büyüyen yazar, hikayelerine kırsal Kanada havası (toprak yollar, rodeolar, ketçaplı cipsler ve iki dörtlük) katmayı seviyor.

Kocası, kızı, iki köpeği ve tavuklarıyla yaşıyor. Sürekli gece yarısı yazı yazan Bailey, gündüzleri kamp yaparken, ekşi mayalı ekmek pişirirken veya kızının şoförlüğünü yaparken görülebilir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

